

Dokument nr. 15:5

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 661 – 825

11. februar – 10. mars 2010

Dokument nr. 15:5

(2009–2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 661 – 825

11. februar – 10. mars 2010

Innhold

Spørsmål	Side
661. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. dramatisk kutt i rehabiliteringstilbudet i Nord-Trøndelag, besvart av helse- og omsorgsministeren	13
662. Fra stortingsrepresentant Laila Gustavsen, vedr. viltpåkjørsler langs vegene, besvart av samferdselsministeren	14
663. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. selskapet Destia-vedlikeholdet, herunder strøing av glatte veier, besvart av samferdselsministeren	15
664. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. drammensgutt med den sjeldne sykdommen septooptisk dysplasi, besvart av helse- og omsorgsministeren	16
665. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. LPG-tanker opp til 13m ³ brukt i Norge, besvart av justisministeren	18
666. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. bruken av ADHD-medisin, besvart av helse- og omsorgsministeren	19
667. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. bevilgningen til Brannskolen, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	20
668. Fra stortingsrepresentant Per Arne Olsen, vedr. helseforetakene i Vestfold og Telemark blir gitt selvstendig rett til investeringsvedtak, besvart av helse- og omsorgsministeren	21
669. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. hvit diesel, besvart av finansministeren	22
670. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. produsenter av norsk vin, besvart av helse- og omsorgsministeren	23
671. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. situasjonen for menneskerettighetene i Iran, besvart av utenriksministeren	25
672. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. samhandlingsreformen, besvart av helse- og omsorgsministeren	26
673. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. stråling fra trådløse terminaler og mobiltelefoner, besvart av helse- og omsorgsministeren	26
674. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. dispensasjon for fartøy under 15 m til å fiske direkte etter blålange i indre farvatn, besvart av fiskeri- og kystministeren	28
675. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. opptaksprosessen ved Politihøgskolen (PHS), besvart av justisministeren	29
676. Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. dyrevelferd, besvart av landbruks- og matministeren	30
677. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. kraftkrisen i Midt-Norge, besvart av olje- og energiministeren	31
678. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. soningskøene, besvart av justisministeren	32

	Side
679. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. voldsoffererstatning og foreldelsesfrist, besvart av justisministeren .	33
680. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. Forsvarets anlegg på Vedafjell i Eigersund kommune, besvart av forsvarsministeren	34
681. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. opphogging av utrangerte oljeinstallasjoner, besvart av miljø- og utviklingsministeren	35
682. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. fastlegeordningen, besvart av helse- og omsorgsministeren	35
683. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. forskjellsbehandling på grunnlag av kjønn i straffesaker, besvart av justisministeren	36
684. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. tilpasning til EASA, besvart av ministeren ved Statsministerens kontor	37
685. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. situasjonen i ventemottak, besvart av justisministeren	38
686. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. bruk av reelle tall hos Transportøkonomisk institutt, besvart av samferdselsministeren	38
687. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. begrepet "laksefjord", besvart av miljø- og utviklingsministeren	39
688. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. salg av Heistadmoen leir, besvart av forsvarsministeren	40
689. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Børvenestunnelen, besvart av samferdselsministeren	40
690. Fra stortingsrepresentant Torkil Åmland, vedr. strandsoner, besvart av miljø- og utviklingsministeren	41
691. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. omfattende korrupsjon på ledende hold i den palestinske selvstyremyndigheten, besvart av utenriksministeren	42
692. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. tidsbegrenset uførestønad, besvart av arbeidsministeren	43
693. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. taretrålere, besvart av finansministeren	44
694. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. Norwegians vanskeligheter med å få lån i delvis statseide banker i Norge og i Norden, besvart av finansministeren	45
695. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. E6 Gardermoen-Kolomoen, besvart av samferdselsministeren	46
696. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. reduksjon av rammen i Nasjonal transportplan, besvart av samferdselsministeren	46
697. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. ny firefeltsvei mellom Arendal og Tvedestrand, besvart av samferdselsministeren .	47
698. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. overgrepsmottaket i Ålesund, besvart av helse- og omsorgsministeren	48
699. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. desentralisert skolestruktur, besvart av forsknings- og høyere utdanningsministeren	49
700. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. svarfrist fra helseforetakene, besvart av helse- og omsorgsministeren	51
701. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. reguleringsplan for boligfeltet på Moisund, besvart av miljø- og utviklingsministeren	51
702. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. økt kontroll i grenseområdene, besvart av justisministeren	52

	Side
703. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. merking av grønlandssel mai - juni 2010, besvart av fiskeri- og kystministeren .	53
704. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. vedtak om å legge ned Aker sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	54
705. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. oppstartskostnaden for et aksjeselskap i Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	54
706. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. Løland-senteret i Suldal kommune, besvart av kulturministeren	55
707. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. forslag om rettighetsfesting av borgerstyrt personlig assistanse, besvart av helse- og omsorgsministeren	56
708. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. forskning på konsekvensene av pandemivaksinen for gravide og andre, besvart av helse- og omsorgsministeren	57
709. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. rally-VM, besvart av kulturministeren	57
710. Fra stortingsrepresentant Helge Andre Njåstad, vedr. NTP-standard for ferjedrift, besvart av samferdselsministeren	58
711. Fra stortingsrepresentant Bjørn Lødemel, vedr. kraftforsyninga i Longyearbyen på Svalbard, besvart av justisministeren	59
712. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. bekjempelsen av antisemittiske holdninger i Norge, besvart av utenriksministeren	60
713. Fra stortingsrepresentant Torkil Åmland, vedr. krav til heis ved tre etasjer i publikumsbygg, besvart av kommunal- og regionalministeren	61
714. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. trasé for ny E18 Bommestad-Sky, besvart av miljø- og utviklingsministeren	62
715. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. torske/lakseoppdrett i Grønsfjorden i regi av Korshavn Havbruk, besvart av fiskeri- og kystministeren	62
716. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. fosterhjemsbarn og støtte fra Lånekassen til høyere utdanning, besvart av kunnskapsministeren	63
717. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. timeføringsregler, besvart av finansministeren	64
718. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. barnevern og ettervern, besvart av finansministeren	65
719. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. oljeboring i Lofoten og Vesterålen, besvart av olje- og energiministeren	66
720. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kraftbalansen i Midt-Norge, besvart av miljø- og utviklingsministeren	66
721. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Flytoget, besvart av samferdselsministeren	67
722. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. GloFish, besvart av miljø- og utviklingsministeren	68
723. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. vaksinen Gardasil mot HVP-infeksjonen, besvart av helse- og omsorgsministeren	69
724. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. forslag om grenseendringer i Bærum, besvart av miljø- og utviklingsministeren	69
725. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. importkvoter av reinkjøtt, besvart av landbruks- og matministeren	70

	Side
726. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. Actis, besvart av helse- og omsorgsministeren	71
727. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. ambulansetilbudet i Fedje og Samnanger, besvart av helse- og omsorgsministeren	72
728. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. unødvendig overvåkning i skoletiden, besvart av justisministeren	73
729. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. rehabiliteringspenger fra Nav Nesodden, besvart av arbeidsministeren	75
730. Fra stortingsrepresentant Helge Andre Njåstad, vedr. ferjekort, besvart av samferdselsministeren	76
731. Fra stortingsrepresentant Helge Andre Njåstad, vedr. små butikker (filialer) for Vinmonopolet, besvart av helse- og omsorgsministeren	77
732. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. situasjonen i Tromsø fengsel, besvart av justisministeren	77
733. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. den Norske Skole på Gran Canaria, besvart av kunnskapsministeren	78
734. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. oppstart av de mobile gasskraftverkene, besvart av olje- og energiministeren	79
735. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. domstolenes praksis med å sende ukrypterte e-post med taushetsbelagte opplysninger, besvart av justisministeren	80
736. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. Statens pensjonsfond utland - passivt indeksforvaltet i perioden 1998 - 2009 (Q3), besvart av finansministeren	81
737. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. strømpriser for næringslivet, besvart av finansministeren	81
738. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. strømpriser, besvart av olje- og energiministeren	82
739. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. behandling av søknader om privatskoler på religiøst grunnlag, besvart av kunnskapsministeren	83
740. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. rettshjelp fra utenriktjenesten, besvart av utenriksministeren	84
741. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. Medupi-kraftverket i Sør-Afrika, besvart av miljø- og utviklingsministeren ..	86
742. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. system for sentralisert for registrering av anmeldelser av større og grenseoverskridende kriminalitet, besvart av justisministeren	87
743. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. strukturen for lensmannsdistrikter og plassering av lensmannskontorer, besvart av justisministeren	88
744. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. politistillinger i Hedmark, besvart av justisministeren	90
745. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. leieavtale med Avinor, besvart av samferdselsministeren	91
746. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. Bietunnelen til Grimstadporten, besvart av samferdselsministeren	91
747. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. anbud for kystruten Bergen-Kirkenes, besvart av samferdselsministeren	92
748. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. arbeidsavklaringspenger, besvart av arbeidsministeren	93

	Side
749. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. småkraftverksøknader, besvart av olje- og energiministeren	93
750. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. klimahandlingsplaner, besvart av miljø- og utviklingsministeren	94
751. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. Haugalandspakken, besvart av samferdselsministeren	95
752. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. anbudsordningene offshore, besvart av olje- og energiministeren	96
753. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Goliat-prosjektet, besvart av olje- og energiministeren	96
754. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. støytak, besvart av miljø- og utviklingsministeren	97
755. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. statlig bidrar til å dekke deler av årlige forskotteringskostnadene for større veiprojekt, besvart av samferdselsministeren	98
756. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. vedlikeholdsetterslepet på veiene, besvart av samferdselsministeren	98
757. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. plug-in hybridbiler, besvart av finansministeren	99
758. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. saksbehandling i forbindelse med tvangssalg av hus, besvart av justisministeren	100
759. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. uførepensjon, besvart av arbeidsministeren	101
760. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. tomteverdireguleringen til Statskog, besvart av landbruks- og matministeren	102
761. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. FeFo, besvart av justisministeren	102
762. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. prosessen rundt tildeling av nærradiokonsesjoner, besvart av kulturministeren	103
763. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. ubåtladesaken, besvart av forsvarsministeren	104
764. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. sammenslåingen av Aker, Ullevål og Rikshospitalet, besvart av helse- og omsorgsministeren	105
765. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. straffeavgift for norsk statsborgers bruk av utenlandsk kjøretøy, besvart av finansministeren	106
766. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. sterkere fokus i den globale helsesatsningen på kroniske sykdommer, besvart av utenriksministeren	107
767. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. uføretrygd, besvart av arbeidsministeren	108
768. Fra stortingsrepresentant Nikolai Astrup, vedr. forholdet mellom staten og de kommersielle aktørene på Mongstad, besvart av olje- og energiministeren	109
769. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. 2 flyktningleire ved Mitrovica, besvart av utenriksministeren	111
770. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. jernbanesatsing i Bergensregionen, besvart av samferdselsministeren	112

	Side
771. Fra stortingsrepresentant Dag Ole Teigen, vedr. å tallfeste årlig provenytopslag som følge av brudd på lov om merverdiavgift, besvart av finansministeren	113
772. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. søknaden om etablering av en internasjonal skole i Tromsø, besvart av kunnskapsministeren	114
773. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. krigspensjon, besvart av arbeidsministeren	115
774. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. tilskudd til pensjonistenes organisasjoner, besvart av arbeidsministeren	116
775. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. tollsatser på mat, besvart av landbruks- og matministeren	117
776. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. pengebruken i politiet, besvart av justisministeren	118
777. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. kystgebyr, besvart av fiskeri- og kystministeren	119
778. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. ull mva-refusjon på investeringsbeløpet til idrettsanlegg, besvart av kulturministeren	119
779. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. Kirkens Sosialtjeneste, besvart av helse- og omsorgsministeren	121
780. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. manglende satsing på oljevernberedskap, besvart av fiskeri- og kystministeren .	121
781. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. de nedlagte statseide gruvene i Sulitjelma, besvart av nærings- og handelsministeren	123
782. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. "Samarbeid for arbeid", besvart av nærings- og handelsministeren	124
783. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. test av vinterdekk med forskjellig størrelse på piggdekk, besvart av samferdselsministeren	124
784. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. innkreving av egenandeler i helsevesenet, besvart av helse- og omsorgsministeren	125
785. Fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad, vedr. verneplanen for hekkende sjøfugl, besvart av miljø- og utviklingsministeren	126
786. Fra stortingsrepresentant Ingerd Schou, vedr. innhold og organisering av realfagene i videregående skole, besvart av kunnskapsministeren	127
787. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. kostnadskutt ved sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	128
788. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. Vår Frue Kirke, besvart av helse- og omsorgsministeren	129
789. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. beredskapshjem, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	130
790. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. lokalsykehusene i Kristiansund og Molde, besvart av helse- og omsorgsministeren	131
791. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. politiet og domstolenes sanksjonerer mot personer uten at de har gjort noe ulovlig, besvart av justisministeren	131
792. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. Barrx Halo-system, besvart av helse- og omsorgsministeren	133

	Side
793. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. prosjekter for å hjelpe prostituerte ut av prostitusjon, besvart av justisministeren	134
794. Fra stortingsrepresentant Heidi Greni, vedr. gaupejaktkvote i region 6, besvart av miljø- og utviklingsministeren	135
795. Fra stortingsrepresentant Kjell Ivar Larsen, vedr. klimamelding, besvart av miljø- og utviklingsministeren	136
796. Fra stortingsrepresentant Kjell Ivar Larsen, vedr. at oljeindustrien må få tilgang på interessant letearealer, besvart av olje- og energiministeren	137
797. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. norsk WHO-strategi, besvart av helse- og omsorgsministeren	138
798. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. kraftlinje gjennom Hardanger, besvart av olje- og energiministeren	139
799. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. en leieavtale som Troms kraft har for fallretten i Bardufoss kraftverk, besvart av nærings- og handelsministeren	140
800. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Statkraft, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	140
801. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. botrening, besvart av arbeidsministeren	141
802. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. å kombinere trygd og arbeidsinnsats, besvart av finansministeren	142
803. Fra stortingsrepresentant Ingalill Olsen, vedr. beitekonflikter mellom jordbruk og reindrift i Alta kommune, besvart av landbruks- og matministeren	143
804. Fra stortingsrepresentant Gorm Kjernli, vedr. kollektivfelt på E18 mellom Oslo og Asker, besvart av samferdselsministeren	145
805. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. rettstilstanden i forhold til den såkalte "HIV-paragrafen", besvart av justisministeren	146
806. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. landsdekkende telefon for incest og seksuelt misbrukte, besvart av justisministeren	147
807. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. StatRes, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	148
808. Fra stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn, vedr. ventetider på å få gjenoppbygget bryst, besvart av helse- og omsorgsministeren	149
809. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. rapport om effektivisering av offentlig sektor, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	150
810. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve, vedr. kvotene fra kondemnerte fartøy, besvart av fiskeri- og kystministeren	151
811. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. verneplaner for gamle uthavner, besvart av miljø- og utviklingsministeren	152
812. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. Gandsfjord bru, besvart av samferdselsministeren	153
813. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. trygghet og sikkerhet på krisesentre, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	154
814. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. å få hjelp av autorisert helsepersonell som er kvalitetssikret, besvart av helse- og omsorgsministeren	154

	Side
815. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. rusomsorgstilbud, besvart av helse- og omsorgsministeren	155
816. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. alvorlige menneskerettighetsbrudd mot lesbiske, homofile, bifile og transpersoner, besvart av utenriksministeren	156
817. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. regjeringens forhold til forbrukerrådet, besvart av samferdselsministeren	158
818. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. rutinene i Brønnøysundregistrene - tyverier av selskaper, besvart av nærings- og handelsministeren	159
819. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. vegprosjektet Solasplitten, besvart av samferdselsministeren	160
820. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. småkraftverk, besvart av olje- og energiministeren	160
821. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. norsk bistand, besvart av miljø- og utviklingsministeren	161
822. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. småkraftverk i overgangsordningen for grønne sertifikater, besvart av olje- og energiministeren	162
823. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. replicavåpen, besvart av justisministeren	163
824. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. statsborgerskap, besvart av justisministeren	164
825. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. frakt av missiler til F-16 flyene, besvart av forsvarsministeren	165

**Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (661 – 825) for sesjonen 2009-2010.**

Partibetegnelser:

A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti

Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre

Amundsen, Per-Willy (FrP)	824
Anundsen, Anders (FrP)	665
Asmyhr, Hans Frode Kielland (FrP)	721, 776
Aspaker, Elisabeth (H)	772, 800
Astrup, Nikolai (H)	768
Bredvold, Per Roar (FrP)	738, 744
Christoffersen, Lise (A)	664
Dahl, André Oktay (H)	678, 679, 724, 732, 758, 805, 806, 813
Dåvøy, Laila (KrF)	666, 672, 673, 726, 727, 797
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	781, 790
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	763, 825
Eriksson, Robert (FrP)	661, 692, 773, 774
Flåtten, Svein (H)	670, 782, 809, 818
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	663, 761, 815
Giltun, Vigdis (FrP)	729, 767
Gitmark, Peter Skovholt (H)	715
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	697, 746, 780
Grande, Trine Skei (V)	675, 685, 733, 735, 811
Greni, Heidi (Sp)	794
Grimstad, Oskar Jarle (FrP)	749, 750, 785
Gundersen, Gunnar (H)	709
Gustavsen, Laila (A)	662
Gåsvatn, Jon Jæger (FrP)	784, 792, 808
Halleraker, Øyvind (H)	669, 751
Hanekamhaug, Mette (FrP)	699
Hareide, Knut Arild (KrF)	787
Haugli, Håkon (A)	816
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	719, 820
Hoksrud, Bård (FrP)	695, 696, 757, 791
Høybråten, Dagfinn (KrF)	691, 706, 739, 766, 819, 823
Håbrekke, Øyvind (KrF)	718, 788, 789
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	793, 802
Kambe, Arve (H)	717, 778, 812
Kjernli, Gorm (A)	804
Kristiansen, Ivar (H)	687
Larsen, Kjell Ivar (FrP)	795, 796
Leirstein, Ulf (FrP)	807
Lien, Tord (FrP)	716
Lødemel, Bjørn (H)	711
Meling, Siri A. (H)	680, 681
Michaelsen, Åse (FrP)	683, 686
Nesvik, Harald T. (FrP)	698, 703, 779
Njåstad, Helge Andre (FrP)	710, 730, 731
Nørve, Elisabeth Røbekk (H)	677, 810

Olsen, Ingalill (A)	803
Olsen, Per Arne (FrP)	668
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	674, 723, 814
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	701, 740, 741, 759, 801
Rudihagen, Torstein (A)	676
Rytman, Jørund (FrP)	722, 736, 765, 775
Sanner, Jan Tore (H)	682, 737, 817
Schou, Ingjerd (H)	786
Sjøli, Sonja Irene (H)	708, 764
Solberg, Erna (H)	707
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	720, 752, 753, 798, 822
Sortevik, Arne (FrP)	684, 689, 755, 756, 770
Svendsen, Kenneth (FrP)	783
Syversen, Hans Olav (KrF)	704, 747, 748
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	821
Teigen, Dag Ole (A)	771
Tenden, Borghild (V)	705, 714, 728, 754
Thorsen, Bente (FrP)	700
Trældal, Torgeir (FrP)	667, 725, 734, 760, 745, 799
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	694
Vaksdal, Øyvind (FrP)	693, 712, 762, 777
Werp, Anders B. (H)	688, 702, 742, 743
Woldseth, Karin S. (FrP)	671, 769
Åmland, Torkil (FrP)	690, 713

Dokument nr. 15:5

(2009-2010)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 661

Innlevert 11. februar 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 17. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ifølge TA og NA den 22. januar fremkommer det at det legges opp til et dramatisk kutt i rehabiliteringstilbudet i Nord-Trøndelag. Antall døgnplasser reduseres fra 108 til 61. I tillegg er tilbudet om spesialisert rehabilitering ekstremt skjevt fordelt.

Mener statsråden en slik skjevfordeling og reduksjon i tilbudet står i samsvar med at et enstemmig storting, i både forrige og nåværende periode, har uttalt at den neste store nasjonale satsningsområdet må være rehabilitering?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge Trønder-Avisa (TA) og Namdalsavisa (NA) den 21. januar 2010, fremkommer det en sterk frustrasjon i styret i Helse Nord-Trøndelag over rehabiliteringstilbudet til nordtrønderske pasienter. Antall døgnplasser reduseres fra 108 til 61.

En slik reduksjon kan fort føre til at presset på kommunene for å ta hjem pasienter vil øke, og at kostnader til transport vil bli større. Mange nordtrøndere med behov for rehabilitering må trolig belage seg på å reise til Klæbu eller Røros.

Undertegnede er imidlertid inneforstått med at det er Helse Midt-Norge som har ansvaret for rehabiliteringstilbudet i regionen, og bestemmer dermed hvilke institusjoner helseforetakene skal kjøpe tjenester fra.

Den kraftige reduksjonen i antall rehabiliteringsplasser vil kunne føre til et redusert tilbud, og pasientene må reise lengre for å få behandling. Dessuten er vil dette medføre en risiko for økt ventetid ved sykehusene, og fare for opphoping av ferdigbehandlede

pasienter ved medisinske avdelinger. Dette vil igjen føre til lengre liggetid.

Et annet moment som fort kan komme til uttrykk ved at store deler av innbyggerne i fylket ikke får dagbehandling er at det øker presset på kommunene og hjemmehjelpstjenesten.

For pasienter som bor i nord delen av fylke betyr det at de må reise minimum 36 mil per vei for å få tilbud om dagtilbud.

Jeg håper statsråden og regjeringen er opptatt av at man skal ha et mest mulig likeverdig tilbud også innen rehabilitering. At statsråden er villig til å se nærmere på muligheten for å styrke bevilgningene til rehabilitering i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett for 2010, slik at man kan opprettholde antall plasser på nivå med 2009, og starte den store nasjonale satsningen, slik Stortinget har uttalt ved to anledninger.

Jeg ber videre statsråden vurdere om det er god samhandling at pasientene blir en slags "kasteball" mellom sykehusene og kommunene.

Svar:

Både kommuner og spesialisthelsetjenesten har ansvar for å yte tjenester innenfor rehabiliteringsfeltet. Innenfor spesialisthelsetjenesten gis det tilbud om rehabilitering i sykehus, både i avdelinger for fysikalsk medisin og rehabilitering og i andre avdelinger, i poliklinikker og gjennom ambulante team. Lærings- og mestringssentre yter viktige bidrag i en rehabiliteringsprosess. Videre gis det tilbud i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner som har avtale med regionale helseforetak.

De regionale helseforetakene har ansvar for å sørge for at alle som har behov for habiliterings-/rehabiliteringstjenester på spesialisert nivå skal kunne motta slike tjenester til riktig tid. Slik jeg oppfatter spørsmålet, dreier det seg om tjenester i private oppførings- og rehabiliteringsinstitusjoner.

De private oppførings- og rehabiliteringsinstitusjonene er en viktig ressurs i rehabiliteringssammenheng. I Oppdragsdokument 2010 er det stilt krav om at de regionale helseforetakene i 2010 skal kjøpe tjenester fra private oppførings- og rehabiliteringsinstitusjoner i minst samme omfang som i 2009. Jeg er kjent med at Helse Midt-Norge RHF har fulgt opp dette kravet.

Ved kjøp av tjenester fra private aktører skal de regionale helseforetakene følge regelverket for offentlige anskaffelser. De regionale helseforetakene har ansvar for å vurdere hvilke tjenester som en ønsker å kjøpe fra private aktører, slik at tilbudet blir en del av det helhetlige tilbudet til befolkningen i regionen. Jeg er kjent med at det gjøres visse endringer når det gjelder kjøp fra private aktører. I Helse Midt-Norge RHF har en, etter det jeg har fått opplyst, ønsket å gi noe mer dagtilbud og noe mindre døgntilbud. Dessuten har en lagt vekt på mer bemanning pr. pasient. Dette innebærer at Helse Midt-Norge RHF ønsker at private oppførings- og rehabiliteringsinstitusjoner i noen grad kan gi tilbud til personer som er mindre selvhjulpne enn de pasienter som tradisjonelt har fått opphold i disse institusjonene.

I avtaleprosessen er de regionale helseforetakene avhengig av å få tilbud som dekker behovene, og som fremgår av kravspesifikasjonen. Hvilke tjenester som blir gitt i ulike deler av regionen er et resultat av hvilke tilbud som er kommet inn og resultatet av forhandlingene.

Private oppførings- og rehabiliteringsinstitusjoner har tradisjonelt vært ulikt fordelt i landet. Bevilgningene som har vært øremerket til kjøp av tjenester fra private oppførings- og rehabiliteringsinstitusjoner har økt de senere år. Endringer som er gjort for å styrke kvaliteten på tilbudet vil kunne bidra til en god utvikling på rehabiliteringsfeltet.

Det har de senere år vært igangsatt en rekke tiltak for å styrke habiliterings- og rehabiliteringsfeltet. Det er gitt en samlet fremstilling av disse i Nasjonal strategi for habilitering og rehabilitering 2008-2011.

Samhandling og samarbeid er helt sentralt for å få til en god rehabiliteringsprosess for den enkelte. St. meld. nr. 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen er et viktig tiltak for å få til god rehabilitering. Samhandlingsreformen vil bety endringer både i spesialisthelsetjenestens og kommunes oppgaver. Samhandlingsreformen er ment som et rammeverk for at de som trenger det mest skal få gode tjenester. Samhandlingsreformen er viktig for å få til en styrking av rehabiliteringsfeltet, og dermed viktig i det videre arbeidet for å gi de som trenger det et godt rehabiliteringstilbud.

SPØRSMÅL NR. 662

Innlevert 11. februar 2010 av stortingsrepresentant Laila Gustavsen

Besvart 22. februar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Hva gjøres for å redusere viltpåkjørslers langs vegene?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til mitt spørsmål nr 605 om viltpåkjørslers og statsrådets svar.

Jeg takker for svaret fra statsråden og jeg er glad for at viltpåkjørslene langs jernbanen går ned. Departementets svar var mye knyttet til påkjørsler langs jernbanen. Derfor vil jeg be samferdselsministeren utdype og belyse temaet men denne gangen relatert til påkjørsler langs vei.

Svar:

I følge offisiell statistikk blir omkring 1300 - 1400 elg og 700 - 800 hjort drept i trafikken hvert år. Tilsvarende tall for påkjørsel av tog er ca 900 elg og 50 - 60 hjort. All påkjørsel av vilt fører til lidelser for dyrene, men ulykker mellom elg og personbiler har også et trafikksikkerhetsaspekt. Selv om det er relativt få personer som blir alvorlig skadet eller mister livet som følge av påkjørsel av elg, arbeider Statens vegvesen systematisk for å redusere antall ulykker.

En stor del av vegnettet går gjennom områder med store bestander av elg og annet hjortevilt, og det vil ikke være praktisk og økonomisk mulig å gjen-

nomføre tiltak med tilstrekkelig omfang til å unngå alle påkjørsler. Tiltakene må derfor innrettes slik at skadeomfanget blir minst mulig når en ulykke først inntreffer. Det viktigste her vil være å redusere hastigheten. Det kan gjøres ved ordinær skilting om elgfare, men også ved tekniske løsninger som varsler trafikantene om at det er vilt nær vegbanen.

Langs nye veger med stor trafikk settes det nå som hovedregel opp viltgjerder for å hindre at dyrene trekker ut i vegbanen. Dette suppleres med over- og underganger for viltet. Andre tiltak som har blitt gjennomført er fôring, vinterjakt, og fjerning av vegetasjon langs vegen for å fjerne næringskilden for elgen vinterstid og samtidig bedre sikten for førerne.

Til tross for de mange tiltakene som er blitt gjennomført har det likevel vært en økning i antall trafikkdrepte elg. Dette har dels sammenheng med en økende elgstamme og økt trafikkmengde, men kan også skyldes at tiltakene ikke er riktig utformet eller plassert på feil sted slik at den ønskede effekten uteblir. Tiltakene lokaliseres og utformes i samråd med personer med god lokal kunnskap om dyrenes atferd og bevegelser. Klimatiske forhold kan også ha en betydning for den registrerte økningen som for eksempel store snømengder.

For å bedre kunnskapen om effekten av tiltak har Statens vegvesen satt i gang et toårig program hvor det foretas en systematisk analyse av utførte tiltak. Evalueringen vil ferdigstilles våren 2010 og skal sammen med annen kunnskap danne grunnlag for tilrådninger om målrettede, stedstilpassede og kostnadseffektive tiltak. Viltulykker vil også inngå i den Nasjonale tiltaksplanen for trafikksikkerhet som legges frem i løpet av våren.

Direktoratet for naturforvaltning (DN) har nettopp lagt frem en ny hjorteviltstrategi hvor et av temaene som løftes frem er viltpåkjørsler. Det konstateres at antall påkjørsler i dag er for høyt til tross for at det er lagt ned en betydelig innsats for å redusere slike ulykker. For at arbeidet skal lykkes må innsatsen i aktuelle etater i større grad samordnes og det foreslås å etablere et nasjonalt råd etter mønster fra Sverige. DN vil ta initiativ til å kalle inn berørte parter til et nasjonalt arbeidsmøte.

Myndighetene legger altså ned en betydelig innsats for å redusere antall påkjørsler av vilt, både gjennom konkrete tiltak og ved å øke kunnskapen. Men for at arbeidet skal lykkes må også den enkelte trafikant selv ta ansvar og reduserer farten i områder hvor det med skilting informeres om at det fare for elg.

SPØRSMÅL NR. 663

Innlevert 11. februar 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 19. februar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Ved nytt anbud av vedlikehold og brøyting av veiene i Sør-Varanger kommune, fikk Selskapet Destia tilslag på vedlikeholdet, herunder strøing av glatte veier. Det kan virke som om mange astmatikere opplever den sanden som selskapet bruker som helseskadelig. Dette relatert til både vei generelt, men også relatert til gang og sykkelstier.

Foreligger det noen konsekvensundersøkelse av sandtypen som her blir benyttet jf. andre sandtyper som blir benyttet og helseskadelighet?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis opplyse at Destia Norge AS vant anbudskonkurransen på drift og vedlikehold med funksjonsansvar for område Sør-Varanger for perioden 2009-2014. Dette arbeidet startet 1. september 2009.

Statens vegvesen opplyser at det generelt stilles krav i funksjonskontrakten om at maksimal steinstørrelse for strøsand ikke skal være større enn 6 mm. I tillegg skal saltblanding begrenses til ett minimum (ca 3 %) og benyttes bare for å hindre frysing i lager. I tillegg gjennomføres det et såkalt "Vinterkurs" hvert år for nye entreprenører og vegvesenets byggeledere/kontrollører, hvor en anbefalt siktekurve for grusmaterialer presenteres. Entreprenørene produserer sin strøsand etter denne og det finnes ikke krav til konsekvensanalyse av strøsand som anvendes på funksjonskontraktene. Dette gjelder også kontrakten i Sør-Varanger.

Jeg er kjent med at det arrangeres faste månedlige byggemøtene mellom Destia Norge AS og Statens vegvesen. I forbindelse med Destias innkjøp av strøsand ble det på byggemøte lagt fram siktekurver og annen dokumentasjon på strøstanden. Siktekurvene viser at strøstanden er innenfor anbefalt siktekurve

og tilfredsstillende dermed kravene i kontrakten. Strøsanden er produsert i Nord-Finland (ikke langt fra den norske grensen) av knust naturgrus, elvegrus.

Når det gjelder de opplevde støvproblemene i Kirkenesområdet som representanten Fredriksen tar opp i sitt spørsmål, kan vær-situasjonen påvirke dette. Særlig tidlig i vinter har det vært en værtype som kan ha vært medvirkende til å skape de opplevde støvproblemene i Kirkenesområdet.

Høsten 2009 startet med en blanding regn og frost og hyppige temperatursvingninger mellom pluss og minusgrader. Dette medførte at Destia Norge AS måtte gjøre hyppige tiltak med strøing både kveld og morgen for å holde friksjonskravene som er stilt i kontrakten. Etter en langvarig periode med denne værtypen forandret det seg til en kald og tørr peri-

ode som varte i flere uker. Vegene og strøsanden tørket, hvorpå sanden så ble virvlet opp. Særlig tungtransporten bidro til dette. I forbindelse med gjenåpning av gruvene i Bjørnevatn (produksjonen startet i juni 2009) og generell høy bygge-aktivitet i Kirkenes har tungtrafikken økt noe. Tungtransporten har da i hovedsak gått mellom Bjørnevatn – Kirkenes og Neiden – Bjørnevatn – Kirkenes. Årsdøgntrafikk ned til Kirkenes (Solheimslia) er om lag 5500, hvorav 11 % er tunge kjøretøy.

Når det første skikkelige snøværet kom i desember 2009, forsvant støvproblemet. Den første brøytinga vintersesongen 2009/2010 i Sør-Varanger ble gjort 12. november 2009. Statens vegvesen opplyser at dersom tilsvarende forhold skulle inntre på nytt, vil de vurdere om vegene skal feies.

SPØRSMÅL NR. 664

Innlevert 12. februar 2010 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen

Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Er det faktisk tilfelle at ansvaret for koordinert behandling på tvers av institusjoner og nivåer i helsevesenet ikke er noens ansvar fordi det mangler en klar lovhjemmel for ansvars plassering, og vil statsråden da, etter å ha blitt kjent med problemet, så raskt som mulig ta initiativ til å få en slik lovhjemmel på plass, slik at pasientene kan sikres den behandlingen de har behov for?»

BEGRUNNELSE:

NRK Østafjells har ved flere anledninger omtalt saken til en seks år gammel gutt fra Drammen, og den fortvilte situasjonen guttens foreldre opplever i møtet med norsk helsevesen. Han har en svært sjelden sykdom, kalt septooptisk dysplasi, som krever koordinert behandling fra mange avdelinger og sykehus.

Gutten har imidlertid ikke fått den behandlingen og oppfølgingen han har behov for. Foreldrene opplever at de må kjempe en evig kamp for sønnen sin. Dette har fått negative konsekvenser for gutten og skapt fortvilelse og engstelse hos foreldrene. Etter klage fra pasientombudet har helsetilsynet i Buskerud slått fast at sykdommen burde vært oppdaget og behandlet tidligere enn den ble.

Samtidig viser fylkeslegen og helsetilsynet til at det ikke er mulig å plassere ansvaret for sviktende behandling noe sted og begrunner det med manglende

lovhjemmel for ansvars plassering, når behandling krever koordinert innsats fra flere aktører.

Det skaper naturlig nok ytterligere frykt hos foreldrene, siden drammensgutten vil være avhengig av koordinert behandling, også i framtida. Dette er en betenkelig situasjon, ikke bare for denne familien, men for alle som trenger behandling fra flere aktører og nivåer i helsevesenet. I utgangspunktet skulle man tro at slik koordinering er et naturlig ledelsesansvar, og at egen lovhjemmel ikke burde være nødvendig. Hvis det ikke er slik, er det et behov for å få dette på plass så snart som mulig.

Svar:

Representanten viser i sin begrunnelse til at fylkeslegen og Helsetilsynet uttaler at "det ikke er mulig å plassere ansvaret for sviktende behandling noe sted og begrunner det med manglende lovhjemmel for ansvars plassering når behandlingen krever koordinert innsats fra flere aktører".

Pasienter med behov for langvarige og koordinerte helsetjenester har ifølge pasientrettighetsloven § 2-5 rett til å få utarbeidet en plan for sitt behandlingsopplegg. Spesialisthelsetjenesteloven § 2-5 bestemmer at "helseforetaket skal utarbeide en individuell plan for pasienter med behov for langvarige og koordinerte tilbud".

Individuell plan skal bidra til at pasienten får et

helhetlig, koordinert og individuelt tilpasset tilbud. Ett av formålene med planen er å sikre at det til en hver tid er én tjenesteyter som har hovedansvaret for oppfølgingen. Planen skal bl.a. opplyse om hva slags behandling pasienten kan forventes å få, når behandlingen skal gis, hvem som har ansvar for de ulike tiltakene og hvem som har ansvar for å koordinere arbeidet med den individuelle planen. Planen skal også synliggjøre pasientens mål, ressurser og behov for tjenester på ulike områder og er ment som et verktøy for å forbedre koordineringen mellom bl.a. kommunehelsetjenesten, spesialisthelsetjenesten og sosialtjenesten. Pasienten, eller foreldrene i dette tilfellet, må samtykke til at planen utarbeides og har rett til å delta i arbeidet med utarbeidelsen av den.

Det er kommunen eller det helseforetaket som pasienten er i kontakt med, som har ansvar for å utarbeide den individuelle planen. Hvis pasienten har behov for tjenester fra andre tjenesteytere eller etater, skal kommunen og helseforetaket samarbeide med disse. Individuell plan er regulert i egen forskrift, og det er utgitt en veileder med mye praktisk rettet informasjon.

Beskrivelsen av guttens tilstand og behov for hjelp levner ingen tvil om at han har behov for koordinerte helsetjenester over lang tid. Det skal derfor utarbeides en individuell plan og oppgis en bestemt person i tjenesteapparatet (koordinator) som familien kan forholde seg til. Koordinatorens arbeidsoppgave er å sikre oppfølgingen av pasienten og en god framdrift i planprosessen. Dette innebærer blant annet å opprette og opprettholde kontakt med andre deler av helsetjenesten som har aktuelle tilbud.

Forskrift om habilitering og rehabilitering pålegger kommunen og spesialisthelsetjenesten plikt til å ha en koordinerende enhet for habiliterings- og rehabiliteringsvirksomheten. Ifølge forskriften skal enheten ha en generell oversikt over habiliterings- og rehabiliteringstiltak i helseregionen, i tillegg til oversikt over og nødvendig kontakt med habiliterings- og rehabiliteringstjenesten i kommunehelsetjenesten.

Spesialisthelsetjenesteloven § 3-7 gir departementet hjemmel til å gi nærmere regler i forskrift om ”pasientansvarlig lege og tilsvarende ordninger for andre grupper helsepersonell”. Forskrift om pasientansvarlig lege er avgrenset til å gjelde ved innleggelse i somatiske institusjoner og institusjoner i det psykiske helsevernet, ved polikliniske tjenester før og etter innleggelse og ved gjentakende poliklinisk undersøkelse og behandling. Forskriften har regler om utpeking av pasientansvarlig lege, ansvarsinnholdet i ordningen og forholdet til behandlingsansvarlig lege, journalansvarlig og informasjonsansvarlig person. Pasientansvarlig lege skal ha en samordningsfunksjon for behandling av pasienten og være det faste medisinskfaglige kontaktpunktet for pasienten under oppholdet. Det er også presisert at pasientansvarlig lege skal fungere som en kontaktperson mellom kommunehelsetjenesten og spesialisthelsetjenesten.

Jeg kjenner ikke denne konkrete saken inngående og er derfor ukjent med om den manglende koordineringen av helsehjelpen skyldes at det ikke er utarbeidet en individuell plan, eller om det er gjennomføringen som ikke er tilfredsstillende. Uansett har alle helseforetak som behandler gutten et ansvar for å forsikre seg om at det er utarbeidet en individuell plan og å delta i arbeidet med å sy tjenestene sammen på en best mulig måte. Det samme gjelder kommunen der familien bor.

Helseforetakene og kommunene skal være organisert slik at de er i stand til å følge opp lovpålagte plikter. Dette er et ansvar som påligger den enkelte virksomhet.

På denne bakgrunn anser jeg at vi har lovhjemler for å pålegge helsetjenesten å legge til rette for koordinering av helsetjenester og annen bistand til pasienter med omfattende hjelpebehov.

I St.meld. nr. 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen er behovet for en koordinator omtalt. I forbindelse med oppfølgingen av meldingen tar derfor departementet sikte på å vurdere om koordineringsansvaret kan gjøres enda tydeligere enn i dag.

SPØRSMÅL NR. 665**Innlevert 12. februar 2010 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 1. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«På hvilken måte har statsråden sikret seg at LPG-tanker opp til 13m³ brukt i Norge tilfredsstiller de essensielle krav som følger av norske temperaturforhold, og hvordan mener statsråden at brukere / kjøpere av slike LPG tanker kan føle seg trygge mot materialbrist under dels ikke så uvanlig ekstreme temperaturforhold som tankene ikke er dimensjonert for?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til Norsk Standard (NS-EN 12542 iverksatt oktober 2002 og NS-EN 14075 iverksatt april 2003) og tilsvarende Europeisk standard skal LPG tanker over og under grunn i Norge tilfredsstille essensielle krav for materiale tilsvarende minus 40 grader Celsius, som i Finland og Sverige.

Imidlertid er de fleste LPG tanker som er i bruk i Norge kun sertifisert, av Notified Bodies på veien av produsentene, for minus 20 grader Celsius.

LPG tanker utgjør stor eksplosjonsfare dersom det blir lekkasjer på grunn av materialtretthet påvirket av temperaturpåvirkning.

Sett i lys av de siste ukers ikke så uvanlig lave temperaturer, hvor gradestokken flere ganger og mange steder har passert godt under minus 20 grader Celsius, vil slike gasstanker bli utsatt for temperaturforhold de strengt tatt ikke er godkjent for.

Svar:

For å svare på spørsmålet til representanten Anundsen må jeg tillate meg å bli noe teknisk.

Jeg vil først presisere at alle nye LPG-tanker (og andre trykktanker) som selges eller monteres i Norge, skal tilfredsstille kravene i forskrift 9. juni 1999 nr. 721 om trykkpåkjent utstyr. Forskrift om trykkpåkjent utstyr gjennomfører EUs regelverk på området.

Direktoratet for samfunnsikkerhet og beredskap (DSB) fører tilsyn med at forskriftens krav blir fulgt, og kan ilegge sanksjoner dersom direktoratet ser at det foreligger overtredelse av forskriften.

For å understøtte regelverket er det utarbeidet standarder for LPG-beholdere med volum opp til 13

m³, blant annet standardene NS EN 12542 og NS EN 14075 som representanten Anundsen viser til. Disse standardene refererer igjen til materialeseksjonen i den generelle trykkbeholderstandarden NS EN 13445.

Representanten Anundsen viser i sin begrunnelse til at standardene krever at LPG-tankene skal tilfredsstille essensielle krav for materiale tilsvarende -400C. De to førstnevnte standardene opererer med generelle krav til designtemperatur på -200C til +500 C. I områder hvor omgivelsestemperaturene kan være lavere enn -200C skal produsenten dokumentere at det materialet som er tenkt brukt har egenskaper som gjør det egnet for temperaturområdet -400C til +500C. Tekniske kontrollorgan skal vurdere dette når de utfører sin vurdering av om tankene er i samsvar med kravene i standardene. Det er imidlertid ikke noe krav i de ovennevnte standardene, eller i regelverket, om at materialprøver skal foretas ved -400C. Slike materialprøver kan foretas ved andre temperaturer, eksempelvis -200C. Resultatene av prøvene vil avgjøre om materialet er egnet for lavere temperaturer, slik som -400C.

Det er for øvrig viktig å være klar over at når omgivelsestemperaturen synker så reduseres også trykket i LPG-tanken, slik at belastningen på tanken blir betydelig redusert. Under et visst nivå kan man akseptere at temperaturen faller opp til -500C under designtemperatur. DSB har ikke kjennskap til uhell med LPG-tanker i Norge som skyldes omgivelsestemperaturen.

Jeg vil avslutningsvis opplyse om at Standard Norge er i gang med å danne en komité, som blant annet skal se på foran nevnte standarder og forståelsen av disse. Komiteen vil – etter det jeg er blitt fortalt – bli sammensatt av personer med stor faglig kompetanse innen materialteknologi, gasskompetanse, standardisering og direktivarbeide. Denne komiteen kan gi råd om en eventuell endring av krav til designtemperatur for trykkbeholdere som er beregnet for Norge. Første møte i komiteen vil finne sted 19. februar 2010. Jeg har bedt DSB om å delta i denne komiteen, for på den måten å være med på å påvirke dette viktige arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 666**Innlevert 12. februar 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«FNs barnekomité har nylig uttalt at de er meget bekymret over den raske utviklingen i bruk av medikamenter (Ritalin og Concerta) til barn med diagnosen ADHD. De kommer også med anbefalinger om at Norge tar initiativ til alternative metoder for tiltak og behandling. I mai 2009 vedtok EU at medikamentet Metylfenidat ikke lenger skal utskrives til voksne med ADHD.

Hva vil statsråden gjøre for å følge opp disse sakene i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Stortingsrepresentanter fra ulike partier har de siste årene vært opptatt tiltak for barn og unge med diagnosen ADHD. Selv har jeg flere ganger tatt opp bekymring for medisiner og mangel på tiltak i forrige stortingsperiode. I 2006 stilte jeg et spørretime-spørsmål til daværende helseminister. Bakgrunnen var at FN også da hadde reagert på stor økning i bruk av ADHD-medikamenter. Norge brukte da fire ganger så mye medikamenter som Sverige til barn og unge med ADHD. Jeg ba den gang statsråden ta initiativ til en konsensuskonferanse om ADHD. Statsråden svarte den gangen at hun ville vurdere dette. Det kan være interessant å få vite hvilke tiltak regjeringen de siste årene har satt i gang for å redusere bruken av ADHD-medikamenter, samt alternative tiltak og behandlingsmetoder. Utviklingen i bruken av ADHD-medisin de siste årene er det også ønskelig å få en oversikt over.

Svar:

For helsetjenesten er det sentralt å kvalitetssikre at diagnosen som settes er korrekt, at bruk av legemidler er forsvarlig og at det alltid skal igangsettes andre psykososiale og/eller atferdsregulerende tiltak samtidig med bruk av legemidler. Forekomsten av ADHD i Norge synes å ligge mellom 3 og 5 prosent. Det er flere gutter enn jenter som får denne diagnosen, men det er store variasjoner mellom de ulike studiene når det gjelder forekomst.

Tall fra Folkehelseinstituttet viser at i 2004 fikk 1,3 prosent av gutter under 18 år utlevert minst ett legemiddel til behandling av ADHD. Dette steg til 1,9 prosent av gutter under 18 år i 2009. Tilsvarende tall for jenter under 18 år er 0,3 prosent i 2004 og 0,7 prosent i 2009. Tilsvarende for voksne menn fra 0,1 prosent i 2004 til 0,4 prosent i 2009, og for voksne kvin-

ner 0,06 prosent i 2004 til 0,3 prosent i 2009. Den sterkeste relative økningen er derfor blant jenter/kvinner.

Innen Norden er bruk av ADHD-legemidler høyest på Island, Norge ligger nest høyest og Danmark og Sverige ligger nokså likt, mens Finland ligger lavest. Det er vanskelig å gi svar på hva disse forskjellene kan skyldes. Noe av forklaringen kan være ulike terapitradisjoner blant legene, men også tilgjengelighet til diagnostisering.

Økningen i bruk av legemidler må ses i lys av at det har vært et mål i Opptrappingsplanen for psykisk helse at barn og unge skal få et bedre tilgjengelig tilbud om utredning og behandling for sine psykiske lidelser. Når et økt antall barn og unge blir utredet for psykiske lidelser, må vi også forvente en økning i alle behandlingsformer, herunder medikamentell behandling. I tillegg er det flere voksne som får legemidler. Helsedirektoratet opplyser at de ut fra den kunnskapen man i dag har om forbruk av medikamenter, ikke vurderer omfanget av legemidler som bekymringsfull.

Målet for all behandling er at pasientene får et bedre liv ved at de får behandling. Jeg vil her vise til at EU i sine kommentarer til Artikkel 31 av Direktiv 2001/83/EC konstaterer at behandling av barn med ADHD ved å bruke legemidler ved siden av annen behandling, kan redusere symptomene av hyperaktivitet slik at de får bedre livskvalitet og hindre sosiale problemer.

I Norge har man opplevd en økning av atferdsproblemer hos barn. Helsedirektoratet opplyser at man ikke vet i hvilken grad dette skyldes bedre statistikk, bedre tilgjengelighet for vurderinger innen psykisk helsevern for barn og unge, eller om det er samfunnsmessige forhold som forårsaker en slik økning. Innen tjenesten er det i noen grad ulike faglige tilnærminger til atferdsproblematikk. Noen hevder at atferdsproblemer er av utviklingspsykologisk karakter og skal behandles med atferdsterapeutiske tiltak. Andre hevder at atferdsproblemer har en nevrobiologisk årsak sammen med utviklingspsykologiske eller andre tilleggsproblemer, og at de skal behandles med legemidler i tillegg til psykososiale tiltak. Dette kan ha som konsekvens at behandlere i noen grad har ulik praksis mht til forskrivning av legemidler.

På oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet utarbeidet Helsedirektoratet i 2002 regelverk for legers rett til å rekvirere sentralstimulerende legemidler og en veileder i diagnostikk og behandling av AD-

HD(2005). Både regelverk og veileder skal etter planen revideres og ferdigstilles innen 1. mai 2011 på bakgrunn av SINTEFs evalueringer gjennomført årlig fra 2005 til 2010. Ifølge gjeldende regelverk og veileder skal:

- Endelig diagnose settes av en spesialist (psykiater, nevrolog, barnelege, psykolog).
- Det skal alltid foretas en fysisk og psykisk helse sjekk for å avklare om pasientens problemer kan ha en annen årsak eller avdekke om det finnes tilleggsproblemer som også trenger behandling.
- Legemidler utgjør en viktig del av behandlingen, men skal bare benyttes i kombinasjon med spesialpedagogiske og psykososiale støttetiltak.

Leger skal alltid følge opp pasientene tett for å avdekke mangler ved behandlingen, eventuelle bi-

virknings, og for å registrere nytten av behandlingen. Individuell plan er et verktøy som kan samordne dette.

I den nye veilederen som kommer i 2011 vil det bli understreket enda tydeligere at annen behandling bør prøves ut før man begynner å bruke legemidler, samt at annen behandling alltid skal brukes i tillegg til legemidler. Med annen behandling menes at det ved konsentrasjonsproblemer, innlæringsvansker, behov for aktuelle hjelpemidler osv. tilrettelegges for dette i barnehage, skole og arbeidsliv. Helsedirektoratet opplyser videre at man gjennom den reviderte veilederen også vil ta sikte på å legge et bedre grunnlag for en felles faglig forståelse av adferdsproblematikk, slik at man kan få en mer enhetlig praksis mht bruk av legemidler.

SPØRSMÅL NR. 667

Innlevert 15. februar 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 18. februar 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«I mitt spørsmål til ministeren dokument 15:431 spurte jeg om svar hvor det var blitt av 1,6 millioner som var bevilget til Norges Brannskole. Ministeren svarer at det ikke er riktig at midlene ble bevilget og stilt til rådighet til Norges Brannskole. I tiltakspakken fra Regjeringen til Nordland er Norges Brannskole er det øremerket 1,6 millioner. Det ble også satt kriterier til at pengene skulle gå til nye prosjekt.

Hvorfor er ikke dette skjedd med bevilgningen til Brannskolen, og har det skjedd med flere tiltak?»

Svar:

Midlene til ombygging ved Norges Brannskole ble i forbindelse med tiltakspakken bevilget over kap. 2445 Statsbygg post 45 Større utstyrsanskaffelser og vedlikehold, ref. St.prp. nr. 37 (2008-2009) og Innst. S. nr. 139 (2008-2009). Som det er redegjort for i St. prp. nr. 37 (2008-2009) skulle disse midlene benyttes til ”mindre ombygginger, utvidelser og bru-

kertilpasninger mv. i bygninger som forvaltes av Statsbygg”. Det har med andre ord hele tida vært en forutsetning at disse midlene skulle disponeres av Statsbygg og benyttes som forutsatt i stortingsproposisjonen til mindre ombygginger, utvidelser og brukertilpasninger på eiendommer som Statsbygg forvalter, og ikke til nye prosjekter.

Jeg vil forøvrig påpeke at formålet med tiltakspakken var å redusere effekten av finanskrisen, særlig innenfor bygg- og anleggsnæringen. I forbindelse med tiltakspakken ble det derfor prioritert tiltak som kunne settes i gang raskt, og som var ventet å ha størst mulig sysselsettingseffekt. På Statsbyggs ansvarsområde ble dette vurdert til spesielt å være vedlikeholdsprosjekter og mindre ombyggingsprosjekter. Størstedelen av bevilgningene ble derfor brukt til vedlikehold. Jeg viser i denne forbindelse også til nærmere redegjørelse i St.prp. nr. 37 (2008-2009) under kap. 2445 Statsbygg post 24 Driftsresultat og post 45 Større utstyrsanskaffelser og vedlikehold.

SPØRSMÅL NR. 668**Innlevert 15. februar 2010 av stortingsrepresentant Per Arne Olsen****Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede viser til styremøte i Helse Sør-Øst RFH 10. desember 2009, hvor det ble vedtatt at foretakene i Vestfold og Telemark kun får benytte investeringsfullmakten på bygninger dersom styrene i begge foretakene foretar samme investeringsvedtak. Dette er en hemsko knyttet til separate og selvstendige vedtak som sikrer nødvendig videreutvikling i disse foretakene.

Vil statsråden sørge for at foretakene i Vestfold og Telemark blir gitt selvstendig rett til investeringsvedtak opp til 50 mill. kroner?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede viser til styremøte i Helse Sør-Øst RFH 10. desember 2009, hvor det ble vedtatt at foretakene i Vestfold og Telemark kun får benytte investeringsfullmakten på bygninger dersom styrene i begge foretakene foretar samme investeringsvedtak. Dette er en hemsko knyttet til separate og selvstendige vedtak som sikrer nødvendig videreutvikling i disse foretakene.

Undertegnede er av den oppfatning at det er en unødvendig forutsetning at vedtak må fattes i begge styrer. Dette kan være en bremsekloss i forhold til nødvendige investeringer i bygningsmassen til disse foretakene.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF gjennomførte etter sammenlåingen i 2007 et større omstillingsprogram "Samlet program for utvikling og omstilling av Helse Sør-Øst RHF". Målet var å sikre en bærekraftig utvikling av helseregionen med fokus på gode pasientforløp og

kvalitet i tjenestetilbudet. Et sentralt prinsipp i dette arbeidet var etablering av sykehusområder som kunne gi et tilstrekkelig pasientgrunnlag for å sikre nærhet til de alminnelige funksjonene og samtidig sikre faglig kvalitet i de mer spesialiserte funksjonene. Det ble lagt til grunn at sykehusene innenfor hvert av sykehusområdene skulle samarbeide og koordinere tjenestetilbudet til befolkningen innen somatikk, rehabilitering, psykisk helsevern og rusbehandling. Av sykehusområdene som den gang ble etablert er det nå kun sykehusområdet Vestfold og Telemark som fremdeles er organisert som tre helseforetak.

Det framgår av Helse Sør-Øst RHF's styrevedtak, som representanten Olsen viser til, at helseforetakenes fullmaktsgrenser for investeringer i bygg ble økt fra 10 til 50 mill. kroner. Dette har sammenheng med etablering av sykehusområder og tilpasning av foretakstrukturen til dette, noe som gir gjennomgående større foretak.

Siden foretaksstrukturen i sykehusområdet Telemark og Vestfold ikke er tilpasset det utvidede sykehusområdet, ble det derfor foretatt en tilpasning i fullmaktsregimet. For investeringer under 10 mill. kroner er fullmaktene uendret, og tilhører hvert enkelt foretak. For investeringer mellom 10 og 50 mill. kroner er fullmakten flyttet fra regionalt nivå til sykehusområdet, som for de øvrige.

Helseforetakene Vestfold sykehus HF og Telemark sykehus HF fikk dermed ingen endring i sine fullmaktsgrenser for investeringer. Men nettopp for å sikre en god utvikling og et godt tjenestetilbud til befolkningen i dette sykehusområde, ble det lagt til grunn at større investeringstiltak må koordineres mellom helseforetakene.

SPØRSMÅL NR. 669**Innlevert 15. februar 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 24. februar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren vurdere å innføre avgiftsreduksjon for hvit diesel, slik at det vil lønne seg å kjøpe miljøbevisst?»

BEGRUNNELSE:

Hver vinter er det store problemer med luftkvaliteten i de store byene, mye på grunn av forurensing fra kjøretøyer. I tillegg er Norge nødt til å ta grep for å kunne nå klimamålene som både regjering og storting har forpliktet seg til.

Hvit diesel kan anvendes på alle dieselmotorer uten noen form for modifikasjon, inkludert skipsmotorer og kjeleanlegg. Marintek i Trondheim har dokumentert at hvit diesel / miljødiesel reduserer utslippene av NO_x, CO, PM, FSN og spesifikt drivstoffforbruk. Alle tyngre dieselkjøretøyer (over 3,5 tonn, bortsett fra den nyeste Euroklassen) i Milano er pålagt å bruke hvit diesel. Der gis det en avgiftslettelse på 26 cent, cirka 2 kroner.

For å gjøre bylufta renere, og for å sikre miljøet mindre miljøskadelige utslipp, har Regjeringen her mulighet til å gjøre det lønnsomt å være miljøbevisst. Dette ville vært et viktig bidrag for miljøet, og det kunne kanskje vært et mindre plaster på såret til de næringene som ble rammet av bio-dieselavgift.

Svar:

Såkalt hvit diesel, eller vannemulgert diesel, er etter det Finansdepartementet kjenner til diesel tilsatt vann, emulgator og eventuelt urea. Samferdselsdepartementet opplyser at drivstoffet ikke er godt nok testet til at man kan konkludere om miljøvirkning for ulike motorer og eventuelt andre effekter ved drivstoffet. Det er for øvrig strenge krav til drivstoff som selges i Norge, og dette er regulert i forskrift om begrensning i bruk av helse- og miljøfarlige kjemikalier og andre produkter (produktforskriften), som forvaltes av Miljøverndepartementet. Uavhengig av avgiftsspørsmålet må det sikres at drivstoffet tilfredstiller disse forskriftsmessige kravene.

Bensin- og autodieselavgiften har til hensikt å stille brukeren overfor de eksterne kostnadene knyttet til veislitasje, ulykker, kø og støy, samt helse- og miljøskadelige utslipp til luft (eksklusive utslipp av CO₂) som bruk av bil medfører. På prinsipielt grunnlag bør alle trafikanter betale avgift som tilsvarer de kostnadene de påfører samfunnet i form av ulykker, kø, støy, utslipp til luft og veislitasje. Det meste av

kostnadene ved bruk av personbil er knyttet til ulykker, kø og støy. Dette er kostnader som i liten grad varierer med valg av drivstoff. Dette skulle derfor tilsi at det skal betales autodieselavgift for hvit diesel. Dette er i tråd med prinsippet om at forurenseren betaler. Autodieselavgiften er på 3,56 kroner per liter for svovelfri mineralolje i 2010.

CO₂-utslipp fra veitrafikken er priset gjennom CO₂-avgiften. Den generelle satsen for mineralolje (autodiesel mm.) er på 0,58 kroner per liter i 2010.

Regjeringen legger til rette for bruk av mer miljøvennlig drivstoff gjennom forskning og utvikling og gjennom utformingen av avgifter på bruk og kjøp av bil. Subsidiert av alternative drivstoff i form av avgiftsfritak eller lavere veibruksavgift for å introdusere mer miljøvennlig drivstoff kan ha uheldige budsjettkonsekvenser dersom det oppstår en ukontrollert vekst i bruken av drivstoffet. En utbredelse av alternative drivstoff basert på fritak fra veibruksavgifter vil ikke være en bærekraftig løsning på sikt. Innføring av alternative drivstoff kan også avhjelpe ved bruk av andre virkemidler, som for eksempel omsetningspåbud eller støtte til forskning og utvikling av mer konkurransedyktige alternative drivstoff og etablering av infrastruktur.

Regjeringen har de siste årene gjort store endringer i engangsavgiften på kjøretøyer for å vri bilkjøringen i mer miljøvennlig retning. Fra 2007 ble CO₂-utslipp innført som en av hovedkomponentene i avgiften. I 2009 ble det innført fradrag i engangsavgiften for biler med CO₂-utslipp under 120 g/km, mens avgiften ble økt for alle biler med utslipp over 140 g/km. Endringene i engangsavgiften har bidratt til at gjennomsnittlig CO₂-utslipp for nye personbiler har blitt redusert fra 177 g/km i 2006 til 151 g/km i 2009. Fra 1. januar 2010 fikk CO₂-komponenten ytterligere økt vekt i engangsavgiften. Dette ble gjort ved å øke alle satsene i CO₂-komponenten og redusere de to laveste trinnene i effektkomponenten. Fradraget i avgiften for biler med CO₂-utslipp under 120 g/km ble redusert med 100 kroner per g/km reelt. De andre satsene i CO₂-komponenten ble økt med om lag 190 kroner per g/km reelt. Regjeringens mål er at gjennomsnittlig CO₂-utslipp for nye biler skal være 120 g/km i 2012.

For å bidra til reduksjon av lokal forurensning fra bilparken innførte Regjeringen en høyere årsavgift for diesalbiler uten fabrikkmontert partikkelfilter fra 2008. I 2008 ble det også innført en midlertidig forhøyet vrakpant for eldre diesalbiler på 5 000 kroner,

en økning på 3 500 kroner. Dette bidro til at mange eldre dieselbiler ble tatt ut av bilparken. For nye bensin- og dieselbiler gjelder europeiske utslippskrav som angir maksimalt tillatt utslipp av flere ulike stof-

fer. Også andre tiltak iverksatt av andre departement eller lokale myndigheter, bidrar til mer miljøbevist bilkjøring. Her kan piggedekkebyr, som er innført i Oslo, være et godt eksempel.

SPØRSMÅL NR. 670

Innlevert 15. februar 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Produsenter av norsk vin opplever at de presses ut av polet. Kommunikasjonsleder Halvor Bing Lorentzen i Vinmonopolet uttalte 10. juli i fjor at det skulle komme en prosess over sommeren for å se på mulighetene overfor norske produsenter. Ingenting har skjedd.

Hva vil statsråden gjøre for å forsikre seg om at norske produsenter slipper til på polet og at norske forbrukere får bedre muligheter til å få kjøpt norsk vin i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er kjent med at produsenter av norsk vin opplever at de presses ut av polet. Problemet ble blant annet omtalt av E24 den 10. juli 2009 (<http://e24.no/boers-og-finans/article3162742.ece>). Her uttaler vingrunder Elisabeth Rett at:

"Siden vi lanserte vinen i november 2007, har den solgt bra hele tiden, men dessverre på «feil» pol og i «feil» områder. Vi selger bra der vi selger, men ikke nok til å komme inn i Vinmonopolets basissortiment. Firkantede regler stanser oss."

Målet for de norske produsentene er å komme i fast sortiment (basisutvalget) på Vinmonopolet. Slik systemet er innrettet, er dette noe de ikke lykkes med i praksis. For en liten produsent, som ikke har mulighet til å besøke eller kontakte alle polutsalg, er det muligheten til å oppnå jevnt salg over hele Norge i fullsortimentspolene over en periode i realiteten ikke til stede. Testutvalget er også en ordning som opplyses vanskelig tilgjengelig for produsenter med få produkter.

Vinmonopolets markedsplan, hvor det søkes etter produkter til basisutvalget og partiutvalget, kan være inngangen for mange produsenter. Det er etterlyst åpne anbud som norske produsenter har mulighet

til å konkurrere om, for eksempel anbud for vin laget av for eksempel frukt eller bær.

En egen norsk hylle på polet er også etterlyst.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at alkohol ikke er en ordinær vare og derfor ikke kan underlegges generelle regler for omsetning og markedsføring uten nødvendig tilpasning og særregulering. Bruk av alkohol kan medføre skade både for enkeltpersoner, tredjeparter og for samfunnet.

Alkohollovgivningens formål er å begrense i størst mulig utstrekning de samfunnsmessige og individuelle skader som alkoholbruk kan innebære, gjennom regulering av innførsel og omsetning av alkoholholdig drikk. Som et ledd i dette sikter alkoholloven mot å begrense forbruket av alkoholholdige drikkevarer. Alkohollovgivningen er følgelig ikke næringslovgivning, men forebyggingslovgivning. Monopolordningen er et av de viktigste tilgjengelighetsbegrensende virkemidlene vi har, og er dermed svært viktig i alkoholpolitisk sammenheng.

Jeg ønsker videre å understreke at EØS-avtalen legger noen føringer på norsk lovgivning på alkoholområdet. Alkoholloven § 3-1, femte ledd, fastslår at AS Vinmonopolet ikke skal forskjellsbehandle leverandører og produkter på grunnlag av nasjonalitet eller opprinnelsesland. Bestemmelsen ble tatt inn i alkoholloven i 1995 (trådte i kraft fra 1. januar 1996) og lovfester Vinmonopolets plikt til ikke å forskjellsbehandle leverandører og produkter på grunnlag av nasjonalitet eller opprinnelsesland, jf. artikkel 16 om tilpasning av statlige handelsmonopoler i EØS-loven (lov av 27. november 1992 nr. 109).

Markedsadgangen for alkoholholdig drikk med høyere alkoholinnhold enn 4,7 volumprosent gjennom Vinmonopolet er utførlig regulert i forskrift 30. november 1995 nr. 938 om AS Vinmonopolets innkjøpsvirksomhet mv (innkjøpsforskriften). I denne

sammenheng er det viktig å understreke at Vinmonopolets faste sortiment – basisutvalget – bare er ett av flere forskjellige produktutvalg som i henhold til innkjøpsforskriften kan gi et lokalt produsert produkt markedsadgang.

Dersom landsdekkende distribusjon av et produkt gjennom Vinmonopolet er målet, finnes det tre forskjellige muligheter for å bli innkjøpt til basisutvalget. Innkjøp kan skje etter tilbudsforespørsel fra Vinmonopolet sentralt, gjennom overføring etter stort salg i bestillingsutvalget via butikkenes lokale utvalg, eller etter kvalifisering gjennom salg i testutvalget.

Testutvalgsordningen er åpen for alle som har rett til å drive engrossalg med alkoholholdig drikk, herunder alle som innehar statlig tilvirkningsbevilgning, og gir etter påmelding rett til lansering av ett eller flere produkter årlig, avhengig av antallet påmeldte grossister. Testproduktene sikres distribusjon til alle Vinmonopolets 60 fullsortimentsbutikker i 6 måneder, og det viser seg at rundt 50 pst. av testproduktene klarer å kvalifisere seg for overføring til basisutvalget. Her er det kundenes reaksjoner på produktet som avgjør om det er egnet for landsdekkende distribusjon.

For leverandører som har rett til å drive engrossalg med produkter som ikke får, ønsker eller har kapasitet til fast listeføring i basisutvalget, sikres markedsadgangen gjennom bestillingsutvalget og/eller tilleggsutvalget. Bestillingsutvalget er en katalog for både kundebestilling og butikkbestilling til lokal liste, mens tilleggsutvalget er rettet mot butikkbestilling. Begge disse produktutvalgene gir mulighet til å få produktet inn på såkalt lokal liste i vinmonopolbutikker over hele landet etter butikksjefens beslutning.

Det er en kjensgjerning at mange produkter har store geografiske variasjoner i etterspørsel, og likeså at produksjonskapasiteten varierer. Listeføring i bestillingsutvalget kan generere stort salg uten at leverandøren pålegges distribusjon i samme omfang som for basisutvalget. Samtidig er produktene i bestillingsutvalget tilgjengelige for bestilling gjennom Vinmonopolets nettbutikk og kundesenter på lik linje med produktene i basisutvalget, og kan på denne måten også få prøvd sitt salgspotensial på landsbasis.

Vinmonopolets etiske regler er strenge og forbyr leverandørene å henvende seg direkte til butikkene med produktinformasjon. Slike regler er funnet nødvendige for å hindre uønsket påvirkning av ansatte og sikre tillit til at monopolordningen gir rettferdig markedsadgang. Det ligger i sakens natur at de etiske reglene også må gjelde for leverandørene av norske produkter. Alle leverandører har imidlertid anledning til å henvende seg til Vinmonopolets kjedekontor (hovedkontoret) for å informere om produktene sine.

Slik produktinformasjon fra leverandørene publiseres på Vinmonopolets interne nettsider og er tilgjengelig for alle butikkene. Grupper av leverandører kan invitere butikkansatte til prøvesmaking av produktene sine etter henvendelse til Vinmonopolets kjedekontor. Det er også mulig å besøke enkeltutvalg, men slike besøk må søkes om og godkjennes på forhånd.

Det er viktig at de markeds- og informasjonsmuligheter som faktisk foreligger for lokale produkter, blir benyttet av leverandørene. Norske alkoholprodusenter kan melde seg på testutvalget etter samme retningslinjer som alle andre grossister/produsenter. Antall produkter vedkommende produserer eller har i sin portefølje, har ingen betydning i så måte. Det tillegges samtidig Vinmonopolet et ansvar for å holde seg oppdatert om etterspørselen etter lokalt produserte produkter, slik at innkjøp foretas til basisutvalget der det er sannsynlig at det er kundegrunnlag for landsdekkende distribusjon.

Jeg er kjent med at Vinmonopolet 25. september 2009 hadde et møte med Små alkohol-produsenters forening (SAPF), hvor blant annet Elisabeth Rett fra Seljord vin deltok. Vinmonopolet og SAPF ble ifølge Vinmonopolet enige om en rekke oppfølgingspunkter, som Vinmonopolet informerer meg om at de har fulgt opp.

Når det gjelder hylleplassering og merking har Vinmonopolet informert meg om at de arbeider for å finne gode løsninger for de norske produktene. Vinmonopolet mener at en løsning med egen hylle for norske produkter ikke er hensiktsmessig verken for kundene eller de aktuelle produktene, men andre løsninger vurderes. Innenfor gjeldende regelverk synliggjør også Vinmonopolet informasjon om norske produkter, både alkoholholdige og alkoholfrie.

Vinmonopolet har også informert meg om at de har hatt flere tilbudsforespørsler ute på produkter hvor norske småprodusenter har hatt anledning til å delta. Dette gjelder kort oppsummert: norsk eplebrennevin, norsk eplesider, norsk øl og alkoholfrie produkter.

Selskapet har forsikret meg om at de arbeider løpende og aktivt søkende for å være oppdatert på utviklingen blant alkoholprodusenter i Norge, og har vært på besøk hos flere av dem. Vinmonopolet vil fortsatt arbeide aktivt innenfor rammebetingelsene for å sikre god markedsstilgang og likebehandling av norske produsenter av alkoholholdig drikk.

Regelverket legger opp til et åpent og kontrollerbart system som sikrer konkurranse på like vilkår. Innenfor dette regelverket tilrettelegger Vinmonopolet for norske småprodusenters markedsadgang. Etter min mening sikrer dagens regelverk og Vinmonopolets forvaltning av dette tilstrekkelig tilgang til markedet for alle leverandører.

SPØRSMÅL NR. 671**Innlevert 15. februar 2010 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 23. februar 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Nobelprisvinner Shirin Ebadi har i et brev til FNs Menneskerettighetsråd oppfordret Rådet til å utnevne en Spesialrapportør for Iran og til å starte gransking av regimets brutale fremferd mot opposisjonelle i landet.

Hva gjør utenriksministeren for å sette fokus på Iran gjennom Norges medlemskap i UNHRC, og vil utenriksministeren ta til ordet for at det opprettes en slik Spesialrapportør i Rådet?»

BEGRUNNELSE:

Situasjonen for menneskerettighetene i Iran er svært alvorlig og verdenssamfunnet har de siste ukene med alvor fått se hvordan regimet slår brutalt ned på selv fredelige demonstrasjoner. I den grad uavhengig informasjon kommer ut av landet, er det bilder og historier som taler om sensur, overgrep, henrettelser og drap på motstandere av Mullah-regimet. Norge ble valgt som medlem av FNs Menneskerettighetsråd i mai 2009 for perioden 2009-2012 og har dermed anledning til aktivt å ta opp problemstillinger knyttet til menneskerettighetene i Iran gjennom rådets sesjoner.

Svar:

Menneskerettighetssituasjonen i Iran er kraftig forverret etter presidentvalget i landet. Norske myndigheter har gjentatte ganger tatt opp menneskerettighetssituasjonen i Iran overfor iranske myndigheter. (Se her mine svar på tidligere spørsmål til skriftlig besvarelse om situasjonen i Iran).

I vår første sesjon som medlem av FNs menneskerettighetsråd i september 2009, tok Norge opp overgrepene mot fredelige demonstranter, opposi-

sjonspolitikere og journalister i Iran. Vi kom med en sterk oppfordring til Iran om å la FNs spesialrapportører gjennomføre uavhengige granskninger av menneskerettighetssituasjonen etter presidentvalget.

Menneskerettighetssituasjonen i Iran var oppe i rådets landhøring (UPR) 15. februar i år. Norge hadde på forhånd sendt inn en rekke konkrete spørsmål til Iran. Vi tok blant annet opp stengingen av Shirin Ebadis Senter for menneskerettighetsforkjempere og de mange begrensninger i ytringsfriheten. Videre stilte vi spørsmål ved regimets brutale behandling av fredelige demonstranter etter valget i juni i fjor. Flere av spørsmålene til Iran knyttet seg til dødsstraff og avskyelige avstraffelsesmetoder som steining. Religionsfrihet, situasjonen for religiøse minoriteter, kvinners rettigheter og barns rettigheter ble også reist i de spørsmålene som ble sendt Iran i forkant av høringen.

Norge er også medforslagsstiller til Iran-resolusjonen i FNs generalforsamling og deltar aktivt i forhandlingene om denne. Resolusjonen som ble vedtatt i desember 2009 fordømmer sterkt alle menneskerettighetsovergrepene i Iran. Shirin Ebadi har flere ganger vektlagt betydningen av denne resolusjonen.

Jeg har merket meg hennes forslag om å opprette en egen spesialrapportør på Iran i FNs menneskerettighetsråd. Forslaget er interessant og relevant fordi Iran – siden 2005 – har nektet å samarbeide med rådets tematiske spesialrapportører, blant annet på tortur, ytringsfrihet, menneskerettighetsforkjempere og religionsfrihet. Vi har et tett samarbeid med likesinnede land i rådet om håndteringen av graverende landsituasjoner. Vi vil ta dette forslaget opp med disse landene for å se hvordan det best kan gjennomføres.

SPØRSMÅL NR. 672**Innlevert 15. februar 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I forbindelse med samhandlingsreformen får kommunene samlet 230 mill. kroner i styrking av frie inntekter i 2010. Disse midlene skal brukes til forebyggende tiltak. Jeg har fått flere henvendelser om at kommuner lar disse midlene inngå i den ordinære driften, dvs. at de går til helt andre områder enn forebygging.

Vil regjeringen undersøke i hvilken grad disse midlene har gått til forbyggingstiltak, og i så fall hvilke, siden dette vil ha betydning for det videre arbeidet med samhandlingsreformen?»

Svar:

Gjennom statsbudsjettet for 2010 er kommunenes frie inntekter styrket med 230 mill. kroner til forebyggende helsetjenester. Midlene skal forsterke den innsatsen som kommunene allerede gjør og til å igangsette nye effektive tiltak. En styrking av det forebyggende arbeidet skal bidra til bedre helse i befolkningen og til å begrense innleggelsler i sykehus og redusere behandlingsbehovet.

En sterkere innsats på forebyggende helsetjenester må tilpasses lokale behov. Kommunene har gode forutsetninger for å drive godt forebyggende arbeid, basert på et lokalt formulert utfordringsbilde.

For å understøtte og følge opp kommunenes arbeid er det bevilget 6 mill. kroner til Helsedirektoratet. Gjennom god veiledning og støtte til kommunene forventer regjeringen resultater i 2010. Viktige elementer i Helsedirektoratets understøttende arbeid er

økt tilgjengeliggjøring av data på kommunenivå om helsetilstand og påvirkningsfaktorer, styrket veiledning omkring "Helse i plan" som er et kompetanseprogram overfor kommunehelsetjenesten, og tilgjengeliggjøring av effektive forebyggende tiltak i ulike deler av kommunehelsetjenesten. Dette gjelder både i forhold til helsestasjons- og skolehelsetjenesten, omsorgstjenestene, innen fysioterapi og innen psykisk helsearbeid. Helsedirektoratet har etablert et nært samarbeid med KS for å kunne etablere en tett dialog med kommuneledelsen i landets kommuner.

Regjeringen har ikke lagt opp til rapportering fra kommunene om bruken av de 230 mill. kronene, men det legges opp til et system med å samle erfaringer om hva styrkingen har gitt av resultater lokalt. Innsamling av erfaringer skal ha som formål å bidra til læring og videreutvikling av det forebyggende arbeidet i kommunene. Helsedirektoratet har under utarbeidelse en mal for erfaringsinnsamlingen. Erfaringsinnsamlingen vil skje i regi av fylkesmennene.

Det tas sikte på en første kartlegging i juni 2010, for å få et oversiktsbilde over kommunenes arbeid knyttet til forebyggende helsetjenester. Resultatene fra erfaringsinnsamlingen vil bli oppsummert i en egen rapport fra Helsedirektoratet. Rapporten er også ment som et grunnlag for å vurdere utviklingen på området.

Basert på blant annet tilbakemeldingene fra kommunene, tas det sikte på å etablere et system for å formidle erfaringer mellom kommunene, med sikte på at kommunene kan lære av hverandre.

SPØRSMÅL NR. 673**Innlevert 15. februar 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Stadig flere bekymrer seg over stråling fra trådløse terminaler og mobiltelefoner. En rekke av de trådløse terminalene som i dag brukes og selges, overstiger det som ICNIRP har satt som maksimum for anbefalte stråleverdier, noe Telenor har påpekt. I

tillegg vet vi at disse stråleverdiene nå er under debatt i EU, med tanke på innføring av en lavere grenseverdi.

Hva vil statsråden gjøre for at Norge i likhet med andre land i Europa bidrar til en føre-var politikk på dette?»

BEGRUNNELSE:

Bruk av trådløse terminaler som overstiger den anbefalte grenseverdien, kan være en stor helserisiko, ikke minst for barn og unge som tåler mindre stråling enn voksne. Jeg antar Statens Strålevern har en oversikt over hvilke terminaler dette gjelder. Det er av interesse å få vite dette, både fra allment og politisk hold.

Flere og flere melder om stråleallergier. Det er derfor helt nødvendig at Norge både faglig og politisk setter dette på dagsorden i større grad enn det vi hittil har gjort.

Svar:

Det finnes europeiske standarder som skal ivareta sikkerheten for alle typer utstyr, både elektronisk utstyr, leker, solbriller etc. CE-merking av slikt utstyr er produsentenes måte å informere tilsynsmyndighetene om at de grunnleggende sikkerhetskrav i regelverk som gjelder for produktet, er oppfylt. Dette gjelder også for elektronisk utstyr. Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap håndhever produktkontrollen som ivaretar dette hensynet. Det finnes en internasjonal ordning for hurtig melding av farlige produkter, RAPEX. En slik melding har omfattet én mobiltelefon som ved videre undersøkelser viste seg ikke fantes på det norske markedet.

I henhold til strålevernforskriftens § 2 er forbrukerartikler inneholdende svake ikke-ioniserende kilder unntatt fra forskriften, med mindre de er spesielt nevnt. Med trådløse terminaler antas at det menes trådløst nettverk, dvs. rutere og bærbare PCer. Senderne i disse har en effekt på 0,1 watt. Alle målinger utført både av Statens strålevern, Post- og teletilsynet og ellers i andre land viser at slike trådløse enheter holder seg godt innenfor ICNIRP sine anbefalte grenseverdier. Målinger fra selve ruterne viser nivåer stort sett under 1/10 000 av grenseverdien. Dette synes klart å oppfylle strålevernforskriftens øvrige krav i § 26 om at all eksponering skal holdes så lav som praktisk mulig, noe som tydelig viser at vi tenker forsiktighet.

Eksponeringen vi generelt opplever i våre omgivelser, er langt under ICNIRP sine grenseverdier og ivaretar forskriftens forsvarlighetskrav.

Statens strålevern er ikke kjent med at det finnes trådløse terminaler som overskrider ICNIRPs grenseverdier. Telenor har heller ikke meldt fra om at så er tilfelle til Strålevernet.

Når det gjelder mobiltelefoner er det en europeisk standard som alle telefoner må oppfylle. Den stiller krav til maksimal såkalt SAR-verdi og hvordan denne skal bestemmes, slik at alle målinger er gjort på en standardisert måte (EN 50360 og EN 50361). Det skal ikke finnes mobiltelefoner på det europeiske markedet som overskrider disse grenseverdiene. Strålevernet er ikke kjent med at det finnes telefoner som overskrider noen grenseverdi. Om så er tilfelle, skal de ikke kunne CE-merkes og dermed ikke finnes i Europa.

Beslutningen om å senke grenseverdien i enkelte EU-land hviler ikke på ny eller annen forskning enn den ICNIRP eller norske myndigheter legger til grunn. Det er nok heller en ulik tilnærming til "føre var"-tenkningen og til bekymring i befolkningen. Det foreligger ikke annen vurdering rent eksponeringsmessig. Det er heller ingen vesentlig forskjell mellom eksponeringsforhold i Norge og i de andre landene.

Strålevernmyndighetene i Norge, Sverige, Danmark, Island og Finland har kommet med en felles kunngjøring om eksponering for stråling fra faste sendere i befolkede områder. De er enige om at det ikke finnes vitenskapelig bevis for at radiofrekvente felter med den styrken som nå eksisterer i vanlige boligområder, er helseskadelige.

Jeg vil til slutt også påpeke at Statens strålevern har tatt initiativ til en omfattende ny norsk gjennomgang av all forskning om eventuell sammenheng mellom eksponering for radiofrekvente felter og helseeffekter. En ekspertgruppe som i disse dager er i ferd med å nedsettes for denne utredningen, skal i tillegg vurdere norsk forvaltningspraksis på området. Ekspertgruppen skal ledes av Nasjonalt folkehelseinstitutt.

Jeg viser for øvrig til informasjon på Strålevernets nettside om trådløse nettverk og mobiltelefoner, <http://www.nrpa.no/mobil-og-traadlost>.

SPØRSMÅL NR. 674**Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 19. februar 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Vil fiskeriministeren vurdere dispensasjon for fartøy under 15 m til å fiske direkte etter blålange i indre farvatn?»

BEGRUNNELSE:

Dagens kystfiske består av ofte mange marginale fiskeri, men hver er en viktig brikke for å få "kabelen" til fiskeren å gå opp. En får stadig nye reguleringer innen fiske, større kamp om sjøarealene samt økende avgifter og gebyrer å forholde seg til. Flere og flere oppdrettsanlegg blir lagt i områder der det tidligere ble fisket bl.a. blålange. Forskning viser ikke at en ikke må fiske etter blålange i fjordene. Det er ikke store kvanta kystfiskerne tar hvert år av blålange. Men det er viktig for de som enda gjør det.

Dagens regler sier at en kan ta inntil 50 % av blålange som bifangst i annet fiskeri.

På kysten av vestlandet blir blålange fisket på 300 til 600 m. Fangstene er 90 -100 % blålange fordi det er få andre arter på dette dypet. Sesongen er januar- april. En må drive annet fiskeri samtidig for å komme innenfor 50 % regelen. Styret i fiskerlaget vest har derfor uttalt i sitt møte av nov. 2009 at en ønsker dispensasjon for fartøy under 15 m til å fiske direkte med konvensjonelle redskap innenfor 12.n.mil for disse fartøya.

Svar:

Det ble i fjor sommer fastsatt et forbud mot direkte fiske etter blålange i Norges økonomiske sone. Bakgrunnen for å forby direkte fiske etter blålange er at Det internasjonale rådet for havforskning (ICES) vurderer bestandssituasjonen til å være på et lavt nivå. ICES har derfor anbefalt stopp i det direkte fisket etter blålange.

Forvaltningen av norske fiskebestander er basert på føre-var-prinsippet og vitenskapelig rådgivning. Vi legger stor vekt på de rådene vi får fra ICES. Gjennom en kombinasjon av kvotereguleringer, tekniske regler for utøvelsen av fisket (minstemål, stengte områder, redskapsregler mv.) og strukturtiltak for å re-

duere kapasiteten i fiskeflåten har vi fått til en forvaltning som gir gode resultater.

Det følger av havressursloven at det biologiske mangfoldet og viktige økosystemfunksjoner skal bevares, og dette har naturlig nok konsekvenser for fiskeriene. Samtidig skal vi legge til rette for en bærekraftig, skånsom og lønnsom utnyttelse av ressursene.

God økosystemforvaltning er en sentral forutsetning for robuste fiskebestander som kan gi høyest mulig avkastning over tid. Det marine økosystemet er komplekst og kunnskapen om økosystemene er fortsatt mangelfull på mange områder. Derfor må kunnskapsbasen kontinuerlig utvides.

Fiskeridirektoratet og Havforskningsinstituttet er allerede godt i gang med å kartlegge tilstanden til og kunnskapen om en rekke av de mindre sentrale bestandene, slik at vi enklere skal kunne kanalisere forskningsinnsatsen dit det er nødvendig.

Hensikten er at vi raskt skal kunne øke innsatsen og innføre tiltak og reguleringer dersom vi får indikasjon på at tilstanden er blitt forverret for enkeltbestander, habitater eller økosystemer – slik det følger av havressursloven.

Blålange er en fisk i torskefamilien som kan bli opptil 15 kg og 1,5 meter lang. Den har en levetid på minst 30 år. Blålange er utbredt fra Marokko til Island, i Nordsjøen og Skagerrak, og i det sørvestlige Barentshavet. Den er mest tallrik i varme, dype sokkelområder, i kontinentalskråningen og i fjordene. Blålange beskattes i hovedsak med konvensjonelle redskap. Et viktig gyteområde i norske farvann er områdene langs Storegga. Den fiskes normalt på dybder fra 350 – 500 meter, men finnes på områder fra 200 – 1500 meter dyp.

Dagens regler sier at blålange kan fiskes og landes som bifangst i annet fiske. Her gjelder den generelle regelen med inntil 50 % innblanding av blålange. På bakgrunn av anbefalingen fra ICES kan jeg ikke se at det foreligger noe biologisk grunnlag for å gi dispensasjon for fartøy under 15 m til å fiske direkte etter blålange med konvensjonelle redskap uansett hvor fisket måtte foregå.

SPØRSMÅL NR. 675**Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 1. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Medfører det riktighet at elever som tar et såkalt ”påbygningsår” for å oppnå generell studiekompetanse i inneværende skoleår ikke blir vurdert ved opptak til Politihøgskolen for studieåret 2010-2011?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har mottatt henvendelser knyttet til et uklart forhold i forbindelse med opptaksprosessen ved Politihøgskolen (PHS).

På PHS sin nettside vedr. søknadsprosessen fremgår det bl.a. følgende:

”Søkere som skal konkurrere på grunnlag av generell studiekompetanse må ha oppnådd dette innen søknadsfristen 1. mars 2010. Fristen for å sende inn dokumentasjon av utdanning som avsluttes våren 2010 er 1. juli. (Dette omfatter dokumentasjon fra folkehøgskole, høyere utdanning og militær førstegangstjeneste).”

På samme nettside heter det imidlertid også:

”Fristen 1. juli gjelder derfor kun forbedring av eksisterende kompetanse/karakterer.”

Ut fra dette synes det uklart om de som ikke innehar generell studiekompetanse innen 15. mars – men som p.t. arbeider med å oppnå dette – kan ettersende vitnemålet sitt innen 1. juli og således bli vurdert for opptak ved PHS i studieåret 2010-2011.

Dette vil blant annet gjelde privatister som tar opp manglende fag eller de som tar et såkalt ”påbygningsår” for å oppnå generell studiekompetanse.

Svar:

Henvendelsen har vært forelagt Politihøgskolen som bekrefter at elever som tar et såkalt ”påbygningsår” for å oppnå generell studiekompetanse i inneværende skoleår ikke blir vurdert ved opptak til Politihøgskolen for studieåret 2010 – 2011.

Dette forklares slik:

Søkere til bachelorutdanningen ved Politihøgskolen skal ha generell studiekompetanse ved søknadsfristen 1. mars. Dette fordi disse søkerne skal gjennom en omfattende opptaksprosess med gjennomføring av fysiske tester, legesjekk og intervju. Opptaksprosessen skal kvalitetssikre at studentene som tas opp, er kvalifisert og egnet for bachelorutdanningen og for tjeneste i politi- og lensmannsetaten.

Generell studiekompetanse er et absolutt krav for å bli innkalt til opptaksprøver. På grunn av at prosessen er så omfattende og tidkrevende må opptaksprøvene starte tidlig (fra midten av mai). Søkere som ikke innehar generell studiekompetanse før juli, blir ikke kalt inn til opptak.

Søkere med forbedret vitnemål fra videregående opplæring kan ettersende dette innen 1. juli. Denne dato er også frist for å sende inn dokumentasjon på bestått folkehøgskole, militær førstegangstjeneste eller høyere utdanning. Disse søkerne har allerede generell studiekompetanse og kan derfor bli innkalt til opptaksprøver.

Opptaket gjennomføres 20. juli (på linje med Samordnet opptak for øvrig).

Søkere som ikke har generell studiekompetanse på søknadstidspunktet, kan eventuelt søke om opptak på grunnlag av realkompetanse, men må da oppfylle betingelsene for dette.

SPØRSMÅL NR. 676**Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen****Besvart 23. februar 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Underteikna har fått innspel frå representantar frå dyrevernsnemnder som fryktar at dyrevernkontrollen blir svekka med nytt forslag til instruks. Det er reaksjonar på at dei lokale dyrevernsnemndene blir fråteken avgjerdsmynde og det blir peika på at det er alt for dårleg økonomi for å drive effektiv kontroll og førebyggjande verksemd.

Korleis vurderer stasråden dette?»

GRUNNGJEVING:

I media har det vore fleire oppslag om manglande dyrevelferd. Det har tildels vore avslørt dyretragedier der dyra har stått i fjøset utan mat og stell og til og med vorte kvala i sin eigen avføring.

Dette syner at vi treng ein aktiv kontroll og ikkje minst førebyggjande verksemd. Dette arbeidet må styrkast framover.

Lokale dyrevernsnemnder har ei viktig rolle i dette arbeidet, derfor har eg fått mange henvendingar om at desse nemndene har alt for dårleg økonomi til å gjera eit godt nok arbeid. Det er ein frykt for at om forslag til ny instruks blir vedteken, blir dette arbeidet heller svekka framfor styrka. Det er særleg peikt på at dyrevernsnemndene vil bli fråteken avgjerdsmynde og at økonomien blir styrt av det regionale Mattilsynet.

Eg reknar med at statsråden er samd i at dyrevernsarbeidet bør styrkast. Spørsmålet blir da om statsråden meiner at det blir styrka med forslag til ny instruks eller om ein i staden bør styrke arbeidet som dei lokale dyrevernsnemndene gjer.

Svar:

Det er Mattilsynet som skal føre tilsyn med regelverket etter lov om dyrevelferd og gjere vedtak med pålegg om utbetring der det er naudsynt. Mattilsynet har omfattande tilsynsaktivitet og har saman med dyrevernsnemndene ei viktig oppgåve, både i å avdekke og å førebyggje uakseptable tilhøve.

Eg meiner det er viktig med eit lekmansskjøn i dyrevernsarbeidet. Dyrevernsnemndene sikrar lokal forankring og legitimitet til dette arbeidet. I den nye dyrevelferdslova som er i kraft frå 1/1-10, er det slått fast at det framleis skal vere dyrevernsnemnder. Sjølv organiseringa av dyrevernsnemndene er endra med den nye lova. Nemndene skal no vere ein del av Mattilsynet sitt lokale ledd. Denne organiseringa er etablert for å få eit ryddig og effektivt system.

Mattilsynet har fått ansvar for å knytte nemndene til resten av tilsynet sin organisasjon på ein god måte. Mattilsynet skal bestemme korleis nemndene skal nyttast for å ta vare på dyrevelferden på best mogleg vis. Mattilsynet har vurdert kva rolle og oppgåver dyrevernsnemndene bør ha ved utarbeiding av vedtak.

Mattilsynet har sett i gang arbeidet med å utforme instruks for dyrevernsnemndene. Eit utkast til instruks har vore til intern høyring i Mattilsynet medrekna dyrevernsnemndene, for å sikre at alle dei direkte involverte partane får uttale seg. Mattilsynet arbeider no med å gjennomgå innspela og justere utkastet til instruks. Når dette arbeidet er gjort, vil utkastet til instruks bli sendt ut til ny ekstern høyring. Den endelige instruksen vil så bli fastsett av Mattilsynet. Eg legg til grunn at høyringsinnspela vert nøye vurdert og at dyrevernsnemndene og i framtida skal ha ei sentral og meiningsfylt rolle i arbeidet med dyrevelferd.

Dei økonomiske ressursane til dyrevernsnemndene sitt arbeid inngår i Mattilsynet sitt budsjett. Mattilsynet har ingen planer om å redusere dei økonomiske ressursane til arbeidet for å fremje god dyrevelferd. Dyrevernsnemndene skal framleis vere Mattilsynet sine "auge og øyre" i lokalsamfunnet. Samstundes har Mattilsynet lagt opp til at alle regionane skal kunne dokumentere ressursbruken i dyrevernsnemndene, for å sikre at aktiviteten ikkje blir redusert. Ein eventuell reduksjon i aktiviteten skal ha særskilt grunngjeving.

SPØRSMÅL NR. 677**Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve****Besvart 11. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Statsråden deltok torsdag i en debatt i Stortinget om kraftkrisen i Midt-Norge. Mitt innlegg ble beskrevet slik av statsråden: "vel noe av det mest ekstreme som har vært holdt i denne salen i nyere tid om miljøpolitikk." og "det var relativt sterk kost."

Hva vil statsråden, som hevder at undertegnede nærmest er en ekstremist, konkret gjøre fremover for å redde distriktet Midt-Norge fra kraftkrisen som vit-terlig råder?»

BEGRUNNELSE:

Torsdag 11. februar 2010 ble en interpellasjon fra stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad om kraftkrisen i Midt-Norge debattert i Stortinget.

Undertegnede viste til at prisene var høye, til tider 50 prosent høyere enn i for eksempel Bergen. Etter mitt syn er dette en villet politikk fra Regjeringen, en problemstilling vi har levd med i flere år uten at Regjeringen har tatt større, nødvendige grep, utenom det å montere to mobile gasskraftverk - miljøbomber til 3 milliarder kroner til ingen nytte.

Høyre mener regjeringens politikk er distriktsfiendtlig, og jeg viste til virkelighetsfraskrivelsen i regjeringens partiene. Tidligere miljøvernminister Helen Bjørnøy anbefalte folk i Midt-Norge å bruke sparepære eller ta på seg en kofte.

Høyre har fremmet flere forslag i Stortinget om å få utarbeidet en handlingsplan for å hindre en kraftkrisen i Midt-Norge. Odd Roger Enoksen svarte at det ble arbeidet med en handlingsplan, som skulle legges frem høsten 2006. Det har ikke skjedd.

Da Statoil fikk konsesjon fra NVE om å bygge gasskraftverk på Tjeldbergodden, ble prosjektet skrinlagt på grunn av krav om fangst av CO₂. Da Industrikraft Møre endelig fikk konsesjon for bygging av gasskraftverk i Elnesvågen, stilte regjeringen samme krav. Samtidig bygger Statkraft gasskraftverk uten CO₂-rensing i Tyskland. Anleggene der merkes med miljømerke. Høyres posisjon er at særnorske krav om fangst og lagring av CO₂ er meningsløst, ettersom gasskraftverk både i Norge og Tyskland vil være en del av EUs felles kvotemarked for klimagasser. Det er de totale tildelte utslippskvotene som bestemmer klimagassutslippene, ikke om de kommer i Norge eller Tyskland.

Høyre er et miljøparti, og vi er et klimaparti. Vi mener norskprodusert gass faktisk er en del av løsningen på de globale klimagassproblemene. Vi har også en politikk for å legge til rette for utbygging av

småkraftverk, modernisering av eldre kraftverk i allerede regulerte vassdrag og å vurdere en forsiktig utbygging i vernede områder. Vi vil blant annet også fjerne avgift på avfallsforbrenning. Alt dette kan settes i gang i dag. Høyre er også tilhenger av å bygge demonstrasjonsanlegg for fangst og lagring av CO₂ fra gasskraftverk i Norge, og støtter statlig finansiering av dette, fordi vi mener det er viktig å utvikle en kostnadseffektiv teknologi for dette.

I stedet for å argumentere saklig mot Høyres politikk, og vise til hva regjeringen har gjort, opplevde undertegnede Statsrådets svar som en påstand om at undertegnede er en løgner. Jeg viser til uttalelsen fra statsråden om at

"...representantene fra Høyre fokuserer på at inngenting er gjort. Jeg må si at jeg er forundret over at det går an å fremsette en sånn påstand. Jeg er helt uenig i den påstanden, og jeg skal komme litt tilbake til det."

Statsråden begrunnet imidlertid ikke hva regjeringen har gjort eller vil gjøre, ut over å vise til Statnetts utviklingsplaner.

Svar:

Regjeringen har stor oppmerksomhet rettet mot kraftsituasjonen i Midt-Norge etter den store økningen som vi har hatt i kraftforbruket i regionen i det siste tiåret. Regjeringen har gjennomført omfattende tiltak, men det er fortsatt viktig at kraftsituasjonen i regionen gjøres mindre sårbar for svikt i nedbøren. Som det fremgikk i mitt innlegg på Stortinget torsdag 11. februar har regjeringen en bred strategi for å bedre kraftsituasjonen i regionen. Hovedelementene i strategien er tiltak for å styrke nettet i regi av Statnett, samt satsing på fornybar energi og energiomlegging.

Statnett har siden 2001 gjennomført investeringer i Midt-Norge for i underkant av 5 milliarder kroner, og planlegger investeringer for ytterligere i størrelsesorden 2,5 milliarder. Statnett har idriftsatt en rekke nettanlegg for blant annet å bedre importkapasiteten til og innen Midt-Norge. Kraftledningen mellom Klæbu-Nea-Järpstrømmen ble fullført høsten 2009. Idriftsettelsen av denne ledningen har økt overføringskapasiteten mellom Midt-Norge og Sverige. En ny overføringsforbindelse mellom Sogn og Møre (Ørskog - Sogndal) har fått konsesjon av NVE. Saken er påklaget og er til behandling i OED. En realisering av denne overføringsforbindelsen vil bedre

kraftsituasjonen i Midt-Norge betydelig, og dette er en sak jeg prioriterer.

Det andre hovedelementet i regjeringens politikk for å bedre kraftsituasjonen i regionen er satsingen på fornybar energi og energiomlegging. Som et ledd i dette har NVE fått styrket sin kapasitet for konsekjonsbehandling, som er doblet i forhold til 2005. NVE prioriterer saker i regioner med stort kraftunderskudd, bl.a. Midt-Norge. NVE har gitt konsesjoner til 44 MW ny vannkraftproduksjon i Midt-Norge i 2009. Dette vil gi en forventet årsproduksjon på 137 GWh. Videre har NVE gitt konsesjoner til 108 MW fjernvarme i Midt-Norge. I 2010 vil Enova få overført 1,8 mrd. kroner til sitt arbeid. I 2009, fra januar til og med august 2009 tildelte Enova over 162 mill. kroner til prosjekter i Midt-Norge. Disse prosjektene vil gi ny energiproduksjon eller spart energiforbruk tilsvarende 295 GWh.

Når det gjelder den mer kortsiktede kraftsituasjonen, vil jeg for det første vise til at i Midt-Norge har prisene i de siste to årene vært om lag på nivå med resten av Norden, mens Sør-Norge og Jylland har skilt seg ut med lavere priser, særlig på grunn av begrensninger i overføringskapasiteten.

Videre har vi i vinter fått en klart lavere magasin-fylling enn normalt i hele landet. Dette skyldes bl.a. at det i vinter har det vært en lang periode med lavere temperaturer enn normalt i kombinasjon med at en betydelig andel av den svenske kjernekraften har vært ute av drift. Midt-Norge har en særlig lav magasin-fylling. I Midt-Norge var magasin-fyllingen på 25,8 prosent ved utgangen av uke 8. Statnett har omklassifisert magasinsituasjonen i Midt-Norge fra "normal" til "stram". Dette er trinn to på en skala til fem.

SPØRSMÅL NR. 678

Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 1. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Var ikke statsråden opptatt av å lete etter etter-søkte kriminelle før soningskøene etter hans definisjon ble avvirket, slik hans uttalelser til NRK nett 16.02.2010 kan tyde på?»

BEGRUNNELSE:

Antallet etterlyste har økt betraktelig de siste årene. Fra september 2008 til i dag har antall kriminelle på frifot i Norge økt med 1000 personer, og fengslene har ifølge media ikke plass til alle som tas. Mange forsvinner etter at de har fått en dom, mens de venter på soning, forklarer blant annet avdelingsleder Trond Skaarud i Oslo politidistrikt. Blant de ettersøkte finner man folk med grove narkotikadommer, som står bak alvorlige vold, voldtekter og ran.

Økningen skyldes i stor grad at det er et økende antall utenlandske statsborgere eller personer med en annen etnisk opprinnelse som blir dømt for kriminelle handlinger i Norge, men ikke møter til soning. I tillegg er det færre nå enn tidligere som jobber som personsøkere i Oslo-politiet. Over 1900 av de kriminelle på frifot er etterlyst i Oslo-området, melder NRK. Ifølge statsråden skyldes økningen at man har fjernet soningskøen, at DNA-reformen har blitt vedtatt og at ting tar tid.

Svar:

NRK meldte 15. februar i år at det finnes 4600 straffedømte som er etterlyst i Norge. Jeg vil påpeke at tallet er sterkt misvisende.

Det stemmer at 4600 personer for tiden er etterlyst i Norge. Kun et fåtall saker gjelder personer som har unndratt seg soning eller rømt. Mer enn 3000 av de som er etterlyst, skal ikke inn i fengsel. 1250 personer er kun etterlyst for at politiet skal forkynde et dokument, for eksempel en stevning. I tillegg har vi gjennomført en DNA-reform, og derfor er det blant de etterlyste rundt 500 personer som skal avlegge DNA-prøver. En stor andel av de etterlyste er personer som kalles inn for å sone/betale bøter, hvorav de fleste betaler boten når de blir innkalt til soning.

Dette visste NRK. Likevel valgte NRK å fremstille saken som om myndighetene gjør lite med at "4600 straffedømte personer" får gå fritt. Og NRK skrev videre: "Fra september 2008 til i dag har antall kriminelle på frifot i Norge økt med 1000 personer." Dette er som nevnt en uriktig fremstilling av de faktiske forhold.

Statistikken viser at i desember 2006 var soningskøen på 2499 personer, mens 540 domfelte var etterlyst for ikke å ha møtt til avsoning av fengselsstraff.

Pr. 4.1. 2010 var soningskøen på 438 personer, mens antall etterlyste domfelte var 660.

Jeg kan også nevne, siden NRK har brukt 2008 som et sammenligningsår, at i september 2008 var det 671 etterlyste domfelte. 2933 personer sto i kø for å sone subsidiær fengselsstraff for bot i desember 2006, mens 405 personer var etterlyst for ikke å ha møtt.

Pr. 4.1. 2010 var denne køen redusert til 297 personer, samtidig som antall etterlyste var 403 personer. Et betydelig antall av denne gruppen vil velge å betale boten fremfor å gå i fengsel. I september 2008 var det 394 som var etterlyst for å sone for bøter.

På bakgrunn av ovennevnte tall er det ikke grunnlag for å hevde at avvikling av soningskøene har ført

til noen stor økning i antall personer som må etterlyses for ikke å ha møtt til soning av fengselsstraff. Jeg vil dessuten påpeke at vi ser at antall etterlyste svinger fra uke til uke.

Jo mer alvorlig forhold en person er etterlyst for, jo mer vil politiet gjøre for å oppspore vedkommende. Politiet har sentrale registre over etterlyste personer. Dette betyr at om politi i ett distrikt treffer på en person i forbindelse med sitt arbeid, vil de ha mulighet til å sjekke om personen er etterlyst for andre forhold andre steder. Slik fanger man opp etterlyste på tvers av politidistrikter. Det er nå, og har alltid vært, av sentral betydning for tilliten til rettsvesenet at domfelte personer som ikke møter til soning, raskt blir etterlyst og pågrepet.

SPØRSMÅL NR. 679

Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 1. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Kan statsråden klargjøre hvorvidt den lokale praksis man har lagt seg på i forhold til voldsoffererstatning og foreldelsesfrist er i samsvar med det statsråden anser som rimelig i forhold til Soria Moria-erklæringen og Stortingets tidligere forutsetninger?»

BEGRUNNELSE:

I TV2 Nyhetene 8. og 9. februar 2010 meldes det at en lokal erstatningsnemnd har lagt seg på en praksis for tildeling av voldsoffererstatning som mangler bakgrunn i politisk fattede vedtak. Hvorvidt denne praksisen er i pakt med Stortingets forutsetninger er uklart og foranlediger uansett en tilbakemelding på hvorledes statsråden ser for seg at denne type saker skal håndteres for fremtiden.

Svar:

Jeg er glad for at representanten Dahl følger med på nyhetene. Han har vel derfor også registrert mitt svar til TV2. Jeg vil likevel kort gå igjennom både saksbehandlingen av søknader om voldsoffererstatning og foreldelsesreglene for å klare opp i noen spørsmål som ikke direkte berøres av TV2 eller representanten Dahl.

Kontoret for voldsoffererstatning behandler og avgjør alle søknader om voldsoffererstatning i første instans, mens Erstatningsnemnda for voldsofre er

klageinstans. Den konkrete saken som TV2 nyhetene tok opp 8. og 9. februar er til behandling hos Erstatningsnemnda for voldsofre, og det vil ikke være riktig av meg å kommentere den.

Jeg vil imidlertid si noe generelt om foreldelsesbestemmelsene og praktiseringen av disse.

Voldsoffererstatningsloven § 3 andre ledd lyder:

Søknaden må være fremsatt for Kontoret for voldsoffererstatning før erstatningskravet mot skadevolderen er foreldet etter reglene i foreldelsesloven. Det er likevel tilstrekkelig at søknaden fremsettes før skadevolderens eventuelle straffansvar er foreldet etter reglene i straffeloven eller før skadelidte fyller 21 år.

Skadevolderens straffansvar foreldes etter bestemmelsene i straffeloven 6. kapittel og fristen varierer fra 2 til 25 år avhengig av hvor streng straff som kan idømmes for forholdet. Fristen for foreldelse regnes fra den dag det straffbare forholdet opphørte, men ved overtredelse av straffeloven § 195 eller § 196 (om seksuelle overgrep mot barn) regnes fristen likevel fra den dagen fornærmede fyller 18 år.

Voldsoffererstatningsloven åpner ikke for unntak fra foreldelsesfristen, og det er således ikke rom for "lokal praksis" etter loven på dette punktet eller fra-rik fra Stortingets forutsetninger slik de kom til uttrykk da Stortinget vedtok loven.

Saker som stammer fra tiden før 01.07.2001 behandles etter voldsoffererstatningsforskriften (og de

aller eldste etter rettferdsvederlagsordningen). Voldsoffererstatningsforskriften har ingen formell foreldelsesfrist, men i den kongelige resolusjonen som lå til grunn for ordningen, ble det vist til at langvarig passivitet kunne tas med i rimelighetsvurderingen etter § 1. Det er også naturlig at voldsoffererstatningsmyndighetene i saker som går etter forskriften ser hen til foreldelsesbestemmelsene i loven. Ellers vil resultatet bli at de eldste sakene ikke er foreldet, mens de yngre kan være det.

Det kan imidlertid oppstå spørsmål knyttet til den strafferettslige foreldelsesfristen: Bør de som har vært utsatt for seksuelle overgrep som barn, nyte godt av senere endringer i straffeloven § 68 som gjør at foreldelsesfristen skal regnes fra fornærmede fylte 18 år?

Erstatningsnemnda for voldsofre har ennå ikke vurdert denne problemstillingen.

Jeg mener at det bør være foreldelsesregler også for voldsoffererstatning og også når staten betaler erstatningen. På bakgrunn av det vi vet om at seksuelle overgrep for mange er så tabubelagt at det i gjennomsnitt tar lang tid før de klarer å fortelle om overgrepene, kan det stilles spørsmål om foreldelsesfristen for å søke om voldsoffererstatning er hensiktsmessig i alle tilfeller. Justisdepartementet vil nå se nærmere på om det bør gjøres endringer også her, som vi har gjort når det gjelder straffeloven, for de som har vært utsatt for seksuelle overgrep som barn.

SPØRSMÅL NR. 680

Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 2. mars 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil Forsvaret delta i en utviklingsprosess med sikte på å bevare forsvarrets anlegg på Vedafjell i Eigersund kommune som et krigsminne eller et kaldkrigsmuseum?»

BEGRUNNELSE:

I Dalane Tidende 08.02.2010 fremkommer det at Eigersund kommune ved ordfører Terje Jørgensen jr. har anmodet Forsvaret om å ta en ny vurdering av anvendelsen av forsvarrets anlegg på Vedafjell i Eigersund kommune ("Kula") med tanke på bevaring av anlegget for et fremtidig almenntilgjengelig formål.

Svar:

Radarstasjonen på Vedafjell ble vurdert vernet som del av arbeidet med Landsverneplan for Forsvaret. Planen ble utarbeidet i samråd med Riksantikvaren. Konklusjonen fra planarbeidet var at anlegget

ikke var verneverdig i et nasjonalt perspektiv, og Vedafjell ble derfor ikke innarbeidet i planen. Landsverneplanen ble blant annet laget for å skape forutsigbarhet i forvaltningen av kulturminner i Forsvaret og ryddighet i forhold til antikvarisk myndighet. Jeg kan ikke se at det har fremkommet nye opplysninger i saken som tilsier at Riksantikvaren bør anmodes om en revurdering av sin beslutning.

Som følge av Stortingets beslutning i 2002 om nedleggelse av kystradarkjeden i Sør-Norge, ble radarstasjonen på Vedafjell utrangert av Forsvaret.

Det fremgår av leiekontrakten mellom Forsvaret og grunneier at eiendommen vederlagsfritt skal tilbakeføres til grunneier når Forsvarets behov ikke lenger er til stede. Forsvarsdepartementet er kjent med at grunneier overfor Forsvarsbygg har gitt klart uttrykk for at eiendommen ønskes ryddet og tilbakelevert i henhold til kontrakten.

Eigersund kommune er orientert om Forsvarsdepartementets syn ved brev av 4. februar 2010.

SPØRSMÅL NR. 681**Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Siri A. Meling****Besvart 23. februar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Hvilke planer har staten for opphogging av utrangerte oljeinstallasjoner for å sikre at denne type aktivitet skjer på en miljømessig forsvarlig måte?»

BEGRUNNELSE:

Stavanger Aftenblad kunne 05.02.2010 melde at 500 installasjoner med giftige stoffer skal fjernes fra sokkelen i de neste årene, men at regjeringen ikke har noen nasjonal plan for hvordan dette skal gjøres, hvor slike anlegg skal lokaliseres, hva som skal aksepteres av utslipp og hvilke prinsipper som skal gjelde for rensing når det forurensede materialet slepes til land.

Svar:

Drift av virksomhet for avvikling av offshoreinstallasjoner krever utslippstillatelse fra forurensningsmyndighetene etter forurensningsloven. Når forurensningsmyndighetene behandler en søknad om utslippstillatelse for denne typen anlegg, blir miljømessige konsekvenser nøye vurdert, og tillatelse gis bare på nærmere, bestemte vilkår. I utslippstillatelsen fastsettes strenge miljøkrav, herunder strenge krav for utslipp til sjø. Det stilles blant annet strenge krav til håndtering og lagring av avfallet for å motvirke at det forekommer utslipp til miljøet. Normalt settes også et tak på hvor stor avfallsmengde som kan lagres ved anlegget. Støykrav fastsettes i tråd med de støykrav som ellers stilles til norske industribedrifter. Denne typen virksomhet vil normalt også kreve sær-

skilt tillatelse fra Statens strålevern, da deler av avfallet kan inneholde radioaktive stoffer. Jeg vil sørge for at denne typen virksomhet følges nøye av miljøvernmyndighetene også i tiden fremover. Virksomhet for avvikling av offshoreinstallasjoner vil være et prioritert område for tilsyn og kontroller fra forurensningsmyndighetene (Klima- og forurensningsdirektoratet og Fylkesmannen) og fra Statens strålevern.

Antall offshoreinstallasjoner som skal avvikles vil øke i årene som kommer. Jeg mener vi må være i forkant når det gjelder å vurdere miljømessige konsekvenser av dette. Jeg har derfor bedt Klima- og forurensningsdirektoratet, i samarbeid med en rekke andre berørte etater, utrede en del forhold knyttet til fremtidig opphugging av offshoreinstallasjoner. Utredningen skal omfatte en oversikt over forventet avvikling av offshoreinstallasjoner i årene fremover, over behandlingsskapasiteten i dag og behovet fremover. Det skal gis en oversikt over hvilke helse- og miljøutfordringer slike store installasjoner innebærer og om det er behov for særlige krav, utover de som stilles i dag, knyttet til virksomheter som behandler dem. Utredningen skal også belyse hvilke andre utfordringer opphuggingsvirksomheten innebærer, blant annet i forhold til arealdisponering. Klima- og forurensningsdirektoratet skal i samarbeid med de andre direktoratene foreslå eventuelle nye tiltak og virkemidler nasjonalt eller internasjonalt for å møte utfordringene knyttet til økt avvikling av offshoreinstallasjoner.

SPØRSMÅL NR. 682**Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Fastlegeordningen skaper trygghet for pasienter. Likevel er det nødvendig å gå igjennom eksisterende ordninger for å se om de fungerer etter hensikten. I følge Budstikka 16. februar får fastlegene pengestøtte for personer som er på sykehjem. Det virker som en urimelig dobbeltutbetaling. Det opplyses at en uttreksordning skal sikre at totalbeløpet likevel blir riktig.

Mener statsråden at ordningen hvor fastlegene får støtte for sykehjemspasienter er rimelig og sikrer det at ikke utbetales for mye penger totalt og til enkelte?»

Svar:

Finansieringsordningen for fastlegeordningen tok utgangspunkt i den inntektsrammen for legene som forelå før reformen. Denne rammen, med enkel-

te justeringer, ble ved takstoppgjøret per 1.6.2001 fordelt på nytt. 30 prosent ble satt av til et kommunalt basistilskudd, som skulle dekke det tilskuddet fastlegene skulle få for hver enkelt innbygger på sin liste (per capitatilskuddet). Som det fremgår i Budstikkas oppslag 16. februar, ble partene, dvs. staten, KS/Oslo kommune og Legeforeningen, enige om å trekke ut et beløp av det samlede basistilskuddet til fastlegene tilsvarende det antall personer man antok at til enhver tid oppholder seg i sykehjem. Det resterende beløpet ble fordelt på alle landets innbyggere. Dermed ble per capitatilskuddet litt lavere enn det ellers ville blitt. Hadde man valgt å trekke sykehjemspatientene ut av listene, ville avsetningen til basistilskudd vært fordelt på færre personer, og per capitatilskuddet ville vært tilsvarende høyere. Kommunenes utgifter og legenes inntekter ville ha vært de samme i begge tilfeller.

Den viktigste begrunnelsen for at fordelingen av inntekten ble foretatt på denne måten, var at man med en slik ordning ville unngå de administrative kostnadene knyttet til variasjon i beregning av basistilskuddet i forhold til det antall listeinnbyggere som til enhver tid befant seg i institusjon. Dette ville innebære avregninger knyttet til hver enkelt av det store flertallet av fastlegene som arbeider som privatpraktiserende med fastlegeavtale.

De lovmessige bestemmelser knyttet til innføringen av fastlegeordningen ble vedtatt av Stortinget 14.

april 2000, og forskrift om fastlegeordning i kommunene ble fastsatt av departementet samme dag. Det går fram av fastlegeforskriften § 8 at når en person som står på en fastleges liste blir inntatt i helseinstitusjon eller annen institusjon med organisert legetjeneste, blir fastlegens ansvar etter § 7 overført til institusjonens lege så lenge personen oppholder seg i institusjonen. Han/hun blir stående på fastlegens liste, ettersom han/hun ikke har mistet retten til å ha fastlege, jf. forskriften § 3. Det er tatt inn i merknaden til fastlegeforskriften § 8 at bestemmelsen ikke er til hinder for samarbeid mellom fastlegen og institusjonens lege når det er behov for det. Dette innebærer at sykehjemsbeboere har rett til å benytte sin fastlege selv om sykehjems- eller tilsynslegen er den formelt medisinsk ansvarlige mens pasienten oppholder seg i institusjon.

Jeg er selvfølgelig enig med representanten i at det av og til er nødvendig å gå gjennom eksisterende ordninger for å se om de fungerer etter hensikten. I forbindelse med St. meld. nr. 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen, er det blant annet fremhevet et behov for å vurdere justeringer i allmennelegetjenesten i kommunene, herunder fastlegeordningen, for å oppnå meldingens målsettinger.

Etter at Stortinget har ferdigbehandlet samhandlingsmeldingen i slutten av april, vil jeg gjennomgå blant annet allmennelegetjenesten og vurdere behovet for endringer i dagens organisering.

SPØRSMÅL NR. 683

Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen

Besvart 1. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å forhindre forskjellsbehandling på grunnlag av kjønn i straffesaker?»

BEGRUNNELSE:

I en straffesak som pågår nå i Bergen tingrett, behandles et straffbart forhold gjort av en kvinne som hadde filmer med sterkt krenkende barnepornografisk materiale lagret på sin PC.

Der innstiller aktor med at dette forholdet kvalifiserer til en ubetinget straff, men statsadvokaten er av en annen oppfatning, og har innstilt på betinget reaksjon blant annet med den begrunnelsen at omsorgs-

ansvaret hun har gjort det passende å reagere med betinget fengsel.

En rekke menn har med rette de siste årene blitt dømt til ubetingede fengselsstraffer, hvor det vises til at andre kan ta over omsorgsoppgavene for barna.

Jeg reagerer sterkt på at kvinner generelt slipper billigere unna enn menn i straffesaker.

Svar:

Straffeutmåling foretas i Norge etter en bred helhetsvurdering der ulike hensyn tas med i vurderingen. I en del saker vil ikke personlige forhold hos den domfelte kunne få særlig betydning, men i andre tilfeller må både påtalemyndigheten og domstolen leg-

ge vekt på vedkommendes livssituasjon. Typiske tilfeller er at en ellers ubetinget fengselsstraff gjøres betinget av hensyn til domfeltes utdannings-, behandlings- eller arbeidssituasjon. Omsorgsansvar er et annet moment som kan få utslagsgivende betydning i valget mellom en betinget eller ubetinget reaksjon.

Den nærmere avveining av hensynene tilligger våre domstoler. Domstolene er i sin funksjon som dømmende myndighet uavhengig og ikke undergitt justisministerens instruksjonsmyndighet.

På rent generelt grunnlag vil jeg likevel påpeke at vår lovgivning er kjønnsnøytral og at det derfor ikke fremstår som noe åpenbart behov for lovmessige endringer. I den grad noen mener seg forskjellsbehandlet i en straffesak, vil vedkommende etter de alminnelige regler for anke kunne begjære saken brakt inn for høyere domstol.

Det er ikke mitt inntrykk at det foregår forskjellsbehandling basert på kjønn i norske straffesaker.

SPØRSMÅL NR. 684

Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 26. februar 2010 av ministeren ved Statsministerens kontor Karl Eirik Schjøtt-Pedersen

Spørsmål:

«Norge er som EØS-stat medlem av det nye flysikkerhetsbyrået i Europa (European Aviation Safety Agency). EU har fastsatt et nytt regelverk for EASA; Basic Regulation No 216/2008. Gjennom dette regelverket flyttes nasjonal myndighet til europeisk myndighet. Utviklingen av "EASA-regelverket" er også videreført i 2009. Norge har fortsatt ikke godkjent europeisk regelverk.

Hvordan følger statsråden opp arbeidet med norsk tilpasning til EASA og hvordan vil Stortinget bli orientert om dette arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Når det utvikles et felles regelverk for luftfarten i Europa og Norge blir stående på utsiden av dette regelverket til tross for at vi har sluttet oss til EASA gir dette utfordringer både for norske myndigheter og for flyselskaper som skal operere i Norge og ut fra Norge.

Svar:

Det er en klar målsetning at Norge fortsatt skal være en fullverdig del av det indre markedet for luftfart. Det sikkerhetsarbeidet som skjer i regi av EASA er en viktig del av det indre markedet. Som spørsmålsstilleren selv antyder er det et faktum at "den nye EASA-forordningen" (forordning (EF) nr. 216/2008) reiser krevende prinsipielle spørsmål om oppgavefordelingene mellom nasjonale og overnasjonale organer.

Det er viktig for norsk luftfart at de nye EASA-reglene tas inn i EØS-avtalen og i nasjonal rett så raskt som mulig. Jeg har derfor fortløpende kontakt med Luftfartstilsynet for å ha oversikt over problemer som måtte oppstå på grunn av manglende gjennomføring. De signalene jeg mottar fra luftfartsnæringen blir tillagt vesentlig vekt.

Gjennomføringen av forordningen vil kreve stortingsbehandling. Jeg vil derfor komme tilbake til Stortinget om dette på et senere tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 685**Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 1. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden situasjonen og hva slags tiltak mener statsråden bør innføres for at situasjonen kan bli bedre?»

BEGRUNNELSE:

Henvendelser fra beboere ved Lier statlige ventemottak og Fagerli ventemottak i Nannestad tyder på at beboerne får for lite mat. Knapphet på mat fører til at beboerne nærmest sloss om maten. Dette gir en dårlig stemning i kantina under de tre måltidene og skaper uro i mottaket. Beboerne har ikke tillatelse til å nyte mat på rommene utenom de fastlagte tre måltidene. Undertegnede har kjennskap til tilfeller hvor dette skaper helseproblemer, spesielt for diabetikere. I Lier rammer det stramme matbudsjettet både beboere i ankomsttransitt og i ventemottaket.

Svar:

Beboerne på ventemottakene Lier og Fagerli er i en spesielt vanskelig livssituasjon. Alle har søkt om opphold i Norge, men fått endelig avslag på søknaden. De har ikke overholdt fastsatt utreisefrist og plikt til å forlate landet. Livssituasjonen for beboerne kan lett gi grobunn for misnøye.

Livet i ventemottak er langt fra et normalt hverdagsliv, og beboerne opplever at det skjer lite. Foruten trimrom og TV-rom som kan benyttes etter behov, er de eneste organiserte aktivitetene retursamtaler, eventuell deltakelse i returprosjekt og måltider. Det lave aktivitetsnivået fører gjerne til at beboerne konsentrerer frustrasjonene sine til måltidene, der alle er samlet i kantina.

Det er riktig at beboerne ikke har tillatelse til å nyte mat på rommene utenom de fastlagte tre måltidene. Dette er bestemt av helsemyndighetene, basert på forsvarlige hygieneårsaker.

Ventemottakene skal imidlertid differensiere tiltak i forhold til beboere med spesielle behov. For personer som av medisinske årsaker skal ha et spesielt kosthold, er det også i ventemottak anledning til å sette i gang ekstraordinære tiltak i samarbeid med UDI. Dette kan være spesiell kost i tilknytning til f.eks. beboere med diabetes.

Jeg vil til slutt peke på at begge ventemottakene er døgnbemannet, og det er mulig å sørge for bespisning for personer med spesielle medisinske forhold, selv om det ikke kan foregå på rommene til beboerne.

SPØRSMÅL NR. 686**Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 25. februar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Kan statsråden forklare hvorfor det ikke tillates bruk av reelle tall hos Transportøkonomisk Institutt som igjen gjør beregningsgrunnlaget useriøst, men derimot setter en fiktiv grense på 1,3 prosent?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med utbyggingen på E-39 i Lindesnes kommune ble jeg gjort oppmerksom på at det er gjort telling av trafikken på veien som viser en økning på ca 4 prosent hvert år. Men nå viser det seg at

Transportøkonomiske institutt kun får lov til å bruke en økning på 1,3 prosent som beregningsgrunnlag i stedet for de reelle tallene som måles av veivesenet.

Svar:

Som grunnlag for arbeidet med revisjoner av Nasjonal transportplan utarbeides det såkalte grunnprognoser for utvikling i transport- og trafikkarbeid. De nasjonale og regionale transportmodellene som ble benyttet ved utarbeidelse av grunnprognosene for Nasjonal transportplan 2010-2019, er utviklet av

transportetatene og Avinor. Dette er svært avanserte modeller der blant annet Finansdepartementets prognoser for økonomisk vekst og Statistisk sentralbyrås prognoser for befolkningsutvikling inngår.

Grunnprognosene beskriver langsiktige utviklings-trekk i etterspørselen etter transport, der det ikke tas hensyn til kortsiktige svingninger i økonomien og andre forhold som påvirker transportutviklingen. Undersøkelser viser imidlertid at avvikene mellom prognoser og faktisk trafikkutvikling er blitt vesentlig mindre de siste årene, og treffsikkerheten er nå relativt god.

Statens vegvesen opplyser at de fylkesvise grunnprognosene i utgangspunktet legges til grunn ved planlegging av nye vegprosjekter. Det er likevel adgang til å legge til grunn andre prognoser dersom lokale forhold tilsier dette. Prognosene skal imidlertid være langsiktige og ikke baseres på trafikkveksten de siste årene. Vegdirektoratet stiller krav til dokumentasjon dersom andre prognoser enn grunnprognosene skal legges til grunn.

SPØRSMÅL NR. 687

Innlevert 16. februar 2010 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 23. februar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Stortinget vedtok i 2007 å oppheve begrepet "laksefjord" i Skjerstadjorden i Nordland bl.a. Oppdretterne i nevnte fjord opplever stadig å bli motarbeidet i.f.m. konsesjons- og lokaliseringssøknader av Fylkesmannen i Nordland under henvisning til at Skjerstadjorden er "laksefjord."»

Vil statsråden bekrefte at begrepet "laksefjord" ikke kan eller skal benyttes av Fylkesmannen og annen myndighet som betegnelse på Skjerstadjorden og evt. andre fjorder som ikke av Stortinget er definert som "laksefjord"?»

BEGRUNNELSE:

Oppdrettsaktører i Skjerstadjorden har de siste ti år følt seg motarbeidet av Fylkesmannen i Nordland. I denne forbindelse henvises det til problematikken rundt rømming og lakselus og begrepet "laksefjord" fra Fylkesmannens side. Som kjent inneholder Skjerstadjorden såpass mye ferskt vann at lus ikke overlever. Det er bl.a. foretatt videoovervåking av Salt-dalselva for å måle prosentvis andel rømt oppdrettslaks. Tallene for 2009 viser en andel på 1,3 % rømt oppdrettslaks hvorav 0,0 % stammer fra oppdrettsvirksomhet i Skjerstadjorden. På tross av Stortingets vedtak ifm. med behandlingen av "laksefjordsaken",

fraråder Fylkesmannen i Nordland økt oppdrettsaktivitet i fjorden med begrunnelse i faren for rømming og lakselus.

Svar:

Regjeringen har ikke foreslått at Skjerstadjorden tas inn i ordningen med nasjonale laksevassdrag og laksefjorder, se Sttingsproposisjon nummer 32 (2006-2007) Om vern av villaksen og ferdigstilling av nasjonale laksevassdrag og laksefjorder og Sttingets innstilling nummer 183 (2006-2007) om saken. Når det i spørsmålet sies at Stortinget vedtok å oppheve begrepet "laksefjord" i Skjerstadjorden, antar jeg derfor at det siktes til forslag og vedtak om å oppheve den midlertidige sikringssonen for laksefisk i området.

Fylkesmannen i Nordland er innforstått med at Skjerstadjorden ikke er en nasjonal laksefjord. Det er imidlertid mange andre fjordområder som også er viktige for vill laksefisk, og fylkesmennene skal foreta en konkret vurdering av verdier og konflikter i hver enkelt sak som angår lokalisering av oppdrettsanlegg. Jeg har ellers merket meg at fylkesmannen i Nordland mener at Skjerstadjorden er viktig med tanke på bevaring av vill laksefisk og har forståelse for dette.

SPØRSMÅL NR. 688**Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 2. mars 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Skifte Eiendom Øst har solgt en parsell i Heistadmoen leir til et firma som planlegger å bruke området til behandling av personer med dobbeltdiagnose innen psykiatri/rus. Heistadmoen Garnison har samtidig meget stor militær aktivitet med 100.000 treningsdøgn pr. år.

Mener forsvarsministeren dette salget, og den planlagte virksomheten, er forenelig med den militære aktiviteten på Heistadmoen?»

BEGRUNNELSE:

Den militære virksomheten og tilstedeværelsen på Heistadmoen har vært og er av stor betydning for Kongsberg, og forsvarsmessig gir den vesentlige bidrag til øving og kompetanseoppbygging. Det er derfor viktig at det legges til rette for at den forsvarsrelaterede virksomheten får gode betingelser også i tiden som kommer.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 17. februar 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant

Anders B. Werp om det er forenlig med Forsvarets aktivitet at utrangerte bygninger og arealer på Heistadmoen er solgt til firma som planlegger å opprette behandlingstilbud for personer med dobbeltdiagnose innen psykiatri/rus.

I prosessen med å avhende overflødige deler av Heistadmoen leir har Forsvaret ved flere anledninger bekreftet sin tidligere beslutning om å utrangere deler av leiren, inklusive den omtalte eiendomsparsellen. Dette er begrunnet med at Forsvaret ikke har behov for hele leiren i sin nye struktur.

Forsvaret har forut for salget ikke fremmet ekstraordinære krav om sikringstiltak ut over det som er vanlig ved salg av denne type eiendommer. Sikring gjennomføres ved at det settes opp et gjerde med port i ny grenselinje mellom den aktuelle eiendommen og leiren. Forsvaret vil også i fremtiden ivareta sitt behov for sikkerhet, og ved behov iverksette eventuelle ytterligere sikringstiltak.

Det anses derfor at virksomheten på Heistadmoen har gode betingelser og kan gjennomføres i tråd med Forsvarets behov.

SPØRSMÅL NR. 689**Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 24. februar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Kvammapakken som er godkjent av Stortinget gjennom Inns.S.nr. 342 2008-2009 omfatter bl.a., bygging av "Børvenestunnelen". For å unngå nedlegging for bedriften Hardanger Feriesenter vil SVV foreta en omlegging av veganlegget på Nes-siden av tunnelen. Denne endringen krever etter det jeg forstår reguleringsendring. Samtidig varsler SVV at de vil starte tunneldriving i Børvenestunnelen før reguleringsendring på Nes er politisk behandlet.

Er dette en fremgangsmåte statsråden finner akseptabel av hensyn til de berørte?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått informasjon som tyder på at SVV nekter å offentliggjøre kostnadsberegninger for Børvenestunnelen. Jeg finner det bemerkelsesverdige at SVV nok en gang nekter offentlig innsyn på balgrunn av de tilfeller av innsynsnekt som har funnet sted tidligere og som har medført sterke reaksjoner og løfter om å praktisere den "meroffentlighet" som Regjeringen oppgir å leve etter. I forbindelse med endret løsning på Nes-siden arbeides det med ytterligere endring som kan spare kostnader selv om tunnelen forlenges. For å kunne beregne samlet kostnadseffekt er det nødvendig å kunne ta utgangspunkt i Kvamma-

pakkens kostnadskalkyle for Børvenestunnelen. Jeg legger til grunn at den kan gjøres tilgjengelig for kommunen og berørte parter uavhengig av anbudsprosessen.

Svar:

Jeg viser til at Stortinget sluttet seg til delvis bompengefinansiering av Kvammapakken gjennom behandlingen av St.prp. nr. 77 (2008-2009), jf. vedtak i Stortinget 16. juni 2009. I tråd med det som er vanlig ved bompengepakker er det lagt til grunn at utbyggingen blir tilpasset den økonomiske rammen for pakka. Det foreligger godkjente reguleringsplaner for prosjektet Øystese vest – Nes inkl. tunnel gjennom Børveneset ("Børvenestunnelen"). I proposisjonen er det lagt opp til anleggsstart i 2010. Som det framgår av proposisjonen er alle prosjekter og tiltak i Kvammapakken på den delen av det øvrige riksvegnettet som ble overført til fylkeskommunen fra 1. januar 2010. Statens vegvesen utfører byggherreoppgaver for prosjektet Øystese vest – Nes på vegne av fylkeskommunen.

For større prosjekter er det relativt vanlig å foreta endringer/justeringer i godkjente reguleringsplaner fram mot anleggsstart. I dette tilfellet har Statens vegvesen sett at den regulerte løsningen i dagsonen ved Nes, dvs. på sørvestsiden av tunnelen, ikke er optimal. Statens vegvesen foreslår derfor en endring

som vil gi mindre inngrep i forhold til Hardanger Feriesenter og dessuten gi en bedre avkjørsel til sentret. Statens vegvesen regner ikke med at endringen vil ha vesentlige kostnadmessige konsekvenser.

Statens vegvesen opplyser at endret løsning kun omfatter dagsonen sørvest for tunnel- innslaget og ikke selve tunnelen. Drivningen av tunnelen vil skje fra motsatt side i forhold til Hardanger Feriesenter. Dersom reguleringsendringen ikke er ferdigbehandlet tidsnok, vil det være mulig å etablere en enkel, midlertidig løsning innenfor allerede vedtatt reguleringsplan. Tunnelen vil da kunne tas i bruk før dagsonen er ferdigstilt. Dersom reguleringsendringen ikke blir godkjent, vil prosjektet bli gjennomført i tråd med den godkjente reguleringsplanen som foreligger.

Når det gjelder offentliggjøring av kostnadsoverslag er totaltallene offentlige, mens anslagsrapportene normalt er unntatt offentlighet. Dette er fordi disse inneholder markedsmessige og strategiske vurderinger, samt kostnadstall på detaljert nivå. I dette tilfellet har Statens vegvesen offentliggjort tall på oversiktsnivå fra kostnadsoverslaget for prosjektet Øystese vest - Nes. Etter forespørsel fra Kvam herad har Statens vegvesen videre utarbeidet en vurdering av kostnadene ved en eventuell forlengelse av tunnelen på Nes-siden.

SPØRSMÅL NR. 690

Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Torkil Åmland

Besvart 23. februar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«I flere av innsigelsene mot reguleringsplaner langs kysten begrunner Fylkesmannen i Hordaland innsigelsen med at planene er i strid med "det nasjonale strandsonevernet". Det henvises ikke til lover, regler eller konkrete planvedtak for å begrunne innsigelsen.

Er dette en tilstrekkelig hjemmel for innsigelse etter plan og bygningslovens § 5-4 og generell forvaltningsrett, og er dette en utbredt avslagsgrunn blant fylkesmennene i strandsonesaker?»

BEGRUNNELSE:

Det vises som eksempel til sak fra Fjell kommune i Hordaland. I en sak om privat reguleringsplan for et

område (Anglavika) har Fylkesmannen i brev av 21.12.2009 lagt inn innsigelse mot flere punkter i planen, alle begrunnet i at planen vil være i strid med "det nasjonale strandsonevernet". Det vises ikke til hjemmel i lov eller planvedtak som begrunnelse for innsigelsen, og Fylkesmannens innsigelse bestrider ikke planenes lovlighet. Innsigelsen er således basert på en vid etterprøving av innholdet i kommunens skjønnsutøvelse, basert på en generell henvisning til "det nasjonale strandsonevernet".

Denne praksis åpner opp for en vilkårlig og uforutsigbar skjønnsutøvelse fra Fylkesmannen, som gjør det svært vanskelig for kommunen å forholde seg til. Planene har vært gjennom en grundig demokratisk prosess i kommunen, og en vid og vilkårlig skjønns-

utøvelse fra Fylkesmannen vil undergrave denne lokale planprosessen.

Svar:

Plan- og bygningsloven gir som utgangspunkt kommunen myndighet til å bestemme arealbruken innen sitt geografiske område, forutsatt at dette skjer etter lovens bestemmelser og i tråd med retningslinjer som er gitt fra nasjonale og regionale myndigheter.

Strandsonen som nasjonal interesse er tydeliggjort ved det generelle byggeforbudet i 100-metersbeltet langs sjøen. Forbudet har eksistert siden 1965 og er videreført i ny plan- og bygningslov § 1-8. Det er likevel et vedvarende press om å få bygge i strandsonen. Fylkesmennene gjør derfor en god og viktig jobb for å ivareta nasjonale interesser i strandsonen så godt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 691

Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 23. februar 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«I følge presseoppslag skal palestinsk etterretning nylig ha avslørt omfattende korrupsjon på ledende hold i den palestinske selvstyremyndigheten.

Foranlediger disse avsløringene nye tiltak fra norsk side for å sikre at de omfattende bidrag Norge gir, går til de formål Stortinget har bevilget dem til?»

BEGRUNNELSE:

De palestinske selvstyremyndighetene er en av de største mottakere av norsk bistand. Norge spiller dessuten en helt sentral rolle i det internasjonale samfunns samlede innsats for å understøtte og utvikle det sivile samfunn i disse områdene. Nå rystes selvstyremyndighetene av det som fremtrer som en omfattende korrupsjonsskandale der ledere, i følge palestinsk etterretning skal ha overpriset budsjettene til selvstyremyndighetenes prosjekter for deretter å berike seg på grunnlag av mellomlegget. Så sent som i 2006 avslørte en uavhengig granskingskommisjon at over 700 millioner dollar var forsvunnet fra den palestinske statskassen.

Svar:

De siste ukenes beskyldninger om korrupsjon i de palestinske selvstyremyndighetene (PA) er fort-

Dersom fylkesmannen etter en konkret vurdering mener at et planforslag er i strid med det nasjonale målet om vern av strandsonen, har han myndighet til å fremme innsigelse etter plan- og bygningsloven § 5-4.

I følge tall fra KOSTRA ble hensynet til strandsonen brukt som begrunnelse for innsigelse i ca. 10 % av de innsigelser som ble fremmet til kommunale arealplaner i 2008. Av de ca. 50 plansakene som ble behandlet av Miljøverndepartementet i 2009, var strandsonen innsigelsesgrunn i 14 % av sakene.

Den konkrete reguleringssaken i Fjell kommune er til behandling i kommunen. Dersom kommunen og fylkesmannen ikke blir enige, vil planen bli oversendt Miljøverndepartementet for endelig avgjørelse. Jeg finner det derfor ikke riktig å kommentere denne saken nærmere.

satt under etterforskning. De opplysningene som foreløpig foreligger, tyder på at beskyldningene er knyttet til forhold og saker som ligger noe tilbake i tid.

Etter at Fayyad-regjeringen overtok styringen i juni 2007, har et viktig reformarbeid resultert i bedre finansforvaltning i PA, og dermed bedre kontroll over bistandsmidlene fra giverne. Det internasjonale giversamfunn, inkludert Norge, har fra 2007/2008 gjenopptatt den økonomiske støtten til PAs regjering.

Av totalt 851,3 millioner kroner som Norge bidro med til Det palestinske området i 2009, går 745,3 millioner kroner til det palestinske området (Vestbredden, Gaza og Øst-Jerusalem). De resterende 106 går til UNRWAs arbeid i Jordan, Libanon og Syria. Av midlene brukt i Det palestinske området, gikk om lag 359 millioner kroner til PA, inkludert 320 millioner kroner i budsjettstøtte. Norge er en av flere givere (EU, USA, Gulf-landene) som gir budsjettstøtte til PA. Mens Norge kanaliserer sin budsjettstøtte gjennom Verdensbankens budsjettstøttefond, gir USA sin budsjettstøtte direkte til PA, mens EU benytter sin egen budsjettstøttemekanisme (PEGASE). Også individuelle EU-land som blant annet Storbritannia og Frankrike bruker Verdensbankens fond for å kanalisere sin budsjettstøtte.

Utbetalinger fra Verdensbankens fond er knyttet

til gjennomføring av en rekke definerte reformer, inkludert reformer innenfor offentlig finansforvaltning. Verdensbanken utbetaler fra fondet på bakgrunn av fremgang i implementering av reformene. Målene som PA vurderes opp mot som vilkår for å få overført midler fra Verdensbankfondet, inkluderer bl.a. bedret effektivitet og gjennomsiktighet i budsjettprosessen, bedringer i interne regnskaps- og revisjonssystemer, større grad av ansvar og gjennomsiktighet ved overføringer til kommunene og forbedret system for anskaffelser. Overføringer fra Verdensbankfondet til PA gjøres basert på kvartalsvise vurderinger fra Verdensbanken og IMF av hvilken fremgang det er på reformene. Verdensbanken og IMF må gå god for at det er fremgang for at midler skal kunne overføres.

IMF foretok i 2008 en gjennomgang av PAs finansforvaltningssystem og reformarbeidet og berøm-

met PA for allerede gjennomførte reformer. PA samarbeider tett med IMF om en handlingsplan frem mot 2011 der. I IMF's rapport av desember 2009 konkluderes det med at de fleste av IMF's anbefalinger knyttet til offentlig finansforvaltning er gjennomført av Fayyad-regjeringen. IMF's arbeid har medført bedre innsyn i finansforvaltningen, blant annet gjennom offentliggjøring på internett av PAs månedlige regnskaper. Den norske riksrevisjonen gir faglig bistand til den palestinske riksrevisjonen når det gjelder revisjon av PAs nasjonalregnskaper for 2008.

Alle norske bistandsmidler er underlagt krav om rapportering og revisjon. De norske budsjettstøttebidragene kontrolleres gjennom regnskap og revisjon både i Verdensbankens fond og etter overføring til en særskilt konto hos PA. Eksterne revisorer foretar revisjon både av Verdensbankens-kontoen og PA-kontoen.

SPØRSMÅL NR. 692

Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 24. februar 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Vi har mottatt en henvendelse fra en person som går på tidsbegrenset uførestønad. Vedkommende har fått beskjed fra Nav om at hun, innen 1. mars, når 3 ytelser - bl.a. tidsbegrenset uførestønad - erstattes med arbeidsavklaringspenger, må melde seg arbeidsledig og samtidig krysse av på et "søknads"-skjema at hun er "Frisk".

Er dette den måten alle som nå fra 1. mars må gå over til arbeidsavklaringspenger blir møtt på, og mener statsråden dette er akseptabel fremgangsmåte fra Nav?»

BEGRUNNELSE:

Alle som går på hhv. yrkesrettet attføring, tidsbegrenset uførestønad og rehabiliteringspenger må 1. mars over på den nye ytelsen - arbeidsavklaringspenger. Det er ikke vanskelig å se for seg at Nav får en stor ekstrabelastning i forbindelse med arbeidet med overgangen for mange brukere. Jeg regner med at denne prosessen er nøye planlagt og at forholdet til de aktuelle brukerne er utredet og planlagt gjennomført likt ved alle Nav kontorene. Det virker merkelig at brukerne av ytelser som er tilstått på grunn av helseplager skal erklære seg friske og arbeidsledige for

å bli innlemmet i ordningen med arbeidsavklaringspenger. Jeg håper det ovenstående tilfellet baserer seg på en misforståelse eller en feilbehandling ved ett enkelt Nav-kontor.

Svar:

Jeg er svært opptatt av at alle brukere skal møtes med respekt og at de skal få god og riktig informasjon fra Arbeids- og velferdsetaten.

Jeg vet ikke hva som faktisk er blitt sagt i det refererte tilfellet. Jeg antar at samtalen med Arbeids- og velferdsetaten var om plikten til å gi opplysninger av betydning for retten til og størrelsen på arbeidsavklaringspenger. Fra 1. mars 2010 skal disse opplysningene som hovedregel gis ved innsending av meldekort.

Det er et vilkår for å få arbeidsavklaringspenger at mottakeren pga. sykdom, skade eller lyte har fått arbeidsevnen nedsatt med minst halvparten. Dette vilkåret må være oppfylt i hele den perioden der en mottar ytelsen. Det er derfor ikke riktig at mottakere av arbeidsavklaringspenger skal oppgi at de er friske. Det er imidlertid en rubrikk på meldekortet der en skal krysse av dersom en har vært syk, men det er presisert at det gjelder når en pga. sykdom har hatt

fravær fra avtalt aktivitet. Personer som deltar på arbeidsrettede tiltak skal melde fra dersom de pga. akutt sykdom likevel ikke kan delta som avtalt.

Dersom brukeren i slike tilfeller melder fra om sykdom, vil det ikke føre til at ytelsene blir redusert. Formålet med informasjonen er å hjelpe Arbeids- og

velferdsetaten med å fange opp situasjoner der det bør vurderes om tiltaket er riktig for brukeren.

Arbeids- og velferdsetaten har informert meg om at de i slutten av februar vil sende ut egne brev med informasjon til nye brukere av meldekort.

SPØRSMÅL NR. 693

Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 24. februar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil finansministeren vurdere å likestille taretrålere med andre næringsfartøy med hensyn til mineraloljeavgift, når forslag til statsbudsjett for 2011 skal utarbeides?»

BEGRUNNELSE:

Det finnes i dag 11 taretrålere som opererer langs kysten fra Rogaland til Sør-Trøndelag og som leverer tare til mottaksanlegg langs kysten. Dette råstoff brukes i alginatproduksjon og genererer en betydelig verdiskaping langs kysten.

Taretrålerne er imidlertid utsatt for en klar konkurranseulempe i forhold til andre næringsfartøy, da disse er de eneste som ikke får refundert noe av mineraloljeavgiften de betaler. Denne forskjellsbehandlingen svekker lønnsomheten for taretrålerne og kan sette råstoffleveranser og alginatproduksjonen i fare.

De budsjettmessige konsekvenser av en likebehandling av taretrålerne med andre næringsfartøy må nærmest karakteriseres som kosmetiske, mens en videreføring av denne forskjellsbehandling kan få alvorlige konsekvenser for verdiskaping og arbeidsplasser.

Taretrålerne er råstoffleverandør til en alginatfabrikk på Vormedal i Karmøy med 100 ansatte og

manglende lønnsomhet for taretrålerne kan medføre dramatiske konsekvenser for råstoffleveransene og fabrikkens fremtid.

Svar:

Etter Stortingets vedtak om grunnavgift på fyringsolje gis det fritak for bl.a. mineralolje til bruk i fiske og fangst i nære farvann og gods- og passasjertransport i innenriks sjøfart. De nærmere vilkår for fritak er fastsatt i forskrift 11. desember 2001 nr. 1451 om særavgifter, kapittel 4. Taretrålere omfattes ikke av fritaksordningene.

Grunnavgiften på fyringsolje mv. ble innført i 2000. Avgiften ble begrunnet med at økningen i elavgiften i 2000 ikke skulle bidra til en miljømessig uheldig overgang fra bruk av elektrisitet til bruk av fyringsolje til oppvarming. Det gis fritak for avgiften for bl.a. mineralolje til bruk i skip i utenriks fart, gods- og passasjertrafikk i innenriks sjøfart, fiske og fangst i nære og fjerne farvann, anlegg på kontinentalsokkelen og supplyflåten. Dette innebærer i praksis at så godt som all bruk av skip i næringsøyemed er fritatt for avgift. Regjeringen vil komme tilbake til spørsmålet om et eventuelt fritak for grunnavgiften på fyringsolje for tang- og taretrålere i forbindelse med statsbudsjettet for 2011.

SPØRSMÅL NR. 694**Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 25. februar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det privateide flyselskapet Norwegian har vanskeligheter med å få lån i delvis statseide banker i Norge og i Norden. Dette til tross for at selskapet av levert gode resultater, og til tross for at selskapet har solid egenkapital. Samtidig velger de samme delvis statseide bankene å stå som garantist for den planlagte emisjonen i Norwegians delvis statlig eide konkurrent SAS. Dette til tross for at SAS står ved konkurrensrand.

Forstår statsråden at dette kan oppleves som statlig samrøre?»

BEGRUNNELSE:

Flyselskapet Norwegian har de siste årene opplevd en eventyrlig vekst. Dette har det klart ved å holde kostnadene nede, noe kundene har fått glede av gjennom lavere billettpriser. Grunnet veksten trenger Norwegian å ekspandere, og selskapet har derfor 48 Boeing-fly under bestilling. Til tross for god inntjening og en solid balanse med en egenkapitalandel på 36 % opplever Norwegian vanskeligheter med å få lån i norske eller nordiske banker. Lånebehovet er 450 millioner kroner som skal gå til å betale forskudd på ti av de bestilte Boeing flyene. Norwegian får avslag på lånet til tross for at flykjøpet er garantert av den amerikanske eksportbanken (Ex-Im Bank). Som politikere skal vi selvsagt være varsomme med å blande oss bort i ulike bankers utlånspolitikk, men det er selvsagt av interesse at banker med et solid statlig eierskap sier nei til å låne ut penger til privateide Norwegian, mens de samme bankene har akseptert å stå som garantister for emisjonen som er planlagt foretatt i Norwegians delvis statseide konkurrent SAS.

Svar:

Jeg har ikke grunnlag for å vurdere flyselskapet Norwegians finansielle situasjon eller selskapets forhandlinger med norske og nordiske banker om lån.

Bankene, inkludert de banker hvor staten er inne på eiersiden, står fritt til å bestemme hvem de gir lån til, og til å fastsette egne utlånsrenter og øvrige vilkår. Vilklårene for eventuelle lån avgjøres av bankene selv ut fra alminnelige kredittvurderingsprinsipper, herunder vurdering av foretakets sikkerhetsstillelse og betalingsevne. Det legges ingen statlige føringer på hvem det skal gis lån til og på hvilke betingelser lån skal gis.

Garantistillelse for fulltegning av emisjoner er en investeringstjeneste etter verdipapir-handelloven som kan tilbys av verdipapirforetak. Dersom en finansinstitusjon driver både finansieringsvirksomhet og verdipapirvirksomhet, eller slik virksomhet er samlet i et konsern, skal virksomhetsområdene drives atskilt. Verdipapirvirksomheten skal innrettes slik at risikoen for interessekonflikter begrenses til et minimum, jf. verdipapirhandelloven § 9-11 første ledd nr. 2. I likhet med bankers beslutninger om lån, står verdipapirforetak fritt til å bestemme hvem de selger investeringstjenester til.

Det er ikke statens rolle å legge seg bort i hvilke prosjekter bankene – eller verdipapirforetakene – skal si ja eller nei til. Likevel vil jeg understreke at vi har en felles interesse i at banknæringen er i stand til å finansiere prosjekter ut fra sunne forretnings- og kredittmessige vurderinger.

For å bidra til dette har Regjeringen derfor siden høsten 2008 – etter vedtak i og fullmakt fra Stortinget – truffet flere tiltak for generelt å styrke bankenes mulighet til å gi lån. Tiltakene har hatt stor betydning ved at de har motvirket en for sterk tilstramming i kredittgivningen, og tiltakene har gagnet norsk økonomi og norske låntakere. Situasjonen i finansmarkedene har bedret seg betydelig de senere månedene: risikopåslagene i penge- og kredittmarkedene er blitt lavere, og risikoviljen blant finansinstitusjoner og investorer er høyere. Det er mitt klare inntrykk at mulighetene for lån til rimelige vilkår nå er gode for foretak med lønnsomme prosjekter, både hos bankene og i verdipapirmarkedet.

SPØRSMÅL NR. 695**Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 25. februar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Stortingsrepresentant Per Roar Bredvold (FrP) tok i skriftlig spørsmål nr. 15:1494 (2008-2009) opp at det i forbindelse med utbyggingen av E6 Gardermoen–Kolomoen ble tilbudt gratis masse fra et nærliggende område, men at Statens Vegvesen motsatte seg dette. Isteden har hovedentreprenør Hæhre måttet hentet masse fra Sørli masseuttak ved tømmerterminalen til NSB 10,8 km fra der massen skulle brukes.

Hva er de miljømessige konsekvensene av å frakte 600.000m³ 2x10,8 km, og er dette vanlig praksis?»

Svar:

Spørsmålet referer seg til anleggsparsellen E6 Skaberud – Kolomoen som ble åpnet for trafikk 1. oktober 2009.

Statens vegvesen opplyser at samlet massebehov på parsellen ble ca. 750 000 m³. Det er tidligere redegjort for massedisponeringen på anlegget i svar til skriftlig spørsmål nr. 15:1494 (2008-2009). I det vesentligste er massene hentet internt på anleggsparsellen samt fra overskudd på naboparsellen i sør. Utnyttelse av overskuddsmasser fra nabo- parsellen har

ført til besparelser på denne parsellen. Alternativet ville vært å transportere disse overskuddsmassene til et deponi, noe som også ville medført transport. Det har derfor ikke vært vurdert som aktuelt å tilføre eventuelle gratismasser utenfra.

Som også redegjort for i svaret på spørsmål nr. 1494, har entreprenøren stått fritt til å inngå avtaler med hvem han måtte ønske om levering av spesialmasser, slik som finknuste masser til omfylling rundt kummer, rør og konstruksjoner. Spezialmassene utgjør anslagsvis 215 000 m³. Disse er produsert ved Sørli massetak som er nærmeste finknuseverket til anleggsparsellen.

Ved disponering av masser på et veganlegg vil det være nær sammenheng mellom hensyn til miljø og økonomi. Begge hensynene tar utgangspunkt i optimal masse- utnyttelse internt på anlegget, mulighet for transport i linja og transportavstander. Den valgte løsningen har gitt det beste økonomiske resultat for veganlegget, og Statens vegvesen kan heller ikke se at løsningen totalt sett har hatt uheldige miljømessige virkninger.

SPØRSMÅL NR. 696**Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 25. februar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«VG skrev 15. februar 2010 at Regjeringen vurderer å bryte sine egne løfter når det gjelder vei og tog. De økonomiske rammene for riksveiinvesteringer har allerede blitt redusert med 494 mill. kroner for perioden 2010-2013 fra løftene i Nasjonal Transportplan 2010-2019 St.meld.nr. 16 (2008-2009) fra 13. mars 2009, til Statens Vegvesens handlingsprogram 2010-2013 (2010) fra januar 2010. Ambisjonsnivået var allerede i utgangspunktet veldig lavt.

I hvilke konkrete prosjekter fra NTP er rammen redusert?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet ønsker å bygge sammenhengende motorvei mellom de største byene i Norge, blant

annet på E18/E39 Ørje/Riksgrensen–Oslo–Kristiansand–Stavanger og E6 Svinesund–Oslo–Trondheim–Steinkjer. Regjeringspartiene Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet har hele tiden vært uenige i at det er behov for en slik storsatsing. Mens Fremskrittspartiet ønsker motorveitbygging, går for eksempel de rødgrønne inn for ny tofeltsvei på E18 Melleby–Momarken istedenfor firefeltsvei. Dette er svært kortsiktig og lite fremtidsrettet. I Regjeringens eget forslag til Nasjonal Transportplan i St.meld.nr. 16 (2008-2009) gikk de rødgrønne inn for å bruke 2557 mill. kroner på transportkorridor 3 som går forbi Grenland i perioden 2010-2013, men Statens Vegvesen sier nå at dette beløpet er redusert med ytterligere 137 mill. kroner. Fremskrittspartiet gikk for øvrig inn for å bruke 13,97 mrd. kroner på denne

transportkorridoren enn regjeringen innen 2013, tilsvarende 140 km med ny motorvei på strekningen. Jeg er svært skuffet over at Regjeringen tydeligvis ikke greier å oppfylle sine meget beskjedne løfter på samferdselsområdet.

Svar:

Den totale rammen til riksveginvesteringer for perioden 2010-2013 er ikke redusert fra St.meld. nr. 16 (2008-2009) til Statens vegvesens handlingsprogram for denne perioden. Rammen til post 30 Riksveginvesteringer er imidlertid redusert med om lag 490 mill. kr mot en tilsvarende økning av rammene til post 36 E16 over Filefjell og post 37 E6 vest for Alta. Dette er gjort for å følge opp Stortingets behandling av St.meld. nr. 16 (2008-2009), der flertallet i transport- og kommunikasjonskomiteen går inn for at prosjekter innenfor disse to postene skal få så rask framdrift som mulig.

I tillegg til denne omprioriteringen av midler innenfor investeringspostene 30, 36 og 37 kommer endringer som følge av kostnadsendringer for enkelte prosjekter. Innenfor post 31 Rassikring har dessuten ønsket om forsering av prosjektet rv 70 Oppdølstranda i Møre og Romsdal ført til reduserte rammer til enkelte andre prosjekter. Disse endringene har ført til at oppstartbevilgningene til enkelte prosjekter er blitt

noe redusert i forhold til det som lå til grunn for prioriteringene i St.meld. nr. 16 (2008-2009). Alle prosjekter som i St.meld. nr. 16 (2008-2009) er forutsatt startet i løpet av perioden 2010-2013, er imidlertid også forutsatt startet opp i løpet av denne perioden i Statens vegvesens handlingsprogram.

For mange av prosjektene mangler det fortsatt planavklaring. Det må derfor forventes endringer både i kostnadsoverslag og finansieringsplan etter hvert som prosjektene blir nærmere detaljert. I tillegg kommer eventuelle kostnadsendringer for allerede igangsatte/vedtatte prosjekter. Behov for endringer vil derfor bli vurdert løpende, både i forbindelse med framlegging av bompengesaker og i forbindelse med de årlige budsjetter.

Nasjonal transportplan 2010-2019 innebærer en historisk satsing på samferdsel, der de statlige rammene til samferdsel økes med om lag 45 pst. sammenlignet med forrige nasjonale transportplan. Investeringsprogrammet innebærer det største løftet for utbygging av transportinfrastruktur i moderne tid. I tillegg legges det opp til en vesentlig økning av vedlikeholdet, blant annet for å ta vare på eksisterende infrastruktur. Jeg må derfor tilbakevise den framsatte påstanden om at ambisjonsnivået i Nasjonal transportplan 2010-2019 er veldig lavt.

SPØRSMÅL NR. 697

Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 25. februar 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Regjeringen publiserte 27.01.10 pressemelding "E18 Langangen-Grimstad: Ny 4-felts veg langs dagens trase". I det vedlagte brev fra departementet stod det at man hadde valgt konsept 4 fra konseptvalgutredningen fra sept. 08, og at konsept 5 skulle utredes videre for strekningen nord og øst for Brevik. NRK, Agderposten, Arendals Tidende og mange lokalpolitikere tolket dette som et klarsignal og forskuttering for ny firefeltsvei mellom Arendal og Tvedestrand.

Medfører dette riktighet?»

BEGRUNNELSE:

Først syntes vi det var leit at nevnte pressekonferanse foregikk da transportkomiteen var på komiteereise i utlandet. Til opplysning kan det sies at dette

var første gang komiteen var utenlands, og det at vi ikke var i landet gjorde det vanskelig for oss å kommentere innholdet under fremleggelsen.

Da Stortinget behandlet Nasjonal Transportplan gikk Fremskrittspartiet inn for utbygging til minimum firefeltsstandard langs hele Sørlandskysten, og satte av pengene som skulle til for å få dette gjennomført på en rask og ressurseffektiv måte. Når det gjelder strekningen E18 Arendal-Tvedestrand fikk Fremskrittspartiet ingen støtte fra de andre partiene på følgende merknad, dvs. verken fra Ap, SV, Sp, KrF, V eller H:

"Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet viser til at E18 mellom Arendal-Tvedestrand i Aust-Agder etter åpningen av OPS-prosjektet Grimstad Kristiansand vil være den stekningen på E18 gjennom Ag-

derfylket med dårligst standard. Disse medlemmer viser til at det ikke står noe i Nasjonal transportplan 2010-2019 om verken prosjektkostnad eller statlig finansiering, men viser til at det er nevnt i St.meld.nr 16 (2008-2009) som et prosjekt som kan prioriteres i siste seksårsperiode betinget av tilslutning for delvis bompengefinansiering. Disse medlemmer viser til statsrådets svar på NTP-spørsmål nr. 5 fra komiteen, der det fremkommer et kostnadsanslag på 3 mrd. kroner for prosjektet, og at Regjeringen har satt av 300 mill. statlige kroner til prosjekter på strekningen. Disse medlemmer vil samtidig understreke viktigheten av at det i forbindelse med prosjektet prioriteres en trygg avkjørsel fra E18 og god forbindelse ned til Arendal Havn Eydehavn. Disse medlemmer ønsker full statlig finansiering av prosjektet. Disse medlemmer vil på denne bakgrunn øke planrammen med 200 mill. kroner for 2010-2013, og med 2 700 mill. kroner for perioden 2010-2019"

Dersom Ap, SV og SP har snudd i dette spørsmålet, vil det være en positiv overraskelse for folk flest på Sørlandet.

Svar:

I Nasjonal transportplan 2010 – 2019 er det vurdert som aktuelt å starte på utbygging av 4-feltsveg på strekningene Langangen – Dørdal i Telemark, og Tvedestrand – Arendal i Aust-Agder i perioden 2014 – 2019 dersom det blir tilslutning til et opplegg med delvis bompengefinansiering. Samferdselsdepartementet har åpnet for at utbyggingen av Langangen – Dørdal kan starte i perioden 2010-2013 med bompenger. De statlige midlene kommer i siste seksårsperiode. Prioriteringene over står fast etter regjeringens beslutning om videre planlegging, basert på Statens vegvesens konseptvalgutredning (KVU) og den eksterne kvalitetssikringen (KS1). De endelige prioriteringene etter 2013 vil skje gjennom arbeidet med Nasjonal transportplan for perioden 2014 – 2023.

Regjeringen har besluttet at det som grunnlag for den videre planleggingen av strekningen E18 Langangen – Grimstad skal tas utgangspunkt i konsept 4,

med unntak for strekningen nord og øst for Brevik hvor også konsept 5 skal vurderes videre.

Konsept 4 baserer seg på full 4-felts standard på hele strekningen Langangen - Grimstad. Det består i hovedsak av en utvidelse fra 2 til 4 felt langs dagens veg. På enkelte strekninger legges ny 4-feltsveg i egen trasé. Mellom Vinterkjær og Songe forslås vegen lagt i ny trasé for å unngå eksisterende bebyggelse. Mellom Rømyr og Grenstøl forslås også vegen lagt i en ny tunnel for å unngå bebyggelse, dyrka mark og områder med svært dårlige grunnforhold. Mellom Grenstøl og Arendal er også vegen forslått lagt i ny 4-felts trasé for å unngå inngrep i bebyggelsen langs veien. Fra Arendal og sydover til Øygardsdalen i Grimstad kommune forslås utvidelse langs dagens veg.

I KVU har Statens vegvesen anbefalt en strategi for videre planlegging og utbygging av strekningen Langangen-Grimstad. Denne strategien inneholder blant annet følgende punkter:

- På strekninger uten kapasitetsproblemer (ÅDT <12 000 i 2020) prioriteres utbygging av midtdele/breddeutvidelse, etablering av toplanskryss og utjevning av sideterreng. På strekninger med en trafikk over 12 000 ÅDT pr. år i 2020 anbefales planlegging av 4-feltsveg. Dersom det tar lang tid før 4-feltsveg kan realiseres på strekninger over 12000 ÅDT i 2020 bør det planlegges tsiltak også på disse strekningene.
- I den videre planleggingen av konsept 4 anbefales det at strekningen Rugtvedt-Dørdal og Tvedestrand-Arendal prioriteres.

Belastningen på vegnettet vil sannsynligvis overstige ÅDT 12 000 på strekningen mellom Tvedestrand og Grimstad. For denne strekningen vil derfor den videre planleggingen være basert på 4-feltsveg.

SPØRSMÅL NR. 698

Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Ifølge oppslag i Sunnmørsposten 17. februar fremkommer det at man ved overgrepsmottaket i Ålesund, som er et interkommunalt samarbeid, i fremtiden kan bli avvist dersom vedkommende offer

kommer fra en annen kommune enn de som finansierer mottaket.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at alle overgrepsofre får tilbud om oppfølging overgrepsmottak uavhengig av bostedsadresse?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge en veileder fra Helsedirektoratet så skal det opprettes minst ett overgrepsmottak i alle fylker. I Møre og Romsdal har man valgt å opprett 3 som er lokalisert til de største byene. Det fremkommer nå i en artikkel i Sunnmørsposten av 17. februar at innbyggere som kommer fra andre kommuner enn de som er med i det interkommunale samarbeidet om overgrepsmottaket i fremtiden kan bli avvist grunnet at de ikke betaler. Dette medfører at en er betydelig mer opptatt av bostedsadresse enn av den hjelpen overgrepsofferet skal kunne få. Dette er en uholdbar situasjon som må løses gjennom en endring av finansieringssystemet for overgrepsmottak.

Svar:

Jeg vil først få understreke at kommunen har det overordnede ansvaret for å sørge for nødvendig helse-tjeneste til alle som bor eller midlertidig oppholder seg i kommunen, jf. kommunehelsetjenesteloven § 1-1. Ifølge loven § 1-3 plikter kommunen å organisere blant annet allmennlegetjeneste (herunder fastlege-ordning), legevakt og medisinsk nødmeldetjeneste. I dette ligger blant annet at kommunen skal ha et system som sikrer ivaretagelse av øyeblikkelig hjelp hele døgnet. Kommunen skal videre legge til rette for at kommunen, helsetjenesten og helsepersonell kan oppfylle krav fastsatt i eller i medhold av lov eller forskrift (khl § 1-3a). Det enkelte helsepersonell har plikt til å yte øyeblikkelig hjelp i henhold til helsepersonelloven § 7.

Kommunen skal også samarbeide med fylkeskommune, regionalt helseforetak og stat, slik at helsetjenesten i landet best mulig kan virke som en enhet (khl § 1-4, fjerde ledd).

Jeg er kjent med at det har forekommet uklarheter med hensyn til ansvarsforhold knyttet til overgrepsmottak, blant annet mellom kommuner og spesialisthelsetjenesten. Jeg har også nylig mottatt en statusrapport for overgrepsmottakene fra Helsedirektoratet, der det antas at det vil være behov for å se nærmere på de formelle rammene for driften av overgrepsmottak. I forbindelse med oppfølgingen av St.meld. nr. 47, Samhandlingsreformen, vil jeg blant annet se på behovet for eventuelle endringer i reguleringen av kommunens oppgaver og tjenester, herunder knyttet til overgrepsmottak, og på tiltak for å styrke samhandlingen mellom de kommunale tjenestene og spesialisthelsetjenesten.

Mitt departement har gitt Helsedirektoratet i oppdrag å vurdere og komme med anbefalinger til departementet om videre oppfølging av "...er hjelpa nærmast! Forslag til nasjonal handlingsplan for legevakt", utarbeidet av Nasjonalt kompetansesenter for legevaktmedisin (Nklm) i Bergen. Handlingsplanen omfatter også forslag knyttet til overgrepsmottak, og jeg vil vurdere konkrete tiltak når direktoratets anbefalinger foreligger.

Flere tiltak knyttet til kompetanseheving ved mottakene er allerede igangsatt i regi av Nklm. Fra 1.1.2010 er det vedtatt fritak for egenandel hos lege ved overgrepsmottak.

Jeg vil imidlertid understreke at overgrepsmottaket skal være et lavterskeltilbud som også omfatter nødvendig koordinering av de tjenester denne spesielle gruppen har behov for. Uklarheter omkring ansvarsforhold fratar ikke kommunene deres ansvar for å sørge for nødvendig helsehjelp til innbyggere som bor eller oppholder seg i kommunen.

SPØRSMÅL NR. 699

Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug

Besvart 25. februar 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«Desentralisert skolestruktur er en strategi for skole- og utdanningspolitikken i Norge. Nordmøre er en vekstregion, og er avhengig av et godt utdannings-tilbud for å ha mulighet til å vokse ytterligere. Grunnet manglende ressurser står fylkets fagskoler og Høgskolesenteret i Kristiansund foran enorme utfordringer.

Mener statsråden denne underbudsjetteringen underbygger målet om desentralisert skolestruktur,

og hva bør Høgskolesenteret i Kristiansund nå gjøre når nødvendige driftsmidler uteblir?»

BEGRUNNELSE:

Høgskoler og universiteter har i dag for dårlige rammevilkår for å drive høyere utdanning desentralisert. Uttalt politikk fra regjeringen er at desentraliserte tilbud skal finansieres innenfor utdanningsinstitusjonenes eksisterende rammer. I dette ligger det ingen økonomiske insentiver for utdanningsinstitusjo-

nene til å satse utenfor campus. En er i dag vitne til en sterk urbanisering av kompetanse, fortrinnsvis til de største byene. De mindre byene uten et godt fungerende høyskoletilbud blir tapere i kampen om kompetansen og fremtidige arbeidsplasser. Samtidig ser en at det vokser opp studiesentre rundt om i landet for å demme opp denne sentraliseringen. Kun et av landets studiesentre har full driftsfinansiering over statsbudsjettet. Og det til tross for at studiesentre også i regjeringens dokumenter omtales som en viktig brikke i utdanningssystemet, bl.a. i St.meld. nr. 44 (2008-2009).

Møre og Romsdal fylke står overfor betydelige utfordringer når det kommer til utdanningstilbudet. Fagskolene er etter fylkeskommunenes overtakelse pr 1.1.2010 sterkt underbudsjettet og en risikerer allerede fra neste år en total nedbryting av dette tilbudet. Samtidig ser en at Høgskolesenteret i Kristiansund mangler nødvendige driftsmidler fra staten til opprettholdelse av tilbudet.

I 1995 opprettet Regjeringen, gjennom daværende utdanningsminister Gudmund Hernes, en modell for desentralisert utdanning i byene Kristiansund og Kongsvinger som da var de eneste byene i landet uten høyskole. Siden da har regjeringer kommet og gått, antall byer har økt og rammebetingelsene for drift av desentraliserte utdanningstilbud har blitt vesentlig dårligere. I 2007 ble Høgskolesenteret i Kristiansund stiftet for å ivareta den lokale infrastrukturen som er nødvendig for at desentraliserte utdanningstilbud kan legges til Kristiansund. Det er pr i dag 220 studenter med tilhold i Kristiansund gjennom tilbud fra Høgskolen i Molde og Høgskolen i Ålesund.

Som vekstregion er Nordmøre et viktig prioriteringsområde, og oppbygging og ivaretagelse av kompetanse i regionen er således viktig. Petroleumsindustrien blir stadig en viktigere del av næringsutviklingen i Norge, og denne står i særstilling i dette fylket og i denne regionen. Rasingen av fagskoletilbudet og Høgskolesenteret som kommer som følge av underbudsjetteringen bidrar således til å svekke denne næringen på landsbasis.

Etter tre års drift med finansiering fra Møre og Romsdal fylke, Kristiansund kommune, andre kommuner på Nordmøre, næringsliv i Kristiansund og husleiestøtte fra Kunnskapsdepartementet (via overføring til Høgskolen i Molde), søkte Høgskolesenteret i Kristiansund om full driftsfinansiering over statsbudsjettet fra 2010. En evaluering av forsøksperioden utført av Trøndelag Forskning og Utvikling (2009) gir klare anbefalinger om konsolidering og videreutvikling av Høgskolesenteret i Kristiansund. Svaret fra kunnskapsdepartementet var nei til finansiell støtte utenfor allerede satte rammer. Således er situasjonen på stedet hvil.

Svar:

Jeg vil først vise til St. meld. nr. 40 (1990-1991) og Innst. S. nr. 38 (1990-1991) hvor regjeringen og Stortinget besluttet at det ikke skulle etableres flere distriktshøgskoler i Norge. Høgskolereformen av 1994 innbar videre en samling av et stort antall små og spredte høgskoler til større og mer slagkraftige enheter, fra 98 til 26 statlige høyskoler og en samling av kunstfaglige skoler i to kunsthøgskoler. I 2008 la Stjernø-utvalget fram en innstilling som foreslo videre sammenslåing av institusjoner innenfor høyere utdanning og forskning i Norge. Utvalget pekte blant annet på at høyere utdanning og forskning har for fragmentert struktur med mange små institusjoner og fagmiljøer, og at dette setter kvaliteten på utdanning og forskning under press, jf. NOU 2008: 3.

Parallelt med disse prosessene har flere høyskoler etablert nettbaserte tilbud og desentraliserte studietilbud i byer og kommuner som har kunnet vise til et visst rekrutteringsgrunnlag. Fra sentralt hold har det vært forutsatt at disse tilbudene skulle være midlertidige. I spesielle tilfeller der rekrutteringsgrunnlaget har vist seg å være godt, har institusjonene fått anledning til å legge fulltidsstudier desentralisert for en kortere periode. Høgskolesenteret i Kristiansund skiller seg fra andre desentraliserte tilbud ved at studietilbudet har eksistert i lang tid.

Desentraliserte studietilbud og fjernundervisning er et viktig supplement til den ordinære driften ved de statlige høyskolene, og for de mindre høyskolene i distriktene har slike tilbud vært viktige for å kunne opprettholde eksisterende rekrutteringsnivå. Jeg vil derfor påstå at høyskolene har økonomiske insentiver for å satse på utdanningstilbud utenfor ordinære campusområder.

Midler til desentraliserte utdanningstilbud og fjernundervisning skal som en hovedregel kanaliseres gjennom universiteter og høyskoler. Institusjonene kan videre prioritere midler til slike tilbud innenfor egen budsjetttramme og selv velge å samarbeide med lokale tilretteleggere (studiesentra, kommuner mv.). Det er universitetene og høyskolene som er faglig og organisatorisk ansvarlige for studietilbudet. Slik er det også ved Høgskolesenteret i Kristiansund.

Når det gjelder fagskoleutdanning, har det ikke vært foretatt endringer av nivået på tilskuddet i forbindelse med overføring av finansieringsansvaret til fylkeskommunene, jf. Prop. 1 S (2009-2010) og Innst. 12 S (2009-2010). Møre og Romsdal fylkeskommune har imidlertid et selvstendig ansvar for å planlegge og dimensjonere tilbudet etter tilgjengelige ressurser. De støtteberettigede tekniske fagskolene i Møre og Romsdal har samlet sett fått det samme tilskuddet per student som fagskolene ellers i landet.

SPØRSMÅL NR. 700**Innlevert 17. februar 2010 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 23. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvor lang tid synes ministeren det bør ta før et helseforetak svarer på eller gir tilbakemelding på en henvendelse?»

BEGRUNNELSE:

På vegne av, og etter fullmakt fra, tidligere pasient ved Universitetssykehuset i Nord-Norge ba jeg i brev av den 18.01.2010 om å få tilsendt kopi av all korrespondanse også taushetsbelagte opplysninger og annen relevant informasjon om hennes sak.

I dag skriver vi den 17.02.2010 og ingen form for tilbakemelding er gitt fra UNN.

Svar:

Jeg har forståelse for at en kan bli frustrert når en ikke får så rask tilbakemelding som en ønsker ved henvendelser til offentlige instanser. Så langt råd er skal innbyggerne få svar så raskt og presist som mulig når de henvender seg til et helseforetak. Jeg ser imidlertid også at en må se tidsbruken i forhold til det offentliges behov for å prioritere ulike henvendelser, og noen ganger også i lys av den kompleksitet som en

sak kan innebære. Det som imidlertid er helt klart er at dette er forhold som er av forvaltningsrettslig karakter, og slik sett verken overlatt til meg eller noen andre å gjøre noen subjektiv vurdering av.

Helseforetakslovens § 5 slår fast at forvaltningsloven gjelder for helseforetakenes virksomhet, og forvaltningsloven har en egen bestemmelse om saksbehandlingstid (§ 11a). Denne bestemmelsens hovedregel setter imidlertid ikke en bestemt frist for besvarelse av henvendelser som ikke knytter seg til enkeltvedtak. Bestemmelsen lovfester imidlertid det som må anses å følge av god forvaltningspraksis, nemlig at en skal behandle saken uten ugrunnet opphold. Det vil i mange tilfeller være et utpreget skjønsspørsmål hva som i det konkrete tilfelle er å betrakte som en forsvarlig behandlingstid. Det må tas hensyn til hvilke ressurser som står til rådighet og hvorledes en prioriterer de forskjellige arbeidsoppgavene i forhold til hverandre.

Hvis henvendelsen imidlertid knytter seg til et enkeltvedtak, så er regelen at en skal gi et foreløpig svar dersom en henvendelse ikke kan besvares i løpet av en måned. Fristen regnes fra det tidspunkt henvendelsen er mottatt.

SPØRSMÅL NR. 701**Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 24. februar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«I Evje og Hornnes kommune har fylkesmannen reagert mot forslaget til reguleringsplan for boligfeltet på Moisund som ligger 10 km sør for Evje sentrum, og 5 mil nord for Kristiansand. Bakgrunnen er regjeringens klimapolitikk, og frykt for økt pendling og bilbruk. Dette medfører at kommunen ikke kan legge ut attraktive tomter for å sikre økt bosetting.

Støtter statsråden et slikt prinsipp, eller ser statsråden distriktenes behov for å tilby best mulige tomter og at folk skal få bo der de ønsker?»

BEGRUNNELSE:

Evje og Hornnes kommunes forslag til reguleringsplan for Trollbakkane Moisund er lagt ut til of-

fentlig ettersyn. Formålet med planen er å legge til rette for oppføring av 88 boliger med tilhørende infrastruktur og lekeområder, samt offentlig barnehage. Status for området i kommuneplanens arealdel er foreløpig LNF-område. Reguleringsformålet er foreløpig ikke i samsvar med kommuneplanen.

Evje og Hornnes kommune er en spennende kommune som har satset offensivt på bosetting og næringsutvikling. Etter at den største arbeidsplassen i kommunen, Evjemoen forsvant, har omstillingen i kommunen gitt gode resultater. Dette arbeidet ønsker de å fortsette, og har derfor ønske om å utvikle flere boligfelt. På Moisund har kommunen allerede flotte tomter som særlig yngre familier har etablert seg på. Dette attraktive området ønskes nå å videreutvikles,

men Fylkesmannens miljøvernavdeling har reagert på forslaget. Undertegnede mener saken er av stor prinsipiell karakter, og at den kan få konsekvenser for distriktsutviklingen.

I mindre kommuner er det utfordrende å legge all ny bosetting i nærheten av sentrum. I dette tilfellet ligger det foreslåtte boligfeltet mellom to arbeidsmarkeder, og det vil derfor bli pendling. Men allerede i dag er det over 400 som pendler ut av kommunen, og det er godt busstilbud til Kristiansand for pendlere. Dersom regjeringens politikk er å unngå all slik bilbruk i distriktene vil distriktsutviklingen bli utfordrende i fremtiden.

Regjeringen beskriver det selv i St.meld. nr. 21 (2005-2006) "Hjarte for heile landet. Om distrikts- og regionalpolitikken". Der starter regjeringen med at

"Folk skal kunne bu der dei ønskjer"

og at

"Regjeringa vil gi folk reell valfridom i kvar dei vil bu, og leggje grunnlaget for å ta heile landet og dei ulike naturressursane i bruk. Regjeringa har eit sterkt ønske om at alle menneske i heile landet skal kunne utvikle evnene sine og leve gode og meningsfulle liv. Ein kan oppnå det gode livet på mange måtar, både i by og bygd."

En peker på flere utfordringer, og bl.a.

"Utfordring nr. 4: Bygder og tettstader som attraktive stader for busetjing, særleg for unge og kvinner. For å få tilflytting til eller unngå utflytting frå mindre stader og tettstader er det ofte ikkje tilstrekkeleg at dei grunnleggjande føresetnadene knytte til arbeid, inntekt og tenester er til stades. Også butilhøva, landskapet og senteret i bygder og tettstader må opplevast som attraktive når folk skal vurdere busetjing eller tilflytting til ein stad."

SPØRSMÅL NR. 702

Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 1. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I statsbudsjettet for 2010 ble det lagt til rette for økt kontroll i grenseområdene.

Kan statsråden forsikre om at denne styrkingen ikke går på bekostning av andre politioppgaver, som for eksempel ordenstjeneste?»

og videre

"I mange småsamfunn er gode bustader kanskje den fremste føremonen ved å bu i distrikta. Det vil seie at innbyggjarane vanlegvis kan skaffe seg ein god einbustad."

Vil regjeringen holde fast på viljen til å "gi folk reell valfridom i kvar dei vil bu" eller la det bli innført ei ny prinsipiell linje i distriktspolitikken.

Svar:

Forslag til reguleringsplan for Trollbakkane Moisund er til behandling i Evje og Hornnes kommune. Planforslaget åpner for 88 boliger med tilhørende infrastruktur i et område, som i kommuneplanen er avsatt til landbruks-, natur- og friluftsområde.

Jeg har forståelse for at kommunene ønsker å tilby attraktive boligtomter til sine innbyggere, og at dette særlig gjør seg gjeldende i distriktene og kommuner som sliter med fraflytting.

Etter plan- og bygningsloven er det som utgangspunkt kommunen som avgjør arealbruken innen sitt geografiske område. Berørt statlig og regionalt organ kan imidlertid fremme innsigelse til en plan i spørsmål som er av nasjonal eller vesentlig regional betydning. Fylkesmannen i Aust-Agder har i brev datert 07.01. 2010 fremmet innsigelse til planforslaget. Innsigelsen er begrunnet i hensynet til klima og en samordnet areal- og transportplanlegging, der arealutviklingen bidrar til å redusere transportbehovet. Fylkesmannen mener at utviklingen av et boligfelt av denne størrelsen må komme i etterkant av en kommuneplanprosess, alternativt ved en kommunedelplan/områderegulering av Moisund og tilgrensende områder.

Dersom kommunen og fylkesmannen ikke blir enige i denne reguleringsaken må planforslaget sendes Miljøverndepartementet for endelig avgjørelse. Jeg ønsker derfor ikke å gå nærmere inn på realitetene i saken på dette tidspunktet.

BEGRUNNELSE:

Det er nødvendig å forsterke politiets innsats i grensenære områder. Samtidig er det viktig at politiets øvrige oppgaver ikke rammes av denne satsningen.

Svar:

De aktuelle politidistriktene har startet prosessen med styrkingen av politiets innsats i de grensenære områdene i tråd med intensjonene i budsjettet for 2010. Politidirektoratet opplyser at rekruttering og ansettelser av de tildelte årsverkene er i sluttfasen og tiltredelse i stillingene som ikke allerede er besatt, vil bli gjennomført fortløpende.

For å sikre en best mulig utnyttelse av ressursene, må kontrollvirksomheten baseres på innhenting av informasjon, kartlegging og analyser. Det er nødvendig å utnytte den faglige kompetansen som politidistriktene har for å sikre en slik kunnskaps- og erfaringsbasert kontroll på territoriet. Det er derfor avgjørende at de nye stillingene settes inn i et godt system med de ressursene som politidistriktet allerede har tilgjengelig, slik at økt kontroll i grenseområdene ses i sammenheng med de øvrige politioppgavene.

Østfold politidistrikt er betydelig styrket for å øke kontrollen i grenseområdene. Politidirektoratet opplyser at politidistriktet skal opprette sju bærekraftige kontrollteam som vil gå på samordnede tjenestetilister og utfylle hverandre gjennom døgnet og uken. Politidirektoratet opplyser også at Østfold po-

litidistrikt vil inngå et tett samarbeid med tollvesenet, slik at politiet kan følge opp alle henvendelser fra tollvesenet når de avdekker falskt identitet eller manglende dokumenter. Politidirektoratet forventer at en økt kontrollaktivitet på utlendingsfeltet vil føre til at det i tillegg avdekkes flere straffbare forhold. Østfold politidistrikt vil derfor styrke det påtalemessige arbeidet med blant annet en politiadvokat for å møte en forventet økning i antall straffesaker.

Politidirektoratet opplyser at det i hovedsak vil bli rekruttert polititjenestemenn for å øke kontrollen i grenseområdene. Disse kan i tillegg til kontrollaktiviteten benyttes til andre oppgaver ved behov og vil både ha en rolle i det forebyggende politiarbeidet samtidig som kontrollaktiviteten vil avdekke andre straffbare forhold enn ulovlig innvandring og ulovlig opphold. Som eksempel kan nevnes menneskehandel, menneskesmugling, grensoverskridende kriminalitet og andre forhold knyttet til kontroll av kjøretøy og personer.

På denne bakgrunn mener jeg at styrkingen av politiets innsats i de grensenære områdene er i tråd med intensjonene i budsjettet for 2010.

SPØRSMÅL NR. 703

Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 2. mars 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Havforskningsinstituttet har nå lagt ut på anbud leie av fartøy til merking av grønlandssel mai - juni 2010. Det er en forutsetning for å kunne delta i konkurransen at fartøyet har tillatelse til å delta i loddefiske. En slik forutsetning gjør at blant annet selfangstfartøyene ikke kan delta i konkurransen.

Vil statsråden se på mulighetene for å kunne fra-vike kravet om tillatelse til loddefiske slik at flere aktører kan delta i konkurransen?»

BEGRUNNELSE:

Selfangstnæringen sliter med dårlig lønnsomhet og det er viktig å legge til rette for at disse fartøyene blant annet kan nyttiggjøres i forskningssammenheng innenfor ordinære konkurranseforhold med andre aktører.

Svar:

Havforskningsinstituttet (HI) skal gjennomføre et prosjekt knyttet til merking av grønlandssel med satellittsendere, hvor ett av formålene er å undersøke selens beiting på lodde. Det kan bli behov for innleie av et kommersielt fartøy for gjennomføring av merketokt, og det var lagt opp til at fartøyleie skulle finansieres med forskningskvote av lodde. HI hadde derfor stilt krav om at fartøy som skulle delta i konkurransen måtte ha tillatelse til å delta i loddefiske. Jeg ser at dette er en type oppdrag som kan passe for en større krets av fartøy enn de som har tillatelse til å fiske lodde. Derfor har HI nå endret opplegget og utlyst saken på nytt, slik at eventuelt fartøyleie baseres på en døgnpris. Det er ikke lenger et krav at fartøyet må ha tillatelse til å delta i loddefiske. Fristen for tilbud er nå forlenget til 12. mars 2010.

SPØRSMÅL NR. 704**Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Styret i Oslo universitetssykehus har vedtatt å legge ned Aker sykehus. Dette på tross av at Soria Moria-erklæringen eksplisitt sier at lokalsykehus ikke skal legges ned. Som kjent er Aker sykehus i dag lokalsykehus for en stor del av Groruddalens befolkning. Samtidig mener de lokale bydelsoverleger og Oslo kommune at befolkningen som allerede er overført til A-hus, hadde et bedre tilbud på Aker.

Vil statsråden engasjere seg i saken eller tar hun vedtaket kun til etterretning?»

Svar:

Styret for Oslo universitetssykehus HF vedtok 17. februar å samle lokalsykehusstilbudet for deler av Oslos befolkning til Ullevål.

Overflytting av sykehusstilbudet for deler av Gro-

ruddalen, er en konsekvens av forutsetningene for byggingen av Nye Ahus, fremmet i budsjettforslaget for 2004 (Bondevik II).

Jeg følger saken nøye og vil forsikre meg om at før befolkningen fra Alna overføres fra Aker til Ahus i 2011, skal det gjøres nødvendige vurderinger av både befolkningsutviklingen i hovedstadsområdet og vurderinger av kapasitet og forsvarligheten av tilbudet. Det må ikke være tvil om at befolkningen i hovedstadsområdet – og i Groruddalen – skal være sikret et likeverdig og forsvarlig lokalsykehusstilbud.

Jeg forutsetter at Helse Sør-Øst RHF og Oslo Universitetssykehus HF legger til rette for å sikre en fortsatt god og konstruktiv dialog med Oslo kommune om eventuell fremtidig bruk av lokalene ved Aker i et samarbeid med spesialisthelsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 705**Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 1. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva er oppstartskostnaden for et aksjeselskap i Norge i 2010, og hva var den i 2002, om man bruker samme beregningsmåte som Europakommisjonen gjør i dokument SEC (2007) 129?»

BEGRUNNELSE:

EU gikk i 2006 inn for at oppstartskostnaden for selskaper burde være lavest mulig. Europakommisjonen har fulgt opp dette, og den seneste undersøkelsen fra kommisjonen angir at gjennomsnittlig oppstartskostnad i EU-landene er halvert i perioden 2002 til 2009 (fra 6 600 kroner i 2002 til 3 300 i 2009). I Norge har vi ganske enkle prosedyrer for registrering av aksjeselskap i Brønnøysund, men det er selvsagt viktig at vi holder tritt med resten av Europa både når det gjeld kostnader og tidsbruk.

Svar:

Norge har vært et foregangsland i Europa når det gjelder forenkling og samordning av innrapportering

fra næringslivet til det offentlige. "One stop shop"-modellen som det vises til i det angitte EU-dokumentet, ble realisert i Norge allerede i 1996 gjennom opprettelsen av Enhetsregisteret. Fra da av har det gjennom bruk av fellesblankett vært mulig å registrere seg i Enhetsregisteret og tilknyttede registre (Foretaksregisteret, Merverdiavgiftsregisteret, NAV A-registeret, Statistisk sentralbyrås bedrifts- og foretaksregister, Stiftelsesregisteret og Skattemanntallet for etterskuddspliktige). Siden januar 2007 har det vært mulig å foreta nyregistrering fullt ut elektronisk.

Gebyret for registrering av aksjeselskap i Foretaksregisteret er redusert fra 6030 kroner i 2002 til 5160 kroner i 2010 (elektronisk innsendelse). I midten av februar i år var andelen elektroniske meldinger til Foretaksregisteret på om lag 45 prosent. Papirmeldinger skal behandles innen seks dager, mens elektroniske meldinger skal behandles innen to dager.

Når det gjelder størrelsen på gebyret for registrering i Foretaksregisteret, er det to forhold som skiller Norge fra andre europeiske land:

For det første dekker gebyret for registrering i

Foretaksregisteret ikke bare selve nyregistreringen, men også andre endringer som meldes gjennom hele foretakets livsløp. Det er bare navneendring og beslutninger som resulterer i kreditorvarsler (eksempelvis kapitalnedsettelse, fusjon og fisjon) som ikke er gebyrfrie. Fordelen med en slik gebyrmodell er at Foretaksregisteret oppdateres raskere og oftere enn i land hvor hver enkelt endringsmelding er gebyrbelagt.

For det andre ble det i Ot.prp. 61 (2002-2003) lagt til grunn at registreringsgebyret til Brønnøysundregistrene skal dekke kostnadene ved drift og utvikling. Registreringsgebyr til Foretaksregisteret dekker også registrering i Enhetsregisteret og Regnskapsregisteret, som ikke har egne gebyrer. Dette er

med på å forklare hvorfor registreringsgebyret kan være noe høyere i Norge enn i andre land. Enhetsregisteret utgjør et bindeledd til de andre registrene.

For bestemte virksomheter må man i tillegg ha spesielle tillatelser før man kan starte opp. Tiden dette tar å oppnå vil variere ut fra type virksomhet og hvor man søker.

Norge har ikke deltatt i de EU-undersøkelsene som det henvises til, men har deltatt i lignende undersøkelser i regi av Verdensbanken. Norge er omtalt i rapporten "Doing Business 2010: Reforming Through Difficult Times". Her fremkommer det blant annet at utgiftene til nødvendig revisorerklæring anslås til 4000 kroner.

SPØRSMÅL NR. 706

Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 23. februar 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden bidra til at Løland-senteret i Suldal kommune blir ferdigstilt i tide til Lølandmarkeringen i 2011?»

BEGRUNNELSE:

I tilknytning til Ryfylkemuseet arbeides det nå med å etablere et nasjonalt senter for nynorsk barnekultur og -litteratur. Senteret er en langsiktig del av markeringen av at det i 2011 er 150 år siden barnebokforfatteren Rasmus Løland ble født. Tiltaket støttes av Suldal kommune og Rogaland fylkeskommune. I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2009 ble prosjektet løftet fram av et bredt flertall i Stortingets familie- og kulturkomité, og det ble her blant annet pekt på at senteret bør organiseres som en avdeling ved Ryfylkemuseet. Lokalt og regionalt arbeides det nå langs disse linjer, men Ryfylkemuseets søknad til departementet om støtte for 2010 er ikke innvilget. For at senteret skal kunne realiseres innen den oppsatte fremdriftsplanen er det nødvendig med statlige midler, og en må forvente at statsråden her bidrar til å sikre en god utvikling i saken.

Svar:

Kulturdepartementet er godt kjent med planene for et senter for nynorsk barnekultur i Suldal kommune i Rogaland. Et ajourført skisseprosjekt ble oversendt departementet ved brev av 14. desember 2009 fra Ryfylkemuseet. Det framgår her at tiltaket forutsetter investeringer på anslagsvis 16 mill. kroner og et årlig driftsbudsjett på ca. 4 mill. kroner. For 2010 har Rogaland fylkeskommune og Suldal kommune bevilget til sammen kr 450.000 til prosjektet.

Ryfylkemuseets plan er å erverve en verneverdig bygning i privat eie, gjennomføre en betydelig rehabilitering og deretter legge til rette for utstillinger og aktiviteter. Ingen instanser har gitt tilsagn om bidrag til investeringene.

For departementets vedkommende vil saken bli behandlet på ordinær måte i budsjettssammenheng. Slik det framgår av budsjettproposisjonen for 2010, foreligger det imidlertid en lang rekke kvalifiserte prosjekter som det ikke har vært mulig å prioritere innenfor budsjetttrammene.

SPØRSMÅL NR. 707**Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Erna Solberg****Besvart 19. februar 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil regjeringen fremlegge forslag om rettighetsfesting av borgerstyrt personlig assistanse, slik helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad har lovet?»

BEGRUNNELSE:

Borgerstyrt personlig assistanse er en ordning som gir mennesker med nedsatt funksjonsevne større frihet og selvstendighet, gjennom muligheten til selv å styre den praktiske bistanden. Etter lov om sosiale tjenester har kommunene stor frihet til å vurdere hvorvidt den som har behov for bistand skal få hjelpen i form av BPA, eller i form av andre hjelpetiltak.

Regjeringen Bondevik 2 foreslo en rettighetsfesting av BPA i forslag til statsbudsjett for 2006 (Helse- og omsorgsdepartementet), der det heter: Ut fra de positive erfaringene med brukerstyrt personlig assistanse, foreslår departementet å endre Lov om sosiale tjenester slik at alle som fyller de alminnelige vilkår for tjenester og har behov for omfattende tjenester, får rett til å få hele eller deler av bistanden organisert som brukerstyrt personlig assistanse."

I et spørsmål fra Høyres Bent Høie om når Regjeringen Stoltenberg ville følge opp forslaget om rettighetsfesting av BPA, svarte helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad 17. oktober 2005:

"Jeg er tilfreds med hovedinnholdet i forslaget som er skissert i St.prp. nr. 1 (2005-2006) forslaget til statsbudsjettet for 2006 fra den avgåtte regjeringen Bondevik, og tar sikte på å følge opp dette i et høringsnotat med det første. I høringsnotatet vil jeg vurdere detaljene i utformingen av bestemmelsene nærmere. Blant annet vil jeg vurdere hvor omfattende tjenestetilbudet skal være før det gis rett til å få tjenesten organisert helt eller delvis som brukerstyrt personlig assistanse."

Oppfølgingen kom imidlertid ikke før i juli 2007, da det ble sendt ut et høringsforslag om en rettighets-

festing av BPA. Høringsforslaget fikk bred støtte fra høringsinstansene, men er ennå ikke fulgt opp i form av lovforslag. Regjeringen har informert Stortinget om at saken skal sees i sammenheng med lovreguleringen som skal følge opp St.mld.nr 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen. Både i valgkampen i 2005 og i 2009 har regjeringspartiene stilt seg positive til å rettighetsfeste BPA ordningen.

Jeg har imidlertid fått informasjon fra brukerorganisasjoner om at representanter for Helse- og omsorgsdepartementet har opplyst om at det likevel ikke vil bli foreslått en rettighetsfesting av ordningen med borgerstyrt personlig assistanse. Dette vil være et alvorlig løftebrudd fra regjeringspartienes side, og jeg ber statsråden klargjøre Regjeringens syn på saken.

Svar:

I Prop. 1 S (2009–2010) heter det at:

"Departementet har hatt forslag til forbedringer av ordningen med BPA på høring. Høringen reiste flere prinsipielle og praktiske problemstillinger som må løses før en sak kan legges fram for Stortinget. Saken ses i sammenheng med det igangværende arbeidet med å utrede en eventuell harmonisering av den kommunale helse- og sosiallovgivningen."

Jeg vil understreke at omtalen i statsbudsjettet for 2010 fortsatt er retningsgivende for regjeringens syn på saken. De signaler representanten har mottatt vedrørende angivelig endringer i regjeringens syn må bero på misforståelser.

Som det fremgår av St.meld. nr. 47 (2008-2009) Samhandlingsreformen, er intensjonen at ny kommunal helse- og omsorgslov skal fremmes for Stortinget i løpet av 2010. Departementet opprettholder fremdriften i henhold til dette, herunder oppfølgingen av BPA.

SPØRSMÅL NR. 708**Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 22. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden sikre bevilgninger til forskning på konsekvensene av pandemivaksinen for gravide og andre?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med influensapandemien anbefalte helsemyndighetene massevaksinering, også av gravide. Det er meldt om 21 aborter og dødfødsler til Statens Legemiddelverk, og noen av disse kan ha sammenheng med pandemivaksinen. Legemiddelverket og Folkehelseinstituttet påpeker at det er ønskelig å undersøke konsekvensene av vaksineringsen nærmere, og at en slik studie vil koste om lag 20 mill kr.

Det er avgjørende å undersøke konsekvensene av vaksineringsen, for å sikre tillit til helsemyndighetenes råd og oppslutning om vaksineringsen. Helse- og omsorgsministeren må ta ansvar for at nødvendig forskning og evaluering av vaksineringsen blir gjennomført.

Svar:

Ifølge Statens Legemiddelverks (SLV) hjemmesider per 18. februar 2010 var det mottatt i alt 21 meldinger om aborter eller dødfødsler i etterkant av vaksineringsen med Pandemrix.

Våre fagmyndigheter forteller oss at aborter i første trimester (svangerskapsukene 1-12) er svært vanlig. I svangerskapsukene 12-21 skjer det ca 150 aborter per år i Norge. Det er ca. 80 fosterdødsfall per år i svangerskapsukene 22-27 og ca 150 fra uke 28 og ut resten av svangerskapet.

Generelt er det i mange tilfeller ikke mulig å påvise en klar årsak til aborter eller fosterdød. I alle de 21 meldte tilfellene er tilleggsinformasjon etterspurt for å kunne belyse enkelttilfellene best mulig med tanke på mulig årsakssammenheng. Meldte hendelser hos gravide har vært nøye fulgt og fortløpende analysert også i andre europeiske land. Så langt er det ikke signaler om at antall aborter eller dødfødsler hos gravide som er vaksinert mot pandemisk influensa, er høyere enn forventet i en ikke-vaksinert gruppe.

Statens legemiddelverk og Folkehelseinstituttet følger rutinemessig nøye opp alle meldte bivirkninger etter vaksinasjon og bruk av legemidler. Dette er ikke forskningsprosjekter, men en del av ordinær rutine for disse etatene. Resultatene fra disse oppfølgningene er offentlig tilgjengelige.

Siden man ikke kan regne med at alle hendelser blir meldt inn, kan en endelig avklaring ikke gjøres uten systematiske sammenligninger av populasjoner som er vaksinerte med populasjoner som ikke er vaksinerte. Slike studier kan først gjennomføres når alle data om vaksineringsen og svangerskapsutfall er registrert i de ulike nasjonale registrene. Det antas å ta ett år eller mer før resultater fra slike studier foreligger.

I tillegg til den før nevnte rutinemessige oppfølgingen av meldte bivirkninger, vil Helse- og omsorgsdepartementet bevilge 7 millioner kroner til oppstart av et overvåkningsprogram i regi av Folkehelseinstituttet, hvor kvinner som var gravide under pandemien og deres barn (etter fødselen) skal følges fram til skolealder for å se på mulige konsekvenser av pandemien hos disse.

SPØRSMÅL NR. 709**Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 2. mars 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Statsministeren har lagt mye prestisje i at Norge skal ha en plass i Rally-VM. Det ble gitt 20 millioner kr i støtte til oppstart av arrangementet. Nå stiller ikke regjeringen en gang opp for å få informasjon, eller gir svar på søknader som det er avgjørende for arrangøren å få svar på.

Hva mente regjeringen og statsministeren med sin støtte til Rally-VM?»

BEGRUNNELSE:

Statsministeren har høstet mye ros og fått svært mye oppmerksomhet om sin rallyinteresse pga rally-VM og den statlige støtten til prøverunden. Dette ut-

løste både en stor idealistisk innsats, mye kommunalt engasjement og ikke minst kapital fra private investorer som investerte i arrangementet. Erfaringene har vært dyrekjøpte og krevd mye kapital fra investormiljøet og kommunene. Rally-rundene i 2007 og 2009 gikk med store underskudd. På informasjonsmøte den 17.2. hos NAF ble det ikke lagt skjul på dette, men det ble også presentert tiltak og troverdige prognoser som sannsynliggjør at rally-VM kan stå på egne ben om de får en statlig støtte på 5 mill kr i ett eller to arrangementer framover. Både Nærings- og kulturdepartementet var invitert til dette møtet, men stilte ikke.

Støtten det bes om er liten og sett i lys av at det er svært solide miljøer med NAF og KNA i spissen som står bak arrangementet og analysene, er det overraskende at ingen fra regjeringshold stiller for å få denne informasjonen. I verste fall vitner det om at man brukte 20 mill kr på en prøverunde uten å forstå hvilke forventninger man skapte eller at man brukte det som en "en gang jippo". Det tyder ikke på stor respekt verken for bruk av penger eller for de miljøene som har lagt mye ressurser inn i å få dette til. Statsministeren burde innsett det åpenbare den gang; Skulle man lykkes med å etablere rally Norway som en fast del av rally-VM, ville det kunne komme til å kreve en viss langsiktighet og stabilitet i statens interesse for initiativet.

Det man nå ber om er ikke store innsatsen. Det vil komme til å stå igjen som et paradoks at staten brukte 20 mill kr på et arrangement uten å være villig til å bidra til en permanent løsning. Det bør nå stilles krav om at rally Norway i løpet av de to neste rundene oppnår en lønnsomhet slik at statlig engasjement ikke er nødvendig, men det er meningsløst av staten ikke å vise interesse for arrangementet.

SPØRSMÅL NR. 710

Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Helge Andre Njåstad

Besvart 2. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Kor mange av ferjesambanda som staten har overført til fylkeskommunane fylgjer ikke ny NTP-standard for ferjedrift; kan ministeren anslagsvis peike på kva økonomiske rammer som må til for å nå dette målet, og har ministeren ein opptrappingsplan for å sette fylkeskommunane i stand til å levere den standard som NTP forventar?»

Svar:

Rally Norway ble i 2006 tildelt totalt 23,5 mill. kroner til gjennomføring av et kandidatløp som var en del av en søknad om å bli tildelt en offisiell VM-runde i rally fra 2007. Forventninger til regionale samfunnsøkonomiske ringvirkninger av arrangementet sto sentralt i regjeringens begrunnelse for støtte til løpet. I forbindelse med bevilgningen til Rally Norways kandidatløp, var det en forutsetning at dersom organisasjonen ble tildelt en offisiell VM-runde, skulle dette arrangementet være selvfinansierende (jf. St. prp. nr. 1 (2005-2006)).

Det ble avholdt et møte 18. juni 2009 i departementet mellom daværende Kultur- og kirke departementet og bl.a. Hedmark fylkeskommune og Rally Norway AS, vedrørende muligheten for å søke statlig støtte til nye VM-runder i Rally Norway. I møtet ble det gjort klart at det ikke var aktuelt for Kulturdepartementet å gi økonomisk støtte til VM-runder i Rally Norway. Kulturdepartementet har også etter dette mottatt informasjon fra Hedmark fylkeskommune og Rally Norway uten at dette har endret departementets syn. Dette ble bekreftet i brev datert 4. februar 2010 fra Kulturdepartementet til Hedmark fylkeskommune.

På bakgrunn av at søknaden fra Hedmark fylkeskommune viste til samfunnsøkonomiske ringvirkninger for regionen ble søknad om støtte til nye VM-runder viderefremidlet til Kommunal- og regionaldepartementet (KRD) og Nærings- og handelsdepartementet (NHD) for vurdering. Kulturdepartementet er kjent med at KRD og NHD har sendt sine svar med avslag på søknaden til Hedmark fylkeskommune den 26.11.2009 (KRD) og 8.2.2010 (NHD).

GRUNNGJEVING:

I St.meld. nr. 16 (2008-2009) – Nasjonal transportplan slo regjeringa fast at:

"Fylkeskommunene overtar ansvaret for øvrig riksvegnett og øvrige riksvogferjer med den standard det har og med tilhørende rettigheter og plikter slik det er på overføringstidspunktet".

Totalt sett har fylkeskommunane nå ansvaret for 78 av totalt 95 ferjesamband. I same dokument står tabell:

"Standard for ferjedrifta der regjeringa legger opp til ein auka standard for ferjetilbodet gjennom både auka frekvens og opningstid".

Det ligg ikkje inne i forvaltningsreforma økonomisk kompensasjon til fylkeskommunane for å oppfylle denne standarden staten har ønskt seg kort tid før dei har overlevert ansvaret til eit anna forvaltningsnivå. Mange av sambanda har i dag ikkje den standard som staten ynskjer. Fylkeskommunane har ikkje same økonomisk handlingsrom som staten og det blir då vanskelegare for ferjeavhengige samfunn å få eit betra ferjetilbod enn tidlegare.

Svar:

Forvaltningsreforma førte med seg at 77 tidlegare riksvegferjesamband blei omklassifiserte frå 1. januar 2010. Når fylkeskommunane har teke over ansvaret for sambanda, er det viktig å presisera at det no er fylkeskommunane som har ansvaret for å fastsetja frekvens, opningstid, storleik på fartøy, krav til reserverferjer, takstnivå osv. innafor ramma av nasjonale regelverk og reguleringar. Fylkeskommunane er ikkje bundne av den faglege tilrådinga om langsiktige standardmål i NTP 2010-2019.

46 av dei 77 sambanda vil per 1.1.2011 ikkje oppfylle dei langsiktige måla i NTP 2010-2019 knytt til opningstid, frekvens og attsitting. Det er da lagt til grunn at det ikkje blir gjort endringar samanlikna med dei krava som ligg i anbudsføresetnadene.

Økonomiske rammer for å oppnå dei langsiktige

måla er usikre. I samband med arbeidet med NTP 2010-2019 vart det estimert ein kostnad på ca. 80 mill. kr. Dette er eit grovt overslag.

I NTP 2010-2019, som Stortinget har slutta seg til, er det gitt ei langsiktig budsjettamme for riksvegferjedrifta, inkludert ferjesambanda som blei overførte til fylkeskommunane 1. januar 2010. NTP-ramma i planperioden tilsvarar ei flat vidareføring av nivået på ferjebudsjettet i 2009. Med utgangspunkt i den ramma er det gitt langsiktige standardmål, som Samferdselsdepartementet meiner det er sannsynleg at ein i all hovudsak kan nå i løpet av planperioden fram til 2019.

Det er venta ei viss effektivisering av ferjedrifta i planperioden. Dette gir rom for standardforbetringar som ligg i dei langsiktige standardmåla, og det er teke høgde for auka kapasitet i tråd med pårekna trafikkvekst.

Statens vegvesen har lagt til grunn ein effektiviseringsgevinst av ferjeramma på om lag 6 pst. i planperioden. Dette svarar til ca. 80 mill. kr årleg i forhold til summen som blir overført fylkeskommunane. Overslaget tar mellom anna utgangspunkt i eit effektiviseringspotensial i ferjesektoren som Mørefor-sking Molde har vurdert til å vera 15-20 pst. Det er rekna med at dei langsiktige standardmåla i NTP 2010-2019 kan nåast innafor ramma ved ei gradvis innfasing i takt med re-utlysing av sambanda.

I tillegg vil eg minna om den betydelege auken i overføring av midlar til fylkeskommunane i samband med forvaltningsreforma. Ferjene er for mange ein del av vegen, og det skulle såleis liggja til rette for at fylkeskommunane kan prioritera forventta NTP-standard innan kort tid.

SPØRSMÅL NR. 711

Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Bjørn Lødemel

Besvart 3. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I St.meld. nr 22 (2008-2009) om Svalbard peika Regjeringa på behovet for ein fornying av kraftforsyninga i Longyearbyen på Svalbard basert på best tilgjengeleg miljøteknologi.

Kor langt er dette arbeidet kome, og når kan det forventast at kraftverksplanane eventuelt sendas ut på anbod?»

GRUNNGJEVING:

På verdsbasis slepp meir enn 3000 kullkraftverk ut meir enn 3 mill. tonn CO₂ kvar i året. Kullkraftverk slepp ut om lag dobbelt så mykje CO₂ for kvar einheit produsert energi som gasskraftverk. Norske Sargas har utvikla ein teknologi som er i stand til å fange meir enn 90 prosent av utsleppa av klimagassar frå kullkraftverk. Teknologien er allereie utprøvd i eit testanlegg i Pittsburgh i USA. Denne teknologien

kan demonstrerast i Noreg gjennom bygging av eit kullkraftverk med CO₂-handtering på Svalbard.

Svar:

Regjeringa varslet i St.meld. nr. 22 (2008-2009) Svalbard at dagens kulldrevne hovedkraftanlegg i Longyearbyen har en begrenset levetid – anslått til om lag 2020.

Samtidig er kraftanlegget pålagt et rensekraft fra Klima- og forurensingsdirektoratet (KliF) med virkning fra 2012. Aktivitetsøkningen i Longyearbyen har også medført en større etterspørsel etter energi og

varme. Regjeringa jobber nå i samarbeid med Longyearbyen lokalstyre for å imøtekomme rensekraft fra KliF. Vi er også inne i en prosess der det ses på ulike løsninger for en fremtidig energiforsyning i Longyearbyen. Som et ledd i dette arbeidet er vi kjent med Sargas sin teknologi for rensing av kullkraftverk. Det er foreløpig ikke tatt stilling til når et eventuelt tilbud kan sendes ut. Regjeringa tar sikte på å komme tilbake til en ytterligere beskrivelse av arbeidet i forbindelse med fremleggelsen av de årlige statsbudsjetter.

SPØRSMÅL NR. 712

Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 26. februar 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Har utenriksministeren nå endret sitt syn eller vil han fortsatt bidra til å bekjempe antisemittiske holdninger i Norge?»

BEGRUNNELSE:

4. mars 2009 spurte undertegnede utenriksministeren om hva han ville gjøre for å bekjempe antisemittiske holdninger i Norge og hva han ville gjøre for at Norge ikke skulle bli oppfattet som et antisemittisk land.

Bakgrunnen for spørsmålet var Regjeringens ensidige anerkjennelse av den Hamas ledede regjeringen uten at kravene fra det internasjonale samfunn var fulgt opp, utenriksministerens endring i uttalelser under Gaza konflikten, regjeringsmedlemmer som tar til orde for boikott av israelske varer, samt uttalelser fra den israelske statsviter og forfatter Manfred Gerstenfeld som hevdet at Norge var den mest antisemittiske nasjon i Europa.

I sitt svar datert 11. mars 2009 skriver utenriksministeren bl.a.:

"Jeg støtter representanten Vaksdals fokus på kampen mot antisemittiske holdninger. De er et engasjement og en holdningskamp jeg tar del i. På den annen side kan jeg ikke gå god for at Norge oppfattes som et antisemittisk land internasjonalt".

Og i slutten av sitt svar skriver utenriksministeren:

"Samtidig er det slik at offentlige myndigheter ikke kan bekjempe antisemittisme alene. Det viktigste holdningsskapende arbeidet mot antisemittisme, rasisme og diskriminering må foregå i lokalmiljøet, på den enkelte arbeidsplass, skole, fritidsmiljøer etc. Dette krever innsats fra hver enkelt av oss".

Undertegnede oppfattet utenriksministerens svar som positivt.

Da Vanunu-saken verserte i media i desember fikk vi på nytt høre fra representanter for israelske myndigheter at Norge blir oppfattet som fiendtlig mot Israel.

Utenriksministerens bidrag til den sterkt Israel-kritiske boken "Gazas øyne" har på nytt forsterket holdningene om et enda mer Israel-kritisk og antisemittisk Norge.

Dette bidrar til det stikk motsatte av det utenriksministeren skrev i sitt svar til meg.

Svar:

Jeg finner representanten Vaksdals spørsmål grunnløst og udokumentert. Jeg står fast på det svaret jeg gav til representanten datert 11. mars 2009. Jeg ser det som en viktig oppgave å bidra til å bekjempe anti-semittiske holdninger i Norge.

Norge har i et år har innehatt formannskapet for Task Force for International Cooperation on Holocaust Education, Remembrance and Research (ITF) – vi overlater stafettspinnen til Israel i Berlin 4. mars. Jeg har personlig engasjert meg i dette for å forankre det forebyggende arbeidet mot anti-semittisme. Isra-

el roser Norge for den innsatsen vi har utøvd dette året og ser fram til videre samarbeid det kommende år.

Selv om Norge er en nær partner for Israel, tar vi også opp saker vi er uenige med Israel i. Det er i denne sammenheng viktig å huske på at kritikk av israelsk politikk ikke kan likestilles med anti-semittisme.

Representanten Vaksdal viser i sin begrunnelse til debatten som har vært rundt Vanunu og Gilbert/Fosses bok "Øyne i Gaza". Vanunu har sonet sin straff og Regjeringen er bekymret over de begrens-

ninger i ytrings- og bevegelsesfriheten han fremdeles er pålagt av israelske myndigheter. Når det gjelder Gilbert og Fosses bok er det ikke riktig at jeg har bidratt til denne. Jeg har i en kommentar gjengitt på baksiden av boken påpekt det viktige forhold at øyenvitneskildringer blir fortalt, i en konflikt der andre vitnesbyrd ikke slapp ut – uten dermed å gå god for innholdet i skildringene. Forøvrig vil jeg klart tilbakevise at kritikk av Israels krigføring i Gaza på noen måte kan kalles anti-semittisme.

SPØRSMÅL NR. 713

Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Torkil Åmland

Besvart 26. februar 2010 av kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I forslaget til ny teknisk forskrift (TEK) er det foreslått at publikumsbygninger med mer enn to etasjer skal ha heis, og at bygninger med tre etasjer eller mer med minst tre boenheter som ligger over hverandre, skal ha heis (§ 7-2, pkt. 1 og 2).

Vil statsråden vurdere å beholde dagens regler, der det settes krav til heis ved tre etasjer i publikumsbygg og fire etasjer i bygg med 12 boenheter (TEK § 10-41)?»

BEGRUNNELSE:

I forslaget til ny teknisk forskrift er det gitt strengere krav til heis i nybygg. I publikumsbygninger og arbeidsbygninger med to etasjer eller flere skal det i prinsippet være heis (§7-2, pkt. 1). Det vil innebære en betydelig merkostnad ved bygging som kan gjøre det vanskelig for mange foreninger, lag, barnehager o.l. å bygge over to plan. I mange tilfeller vil andre løfteanretninger kunne gjøre samme nytten, til en betydelig lavere pris. Det gjeldende krav til heis i publikumsbygning er 3 etasjer (TEK § 10-41, 1. ledd).

I byggverk med boenheter er det foreslått å kreve heis i bygg med tre etasjer og minst tre boenheter som ligger over hverandre (§ 7-2, pkt. 2). I mange tilfeller vil lavfartsheis kunne tilfredsstille kravene til universell utforming og tilgjengelighet i slike bygg. Det foreslåtte kravet om heis vil kunne føre til betydelige merkostnader i studentboliger, ungdomsboliger, o.l.

Svar:

Universell utforming vil gi bedre tilgjengelighet og likestilling mellom alle grupper mennesker. Det blir færre ulykker og boligene vil være tilpasset lange livsløp. Det vil spare samfunnet for store ressurser om flere eldre og mennesker med nedsatt funksjonsevne kan bo og klare seg i sitt eget hjem. De byggene vi bygger i dag skal brukes av mange generasjoner. Vi må bygge for fremtiden.

I ny plan- og bygningslov er det vedtatt å skjerpe kravene til tilgjengelighet slik at det kreves universell utforming av nye bygg. Lovens innhold om universell utforming får sitt innhold i teknisk forskrift. Forslag til ny forskrift ble sendt på høring i 2009, og vi har mottatt en rekke høringsuttalelser knyttet til de nye kravene til universell utforming, herunder krav til heis. Svært mange av høringsinstansene er positive til skjerping av kravsnivå til heis i nye bolig-, arbeids- og publikumsbygg.

Undersøkelser vi har foretatt gir et klart inntrykk av at det installeres heis også der gjeldende teknisk forskrift ikke stiller krav. Dette viser at byggemarkedet allerede har tatt høyde for et strengere kravsnivå ettersom heis etterspørres. Det er derfor grunn til å anta at antallet bygg som blir berørt av et skjerpet heiskrav er relativt begrenset. I høringen ble det også foreslått at mindre bolig- og arbeidsbygg skal kunne oppføres med lavfartsheis, som er billigere enn ordinær heis.

På det nåværende tidspunkt går vi igjennom høringsinnspillene for deretter å fastsette endelig forskrift, herunder krav til heis. Jeg tar sikte på at ny forskrift skal tre i kraft 1. juli 2010.

SPØRSMÅL NR. 714**Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 24. februar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Vil statsråden vektlegge hensynet til friluftslivet og lokale miljøinteresser når departementet skal ta stilling trasé for ny E18 Bommestad-Sky?»

BEGRUNNELSE:

Lokale miljøgrupper peker på at den planlagte E18 forbi Hagalia er planlagt så høy at den skjærer for utsyn til lokale beboere og turgåere i området, og at veien med relativt enkle midler kan senkes. Det pekes også på at det er behov for en lengre tunell for å ivareta støy- og lokale miljøhensyn.

Svar:

Miljøverndepartementet har kommunedelplan for E18 Bommestad – Sky i Larvik kommune til behandling som innsigelsessak. Statens vegvesen har fremmet innsigelse til kommunens vedtatte alternativ med lang tunnel ved Haga. Fylkesmannen i Vestfold og Vestfold fylkeskommune har innsigelse dersom det velges et alternativ med kort tunnel ved Haga.

Hensyn til friluftsliv og andre miljøinteresser blir alltid vurdert og vektlagt i departementets behandling av slike saker. Siden saken er til behandling ønsker jeg ikke å gå nærmere inn på realitetene i saken på dette tidspunktet.

SPØRSMÅL NR. 715**Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 2. mars 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Det var tidligere søkt og gitt tillatelse om torskeoppdrett i Grønnsfjorden i regi av Korshavn Havbruk. Denne søknaden ble senere endret til lakseoppdrett, som nå er innvilget av Fiskeridirektoratet. Fylkesmannen i Vest-Agder frarådet å gi denne tillatelse.

Mener statsråden at saksbehandlingen i denne saken er i tråd med god forvaltningsskikk, med en hurtigbehandling før jul for å avgjøre saken før fylkeskommunen formelt ville ha overtatt behandlingsansvaret fra 1. januar 2010?»

Svar:

Etter akvakulturloven § 8 plikter myndighetene som omfattes av loven å foreta en effektiv og samordnet søknadsbehandling, og departementet kan i forskrift gi nærmere bestemmelser om samordning av søknadsbehandlingen, herunder fastsette tidsfrister for behandling av søknader. Bakgrunnen for bestemmelsen er at en søknad om etablering av akvakultur skal behandles av flere ulike sektormyndigheter, samt lokaliseringskommunen, før det kan fattes vedtak etter akvakulturloven.

De ulike myndigheter skal fatte vedtak, avgi utta-

lelser og eventuelt fatte dispensasjonsvedtak eller foreta planendring i denne prosessen. Dette er ofte tidkrevende.

Fiskeri- og kystdepartementet har derfor nylig gjennomført høring av et forslag om konkrete tidsfrister for saksbehandlingen. Formålet er å bedre næringens og forvaltningens rammebetingelser gjennom større forutsigbarhet og kortere saksbehandlingstid.

Fiskeridirektoratet region Sør mottok søknad om omgjøring av lokalitet for torsk til lokalitet for laks på lokalitet Nakkestad fra Korshavn Havbruk AS den 20. juni 2009. Havnemyndigheten, Mattilsynet, fylkesmannen og Lyngdal kommune fikk oversendt søknaden for behandling 29. august 2009. Fylkesmannens uttalelse forelå 23. september, og søknaden ble innvilget 23. desember 2009. Samlet behandlingstid var dermed over seks måneder (27 uker), og sluttbehandlingen tok over to måneder. I et slikt perspektiv kan jeg ikke se at en samlet saksbehandlingstid på over seks måneder er å betegne som "hurtigbehandling".

Jeg mener for øvrig det vil være å sløse med offentlige ressurser, være til ugunst for det private næ-

ringsliv og mot formålet i akvakulturloven § 8 dersom Fiskeridirektoratets regionkontor skulle latt være å sende ut vedtak i en sak som var ferdig utredet, uten annet formål enn å overlate til en ny instans å treffe avgjørelse.

For ordens skyld legger jeg til at tildelingsmyndigheten ved behandling av akvakultursøknader ikke er bundet av fylkesmannens uttalelse om naturvern-, friluft-, fiske-, og viltinteresser, og at tildelingsmyndigheten selv skal foreta en vurdering av den enkelte søknad på dette punkt. I angjeldende vedtak har Fiskeridirektoratets regionkontor redegjort for hvorfor fylkesmannens tilråding ikke er fulgt, og vedtaket er gjort med oppsettende virkning på tre uker i påvente av en eventuell klage fra fylkesmannen. Ettersom fylkesmannen har unnlatt å klage, må det antas at fylkesmannen ikke har hatt innvendinger til regionkontorets vurdering av hvorfor klarering av lokalitet til oppdrett av laks kunne gjøres, tross fylkesmannens opprinnelige fraråding.

Etter min oppfatning foreligger det ingen opplysninger i saken som tilsier at saken ikke er behandlet i tråd med god forvaltningsskikk.

Tilleggssvar 5. mars 2010:

Jeg viser til ovennevnte spørsmål fra representanten Gitmark og mitt svar 2. mars 2010.

Etter at mitt svar ble sendt Stortinget, har jeg mottatt nye opplysninger fra Fiskeridirektoratet om saken. På bakgrunn av de nye opplysningene, ønsker jeg å presisere deler av svaret mitt.

Fiskeridirektoratet region Sør mottok i begynnel-

sen av inneværende uke en anmodning fra Fylkesmannen i Vest-Agder. I anmodningen har fylkesmannen bedt om en redegjørelse for regionkontorets vedtak 23. desember 2009 om klarering av lokalitet Nakkestad til oppdrett av laksefisk i Lyngdal kommune. Det fremgikk at de ikke kunne se å ha mottatt kopi av vedtak, noe som har betydning for en eventuell protest fra deres side (omtalt som "klage" i mitt tidligere svar).

Ifølge regionkontorets kopiliste skal slik kopi være sendt. Det føres imidlertid ikke logg over utgående brev til kopimottaker, og det kan derfor ikke utelukkes at fylkesmannen ved en inkurie ikke har mottatt kopi.

Ifølge en overenskomst mellom Fiskeridirektoratet og Direktoratet for Naturforvaltning, har fylkesmennene hatt en protestrett på vedtak der Fiskeridirektoratets har gått mot fylkesmennenes fraråding. Denne overenskomsten baserer seg på forvaltningsloven § 35, tredje ledd, hvor overordnet myndighet under visse omstendigheter, kan omgjøre underordnet organs vedtak til skade for den som vedtaket retter seg mot. Tredje ledds annet punktum bestemmer imidlertid at melding om at vedtaket vil bli overprøvd, i så fall må sendes til den vedtaket retter seg mot innen tre uker etter at det ble sendt melding om vedtaket.

Selv om fylkesmannen ikke kan se å ha mottatt kopi av Fiskeridirektoratets vedtak, foreligger det etter de opplysninger jeg har mottatt ikke noen saksbehandlingsfeil eller brudd på god forvaltningsskikk.

SPØRSMÅL NR. 716

Innlevert 18. februar 2010 av stortingsrepresentant Tord Lien

Besvart 25. februar 2010 av forsknings- og høyere utdanningsminister Tora Aasland

Spørsmål:

«NRK Hedmark kunne torsdag 18. januar melde om at det er praksis at fosterhjemsbarn ikke innvilges støtte fra Lånekassen til høyere utdanning. Begrunnelsen skal være at fosterhjemsforeldre allerede får støtte i medhold av fosterhjemsavtalen. Denne støtten skal dekke utgifter til klær og mat, men ikke særutgifter i forbindelse med høyere studier.

Mener statsråden at dagens praksis er en fornuftig og rimelig praksis?»

Svar:

Elever og studenter som var forsørget av barnevernet og bodde utenfor foreldrehjemmet fikk fram til undervisningsåret 2001-2002 dekket utgifter til livsopphold av kommunen, samtidig som de fikk full støtte fra Lånekassen. Etter anbefaling i NOU 1999:33 Nyttige lærepenger ble reglene endret for å unngå slik dobbeldekning fra det offentlige. I undervisningsåret 2002-2003 ble reglene justert slik at ungdommer som er forsørget av barnevernet mens de tar utdanning, og som ikke bor i fosterhjem eller bar-

nevernsinstitusjon, kan få støtte fra Lånekassen dersom utgiftene ikke er dekket fullt ut av kommunen. Elever i videregående opplæring og studenter i høyere utdanning kan få lån til dekning av skolepenger dersom utgifter til dette ikke er dekket av kommunen.

Alle elever i vanlig videregående opplæring får utstyrsstipend som et tilskudd til dekning av nødvendig utstyr i opplæringen. Dette stipendet blir også gitt til ungdom som bor i fosterhjem eller barnevernsinstitusjon.

Godtgjørelsen som fosterhjemmet får fra kommunen, skal blant annet dekke utgifter til livsopphold for ungdommen. Utgifter til utdanningen, for eksempel til bøker, er ikke blant de utgifter som dagens fosterhjemsgodtgjørelse skal dekke. Det er likevel mulig å søke kommunen særskilt om å få dekket slike utgifter. Hoveddelen av utdanningsstøtten skal, i likhet med godtgjørelsen fosterhjemmet får fra kommunen,

bidra til dekning av utgifter til livsopphold. Utdanningsstøtten for studenter i høyere utdanning er ikke bygget opp slik at det er mulig å skille ut et beløp som er ment å gå til dekning av for eksempel bøker og materiell. Når utdanningsstøtten består av et samlet beløp til livsopphold og utgifter til utdanningen, er alternativet til dagens løsning å tildele full støtte til denne gruppen.

Jeg synes det er viktig å videreføre prinsippet om at det offentlige ikke skal dekke utgiftene til livsopphold for en student mer enn en gang, men jeg vil ta initiativ til å se nærmere på samspillet mellom ytelsene gjennom barnevernet og gjennom utdanningsstøtteordningen.

Regjeringen er opptatt av å øke andelen barnevernsbarn som fullfører opplæring og utdanning, og arbeider med videre oppfølging av NOU 2009:18, Rett til læring (Midtlyngutvalget).

SPØRSMÅL NR. 717

Innlevert 19. februar 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 25. februar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Bokføringsforskriften har medført mer administrativt arbeid for ansatte i liberale yrker. Jeg har vanskelig for å se at kravene i bokføringsreglene til føring av intertid har noen reell verdi for skattekontrollen og skatteinngangen. Oversikt over fakturert tid pr dag og pr klient samt omsetning pr klient og totalt burde være mer enn tilstrekkelig for skattemyndighetene.

Vil finansministeren bidra til en gjennomgang av dette regelverket med sikte på forenkling og bidra til å redusere unødig byråkrati?»

BEGRUNNELSE:

Advokater og konsulenter er blant dem som tilbyr tjenester på timebasis. De fører timer og fakturerer den enkelte kunde eller klient på basis av antall timer og en timesats. Noen oppdrag gjøres til fastpris.

Timeføringsreglene innebærer at all tid skal føres. For f. eks advokater oppleves timeføringsreglens krav til føring av annet enn fakturerbar tid som en meningsløs og utrivelig overvåkning. I tillegg oppleves arbeidet som unødvendig, tungvint og er et nok et statlig påbud som ikke bidrar til at flere skal drive egen virksomhet.

Allerede da den nye bokføringsforskriften trådte i kraft var det klart at det var uavklarte punkter når det gjaldt de spesielle utfordringer som oppstår for blant annet advokater.

føringsstandardstyret som er nedsatt av Norsk Regnskapsstiftelse, med representanter fra skattemyndighetene, regnskapsførerfirmaer, mfl. har avgitt en rapport (november 2008).

Der fremkommer noen forslag til endringer av de mest ekstreme bestemmelsene, som f.eks. at man som advokat er pliktig til å timeregistrere ferietiden sin.

Forskriften har medført mer administrativt arbeid for ansatte i liberale yrker, som kan synes å ikke stå i forhold til gevinsten for det offentlige.

Svar:

Av bokføringsforskriften § 8-4-1 første punktum følger at bokføringspliktige som utfører tjenester hvor vederlaget er basert på tidsforbruk, skal dokumentere utførte timer for hver eier og hver ansatt. Det følger av bestemmelsens annet punktum at timene skal spesifiseres pr. dag fordelt på intern tid og på de enkelte kunder/oppdrag. I tredje punktum er det bestemt at bestemmelsene også gjelder i tilfeller hvor det er avtalt fast pris.

Formålet med bokføringsforskriften § 8-4-1 er å sikre fullstendig og riktig periodisering av inntekter. I tillegg til fullstendighetskontroll av omsetning og inntekt, er dokumentasjonen av medgått tid også viktig for kontrollen av at det er samsvar mellom den lønnen som er mottatt og faktisk utført arbeid. Dokumentasjon av medgått tid vil ofte være det grunnlag myndighetene har for å kunne kontrollere dette. Løpende registrering bidrar til å sikre notoritet rundt den bokføringspliktiges dokumentasjon av hva tiden er blitt brukt til. Det vil være kvalitativt viktig å ha dokumentasjon der den bokføringspliktige har ført totalt antall arbeidstimer, fordelt på kunder eller oppdrag og intern tid, i motsetning til en påstand i ettertid, for eksempel der det hevdes at det har blitt jobbet deltid i perioden eller at det er glemt å føre timer.

I delrapport II til Finansdepartementet har Bokføringsstandardstyret i samsvar med forutsetningene i Ot.prp. nr. 46 (2003-2004) er foretatt en evaluering av bokføringsloven basert på erfaringer som er vunnet siden loven ble vedtatt, er det blant annet foreslått å endre innholdet i kravet til registrering av intern tid, slik at registreringen kan begrenses til tid brukt på arbeidsoppgaver som ikke kan henføres til kunder eller oppdrag. Bokføringsstandardstyret har videre foreslått et unntak fra kravet til registrering av intern tid i de tilfeller der omfanget av leverte tjenester basert på medgått tid ikke overstiger 10 % av den ansattes totale arbeidstid. Regjeringen vil vurdere disse forslagene i forbindelse med oppfølgingen av Bokføringsstandardstyrets delrapport II.

SPØRSMÅL NR. 718

Innlevert 19. februar 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 25. februar 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«NOVA-rapport 3/08 viser at tidligere barnevernsklienter har dårligere levekår enn andre. Barnevernsbarn har blant annet lavere utdanning, lavere inntekt, er oftere avhengig av sosialhjelp og flere er arbeidsledige. Manglende oppfølging av barn som lider under omsorgssvikt øker utgiftene til psykiatri, rusbehandling og uføretrygd.

Vil en økt satsing på barnevern og ettervern være en del av regjeringens planlagte arbeid for å kutte kostnader og redusere bruken av oljepenger i årene fremover?»

Svar:

Regjeringen vil også i framtiden legge stor vekt på at barnevernet har tilstrekkelig med ressurser og kompetanse til å løse sine oppgaver på en god måte. Lykkes vi med dette, vil det bidra til bedre oppvekstvilkår for mange barn og unge, og forebygge sosiale problemer.

Finanskrisen gjorde at norsk økonomi sto i fare

for å gå inn i en dyp konjunkturedgang. Derfor var det riktig å legge penge- og finanspolitikken kraftig om. Tiltakene i finanspolitikken har bidratt til at ledigheten har økt klart mindre enn fryktet, men gjør også at det er behov for en innstramning framover. Det er nødvendig for å redusere presset mot industrien og for bedre å kunne møte veksten i utgiftene som vil følge av en aldrende befolkning. Regjeringen har lagt stor vekt på at vi må komme tilbake til 4-prosentbanen for bruken av oljeinntekter. Denne banen har en svært god begrunnelse, og vi må ikke skape tvil om den. For høy oljepengebruk vil kunne gi et særnorsk høyt rentenivå og sterkere valutakurs. Da svekker vi næringslivets evne til å konkurrere. Det vil ramme arbeidsplassene.

Når det gjelder den nærmere innrettingen av finanspolitikken i 2011 og bevilgningene til ulike formål, herunder barnevern og ettervern, viser jeg til Regjeringens forslag til statsbudsjett som legges fram til høsten.

SPØRSMÅL NR. 719**Innlevert 19. februar 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 3. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I VG onsdag 17. februar advarte Aps partisekretær Raymond Johansen mot at kommuner og lokalbefolkning ikke blir hørt dersom regjeringen dropper den omstridte utredningen av oljeboring i Lofoten og Vesterålen. Han uttalte samtidig at det er mange eksempler på at man ikke har gått inn for oljeboring selv om det har blitt gjennomført en konsekvensutredning.

Kan undertegnede be om at olje- og energiministeren oversender Stortinget en oversikt over de eksemplene Raymond Johansen viser til?»

Svar:

Lov om petroleumsvirksomhet § 3-1 sier:

”Før åpning av nye områder med sikte på tildeling av utvinningstillatelser, skal det finne sted en avveining mellom de ulike interesser som gjør seg gjeldende på det aktuelle området. Under denne avveiningen skal det foretas en vurdering av de nærings- og miljømessige virkninger av petroleumsvirksomheten og mulig fare for forurensninger samt de økonomiske og sosiale virkninger som petroleumsvirksomheten kan ha.

Spørsmålet om åpning av nye områder skal forelegges lokale myndigheter og sentrale interesseorganisasjoner som kan antas å ha særlig interesse i saken.

Videre skal det ved offentlig kunngjøring gjøres kjent hvilke områder det foreligger planer om å åpne for petroleumsvirksomhet og arten og omfanget av den virksomhet det gjelder. Interesserte skal gis en frist på minst 3 måneder til å uttale seg.

Departementet avgjør hvilken saksbehandling som skal følges i det enkelte tilfelle.”

Følgende områder på norsk kontinentalsokkel har blitt konsekvensutredet i tråd med petroleumsloven, men har ikke blitt åpnet for petroleumsvirksomhet:

- Troms II ble konsekvensutredet i 1984 og i 1989, men ble ikke åpnet.
- Skagerrak ble konsekvensutredet i 1994, men ble ikke åpnet. Et område syd for linjen 57°40'N og vest for linjen 8°30'Ø, avgrenset mot dansk kontinentalsokkel, ”åpnes ikke generelt for letevirsomhet, men det vil kunne gis tillatelse til å bore et begrenset antall letebrønner, maksimalt 4 i området, før en eventuelt tar spørsmålet om videre åpning opp med Stortinget”.
- Trøndelag I/Øst ble konsekvensutredet i 1994, men ble ikke åpnet.
- Nordland IV og V ble konsekvensutredet i 1994, men kystnære deler ble ikke åpnet.
- Nordland VI ble konsekvensutredet i 1994. Nordland VI ble inndelt i tre ulike deler. Et område nærmest land i øst ble ikke åpnet og et firkantet område midt i Nordland VI ”åpnes ikke generelt for letevirsomhet, men det blir anledning til å bore et begrenset antall letebrønner, maksimalt 6, i området før en eventuelt tar spørsmålet om åpning på nytt opp med Stortinget”.
- Nordland VII ble konsekvensutredet i 1994, men ble ikke åpnet.

SPØRSMÅL NR. 720**Innlevert 19. februar 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 1. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Kraftbalansen i Midt-Norge er fortsatt svak, og regionen har behov for betydelig mengder importert kraft. Industrikraft Møre har et betydelig kraftprosjekt i regionen. De har fått konsesjon og utslippstillatelse, men det stilles i tillatelsen krav om CO₂-rensing ved oppstart for å unngå å ødelegge vårt nasjonale CO₂-utslipp. Den mest nærliggende løsning på kraftkrisen utelukkes derfor av politiske hensyn.

Vil statsråden muliggjøre realisering av prosjektet ved å gjøre konsesjonskravene realistiske?»

BEGRUNNELSE:

I brev datert 15. mai 2009, fra miljøverndepartementet til Industrikraft Møre, hevder departementet at CO₂-renseteknologien må regnes som tilgjengelig. Videre hevder departementet at det ville være uhel-

dig å tillate nye CO₂-utslipp ut fra ønsket om å bedre det nasjonale CO₂-regnskapet.

Kravet om CO₂-rensing ved oppstart fremstår som urealistisk, all den tid regjeringen selv anser teknologien som svært umoden. Teknologiprojektet Mongstad begrunnes nettopp ut fra behovet for å utvikle teknologien og redusere prisene. Da fremstår det som urimelig at kommersielle aktører skal pålegges særnorske krav om å bruke en teknologi som ikke er kommersielt tilgjengelig i den skala det her er snakk om.

Denne situasjonen skjer samtidig som strømforbrukere i Midt-Norge opplever skyhøye strømpriser som følge av betydelig ubalanse i kraftmarkedet, og hvor et fullskala, moderne gasskraftverk ville bedret balansen betydelig.

Industrikraft Møre er forøvrig lokalisert kort vei fra både sentralnettet og store eksportpunkter for norsk gass, og ville bedret miljøregnskapet av brukt gass ved at man da først slapp å bruke energi til å sende den i rør til gasskraftverk i EU.

Svar:

Miljøverndepartementet ga den 15. mai 2009 Industrikraft Møre AS tillatelse etter forurensningsloven og klimakvoteloven til utslipp av CO₂ fra gasskraftverk på Elnesvågen i Fræna kommune. Tillatelsen ble gitt med vilkår om at kraftverket skal bygges

med teknologi for CO₂-fangst fra oppstarttidspunkt og at CO₂ som er fanget skal sikres forsvarlig lagring, Norge har ambisiøse målsettinger i klimapolitikken. Når det gjelder utslippene i Norge mener Regjeringen det er realistisk å ha et mål om at disse utslippene skal reduseres med 15-17 millioner tonn CO₂-ekvivalenter i forhold til referansebanen slik den er presentert i nasjonalbudsjettet for 2007, når skog er inkludert. For å nå de nasjonale målsettingene må det gjennomføres tiltak og virkemidler for å redusere klimagassutslipp på en rekke samfunnsområder. Det er allerede gjennomført og vil bli gjennomført tiltak i stort omfang, Det årlige utslippet av CO₂ fra Industrikraft Møres gasskraftverk er anslått til å være 1,3 millioner tonn. Miljøverndepartementet la i sin utslippstillatelse vekt på at det er svært uheldig å etablere en stor ny utslippskilde som vil vanskeliggjøre muligheten for å nå våre nasjonale målsettinger for utslippsreduksjoner i Norge. Fangst og lagring av CO₂ er en viktig strategi for Regjeringen for å oppnå reduksjoner i CO₂-utslippene. Både i Norge og i andre land, blant annet i EU pågår det høyt prioritert arbeid for å kunne ta i bruk og videreutvikle teknologi for fangst og lagring av CO₂. Teknologi for CO₂-fangst må regnes som tilgjengelig, samtidig som kostnadene fortsatt er høye og det er ventet at nye og mer effektive løsninger vil bli utviklet de nærmeste årene.

SPØRSMÅL NR. 721

Innlevert 19. februar 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 3. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Jeg konstaterer at statsråden ikke vil bidra til god service overfor hardt prøvede pendlere ved å gi informasjon om når de kan benytte Flytoget ved forsinkelser hos NSB.

Kan statsråden redegjøre for hvor mange ganger pendlere har kunnet benytte Flytoget så langt etter at dette ble tillatt?»

Svar:

Jeg viser for ordens skyld til mine brev av 21. januar og 5. februar d.å. til Stortingets presidentskap vedrørende bruk av Flytoget ved større forsinkelser med NSBs tog.

Jeg vil ellers imøtegå påstanden om at jeg ikke vil

bidra til god service. Jeg har lyttet til pendlere både i møter og via brev, og er klar over at selv om informasjonen er blitt bedre, må den styrkes ytterligere.

Som et resultat av samarbeid mellom Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Jernbaneverket, NSB og Flytoget, ble det etablert en ordning som innebærer at pendlere kan få reise med Flytoget i situasjoner der tog blir innstilte eller er sterkt forsinket. Ordningen ble formalisert i avtale av 20. januar 2010. Ordningen går ut på at dersom det er problemer med infrastrukturen, skal Jernbaneverkets togledelse iverksette nødvendige avviksrutiner, mens det er togselskapene selv som ber Jernbaneverket iverksette avviksrutinene ved problemer med enkeltavganger. Jeg har blitt orientert

om at denne rutinen så langt er iverksatt to ganger, og flere timer hver gang, etter at ordningen trådte i kraft.

Flytoget informerer meg ellers om at både Flytoget og NSB har en god praksis med å ta med hverandres passasjerer i forbindelse med problemer som oppstår akutt. Dette som en del av samarbeidet som alltid har funnet sted mellom selskapene for å gi de reisende et best mulig transporttilbud.

Jeg legger opp til at Samferdselsdepartementet i samråd med Nærings- og handelsdepartementet om kort tid vil innkalle Jernbaneverket, NSB og Flytoget til et oppfølgingsmøte slik at vi kan forsikre oss om at ordningen fungerer etter hensikten og til beste for de reisende.

En kopi av dette brevet vil bli sendt til Jernbaneverket, NSB og Flytoget.

SPØRSMÅL NR. 722

Innlevert 19. februar 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 25. februar 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Akvarieentusiaster i USA kan kjøpe GloFish, en vakker sebrafisk som er selvlysende under svart UV-lys. GloFish ble utviklet av National University of Singapore for å oppdage forurensing i ferskvann, og er av helt vanlig zebrafisk som har blitt tilført et gen fra en manet.

Vil statsråden legalisere import av GloFish, og hvordan straffes akvarieentusiaster som privatimporterer fisken i dag?»

BEGRUNNELSE:

Norge og EU fører en restriktiv politikk når det gjelder genmodifiserte organismer. Import av GloFish er ulovlig i Norge, men det finnes allikevel akvarieentusiaster som importerer fisken. En rassa i Nederland avdekket hele 1400 GloFish i 2006. Genmodifiserte akvariefisker er ikke ment som menneskemat, og en tropisk zebrafisk (*Danio rerio*) som GloFish har heller ingen mulighet til å spre seg i norsk natur. Det er derfor vanskelig å se at de tradisjonelle begrunnelsene mot genmodifiserte organismer er gyldige på dette området, og GloFish har vært godkjent for salg i USA siden 2003.

Svar:

Jeg viser til spørsmål nr. 722 fra representanten Jørund H. Rytman. Spørsmålet er rettet til landbruks-

og matministeren, men oversendt Miljøverndepartementet ettersom behandling av saker om genmodifiserte organismer tilhører miljø- og utviklingsministerens ansvarsområde.

Utsetting, herunder import og bruk i akvakulturinnretning, dyrestaller og lignende, av genmodifiserte organismer i Norge kan bare skje etter godkjenning i medhold av genteknologiloven. Så langt har myndighetene ikke mottatt søknad om utsetting av genmodifisert sebrafisk i Norge. Dersom myndighetene skulle motta en slik søknad, vil den bli behandlet i tråd med genteknologilovens bestemmelser.

I henhold til genteknologiloven, kan den som forsettlig eller uaktsomt overtrer bestemmelser eller vedtak truffet med hjemmel i loven, straffes med bøter eller fengsel inntil 1 år. Under særlig skjerpene omstendigheter, kan fengsel inntil 4 år anvendes.

Veterinærinstituttets rapport Molekylærbiologisk deteksjon av genmodifisert sebrafisk (GloFish), rapport 18 – 2009, analyserte sebrafisk fra fem forskjellige butikker i Oslo og Akershus, uten at det ble påvist de kjente genmodifiseringene. De mener videre at det ikke foreligger indikasjoner på at genmodifisert fisk, verken akvariefisk eller oppdrettsfisk, finnes i norske hobbyakvarier eller på det norske markedet. Dette inntrykket samsvarer med de uformelle undersøkelser Direktoratet for naturforvaltning har gjort.

SPØRSMÅL NR. 723**Innlevert 19. februar 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 1. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Vil helse og omsorgsministeren tilby kvinner også opp til 45 år vaksinen Gardasil mot HPV-infeksjonen?»

BEGRUNNELSE:

Kreft er dessverre en av våre mest økende sykdommer. Og all mulig behandling og forebygging er viktig for å få ned antall krefttilfeller samt redde flere fra sykdommen. Vi hadde også nettopp en viktig interpellasjon om dette i Stortinget. I år fikk vi vaksine mot HPV-infeksjon som kan føre til livmorhalskreft. Det at en nå tilbyr jenter på 12 år denne vaksinen er viktig. I Bergens Tidende lørdag 20. februar kan en lese at nye resultater viser at vaksinen har god forebyggende effekt mot celleforandringer og forstadier til livmorhalskreft hos kvinner helt opp til 45 år. Samtidig er det og svært gledelig at kvinner som tidligere har gjennomgått kirurgisk behandling for cel-

leforandring i livmorhalsen hadde betydelig mindre risiko for å trenge ny behandling dersom de ble vaksinert.

Svar:

HPV-vaksinen ble innført i barnevaksinasjonsprogrammet fra 2009 og tilbys nå jenter i 12-13-årsalder. Dette er på sikt et viktig stykke arbeid for kvinners helse!

Grunnen til at vaksinen tilbys nettopp så unge jenter er at det er viktig å få vaksinert flest mulig før jentene blir seksuelt aktive. Etter seksuell debut faller nemlig kost-nytte-effekten av HPV-vaksinasjonen, selv om det er korrekt at også jenter og kvinner etter seksuell debut kan ha nytte av vaksinen. Vi har i denne omgang valgt å prioritere de yngste jentene. Inntil videre må foresatte til eldre jenter og kvinner betale for vaksinen selv.

SPØRSMÅL NR. 724**Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 1. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Kan statsråden klargjøre hvorvidt man anser at Fylkesmannens miljøvernavdeling handler i pakt med Stortingets forutsetninger i innsigelsessakene vedrørende Marikollen i Rælingen, Sjonken i Nannestad og at departementet forholder seg til de samme forutsetningene vedrørende forslag om grenseendringer i Bærum?»

BEGRUNNELSE:

I sin tid ble det pekt på at det var stor avstand mellom hva miljø- og utviklingsminister Erik Solheim sa om den nye markaloven i media og hva som faktisk sto i den loven som ble foreslått. Det ble hele tiden forsikret at hensikten var å bevare Marka og fremme friluftslivet.

Stortingets behandling endret heldigvis mye på

det forslaget som var fremlagt av Miljødepartementet. Hensikten med dette var blant annet å legge til rette for nye idrettsanlegg og til utvikling av eksisterende anlegg.

Det blir dermed et enda større paradoks at det fremmes innsigelser til både anleggene i Marikollen i Rælingen kommune og Sjonken i Nannestad. I Sjonken er det allerede et skileikanlegg. Utvidelsen med blant annet lysløype og skistadion, skal erstatte anlegget i Åsgreina. Deler av denne lysløypa ligger også innenfor markagrensen. Planene både i Nannestad og Rælingen handler om å bruke Marka til aktiviteter og opplevelser, både for aktive idrettsutøvere og turfolket. I Nittedal kommune er det på sin side store utfordringen knyttet til området rundt Varingskollen. Kommunen har også behovet for justering av markagrensen. Under arbeidet med loven ble det lovet at det skulle gis rom for tilpasninger av marka-

grensen. Da Markaloven ble vedtatt i fjor, fikk kommunene et løfte om at de kunne ta initiativ til endringer i etterkant.

Bærum kommune søkte på denne bakgrunn om 13 grenseendringer, men i svarbrev fra Miljøverndepartementet har kommunen fått signaler om at kun "mindre justeringer" kan gjennomføres.

Fylkesmannens miljøvernnavdeling og departementet synes å være på kollisjonskurs med stortingsflertallet, dersom det som har kommet frem i media så langt stemmer.

Svar:

Spørsmålet gjelder i hovedsak saker som skal inn til departementet til sluttbehandling. Jeg kan derfor ikke uttale meg konkret om disse.

Markaloven skal fremme og tilrettelegge for friluftsliv, naturopplevelse og idrett. Det er derfor viktig at det legges til rette for skisport i Marka, med gode langrennsanlegg i nærheten av der folk bor, til glede særlig for barn og unge. Jeg mener at det innenfor rammene av markaloven bør kunne legges til rette for både utvidelse og nyetablering av skianlegg og løyper.

Det følger av markaloven at kommunene ikke kan igangsette planarbeid uten Miljøverndepartementets tillatelse. Det følger videre av loven at kommunens endelige vedtak om arealdel av kommuneplan eller reguleringsplan, må stadfestes av Miljøverndepartementet for å få rettsvirkning. Den enkelte

kommune med områder i Marka sender slike saker til departementet via fylkesmannen i eget fylke. Fylkesmannen har her ikke beslutningsmyndighet, men gir en begrunnet faglig tilrådning til departementet innenfor de rammer som følger av markaloven. Disse rutinene bidrar til sammen med kommunens saksframlegg til at alle plansaker i Marka opplyses så godt som mulig før departementet gir tillatelse til planoppstart eller avgjør stadfestingssaken.

Når det gjelder markagrensen er den hjemlet direkte i loven. Loven har derfor et system for å kunne justere markagrensen ved forskrift. Det er kun adgang til å foreta mindre justeringer av markagrensen. Endringer utover slike justeringer er det ikke adgang til å gjennomføre. Dette følger av Ot.prp. nr. 23 (2008-2009), Innst. O. nr. 58 (2008-2009) og høringsforslaget til ny markalov av 26. juni 2007. Mindre grensejusteringer kan skje dersom den fastsatte grensen medfører store praktiske vanskeligheter som ikke kunne forutsees ved grensefastsettelsen, eller der grensen medfører at særskilte verdier som loven tar sikte på å fremme, blir skadelidende. Med bakgrunn i innspill til grensejusteringer fra Bærum og andre kommuner som berøres av markaloven vil Miljøverndepartementet høsten 2010 behandle alle innkomne innspill samlet. Før departementet eventuelt sender forslag til forskrift om grensejusteringer ut på høring, vil vi ha kontakt med berørte kommuner. Kommunene vil også kunne uttale seg ved høringen av forskriften på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 725

Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 26. februar 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Vil statsråden ta kontakt med Importutvalget for å prøve å åpne for importkvoter av reinkjøtt?»

BEGRUNNELSE:

I svar fra statsråden i skriftlig spørsmål nr. 608 sier man blant annet at man skal prøve tv-kampanje i regi av Opplysningskontoret for kjøtt for å øke salget av reinkjøtt. Statsråden unnlater en mulighet for å avhjelpe problemet med store lager av reinsdyrkjøtt ved å åpne for import.

I Landbruks- og matdepartementets tildelingsbrev til SLF, datert 13. februar 2008, ble sagt følgende:

"Det er fortsatt et mål å redusere reintallet i Finnmark, samt øke prisen på reinkjøtt til produsent. Dette innebærer at det ikke kan åpnes for noen importkvote, med redusert tollsats for reinsdyrkjøtt i sesongen 2007/2008. I denne situasjonen hvor importutvalget ev. skulle vedta å gi råd om import i forbindelse med slaktesesongen 2008/2009, forutsettes det at SLF tar kontakt med departementet."

Dette betyr slik jeg oppfatter det at den svært problematiske råvaretilgangen fortsetter også i de neste årene også.

Svar:

I begrunnelsen viser representanten Trældal til at økt import kan være en mulighet for å avhjelpe pro-

blemet med store lager av reinsdyrkjøtt. Representanten viser også til at det i departementets tildelingsbrev for 2008 til Statens landsforbruksforvaltning (SLF) sies at det ikke kan åpnes for noen importkvote med redusert tollsats i sesongen 2007/2008, og at et eventuelt råd fra importutvalget om import i forbindelse med slaktesesongen 2008/2009 forutsettes avklart med departementet.

En sentral forutsetning som må legges til grunn når eventuelle importkvoter for reinkjøtt med redusert tollsats skal vurderes, er myndighetenes mål om en bærekraftig reindrift i alle deler av landet. Siden det er nødvendig å redusere reintallet i deler av Finnmark, er det også nødvendig å legge forholdene til rette for økt slakting av rein og økt salg av reinkjøtt.

Som jeg redegjorde for nylig i mitt svar på spørsmål nr. 608, har det siden i høst vært en vanskelig omsetningssituasjon for reinkjøtt, særlig i Finnmark. I neste omgang er dette uheldig for det arbeidet som må gjøres for å få ned reintallet i disse områdene, men også ved at reindrifutøverne får svekket sitt inntektsgrunnlag.

Ut fra forutsetningene og situasjonen nevnt ovenfor, kan ikke problemet knyttet til omsetningen av reinkjøtt løses ved at man åpner for import av reinkjøtt til reduserte tollsatser. Tvert imot ville et slikt tiltak føre til at kvantumet reinkjøtt som legges ut for salg på det norske markedet, økes. Det ville i neste omgang måtte forsterke de problemene man allerede har med å få solgt ut et lager av norsk reinkjøtt som allerede er for stort. Den videre effekten inn i neste slaktesesong ville være at man ytterligere svekket mulighetene for slakting av rein og salg av norsk reinkjøtt.

Det er derfor nå enda mer enn i de senere årene riktig og nødvendig at det ikke blir åpnet for import av reinkjøtt til reduserte tollsatser. Et slikt tiltak ville i dagens situasjon, være helt i strid med de mål som er trukket opp av Stortinget og av regjeringen for reindriftspolitikken i Norge.

Dersom representanten Trældal med sitt spørsmål mener at økt import kan føre til lavere priser på reinkjøtt, og på den måten påvirke den samlede etterspørselen og omsetningen positivt, er det naturligvis gode grunner for å tro det.

Jeg må imidlertid her minne om at det norske markedet for reinkjøtt ikke er regulert, og at det er helt opp til aktørene selv å forhandle og fastsette priser, innenfor de rammer som tollbeskyttelsen gir. Markedsaktørene vil rimeligvis vurdere prisene nettopp i lys av situasjonen med lager av reinkjøtt og mer begrenset salg.

Sett i forhold til de reindriftspolitiske målene som Stortinget har fastsatt og som jeg arbeider for å oppnå, er det imidlertid lite heldig med en prisnedgang. Det vil fortsatt være et viktig bidrag til en positiv utvikling av norsk reindrift at reinkjøtt prisen som det eksklusive produktet det er, og at reineierne gjennom å oppnå gode priser blir stimulert til økt slakting.

Til tross for at det fortsatt er problemer med omsetningen av reinkjøtt, er det likevel som kjent snakk om et svært lite kvantum sett i en større sammenheng. Jeg har derfor tro på at det med tilpassede tiltak og litt ekstra innsats er mulig å få til den nødvendige økningen av omsetningen.

Jeg viser for øvrig til mitt svar på spørsmål 608 der jeg redegjorde for de planer som det arbeides med i denne sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 726

Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 1. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Actis - Rusfeltets samarbeidsorgan, har ønsket, men ikke lyktes i å få møte Stoltenbergutvalget. Actis er en paraplyorganisasjon for 27 ulike frivillige organisasjoner og sammenslutninger innen rus- og avhengighetsspørsmål. Jeg er kjent med at andre organisasjoner har hatt møter utvalget, noen sannsynligvis flere ganger.

Vil statsråden i sin oppfølging sørge for at Actis

kommer i direkte dialog med politisk ledelse i HOD?»

Svar:

Ifølge mandatet forutsettes utvalget ”å knytte til seg referansegrupper eller på annen måte sikre at berørte parter, som ideelle organisasjoner ... får komme med innspill til utvalgets arbeid”. Hvordan utvalget konkret håndterer dette punktet i mandatet,

overlater jeg til utvalget selv å avgjøre. Jeg er kjent med at utvalget har vært opptatt av å få synspunkter og råd fra både brukere, pårørende og andre berørte - i tillegg til behandlingsmiljøer, etater, forskningsmiljøer og organisasjoner blant andre. Jeg er videre kjent med at utvalget i august 2009 sendte ut et brev med spørsmål til en lang rekke instanser, herunder til Actis som ifølge utvalgets sekretariat har levert et fyldig innspill. Actis har i tillegg sendt utvalget et eget notat om heroinforordning. Utvalgets sekretariat opplyser videre at det hittil kun har hatt møter med brukerorganisasjoner og representanter fra pårørendeorganisasjoner. Utover dette har utvalget konsultert en-

kelpersoner. Utvalget har mottatt forespørsler om møter fra flere instanser, miljøer og enkeltpersoner, og utvalget vil etter planen arrangere flere møter utover våren, men konkrete planer foreligger ikke pr. dato.

Actis er en stor og viktig organisasjon på rusfeltet som Helse- og omsorgsdepartementet har hatt og fortsatt vil ha mange møtepunkter med. Jeg kan forsikre om at en henvendelse fra Actis om et møte med politisk ledelse i departementet vil bli godt mottatt. Videre foreligger det også fra min side planer om konkrete møter hvor Actis vil bli invitert til å delta.

SPØRSMÅL NR. 727

Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 1. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Helse Bergen sier opp ambulanseavtalen med Fedje kommune fra 1. januar neste år. Dette var en femårig avtale som har vart siden 2007. Dette skaper frykt for at en større del av kostnadene vil skyves over på kommunen. Denne problemstillingen har tidligere vært diskutert i Samnanger kommune.

Hva vil statsråden gjøre for å forsikre seg om at Helse Bergen tar ansvar for å sikre innbyggerne i Fedje og Samnanger et forsvarlig ambulansetilbud?»

Svar:

Helse Vest RHF har ansvar for å sørge for spesialisthelsetjenester, herunder ambulanse-tjeneste, slik det er fastsatt i lover, forskrifter og andre myndighetsvedtak. Det regionale helseforetaket skal sørge for at befolkningen har tilgang til en kvalitativt god ambulansetjeneste med en forsvarlig responstid.

Forskrift om krav til akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus skal bidra til å sikre at befolkningen får faglige forsvarlige akuttmedisinske tjenester utenfor sykehus ved behov for øyeblikkelig hjelp, ved at det stilles krav til det faglige innholdet i de akuttmedisinske tjenestene, og krav til samarbeid med de andre nødetatene. Forskriftens § 4 pålegger de regionale helseforetakene og kommunene å sikre en rasjonell og koordinert innsats i de ulike leddene i den akuttmedisinske kjeden og sørge for at innholdet i disse tjenestene er samordnet med de øvrige nødetatene, hovedredningssentralene og andre myndighe-

ter. Det fremgår av kommunehelsetjenesteloven § 1-4 at kommunene skal samarbeide med regionalt helseforetak og stat slik at helsetjenesten best mulig kan virke som en enhet. Det er i merknadene til akuttforskriften anbefalt at det etableres samarbeidsfora som forplikter samarbeidspartene.

Jeg har vært i kontakt med Helse Vest RHF angående forholdene som tas opp i spørsmålet og fått opplyst at Helse Bergen HF arbeider for å sikre et best mulig akuttmedisinsk tilbud til befolkningen i sitt foretaksområde i et samvirke mellom ulike etater. Samarbeidet som helseforetaket har etablert med kommunene Fedje og Samnanger er eksempler på dette. Når det gjelder øysamfunnet Fedje, så dekkes dette av ambulansetjeneste fra nabokommunen Austrheim, via beredskapsferge, samt luftambulans. Det foreligger ingen planer om å redusere dette tilbudet. Ifølge Helse Vest RHF viser registrerte data fra AMK-Bergen om ambulanseaktivitet på Fedje for 2009 at det var 14 akuttoppdrag, der luftambulans også var involvert i 10 av oppdragene. I tillegg var det 11 hasteoppdrag og 2 vanlige oppdrag, jf. Norsk indeks for medisinsk nødhjelp.

I 2007 inngikk, som kjent, Helse Bergen HF og Fedje kommune en samarbeidsavtale om helsemessig beredskap med fem års varighet. Avtalen skulle sikre at kommunen og Helse Bergen fikk en rasjonell og koordinert innsats i de ulike leddene i den akuttmedisinske kjeden, sørge for at innholdet i disse tjenestene var samordnet med de andre nødetatene, hovedredningssentralen og øvrige myndigheter. Or-

ganiseringen av de akuttmedisinske tjenestene skulle blant annet legges til rette slik at personellet i de ulike tjenestene fikk øvelse i samhandling. Helse Bergen gjorde erfaringer med at avtalen ikke regulerte ovennevnte forhold slik som ønskelig. Fedje kommune ønsket en mer langsiktig avtale med Helse Bergen som kunne sikre tjenestetilbudet for mer enn noen få år av gangen. Det var dette som lå til grunn for at avtalen ble sagt opp fra Helse Bergen sin side med virkning fra 1. januar 2011. Partene er i en god og positiv dialog for å utmeisle en ny og bedre avtale.

Når det gjelder Samnanger, opplyser Helse Vest RHF at Helse Bergen og Samnanger kommune gjennom vinteren og våren 2009 arbeidet tett sammen for å etablere en robust akuttmedisinsk beredskap i kommunen. Samarbeidsavtale (såkalt Firstresponderordning) mellom partene ble inngått gjeldende fra 2. juni 2009. Samtidig ble det inngått et legevaktssamarbeid mellom Samnanger kommune og Os kommune fra

oktober 2009. Firstresponderordningen ble evaluert av partene i november 2009, og konklusjonen var at ordningen fungerte tilfredsstillende og var kommet for å bli.

Ambulansetjenesten må sees i sammenheng med de øvrige delene av den akuttmedisinske kjeden, herunder den medisinske nødmeldetjenesten, kommunal legevakt og legevaktsentral.

Ikke minst i områder med store geografiske avstander kan dialog og formalisert samarbeid mellom kommuner og helseforetak bidra til å sikre befolkningen nærhet til kvalitativt gode tjenester. I St.meld. nr. 47 Samhandlingsreformen legger Regjeringen opp til økt samarbeid mellom primær- og spesialisthelsetjenesten. Dette gjelder også i forhold til den akuttmedisinske kjede. Økt samarbeid forplikter både kommuner og helseforetak til å gå i dialog med hverandre ved omlegging av tjenester som ligger under deres ansvarsområde.

SPØRSMÅL NR. 728

Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 3. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å bedre ivareta personvernet og skjerme norske skoleelever mot unødvendig overvåkning i skoletiden?»

BEGRUNNELSE:

Ås videregående skole i Akershus begynte i 2007 med kameraovervåkning i skoletiden. Elever ved skolen har gitt uttrykk for at de opplever denne overvåkningen som invaderende og ubehagelig, og Data-tilsynet har tidligere satt en stopper for overvåkning i liknende tilfeller. Overvåking i skoletiden er svært problematisk sett fra et personvernståsted. Barn og unge fortjener respekt for privatlivet sitt på arbeidsplassen på lik linje med voksne. I den senere tid har vi sett tendenser til at terskelen for å ta i bruk f. eks. kameraovervåkning ved norske skoler har blitt lavere. Barn og unge er sårbare, og har mindre forutsetninger for å sette grenser i forhold til hva man bør tolerere av overvåkning. Skolene har også et særskilt ansvar, fordi man tidlig i livet får et inntrykk av at kameraovervåkning er normalt. Dette kan ha betydning for barns utvikling av oppfatning om individets rett til frihet og privatliv.

Venstre ser med bekymring på den stadig mer omfattende overvåkningen i offentlige rom. Kamera-

overvåkning skal normalt ikke finne sted dersom problemet kan løses eller risikoen minimeres gjennom alternative tiltak. I dette tilfellet mener Venstre det er grunn til å sette spørsmålsteget ved om skolen i tilstrekkelig grad har vurdert alternative løsninger for å få bukt med eventuelle problemer.

Svar:

Utbredelsen av fjernsynsovervåking har økt markant de senere årene. Dette skyldes blant annet at den teknologiske utviklingen har medført at kameraløsninger som kan benyttes til overvåking i dag både er billigere og enklere enn tidligere. Samtidig reiser slik overvåking flere personvernmessige utfordringer.

Barns personvern er i høyeste grad noe Regjeringen prioriterer. Personvernkommisjonen ble nedsatt av Regjeringen den 25. mai 2007 for å utrede hvilke utfordringer for personvernet den tekniske utviklingen medfører, samt aktuelle virkemidler. Kommisjonen avga utredningen "Individ og integritet – personvern i det digitale samfunnet" (NOU 2009: 1) til FAD 13. januar 2009. Temaet personvern for barn og unge diskuteres i full bredde i kapittel 14.

Personopplysningsloven trådte i kraft 1. januar 2001 sammen med forskrifter til loven. Loven gjennomfører Europaparlamentet og rådets direktiv 95/

46/EF om beskyttelse av personopplysninger (personverndirektivet) i norsk rett. Personopplysningsloven kapittel VII om fjernsynsovervåking er begrunnet i et antatt behov for særlige regler for behandling av personopplysninger som skjer i tilknytning til fjernsynsovervåking. I Ot.prp. nr. 92 (1998-99) om lov om behandling av personopplysninger (personopplysningsloven) s. 100 ble det understreket at reglene skal anvendes på en teknologi som er i stadig utvikling, noe som stiller særlige utfordringer til utforming av reglene. Justis- og politidepartementet ga derfor uttrykk for at det burde foretas en etterkontroll ca. fem år etter at loven ble satt i kraft. Justiskomiteen sluttet seg til at det var behov for en slik etterkontroll, jf. Innst. O. nr. 51 (1999-2000) s. 26.

I forbindelse med etterkontrollen ga departementet professor dr. juris Dag Wiese Schartum og førsteamanuensis dr. juris Lee Bygrave (heretter ”utrederne”) i oppdrag å utrede ulike problemstillinger i tilknytning til personopplysningsloven. To rapporter ble lagt frem for departementet i henholdsvis 2006 og 2008. Reglene om fjernsynsovervåking var ikke en del av mandatene som lå til grunn for utredningene. I brev 13. desember 2005 mottok imidlertid Justis- og politidepartementet en rapport fra Datatilsynet om dette regelverket. Disse tre rapportene, samt et brev fra Datatilsynet 19. mai 2009 som supplerer med tilsynets erfaringer de siste årene, ble sendt på høring 3. juli 2009 med høringsfrist 1. november 2009. Departementet fant i tillegg grunn til å utarbeide et eget høringsnotat. Siktemålet med høringen er å undersøke om loven virker etter sin hensikt.

I høringsnotatet ber departementet om høringsinstansenes syn på den struktur som er valgt når det gjelder reglene om fjernsynsovervåking, herunder om andre løsninger kan være aktuelle (for eksempel en spesiallov). Det bes videre om innspill på blant annet begrepsbruken og behandlingsgrunnlaget ved fjernsynsovervåking.

Datatilsynet anfører i sin rapport at kravet til behandlingsgrunnlag ved fjernsynsovervåking, jf. personopplysningsloven § 37, jf. §§ 8-9, kan være vanskelig å forstå for de som skal anvende loven:

”Personopplysningslovens § 37 viser i dagens utforming til §§ 8 og 9. Det mest praktiske behandlingsgrunnlaget er § 8, f. Bestemmelsen er meget skjønnsmessig utformet, og medfører ofte fortolkningsproblemer.

(...)

Et annet problem med det vurderingstema § 8, bokstav f, henviser til, er at det ikke er spesielt klart hva som ligger i vilkårene ”berettiget interesse” og ”den registrertes personvern”. Dette er i og for seg vanlig lovgivningsteknikk, men manglende konkretisering på dette praktisk viktige området kan fremstå som uheldig. Datatilsynets praksis fremstår i dag som hovedrettskilden i forhold til vurderingen av § 8 f, noe som er problematisk når den behandlingsansvarlige

selv skal fortolke og anvende bestemmelsen ”i første omgang”. Skjønnsmessige vurderingstema setter også begrensninger mht. straffesanksjoner.”

På denne bakgrunn tar Datatilsynet til orde for særskilt regulering av det praktisk viktigste behandlingsgrunnlaget på området (§ 8, bokstav f), der det fremkommer mer uttømmende hvilke interesser som skal vernes. Datatilsynet mener bestemmelsen kan utformes på en slik måte at det tydelig fremkommer at kameraovervåking som hovedregel er ulovlig, og at det er overvåkingen som krever rettslig grunnlag, ikke retten til å være fri fra overvåking. Departementet gir i høringsnotatet (punkt 7.4.2.1) uttrykk for å se fordelene ved en slik løsning, og foreslår følgende nye bestemmelse:

”Ved vurderingen av hva som er en berettiget interesse etter personopplysningsloven § 8 bokstav f skal det for fjernsynsovervåking legges vesentlig vekt på om overvåkingen verner om liv eller helse, eller forebygger kriminalitet.”

Personopplysningsloven § 38 regulerer situasjoner hvor fjernsynsovervåking skjer på et sted hvor en begrenset krets av personer ferdes jevnlig, for eksempel en arbeidsplass eller en skole. Her oppstilles det et krav om at virksomheten må ha et ”særskilt behov” for at overvåking skal kunne skje. Bestemmelsen gir anvisning på at det i disse tilfellene gjelder et kvalifisert krav til den behandlingsansvarliges behov. Departementet ber i høringsnotatet (punkt 7.5.3) om høringsinstansenes syn på Datatilsynets forslag om å konkretisere kravet til ”særskilt behov”, for eksempel slik at interessevurderingen i personopplysningsloven § 38 suppleres med eksempler eller utdyping i loven.

De ovennevnte lovendringene vil kunne ha betydning når skoler skal vurdere hvorvidt det foreligger rettslig grunnlag for fjernsynsovervåking av elevene. Det kan imidlertid understrekes at det også etter gjeldende rett er skranker for bruk av fjernsynsovervåking på skoler. I et vedtak av 2008 slo Datatilsynet fast at Nøtterøy kommune manglet behandlingsgrunnlag i personopplysningslovens § 8 bokstav f, jf. § 38, for fjernsynsovervåking i skoletiden. Det ble gitt uttrykk for at en elev som hovedprinsipp bør kunne gå til skolen og hjem igjen etter endt skoledag uten å bli berørt av overvåkingen. Datatilsynet gjorde imidlertid oppmerksom på én begrensning: Det kunne være steder på skolene som det lot seg forsvare å overvåke i skoletiden. Datatilsynet nevnte som eksempel behovet for å redusere faren for at elever eller andre beveget seg opp på skolens tak. I den sammenheng kunne hensynet til liv og helse tale for en annen konklusjon. De eventuelle lovendringene vil kunne synliggjøre og innebære en kodifisering av disse viktige prinsippene i gjeldende rett.

Departementet sendte 7. mars 2005 på høring et forslag om at kommuner som ønsker det, skal få ansvaret for å føre tilsyn med fjernsynsovervåking i kommunen. Det ble dessuten foreslått at kommunene skal kunne bestemme at slik overvåking skal kreve forhåndsgodkjenning (konsesjon) fra kommunen. Høringsfristen gikk ut 15. juni 2005. Departementet har mottatt en rekke innspill fra høringsinstansene og vil behandle forslaget sammen med de andre eventuelle endringene i personopplysningsloven.

For øvrig kan det nevnes at mindreåriges personvern behandles særskilt i høringsnotatets kapittel 8, hvor det foreslås særregler om mindreårige i personopplysningsloven. Eventuelle særregler om beskyttelse av barns personopplysninger kan ha flere formål. Det kan være behov for at barn beskyttes mot seg selv, for eksempel ved at det nedsettes krav om

samtykke fra foresatte før personopplysninger behandles. Det kan også være behov for å beskytte barnet mot andre, for eksempel ved å begrense foreldrenes rett til å gi ut, eller få innsyn i, personopplysninger som barnet selv ønsker hemmeligholdt. Det kan videre være aktuelt med mer restriktive vilkår for behandling av barns personopplysninger, noe som blant annet vil påvirke den behandlingsansvarliges mulighet til å samle inn opplysninger om barn. Utrederne foreslår at behandling av barns personopplysninger ikke skal kunne baseres på en skjønnsmessig vurdering foretatt av den behandlingsansvarlige selv, men kun på hjemmel i lov, samtykke eller en lovbestemt nødvendig grunn. Departementet har bedt om høringsinstansenes syn på om det bør fastsettes slike særskilte restriksjoner for behandling av barns personopplysninger.

SPØRSMÅL NR. 729

Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 25. februar 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Ny bostedsadresse har ført til at en person 5 måneder etter flytting fremdeles ikke får rehabiliteringspenger fra Nav Nesodden. Overføring av opplysninger som viser at hun har rett til utbetaling ved flytting burde være en enkel rutine, og ikke føre til opphold i utbetaling.

Hvorfor oppstår slike problemer, og hvordan vil statsråden sørge for at Nav-kontorene samarbeider på en måte som sikrer "sømløse tjenester" slik at bytte av bostedsadresse ikke fører til at klienter blir skadelidende og står uten penger å leve av?»

BEGRUNNELSE:

Denne personen flyttet til Nesodden i september/oktober 2009 og henvendte seg til Nav i sin nye hjemkommune. Klienten har opplevd store problemer med å få saken sin ferdigbehandlet ved Nav Nesodden. De nekter å utbetale rehabiliteringspenger på tross av at klienten har mottatt dette tidligere fra Nav Grünerløkka, og hun har gyldig vedtak frem til juni 2010. Nav Grünerløkka utbetalte frem til desember på tross av at personen hadde flyttet til Nesodden, men etter det har hun stått uten inntekt. Det er en håpløs situasjon for en mor med 2 barn, og hun opplever det som at saken treneres. Alle har rett til hjelp fra sin

hjemkommune, og det er årsaken til at denne personen nå henvender seg til Nav Nesodden. Når personer ikke får det de har krav på i tide medfører det store problemer for den det gjelder, og det medfører også masse ekstra henvendelser til Nav. Det burde derfor også være i Nav sin egen interesse å raskt ordne opp i slike saker. Denne kvinnen har hatt kontakt med en frivillig organisasjon som har forsøkt å hjelpe, men de er også fortvilet over situasjonen da den ansvarlige ved Nav-kontoret, i følge dem, unnlater å svare både på brev og på telefon. Situasjonen er håpløs hvis det er slik at Nav-kontoret ikke er villige til å yte service, informere eller hjelpe folk i en vanskelig situasjon. Det snakkes mye om samhandling, og dette er et godt eksempel på hva slags saker det burde samhandles bedre om. Overflytting fra et Nav-kontor til et annet burde etter min mening skje uten problemer, og uten opphold i utbetaling av penger som det allerede er fattet vedtak om. Jeg er bekymret over alle henvendelsene jeg mottar om saker som virker opplagte, men hvor folk "møter vegg" i sitt møte med Nav. Folk ringer og spør meg hvor de kan få hjelp til å ordne opp i sakene sine, men jeg har dessverre ikke noe godt svar å gi dem så lenge det ikke finnes noe Nav-ombud. Hvis det er slik at Nav-kontorene har flere måneder gamle saker liggende kan problemene lett forsterkes etter 1. mars når den nye ordningen

med arbeidsavklaringspenger innføres. Jeg håper derfor at statsråden kan gi et råd om hvordan denne klienten skal forholde seg for å få oppfylt sine rettigheter.

Svar:

Det skal selvsagt ikke være slik at brukere som allerede har fått vedtak om at de skal ha en ytelse får stoppet ytelsen sin fordi de flytter.

Ifølge Arbeids- og velferdsdirektoratet kan det være flere årsaker til at den aktuelle brukeren ikke har fått utbetalt ytelsen sin fra det nye NAV-kontoret. Det er likevel mye som tyder på at rutinene ikke har vært fulgt i tilstrekkelig grad, og at kommunikasjonen internt i Arbeids- og velferdsetaten ikke har vært god nok. Arbeids- og velferdsdirektoratet har vært i kontakt med NAV Nesodden. NAV Nesodden oppfordrer bruker til å ta kontakt med dem for å få en løsning i saken. Hun bør primært snakke med en veileder ved NAV-kontoret. Dersom dette ikke fører fram kan hun ta kontakt med NAV-leder.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har opplyst at Arbeids- og velferdsetaten har rutiner for overføring av saker når brukere flytter mellom kommuner eller bydeler. Rutinene skal nettopp sikre at brukerne ikke får opphold i ytelser som han eller hun har rett til og at etaten har en ensartet praksis i slike saker. NAV-kontoret overfører saker til andre kontorer iht. lister over personer som har fått ny folkeregistrert adresse. Rutinene er likevel litt forskjellige alt etter hvilken ytelse brukeren mottar. Dette skyldes at utbetalingen skjer via ulike IKT-systemer. Når mottakere av rehabiliteringspenger flytter må det settes i gang en rekke manuelle rutiner.

Jeg har all grunn til å tro at dette problemet vil bli mindre ved overgangen til arbeidsavklaringspenger, både fordi folk da ikke lenger vil bli flyttet mellom tre ytelser etter hvilket tiltak de trenger og fordi IKT-løsningen for denne ytelsen i mye mindre grad vil kreve manuelle rutiner. Dette vil medføre at risikoen for stans i ytelse ved flytting blir vesentlig redusert.

SPØRSMÅL NR. 730

Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant Helge Andre Njåstad

Besvart 4. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Synes ministeren 2 800 kroner er eit høgt beløp å betala for å kjøpe/fylle på ferjekort for å få rabatt på reisene, og vil ministeren vurdere å senke minsteprisen slik at også dei som ikkje klarar å sette av 2 800 kr på ein gong, men likevel er storbrukarar av ferjer, som til dømes studentar, kan få rabatten?»

GRUNNGJEVING:

Rabatten til dei som reiser mykje med ferja har auka dei siste åra frå 40 % via 45 % til dagens 50 %. Aldri tidlegare har det løna seg så mykje å kjøpa ferjekort framfor å løyse enkeltbillett. Minsteprisen for å fylle på ferjekortet (forskottsbetaling) er 2 800 kroner. For mange hushaldningar, studentar og så vidare er 2 800 kr eit stort beløp. Dette medfører at ferjekortordninga bidrar til å auke skilet i befolkninga og dette er eit døme på ein ordning der det er dyrt å vera fattig. Spørsmålstilår er samd i at rabatten må vera for dei som nyttar ferjene mykje, men vil oppmoda ministeren å sjå på moglegheten å senke minsteprisen for påfylling av kortet. Bompengavtalene rundt i

landet har ein lågare minstepris og ein oppnår likevel rabatt.

Svar:

Formålet med verdikort er å gje eit godt tilbod til dei som reiser mykje. Det ligg ein storbrukarrabatt i botn, og det ligg inga inntektsgradering i bruken av kort.

Spørsmålet om minstepris påverkar finansieringsgrunnlaget for ferjedrifta er lagt fram for Vegdirektoratet til vurdering. Direktoratet opplyser i svaret sitt at erfaringar tilseier at finansieringsgrunnlaget vil verta svekka dersom minsteprisen vert sett ned.

Rabattordningane på ferjer har dei siste åra vore under stadig vurdering og forbetring. I den samanhengen vil eg spesielt minna om at det er etablert eit felles rabattsystem for Statens vegvesen og fylka frå Rogaland til Sør-Trøndelag. Dette er eit tiltak som gjer det lettare å vera ferjereisande, og som isolert sett gjer det meir attraktivt å bruka verdikort. Det etablerte samarbeidet fører til at ei eventuell endring av

minstepris må avklarast mellom dei samarbeidande fylkeskommunane og Statens vegvesen. Det må og avklarast kven som skal bera ansvaret for eit inntektsbortfall.

Ut frå ei samla vurdering vil eg ikkje på det noverande tidspunkt prioritera eit arbeid med å redusera minsteprisen.

SPØRSMÅL NR. 731

Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant Helge Andre Njåstad

Besvart 1. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Kor tid ser ministeren for seg at det kan konkluderes i saka om små butikker (filialer) for Vinmonopolet.

Er det eit mål for ministeren å auke butikkdekningsgraden slik at større del av befolkningen har eit polutsal nærmare enn 30 km reise?»

GRUNNGJEVING:

Styret i Vinmonopolet evaluerte torsdag 15. oktober prøveordningen med filialbutikker. Dei konkluderte med at forsøket var verdt å gå vidare med. Vinmonopolet kan bygge ut fleire slike små butikker etter at SIRUS 'Statens institutt for rusmiddelforskning' og Helse- og omsorgsdepartementet har vurdert ordninga. Det er no 85-95 kommunar i landet utan polutsal. Denne ordninga vil kunne gje endå fleire lokalsamfunn vinmonopolutsal og ifylgje Vinmonopolet auke butikkdekningsgraden slik at fleire får eit polutsal nærmare enn 30 km reisetid.

Svar:

Det vart i 2006 avgjort at ein skulle sjå på høvet for at dei kommunane som ønskjer det, i utgangspunktet skal kunne få vinmonopolutsal. AS Vinmonopolet blei gitt i oppdrag å utgreie moglegheitene for dette og foreslo ein ny type utsal, kalla filial. Vinmonopolet fekk sommaren 2007 tilslutning til å opprette eit prøveprosjekt med inntil ni filialar.

Prøveprosjektet vart evaluert av Vinmonopolet med tanke på økonomi/drift, kunde tilfredsheit og medarbeidartilfredsheit, medan Sirius (Statens institutt for rusmiddel-forskning) har evaluert ordninga med tanke på alkoholpolitiske konsekvensar.

Eg ønskjer å legge til rette for at så mange kommunar som muleg skal få vinmonopol-utsal, men slik utbygging må skje innanfor økonomisk forsvarlege rammer og må òg vurderast ut frå alkoholpolitiske konsekvensar. Eg vil vurdere begge evalueringane nøye før eg tar stilling til konseptet for vidare utbygging. Deretter tar eg sikte på å informere Stortinget nærmare om vidare prosess for utbygging av Vinmonopolets salsnett i samband med revidert nasjonalbudsjett for 2010.

SPØRSMÅL NR. 732

Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 1. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I hvilken grad har statsråden skaffet seg oversikt over situasjonen i Tromsø fengsel, hvorledes vurderer han denne og hva vil han generelt foreta seg fremover for å sikre at tilliten mellom innsatte, ansatte, ledelse og pårørende kan bedres?»

BEGRUNNELSE:

I brev datert 21. januar 2010 er statsråden gjort oppmerksom på mulige kriminelle forhold der den/de ansvarlige er betrodde tjenestemenn innen kriminalomsorgen. Advokat John Christian Elden har skrevet en betenkning i saken, hvor det anbefales at

Tromsø fengsel v/ leder blir anmeldt til Riksadvokaten. Statsråden Storberget uttrykker i sitt svar 11. februar 2010 tillit til forvaltningens håndtering av saken, og kommenterer ikke hvorledes en mulig straffbar handling fra fengselsleder bør følges opp. Undertegnede har forståelse for at statsråden ikke kan engasjere seg direkte i en sak som vil kunne medføre senere rettsprosess, men har følgende spørsmål: (Se ovenfor.)

Svar:

Konflikten ved Tromsø fengsel har vært håndtert av Kriminalomsorgens sentrale forvaltning i samarbeid med Kriminalomsorgen region nord. Dette innebærer at jeg ikke selv har vært direkte involvert i saken.

På generelt grunnlag kan jeg forsikre stortingsrepresentant Oktay Dahl om at jeg ser det som helt avgjørende at samarbeidet mellom helsemyndighetene og kriminalomsorgen fungerer godt, ikke minst for å sikre at de innsattes behov for helsetjenester kan ivaretas på en tilfredsstillende måte.

Når det gjelder den konkrete saken ved Tromsø fengsel, er jeg kjent med at Kriminalomsorgens sentrale forvaltning allerede i brev 23. juni 2008 til Kriminalomsorgen region nord anmodet regionen om å bidra til at forholdene ved fengselet normaliseres så raskt som mulig, og at tillitsforholdet mellom fengselet og fengselshelsetjenesten gjenoprettes.

Etter det jeg er blitt gjort kjent med, har situasjonen ved Tromsø fengsel nå stabilisert seg. Ifølge opplysninger som Kriminalomsorgens sentrale forvaltning har innhentet fra Kriminalomsorgen region nord, fungerer samarbeidet i dag godt. Regionens opplyser at Tromsø fengsel, fengselshelsetjenesten og kommunen har en åpen, ryddig og konstruktiv dialog, og at fengselshelsetjenesten fungerer etter sine forutsetninger. Det er etter det opplyste også avholdt et møte mellom kommunen og fengselets ledelse med sikte på å avklare hvordan eventuelle fremtidige konflikter skal håndteres.

Utgangspunktet for konflikten ved Tromsø fengsel var uenighet mellom fengselsleder og fengselshelsetjenesten om behandlingen av enkeltinnsatte, og om hvordan helsefaglige vurderinger skulle vektlegges i saksbehandlingen.

Myndigheten til å treffe beslutninger i enkeltsaker etter straffegjennomføringsloven er tillagt kriminalomsorgen. Slike beslutninger treffes i stor utstrekning av lokalt nivå, jf. straffegjennomføringsloven § 6 med tilhørende forskrift og retningslinjer. Dette innebærer at det enkelte fengsel i mange saker fatter vedtak hvor helsefaglige vurderinger vil være viktige premisser og en del av en skjønnsmessig helhetsvurdering. Blant annet kan dette være tilfellet ved søknader om avbrudd i straffegjennomføringen eller prøveløslatelse etter utholdt halv straffetid. Kriminalomsorgens vedtak treffes imidlertid på grunnlag av en konkret helhetsvurdering hvor også andre omstendigheter må tas i betraktning. Dette innebærer at Kriminalomsorgen ikke er bundet av helsepersonells eventuelle anbefalinger, men at legens råd må vurderes opp mot gjeldende regelverk og rutiner for straffegjennomføring. Det er særlig hensynet til samfunnets sikkerhet og faren for nye straffbare handlinger som kan gi grunnlag for å fravike eventuelle helsefaglige vurderinger. Innsatte kan imidlertid i slike situasjoner få en fornyet vurdering av saken ved å påklage vedtaket til regionen.

Konflikten ved Tromsø fengsel har vist at det er grunnlag for en nærmere gjennomgang av gjeldende retningslinjer og rutiner for samarbeidet mellom fengselshelsetjenesten og kriminalomsorgen.

Jeg kan i den forbindelse opplyse at det i samarbeid mellom Helsedirektoratet og Kriminalomsorgens sentrale forvaltning er påbegynt arbeid med sikte på implementering av de europeiske fengselsreglene med hovedvekt på samarbeid mellom fengselshelsetjenesten og kriminalomsorgen.

SPØRSMÅL NR. 733

Innlevert 22. februar 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 3. mars 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden fremme noen initiativ som kan bidra til å sikre at Den Norske Skole på Gran Canaria reelt kan ta inn det antallet elever som skolen er godkjent for iht. lov om privatskoler?»

BEGRUNNELSE:

Den Norske Skole på Gran Canaria er en offentlig godkjent privatskole som følger norske læreplaner og mottar statsstøtte fra Norge. Skolen tilbyr undervisning fra 1. klasse i grunnskolen til og med VG3 studiespesialiserende.

Etter det undertegnede erfarer er skolen godkjent for inntil 90 elever på videregående nivå, men klassene blir ikke fylt opp grunnet at støtte fra Lånekassen betinger at søkeren lider av sykdommer som astma, psoriasis og leddgikt. Skolen opplyser om at de kunne tatt inn flere elever, men at manglende grunnlag for støtte gjør at mange potensielle søkere må slå det fra seg på grunn av personlig økonomi.

Dette er selvfølgelig uheldig for den enkelte elev som ikke ser seg råd til å tilbringe et år på Den Norske Skolen – og at tilbudet således avhenger av god privatøkonomi – men får også konsekvenser for skolen som ikke kan tilby et bredest mulig fagtilbud på videregående nivå. Dette får igjen konsekvenser for elevene som faktisk går på skolen.

Svar:

Privatskolelova er ikke til hinder for opptak av andre norske elever ved skolen. I forståelse med forsknings- og høyere utdanningsministeren, som er konstitusjonelt ansvarlig for Lånekassen, kan jeg opplyse følgende: Selv om det som hovedregel ikke gis støtte til videregående opplæring utenfor Norden, er det på visse vilkår mulig å ta hele eller deler av den videregående opplæringen i utlandet med støtte fra Lånekassen. Disse vilkårene er blant annet tilpasset situasjoner hvor elever følger med foreldrene sine som har særlige grunner for å være bosatt i utlandet over kortere eller lengre tid.

Det gjøres unntak fra hovedregelen dersom en av

foreldrene er i norsk utenriktjeneste, i tjeneste for norsk misjon eller for utviklingsland, i tjeneste som norsk representant for en internasjonal organisasjon eller en offentlig institusjon, eller i tjeneste i utlandet for norsk næringsliv. Unntak gjøres også dersom en av foreldrene eller eleven er bosatt i utlandet på grunn av sykdom, som er utgangspunktet for ditt spørsmål. Foreldrene og elevene er i disse tilfellene ikke bundet til å velge en norsk skole, men kan velge den skolen de ønsker, så lenge den gir utdanning på nivå med videregående opplæring i Norge.

Kunnskapsdepartementet arbeider for økt internasjonalisering av grunnopplæringen, blant annet gjennom oppfølgingen av St.meld. nr 14 (2008-2009) Internasjonalisering av utdanning. I meldingen varsles blant annet styrking og kvalitetssikring av støtteordningene gjennom Lånekassen for studieopphold for hele elevgrupper eller klasser i videregående opplæring gjennom samarbeid mellom norsk og utenlandsk videregående skole.

Å utvide mulighetene for elever for å få støtte gjennom Lånekassen til å følge undervisning ved norsk videregående skole i utlandet uten at det foreligger særlige årsaker for elevens/foreldrenes opphold i utlandet, var ikke omtalt i meldingen. Dette ble heller ikke omtalt under Stortingets behandling av meldingen. En bredere åpning for finansiering av elever som tar videregående opplæring i utlandet vil ha budsjettmessige konsekvenser som må vurderes opp mot andre tiltak.

SPØRSMÅL NR. 734

Innlevert 23. februar 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 4. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Vil statsråden snarest starte opp de mobile gasskraftverkene slik at strømprisene i Nord-Norge kan bli lavere?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har ikke iverksatt noen tiltak for å avhjelpe industrien i Nord-Norge. Rekordhøy strømpris har ført til at flere bedrifter i Nordland måtte stenge dørene, fordi strømprisen er så høy at det ikke er lønnsomt å opprettholde produksjonen.

Svar:

De to reservekraftverkene har en kapasitet på 150 MW hver. Kapasiteten i kraftverkene ville totalt ut-

gjøre 3 promille av den totale produksjonskapasiteten i Norden.

Utslippstillatelsene etter forurensningsloven og anleggskonsesjonene etter energiloven for de to mobile gasskraftverkene på Tjeldbergodden og i Nyhavna gir de rettslige rammene for bruken av kraftverkene.

Kravet for å ta reservekraftverkene i bruk skal være at Statnett benytter alle andre aktuelle virkemidler for å håndtere en eventuell svært anstrengt kraftsituasjon før det mobile reservekraftverket settes i drift. Kriteriet for idriftsettelse er dermed høy risiko for rasjonering. Det fremgår klart av forutsetningene for å kunne igangsette de mobile reservekraftverkene at høy kraftpris ikke er noe slikt kriterium.

I helt spesielle situasjoner kan det etter forskrifte-

ne til energiloven dispenseres midlertidig fra vilkårene i anleggskonsesjonene for igangsetting av reservekraftverkene. Statnett har varslet at foretaket vil søke energimyndighetene om slik dispensasjon for å gjøre reservekraftverkene klare for drift ut fra hensynet til kraftforsyningssikkerheten i Midt-Norge knyttet opp

mot de krav som må settes til beredskapen i den sammenheng.

Statnett må samtidig søke Miljøverndepartementet om omgjøring av vilkårene i utslippstillatelsene etter forurensningsloven.

SPØRSMÅL NR. 735

Innlevert 23. februar 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 1. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Mener statsråden at domstolenes praksis med å sende ukrypterte e-post med taushetsbelagte opplysninger er lovlig og hva vil statsråden eventuelt gjøre for å hindre lovbrudd i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Domstolenes virksomhet reguleres først og fremst av domstoloven, hvor § 63a gjelder taushetsplikt.

Domstolenes adgang til å kommunisere sensitive personopplysninger eller taushetsbelagte opplysninger via åpne datanettverk uten kryptering reguleres med andre ord ikke av personopplysningsloven, men av domstoloven § 63a. Denne bestemmer at domstolene "plikter å hindre at andre får adgang eller kjennskap til" det de i forbindelse med tjenesten eller arbeidet får vite av taushetsbelagte opplysninger.

I Rt 2003 s 825 uttalte Høyesterett at sending av ukrypterte e-post ikke gir sikkerhet mot uautorisert innsyn. Dersom taushetsplikt også innebærer en beskyttelsesplikt er det mye som tyder på at domstolene ikke har adgang til å kommunisere taushetsbelagte opplysninger via åpne datanettverk, uten å kryptere. Undertegnede er kjent med dette likevel gjøres. Undertegnede er også kjent med at domstolene pålegger advokater å inngi sluttinnlegg med sensitive og taushetsbelagte opplysninger, uten kryptering, for eksempel i form av en word-fil. Kommunikasjon i form av manglende kryptering fra advokatene til domstolene rammes av personopplysningsloven § 13. Medvirkning til brudd på personopplysning er straffbart etter lovens § 48.

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at domstolene har en fri og uavhengig stilling og at domstolene selv

har ansvaret for at de følger gjeldende regler om taushetsplikt og personvern i den enkelte sak. Jeg kan ikke foreta noen overprøving av domstolenes vurdering av disse reglene i enkeltsaker.

Jeg er kjent med at det blant annet i Advokatbladet har pågått en diskusjon om sikker elektronisk kommunikasjon mellom advokater og domstolene, hvor det har blitt påpekt tilfeller hvor sensitive opplysninger har blitt sendt til Domstolene per e-post. Vi har imidlertid ikke noen opplysninger som tilsier at dette på noen måte er fast praksis. Domstoladministrasjonen har utarbeidet interne retningslinjer for bruk av e-post i domstolene hvor det fastslås at domstolene ikke skal benytte ordinær e-post kommunikasjon ved forsendelse av sensitive personopplysninger eller andre opplysninger som er omfattet av taushetsplikt, og at domstolene heller ikke skal oppfordre andre til å kommunisere slike opplysninger gjennom ordinær e-post til domstolene. Videre fremgår det av Domstoladministrasjonens "IKT-strategi for domstolene 2009-2010", at e-post kun skal brukes til ikke-sensitiv informasjon.

For øvrig opplyser Domstoladministrasjonen at de arbeider med tiltak for å gjøre elektronisk kommunikasjon med domstolene sikrere, blant annet gjennom prosjektet "Elektronisk samhandling i sivile saker", og at de holder seg løpende oppdatert på eksisterende og nye løsninger for sikker elektronisk kommunikasjon.

Som nevnt har jeg ikke kjennskap til at det foregår en systematisk praksis med å sende e-post med taushetsbelagte eller personsensitive opplysninger ved domstolene, og jeg har tillit til at domstolene generelt forholder seg til gjeldende regelverk og interne retningslinjer når det gjelder elektronisk kommunikasjon og taushetsbelagte opplysninger.

SPØRSMÅL NR. 736**Innlevert 24. februar 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 5. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hvis Statens pensjonsfond utland hadde blitt passivt indeksforvaltet i perioden 1998 - 2009 (Q3), og hvis en forutsetter kostnader for slik forvaltning som Finansdepartementet mener er realistisk, og inntekter fra utlån av verdipapirer på linje med det Norges Bank faktisk har oppnådd, hva ville tidsvektet og pengevektet avkastning vært, og ville den vært høyere eller lavere enn det Norges Bank faktisk har oppnådd med aktiv forvaltning i samme periode?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til spørsmål 629 fra undertegnede og finansministerens svar på dette av 16. februar 2010. Finansministeren unnlater å svare på spørsmålet og argumenterer for at estimater for pengevektet avkastning, som etterspørres, ikke er like relevante som de tidsvektede avkastningstallene Finansdepartementet oppgir. Jeg håper likevel finansministeren er enig med meg at det er den pengevektede avkastningen som avgjør hvor stort fondet er målt i kroner og øre. Når fondet skal brukes er det den absolutte størrelsen som er vesentlig, ikke den tidsvektede prosentvise avkastningen som er oppnådd. Som representant for mange av de ultimate eierne av fondet er jeg derfor interessert i å vite den pengevektede avkastningen.

Jeg gjentar derfor spørsmålet og ber om at finansministeren faktisk svarer på dette.

Jeg ber videre om at finansministeren gjør sine egne estimater på hva kostnadene ved passiv indeksforvaltning vil være, og ikke kun henviser til Norges Banks estimater.

Som finansministeren helt sikkert vil være klar over, har Norges Bank en stor egeninteresse av å opprettholde den aktive forvaltningen, og deres estimater for kostnadene ved passiv indeksforvaltning kan således være farget av dette.

Svar:

Som det framgår av mitt svar datert 16. februar krever en sammenlikning av de faktisk oppnådde resultatene med en tenkt passiv forvaltning at en korrigerer for flere inntekts- og kostnadskomponenter. Jeg redegjorde i detalj for dette i mitt svar datert 16. februar.

I mitt svar ble det også vist til at en beregning av at fondets rapporterte årlige meravkastning på 0,21 pst. i perioden 1998 til tredje kvartal 2009 tilsvarte 9 mrd. kroner. Departementet mener dette også er et rimelig anslag på netto verdiskaping i aktiv forvaltning i perioden. Med netto verdiskaping menes at fondet var 9 mrd. kroner høyere enn hva det ville vært med en tenkt passiv forvaltning.

Norges Bank la i dag fram fondets resultater for fjerde kvartal 2009. Oppdaterte beregninger viser at fondet ved utgangen av 2009 var mer enn 20 mrd. kroner større enn ved en tenkt passiv forvaltning.

Jeg viser til at departementets årlige melding til Stortinget om forvaltningen av fondet vil bli lagt fram rundt påske. Det vil da være naturlig å komme tilbake til spørsmålet om hva fondets avkastning ville vært ved en passiv indeksering av fondet.

SPØRSMÅL NR. 737**Innlevert 24. februar 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 3. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Samtidig som det offentlige får store ekstra inntekter som følge av de ekstraordinære høye strømprisene, får private bedrifter og husholdninger ekstra utgifter. Strømprisene varierer sterkt med den følge at bedriftene rammes svært ulikt avhengig av hvor de er lokalisert.

Vil regjeringen vurdere generelle tiltak rettet mot

de deler av næringslivet som rammes ekstra hardt av høye strømpriser dersom dagens situasjon i kraftmarkedet vedvarer?»

BEGRUNNELSE:

Høyt strømforbruk på grunn av sterk kulde, lav fyllingsgrad i vannmagasinene på grunn av lite nedbør i de deler av landet hvor mye av vannkraftpro-

duksjonen skjer og redusert produksjon ved kjernekraftverk og kullkraftverk i Sverige og Danmark har gitt svært høye kraftpriser over hele landet med noen ekstreme utslag i deler av landet. Hvis de høye strømprisene varer ved over tid vil det ramme deler av næringslivet og arbeidsplassene hardt. Tiltak som bør vurderes for å avhjelpe situasjonen for disse bedriftene kan være midlertidige generelle skattelettelse. Disse må selvsagt bygge på objektive kriterier slik at de fanger opp bedrifter som rammes særlig hardt av høye strømpriser. Tilsvarende bør det også vurderes tiltak overfor husholdninger som rammes særlig hardt, slik som det har vært iverksatt under tidligere perioder med svært høye strømpriser.

Svar:

Jeg legger til grunn at representanten sikter til den kraftintensive delen av industrien. Disse industribedriftene har strøm som en viktig innsatsfaktor, og strømprisen har dermed stor betydning for bedriftenes resultat.

På grunn av denne tette koblingen mellom strømprisen og resultatet har imidlertid disse bedriftene i

stor grad sikret seg mot slike midlertidige prishopp som vi nå observerer. Anslagsvis 85 prosent av kraftforbruket til kraftintensiv industri er dekket av kommersielle kraftavtaler, kraft på myndighetsbestemte vilkår eller egen kraftproduksjon.

Videre har kraftintensiv industri som gruppe lavere nettleie enn øvrig forbruk, og en stor del av kraftintensiv industri er også fritatt for elavgiften. I tillegg har Regjeringen lagt til rette for etablering av innkjøpskonsortier hvor de kraftintensive bedriftene som deltar, kan motta tilskudd. Det er også besluttet å etablere en ny garantiordning under GIEK for kraftintensiv industris kraftkjøp. I saldert budsjett for 2010 har Stortinget fastsatt en ramme på 20 milliarder kroner for denne nye ordningen.

Regjeringen vurderer ikke midlertidige skatte- og avgiftslettelse for å kompensere for de høye strømprisene den siste tiden. Jeg viser her også til mitt svarbrev fra 15. februar til dokument 8:44 S (2009-2010) angående midlertidige reduksjoner i avgift på elektrisk kraft og merverdiavgift på elektrisitet i perioder med høye strømpriser.

SPØRSMÅL NR. 738

Innlevert 24. februar 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 8. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Hedmark merker folk de økte strømprisene nå om dagen. Prisene har aldri vært så høye.

Hva vil statsråden bidra med slik at vi får strømpriser som folk flest kan leve med?»

BEGRUNNELSE:

Det kan synes som at man ikke bruker de muligheter man har til å produsere nok strøm og dermed blir prisene høye.

Svar:

Vi har i vinter sett uvanlig høye strømpriser i nesten hele Norden. Sør-Norge og Jylland har skilt seg ut med lavere priser på grunn av begrensninger i overføringskapasiteten. De høye prisene skyldes en lang og kald vinter i kombinasjon med at store deler av svensk kjernekraft er ute av drift. I det siste har prisene i Sørøst-Norge, som Hedmark er en del av, steget.

Jeg har fokus på kraftsituasjonen og holdes lø-

pende oppdatert av Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) og Statnett. Jeg har vært i kontakt med min svenske kollega, næringsminister Maud Olofsson om situasjonen rundt de svenske kjernekraftverkene.

Produksjon og forbruk av elektrisitet er ikke jevnt fordelt over landet, og det er begrensninger i overføringskapasiteten mellom ulike regioner. Jeg ønsker ikke at det i lange perioder skal være store regionale prisforskjeller. Det er derfor et mål å fjerne store og langvarige flaskehalsen i sentralnettet. Økt satsning på nettutbygging og forbedret overføringskapasitet utgjør derfor viktige tiltak i Regjeringens strategi for å bedre kraftflyten og sikre kraftbalansen. Målet er økt overføringskapasiteten både mellom regioner innenlands og til utlandet.

Det er først og fremst styrket kapasitet over Oslofjorden som vil fjerne flaskehalsen mellom Sørøst- og Sørvest-Norge.

Regjeringen har også styrket satsingen på fornybar energi og energieffektivisering gjennom Enova.

SPØRSMÅL NR. 739**Innlevert 24. februar 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 4. mars 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Ifølge Bergens Tidende 24.2.10 har Utdanningsdirektoratet og Kunnskapsdepartementet det siste året utredet hvordan hensynet til integrering kan vektlegges ved behandling av søknader om privatskoler på religiøst grunnlag.

Kan statsråden redegjøre nærmere for innholdet i dette utredningsarbeidet, hvilke konklusjoner Utenriksdepartementets rettsavdeling og Justisdepartementets lovavdeling har kommet fram til og hvordan en slik forvaltningspraksis er forenlig med Norges internasjonale forpliktelser?»

BEGRUNNELSE:

Bergens Tidende har bedt om innsyn i flere dokumenter som omhandler utredningen foretatt av en interdepartemental arbeidsgruppe, men har i liten grad fått tilgang til dokumentene. Departementet nekter også å opplyse om mandatet til arbeidsgruppen på forespørsel fra avisen. Spørsmålet som reises berører retten til å starte og drive private skoler på et religiøst grunnlag, regulert i privatskoleloven og i internasjonale konvensjoner Norge er forpliktet av.

Svar:

Utredningen fra Justis- og politidepartementets lovavdeling og Utenriksdepartementets rettsavdeling er utarbeidet som en oppfølging av debatten som har kommet opp i forbindelse med etablering av private muslimske grunnskoler i Oslo og integreringshensyn. I forbindelse med utredningsarbeidet har Arbeids- og inkluderingsdepartementet vurdert ulike aspekter ved hensynet til integrering i forbindelse med godkjenning etter privatskoleloven.

Justis- og politidepartementets lovavdeling og

Utenriksdepartementets rettsavdeling har vurdert i hvilken grad det generelt er rettslig adgang til å legge vekt på hensynet til integrering i avgjørelsen av om religiøse skoler skal godkjennes etter privatskoleloven. Utredningen tar utgangspunkt i den europeiske menneskerettskonvensjonen, FN-konvensjonen om sivile og politiske rettigheter (SP), FNs barnekonvensjon og UNESCO-konvensjonen mot diskriminering i undervisning.

Utredningen fra Lovavdelingen og Rettsavdelingen konkluderer med at det i utgangspunktet vil være rettslig adgang til å ta hensyn til integrering ved behandling av søknader om godkjenning etter privatskoleloven. Hvorvidt det dermed vil være adgang til å avslå en søknad om godkjenning under henvisning til integreringshensyn vil imidlertid bero på en konkret vurdering i den enkelte sak. I denne vurderingen må det tas stilling til om et avslag vil være nødvendig for å ivareta integreringshensyn, om et avslag vil være et egnet virkemiddel for å fremme integrering, om det finnes andre mindre inngripende måter å ivareta integreringen på og om et avslag vil være et uforholdsmessig inngripende tiltak.

Avslutningsvis legges det i utredningen til grunn at ettersom skolenes trosgrunnlag i seg selv ikke vil være et saklig grunnlag for forskjellsbehandling, vil det foreligge en presumsjon for at det foreligger diskriminering (evt. ulovlig forskjellsbehandling) dersom skoler med visse trosgrunnlag godkjennes mens skoler med andre trosgrunnlag ikke godkjennes. Det fremgår videre av utredningen at overprøvingen kan bli svært inngående dersom et slikt avslag bringes inn for domstolene eller internasjonale klageorganer.

Utredningen fra Justisdepartementets lovavdeling og Utenriksdepartementets rettsavdeling er nå offentlig tilgjengelig på regjeringen.no/kd.

SPØRSMÅL NR. 740**Innlevert 24. februar 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 4. mars 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Den siste tiden har det vært flere profilerte saker i media der nordmenn har hatt behov for rettshjelp fra utenriktjenesten i møte med rettsvesenet i landet der de befinner seg.

Hvilke overordnede prinsipper følger Utenriksdepartementet når det blir ytt rettshjelp til norske borgere i utlandet som er mistenkt for alvorlig kriminalitet?»

BEGRUNNELSE:

Bolivia-saken, Kongo-saken, Marokko-saken og Martine-saken har alle satt norsk utenriktjenestes rettshjelp til nordmenn i utlandet i søkelyset. Det er viktig at slik hjelp gis, men det er også av betydning for Norges omdømme at vi selv følger de samme prinsippene i utøvelsen av vår rettshjelp som vi forventer av andre når det gjelder samarbeid med rettsinstansene i landet der den mistenkte forbrytelsen har funnet sted og spørsmål om utlevering.

Svar:

Innledningsvis vil jeg få fastslå at utenriktjenestens bistand til norske borgere er svært omfattende. Norske ambassader og utenriksdepartementet håndterer rundt regnet 80 000 ulike saker årlig. I det siste har det i media vært særlig fokus på de fire alvorlige saker du nevner i begrunnelsen for ditt spørsmål. I to av sakene står norske borgere anklaget i straffesaker. I ett tilfelle dreier det seg om en særdeles vanskelig sak om barnefordeling, barnebortføring og barns sikkerhet, mens den siste saken handler om en norsk borger som ble offer for en forbrytelse. Det sier seg selv at utenriktjenestens bistand i disse sakene må være ulik.

Det finnes en rekke bilaterale og regionale avtaler og konvensjoner som regulerer lovanvendelse, lovvalg og jurisdiksjon i tilfeller der borgere fra andre land inngår i en sivil sak eller en straffesak. Utenriktjenestens bistand til norske borgere i ulike land vil avhenge av sakens natur og om de land det dreier seg om er part i avtaler Norge også er part i. Den bistand utenriktjenesten kan yte norske borgere i utlandet er også regulert i internasjonale avtaler om rett og plikt for utenriktjenester, herunder særlig de to Wien-konvensjonene om diplomatisk og konsulært samkvem.

Utenriksdepartementets bistand til nordmenn i utlandet er regulert i lov om utenriktjenesten og i

utenriksinstruksen. Rettshjelp er ikke en del av den konsulære bistanden som skal tilbys. Bistanden til norske borgere skal ytes med respekt for de lover og regler som gjelder lokalt, så langt det er relevant.

I straffesaker skal spørsmål om skyld eller ikke-skyld avgjøres av domstolen i det landet som har jurisdiksjon i den enkelte sak. Vanligvis vil saken etterforskes og rettsforfølges der rettsbruddet har skjedd. Norske påtalemyndigheter har på nærmere forutsetninger adgang til å etterforske og å rettsforfølge saker der nordmenn har begått forbrytelser i utlandet. Når norske borgere er involvert i en straffesak for en utenlandsk domstol, er utenriktjenesten ikke part i saken og kan heller ikke søke å påvirke utfallet i saken.

Utenriktjenesten besøker norske borgere som er anholdt eller fengslet og forsikrer seg om at norske borgere får ivaretatt sin rettssikkerhet. Dette siste betyr eksempelvis at man sikrer at vedkommende får tilgang til advokat eller rettshjelp etter de regler og prosedyrer som gjelder lokalt. Dersom ikke vedkommende har fått oppnevnt advokat, kan utenriktjenesten orientere vedkommende om mulige advokater og formidle kontakt til advokat. Utenriktjenesten kan ikke anbefale en spesiell advokat eller på noen måte finansiere utgifter til advokat. Det er ikke alle anholdte eller arresterte norske borgere som ønsker bistand fra norske myndigheter. I slike tilfeller har ikke norske myndigheter noen særlig rolle å spille.

Utenriksdepartementet finansierer ikke rettshjelp. Norske borgere som er anklaget i alvorlige straffesaker i utlandet, kan søke Fylkesmannen i Oslo og Akershus om fri rettshjelp. Utenriktjenesten kan bistå i arbeidet med å søke fri rettshjelp.

Til tross for det omfattende arbeid som er skjedd internasjonalt når det gjelder å fremme menneskerettigheter og rettssikkerhet i de siste tiårene, er rettsystemene i ulike land svært forskjellige. Utenriktjenestens arbeid med å sikre ivaretagelse av norske borgere rettssikkerhet i saker i utlandet må derfor forstås innenfor rammen av det aktuelle lands rettsystem. Norske borgere kan ikke forvente at de samme rettssikkerhetsgarantier som gjelder i Norge vil gjelde under en sak anlagt andre steder.

Utenriktjenesten gir ikke juridisk bistand til personer i saker som verserer for utenlandske domstoler. Utenriktjenesten kan derimot gi generell informasjon om forholdene i det land vedkommende person oppholder seg. Utenriktjenesten kan være bindeledd mellom norske relevante myndigheter og vertslan-

dets myndigheter, og mellom vedkommende borger og vertslandets myndigheter. I en slik sammenheng kan også enkeltsaker tas opp, men da med respekt for lokal jurisdiksjon og internasjonale avtaler på feltet. Jeg har selv en rekke ganger tatt opp spørsmål om særdeles alvorlige saker der nordmenn har vært involvert i samtaler ned eller brev til kolleger.

Norske myndigheter har et sterkt, globalt engasjement i arbeidet mot dødsstraff. I saker der en norsk borger er idømt dødsstraff eller er tiltalt for forbrytelser der dødsstraff er et mulig utfall, er det naturlig at vi gir uttrykk for vårt prinsipielle syn og anmoder om at straffen ikke fullbyrdes.

Justisdepartementet har på vegne av Norge inngått flere bilaterale avtaler om soningsoverføring. På grunnlag av slike avtaler kan norske borgere som har mottatt rettskraftig fellende dom i utlandet på de avtalte betingelser overføres for soning i Norge. Det er også eksempler på at det i enkelttilfeller er fremforhandlet avtale om soningsoverføring for borgere med rettskraftig dom fra land det ikke er inngått avtale med på forhånd.

Utenriktjenestens bistand til norske borgere som er involvert i alvorlige straffesaker, som beskrevet over, kommer i tillegg til den alminnelige bistand utenriktjenesten yter norske borgere i utlandet. Norske borgere som er involvert i straffesaker vil også ha tilgang til den alminnelige bistand utenriktjenesten gir, som for eksempel utstedelse av pass, i henhold til gjeldende regler.

Mange land har skranker i egen lovgivning mot å utlevere egne borgere til andre land. I henhold til den norske utleveringsloven av 1975 kan norske borgere, med unntak for de nordiske land, ikke utleveres til utlandet. Gjennomføringen av den europeiske arrestordren vil ventelig medføre en større krets land som det vil bli adgang til å utlevere norske borgere til. Det vil dreie seg om europeiske land som har rettssystemer og rettspleie som i all vesentlighet kan sammenlignes med norsk rettspleie og som i hovedsak er underlagt de samme rettsikkerhetsstandarder som Norge, særlig Den europeiske menneskerettighetskonvensjon.

Jeg vil for øvrig få vise til Brev fra Det kongelige utenriksdepartement til Stortingets Kontroll- og konstitusjonskomité 29. april 2009 om Utenriksdeparte-

mentets rolle i saken om Martine Vik Magnussen. Se lenke:

<http://www.regjeringen.no/upload/UD/Vedlegg/brev/brevvarkk090429.pdf>

Til svar på skriftlig spørsmål fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide om den såkalte Marokko-saken (vedlagt), og til brev til Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité hva angår den såkalte Boliviasaken (vedlagt), brev til Fremskrittspartiets stortingsgruppe av 16.02.10 vedrørende drap på nordmenn i utlandet (vedlagt) og svar på skriftlig spørsmål fra Øyvind Korsberg (FrP) til utenriksministeren om norsk statsborger dømt i rettsak i Brasil.

<http://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Sporsmal/Skriftlige-sporsmal-og-svar/Skriftlig-sporsmal/?qid=43954>.

I disse brev går jeg også noe inn på prinsippene for den bistand utenriktjenesten yter norske borgere i utlandet.

3 vedlegg til svar:

Vedlegg 1:

Se lenke:

<http://www.regjeringen.no/upload/UD/Vedlegg/brev/boliviavar090510.pdf>

Vedlegg 2:

Se lenke:

<http://www.regjeringen.no/upload/UD/Vedlegg/brev/brevvarrap100216.pdf>

Vedlegg 3:

Se lenke:

<http://www.regjeringen.no/upload/UD/Vedlegg/brev/Brev%20fra%20Umin%20til%20Hoyre%20av%20170210%20Marokko%20saken.pdf>

SPØRSMÅL NR. 741**Innlevert 24. februar 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 2. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim****Spørsmål:**

«Sør-Afrika står allerede for 40 prosent av Afrikas klimagassutslipp. Nå planlegges i tillegg to store kullkraftverk. Det første, Medupi-anlegget, vil alene øke utslippene med 26 millioner tonn CO₂ i året.

Mener miljø- og utviklingsministeren at Norge i Verdensbankens styre bør stemme for eller mot å gi et lån på rundt 17 mrd. kroner til dette sterkt forurensende kullkraftverket?»

BEGRUNNELSE:

Medupi-kraftverket vil øke Sør-Afrikas klimagassutslipp betydelig og er ikke klargjort for renseanlegg. Det meste av kraften vil gå til industri og aktuelle industriprosjekter vil kunne gjøre store innhugg i regionens begrensede tilgang på vann. Miljøorganisasjoner er følgelig bekymret både ut fra et globalt klimaperspektiv og et lokalt miljøperspektiv. Norge stemte i Afrikabankens styre for å gi et lån på 15 mrd kroner. Nå skal Verdensbankens styre ta standpunkt til et enda større lån.

Svar:

Representanten Ropstads spørsmål går til kjernen i fundamentale dilemmaer knyttet til klima og fattigdom. Bør vi medvirke til at utviklingsbankene finansierer skitten kullkraft som øker de globale utslipp? Har vi på den annen side rett til å nekte utviklingslandene sårt tiltrengt energi og økonomisk vekst?

Norge er som aksjonær i Verdensbanken representert i bankens styre med en stemmevekt på 0,6 %, gjennom en felles nordisk-baltisk styrerepresentant. Det er med andre ord ingen egen norsk stemme i styret. Vår påvirkningskanal er først og fremst de interne drøftingene i den nordisk-baltiske kretsen. Det er imidlertid viktig å understreke at Medupi-prosjektet vil bli realisert også uten lånefinansiering fra Verdensbanken.

Det er riktig som representanten Ropstad påpeker at Sør-Afrika står for 40 prosent av Afrikas klimagassutslipp. I dette bildet hører det også med at Afrika

samlet bare står for rundt 3 prosent av de globale utslippene.

Sør-Afrika har på grunn av befolkningsøkning og økonomisk vekst et økende underskudd på kraft. Kraftkrisen de siste årene har ført til tvungen reduksjon i industriproduksjonen med masseoppsigelser, økt arbeidsledighet og påfølgende sosial uro. I tillegg må vi huske at Sør-Afrika er en motor for vekst og energileverandør til hele det sørlige Afrika. De spiller derfor en rolle for energisikkerheten i hele regionen.

Kull er en viktig naturressurs i Sør-Afrika, og 90 prosent av kraftproduksjonen kommer fra fossilt brensel. Samtidig er landet bevisst på at klimagassutslippene må ned. Sør-Afrika har vedtatt ambisiøse utslippsreduksjonsmål og øker nå strømprisene kraftig år for år. Dette vil fremme arbeidet med energieffektivisering og kan gjøre andre fornybare energikilder mer lønnsomme på sikt. I et slikt perspektiv er jeg ikke udelt begeistret for en strategi for energisikkerhet som innebærer nye, store satsinger på kullkraft. Vi er opptatt av å bidra til økt satsing på energieffektivisering og rein energi, både i forhold til utviklingsbankene og i vårt bilaterale samarbeid med Sør-Afrika.

Det er imidlertid delte oppfatninger om hvorvidt Sør-Afrika kan dekke sitt energibehov de nærmeste årene uten å ta i bruk mer kullkraft. Et annet forhold er at med deltakelse av Verdensbanken i Medupi-prosjektet sikrer en at i alt 4,5 mrd kroner øremerkes til energieffektivisering, sol- og vindkraft og jernbaneutbygging. Dette er noe som vil falle bort dersom en henter finansieringen i det kommersielle markedet,

Igjen; dette er en svært vanskelig sak som stiller oss overfor en rekke dilemmaer. Derfor ønsker jeg å få saken ytterligere belyst før jeg trekker en endelig konklusjon med hensyn til hvordan vi vil forholde oss i den videre prosessen i den nordisk-baltiske kretsen fram mot styrebehandling 23. mars. Jeg vil komme tilbake til representanten Ropstad når vi har truffet en beslutning.

SPØRSMÅL NR. 742**Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp****Besvart 3. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva er justisministerens vurdering av å etablere et system for sentralisert for registrering av anmeldelser av større og grenseoverskridende kriminalitet?»

BEGRUNNELSE:

Kriminaliteten utføres i økende grad på tvers av politidistriktenes grenser. Politiet bør få flere verktøy som gir mulighet til raskt å gjenkjenne og avdekke slik grenseoverskridende kriminalitet. Bedrifter og organisasjoner med virksomhet fordelt rundt om i landet, og som utsettes for kriminalitet, kan sitte med informasjon og erfaringer som vil kunne være verdifulle for politiet. Det bør derfor legges til rette for god og enkel informasjonsutveksling mellom disse og politiet. Etablering av en sentralisert enhet for registrering av anmeldelser av større og grenseoverskridende kriminalitet kan være et bidrag til dette. Næringslivets Sikkerhetsråd har blant annet foreslått en slik løsning.

Svar:

Innledningsvis viser jeg til at jeg deler representanten Werps vurdering av at den organiserte kriminaliteten stadig endrer seg, blir bedre organisert i sin utførelse og er meget mobil. Dette gir myndighetene nye utfordringer, både politisk, metodisk og ressursmessig. Derfor er også forebygging og bekjempelse av alle former for organisert kriminalitet en prioritert oppgave for justissektoren. Særlig er det viktig å styrke samarbeidet tverrsektorielt med hensyn til informasjonsinnhentning og – utveksling. Jeg har derfor iverksatt flere tiltak for å forsterke innsatsen mot den organiserte, alvorlige kriminaliteten.

Kriminalitet begått av mobile vinningskriminelle har de senere år økt betraktelig og gir politiet store utfordringer. Denne form for kriminalitet krever optimal utnyttelse av etterretningsinformasjon og en bedre koordinering av politiets arbeid.

Det nasjonale etterretningssystemet Indicia er på plass i samtlige politidistrikt, noe som sammen med Politidirektoratets strategi for etterretning og analyse, er sentrale virkemidler i kampen mot grenseoverskridende kriminalitet og for å sikre samarbeid på tvers av distriktsgrensene.

Jeg har iverksatt flere tiltak for å styrke innsatsen mot organisert kriminalitet herunder for å effektiv-

sere informasjonsutvekslingen som er avgjørende for at politiet raskere skal kunne følge opp.

I budsjettet for 2010 er det opprettet 45 årsverk for å styrke innsatsen mot mobile kriminelle. Politidirektoratet og Riksadvokaten skal, i samarbeid med Kripos, bidra til en styrket koordinering av innsatsen mot mobil organisert kriminalitet, herunder nødvendig samarbeid mellom politidistriktene og UP. Stillingene i den såkalte "Innsatsstyrken", er foreslått fordelt med hhv. 10 stillinger til Kripos, 10 til UP, 20 til Oslo politidistrikt og 5 til Hedmark politidistrikt. Dette vil gi en betydelig ressursmessig styrking av denne innsatsen.

Økte ressurser vil gi en styrking av innsatsen i form av strategiske og operative etterretningsanalyser, spaning og bistand til politidistriktene. Innsatsstyrkens arbeid må ses i sammenheng med politiets styrkede innsats mot mobil organisert kriminalitet for øvrig, herunder blant annet hurtigprosjektene for effektiv pågripelse, domfellelse og uttransportering av utenlandske statsborgere som begår kriminalitet samt den styrkede innsatsen knyttet til grensenære kontroller.

Østfold politidistrikt har i 2010 fått en generell styrking på utlendingsfeltet noe som vil bidra til en styrking av den generelle kriminalitetsbekjempelsen i grenseområdene. Politiets utlendingsenhet er sentral når det gjelder rask uttransportering etter dom/soning. Det er viktig å inngå nye tilbaketakelsesavtaler samt å effektivisere og utvide ordningene med sningsoverføring til de domfeltes hjemland.

Det er i dag igangsatt samarbeidsprosjekter i flere politidistrikter hvorav flere er fellesprosjekter. Det er viktig med en god koordinering og samordning av disse prosjektene.

Grenseoverskridende kriminalitet er ikke et arbeid for norsk politi alene.

Politiet er avhengig av et godt samarbeid med andre relevante aktører for å bekjempe kriminalitet. I denne forbindelse er det derfor viktig at informasjonsutveksling og samordnende tiltak prioriteres. Det er en løpende dialog mellom politiet og Næringslivets bransjeorganisasjoner, herunder Næringslivets Sikkerhetsråd, om ulike trender/temaer. Lokalt samarbeid mellom næringsliv og politi er en effektiv og utbredt samarbeidsform.

Samarbeid mellom politiet og andre aktører står sentralt i regjeringens handlingsplan Gode krefter som ble fremlagt høsten 2009. Flere av tiltakene retter seg mot økt samarbeid gjennom blant annet SLT (Samordning av lokale kriminalitetsforebyggende

tiltak) og politiråd. For å styrke informasjonen og kommunikasjonen mellom politiet og næringslivet, er næringslivets rolle spesielt nevnt som eget tiltak i forbindelse med at det skal utvikles en egen veileder til bruk for SLT og politiråd. Politiets intensjon i tiden fremover vil være å bygge videre på de eksisterende samarbeidsformene med næringslivet fremfor å etablere nye strukturer for dette.

Også internasjonalt er politiet avhengig av et godt og nært samarbeid. Gjennom for eksempel Schengen-samarbeidet deltar Norge i en del av EUs justispolitiske arbeid. Det er en prioritert oppgave å sikre at norsk politi og påtalemyndighet kan benytte viktig EU-regelverk for kriminalitetsbekjempelsen. Norge deltar dessuten i det omfattende arbeidet som utføres av EU grensekontrollbyrå, Frontex.

Schengen-informasjonssystem(SIS) er også et viktig virkemiddel i bekjempelsen av den grenseoverskridende organiserte kriminaliteten. Norge har deltatt aktivt for å fullføre det omfattende arbeidet med å utarbeide regelverk for neste generasjons Schengen-informasjonssystem (SIS II). Systemet kan tidligst forventes å være ferdig til bruk i slutten av 2011. SIS II gir politiet en utvidet adgang til registreringer til bruk i etterforskningen.

Det er videre en utvidet informasjonsutveksling gjennom ELYS II. Systemet gir blant annet en direkte kobling til de internasjonale databasene til Interpol og Schengen. Lokale politidistrikter, grenseoverganger og flyplasser har nå direkte tilgang til å søke nasjonale og internasjonale registre fra sine tjenestesteder.

Jeg fortsetter arbeidet med å iverksette deltakelse i Prüm-samarbeidet som åpner for direkte adgang for Norge til databaser for DNA, fingeravtrykk og kjøretøyregistre i europeiske land.

Stortinget sluttet seg til regelendringer som legger til rette for en nordisk arrestordre som øker effektiviteten i straffeforfølgelsen over landegrensene. (Jfr. LOV 2008-09-19 nr. 77).

Jeg viser avslutningsvis til at det er avholdt et møte mellom politidirektøren og daglig leder for Næringslivets sikkerhetsråd. I møtet ble det vist til at forslaget om en sentralisert enhet for anmeldelser ikke støttes. "Innsatsstyrken" og en utbygging av etterretningen på Kripos vil gi en betydelig forbedring når det gjelder å registrere slik seriekriminalitet og iverksette tiltak raskere enn i dag. På denne bakgrunn ser jeg ikke behov for en egen enhet for sentralisert registrering av slike anmeldelser.

SPØRSMÅL NR. 743

Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 4. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hva er justisministerens vurdering av regelverket, prosedyrene og praktisering knyttet til endring av grensene for lensmannsdistrikter, hvor både politifaglige og lokaldemokratiske hensyn skal ivaretas?»

BEGRUNNELSE:

Debatten om strukturen for lensmannsdistrikter og plassering av lensmannskontorer pågår flere steder i landet. Tidligere har signalet til de berørte kommunene vært at kommunestyret hadde det avgjørende ordet for eventuelle endringer av grensene for lensmannsdistriktet. Dette er en viktig og intens diskusjon som skal balansere hensynet til både effektiv polititjeneste og lokal tilstedeværelse.

Svar:

(1) Grenseendringer for lensmannsdistrikter
Regelverk

Inndelingen i lensmannsdistrikter fastsettes av Kongen, jf Politiloven § 16, første ledd.

Prosedyrer og praktisering

Stortinget åpnet i forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 42 (2004-2005) Politiets rolle og oppgaver opp for justeringer i inndelingen i lensmannsdistrikter, jf Innst. S. nr. 145 (2005-2006), hvor det står på s. 9:

”Komiteen mener at samfunnsforhold og oppgaver endrer seg over tid, og politi- og lensmannsetatens struktur derfor ikke kan være helt fastlåst. Komiteen mener at det skal være en viss mulighet for oppmyking av rammene for å organisere polititjenesten lo-

kalt for å sikre rekrutteringen av politiutdannet personell og bedre tjenestetilbudet lokalt. Det vises til politiloven § 16 der grensereguleringer i hvert enkelt tilfelle er en sak for regjeringen, som overfor Kongen i statsråd innstiller på endringer i tjenestestedenes grenser. Komiteen ønsker å åpne for justering i organiseringen lokalt med begrensede forsøk i utvalgte distrikter.”

Departementet fulgte opp komiteens merknad i eget oppdragsbrev til Politidirektoratet datert 04.01.07. Departementet ba direktoratet om å etablere en prøveordning i to politidistrikter med mulighet for å få prøvd ut både grensereguleringer, offentlige servicekontorer og et strukturert og forpliktende samarbeid med kommunene (politiråd). Hordaland politidistrikt iverksatte sin prøveordning høsten 2008, og det er fra årsskiftet 2009/2010 etablert en prøveordning i Follo politidistrikt. Det skal gjennomføres en bred evaluering av prøveordningen. Evalueringen skal blant annet omfatte publikumsundersøkelse, kommunenes synspunkter og politiets vurdering av tjenesteutøvelse og ressursbruk. Evalueringen av prøveordningen i Hordaland politidistrikt vil foreligge sensommeren 2010.

Direktoratet blir i samme brev bedt om å oversende enkeltsaker hvor det er lokal enighet om behovet for grensereguleringer til departementet for videre behandling. Det blir i brevet presisert at formålet med grensereguleringene er å styrke distriktets evne til effektiv kriminalitetsbekjempelse, og legge grunnlaget for en bedre publikumstjeneste og responstid. Brevet stiller som forutsetning at forslagene er forelagt både kommuner og fagorganisasjoner.

(2) Etablering av driftsenheter i politidistriktene (regionalordning)

Politilovens § 16 skiller prinsipielt mellom politiets tjenesteenhetsstruktur og driftsenhetsstruktur. Kongen i statsråd fastsetter tjenesteenhetsstrukturen, mens departementet fastsetter driftsenhetsstrukturen.

Med betegnelsen driftsenhet mener loven blant annet en organisering av flere lensmannskontorer (regionalordning), og hvor den enkelte lensmann har den faglige ledelsen ved lensmannskontoret, mens administrative oppgaver som eksempelvis budsjett, personalansvar og virksomhetsplanlegging ivaretas av den lensmann som er driftsenhetsleder. Ved endring i driftsenhetsstrukturen blir det ingen endringer i grenser eller utadrettede oppgaver for den enkelte lensmann.

Det er etablert driftsenheter i flere politidistrikter. Tilbakemeldinger fra Politidirektoratet viser at denne organisatoriske løsning bidrar til mer effektiv ressursutnyttelse og polititjeneste.

Politidirektoratet har det utøvende ansvaret for faglig ledelse, styring, oppfølging og utvikling av politidistriktene. For at direktoratet skal kunne ivareta sitt ansvar på en best mulig måte er fullmakten til å

fastsette den administrative driftsenhetsstrukturen i brev datert 26.01.10 delegert fra departementet til direktoratet.

(3) Min vurdering

Den problemstilling som representanten reiser er prinsipielt viktig. Etter min oppfatning er hensynet til polititjenesten og lokaldemokratiet begge viktige, og legitime hensyn. Dagens prosedyre ivaretar både politifaglige og lokaldemokratiske hensyn, mens dagens praksis legger avgjørende vekt på synspunktene til berørte kommuner.

I hvilken grad det vil bli gjort endring i dagens praksis vil blant annet avhenge av evalueringen av prøveordningen. Evalueringen av prøveordningen i Hordaland politidistrikt vil inneholde synspunkter både fra publikum, kommune og politi. Jeg vil avvente denne før jeg eventuelt vurderer endringer i dagens prosedyre og praksis. Ellers vil jeg peke på den mulighet som ligger i å etablere driftsenheter, som et viktig tiltak for å styrke polititjenesten og bedre ressursutnyttelsen lokalt.

En solid grunnbemanning er etter min oppfatning en avgjørende forutsetning for å opprettholde en desentralisert politistruktur, et mer nært og sterkt politi og en akseptabel responstid. Regjeringen har i perioden 2006-2010 gjennomført en meget påkrevd styrking av politiet, blant annet gjennom rekordhøye studentopptak til Polithøgskolen, ny særavtale om arbeidstidsbestemmelser og 460 sivile stillinger i regjeringens tiltakspakke. Særlig vil jeg peke på politibudsjettet for 2010, som er tidenes politibudsjett med en styrking på 1,3 milliarder kroner i forhold til 2009.

Videre vil jeg vise til den resultatreform som er under oppstart i disse dager. Formålet med reformen er å få mer politikraft ut av de til enhver tid tilgjengelige ressurser. Reformen er bredt anlagt, og vil blant annet omfatte en vurdering av distrikts- og driftsenhetsstrukturen i politi- og lensmannsetaten. Reformen skal bidra til redusert kriminalitet, økt oppklaring og et mer nært og sterkt politi.

Trygghet forutsetter et mer nært og sterkt politi. Et mer nært og sterkt politi er en viktig forutsetning for det samvirke som må finne sted i en felles bestrebelse på å forebygge og redusere kriminaliteten og for at politiet skal fylle sine oppgaver knyttet til lokal krisehåndtering og redningstjeneste. Viktige forutsetninger for et mer nært og sterkt politi er gode relasjoner til publikum og kommune. For å styrke relasjonen til kommunen har regjeringen etablert politiråd. Det er per 31.12.2008 etablert 276 politiråd som omfatter 309 kommuner (72 prosent av kommunene), og i tillegg hadde 12 prosent av kommunene politiråd under planlegging. Jeg vil i tiden framover legge vekt på å videreutvikle lokale samarbeidsstrukturer som politiråd og SLT.

SPØRSMÅL NR. 744**Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 3. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Politiet må kutte 20 stillinger i Hedmark. Dette bl.a. for å spare inn et underskudd fra 2009. Dette vil bl.a. føre til lengre saksbehandlingstid og færre folk på overtid.

Hva vil statsråden bidra med for at dette ikke går ut over folks rettssikkerhet?»

Svar:

Siden regjeringsskiftet i 2005 til 2010 er budsjettet til Hedmark politidistrikt økt fra 189,3 mill. kroner til 261,8 mill. kroner, en vekst på 38 %. Fra 2009 til 2010 er budsjettet økt med hele 27,1 mill. kroner (12,5 %). Hedmark politidistrikt fikk 17 årsverk i forbindelse med tiltakspakken som ble lagt frem i januar 2009. Dette er videreført i 2010 med helårsvirkning på 11 mill. kroner. Politi-distriktets kompensasjon i forbindelse med særavtalen om arbeidstidsbestemmelser utgjør 10,5 millioner kroner i 2010.

I følge politimesteren i Hedmark er det riktig at politidistriktet må redusere bemanningsnivået noe i forhold til dagens situasjon, men ikke i slikt omfang som antydnet i spørsmålet fra stortingsrepresentant Bredvold.

Hedmark politidistrikt må redusere driftsutgiftene i 2010 på grunn av:

1. Underskudd fra 2009:
 - a. Krevende etterforskning av en straffesak
 - b. Utgifter i forbindelse med nytt bygg
2. Merutgifter til husleie i 2010
3. Bidrag til å fornye politiets IKT-systemer

Politidistriktet har relativt sett fått et budsjett som forventet for 2010. Politidistriktet opplyser at man kommer til å måtte kutte kostnadene med om lag 8 mill. kroner for å komme i balanse. Politidistriktet informerer at kuttene vil skje på en slik måte at det i så liten grad som mulig går ut over kapasiteten til å løse politiets primæroppgaver. Når det gjelder oppgaveløsning vil en forsvarlig vakt- og beredskap/forbyggende kriminalitetsbekjempelse ha første prioritet, og politiet skal gjøre sitt beste for at en streng budsjett disiplin ikke skal gå utover folks rettssikkerhet.

Regjeringen har, både i denne og i forrige periode, økt politiets budsjetter vesentlig. Vi arbeider hele tiden for at politiet skal få ressurser og rammevilkår som setter etaten i stand til å ivareta sine oppgaver på en god måte. Siden regjeringsskiftet har budsjettet økt fra 8,748 milliarder kroner i 2006 til 11,616 mil-

liarder kroner i 2010. Dette er en vekst på 2,9 milliarder kroner (32,8 %). I 2010 ble budsjettet økt med hele 1,3 milliarder kroner, til tidenes største politibudsjett.

Justisdepartementet har valgt å fokusere på stillingsvekst og økt politidekning i forbindelse med de årlige budsjettene. Bakgrunnen for dette er bl.a. rapporten "Politiet mot 2020 - Bemannings- og kompetansebehov i politiet" som ble utarbeidet av Politidirektoratet (POD) i 2008. POD og politiets organisasjoner fremhevet behovet for å styrke bemanningen med 2 700 polititjenestemenn og 1 000 sivile stillinger innen 2020. I forbindelse med tiltakspakken i fjor ble det bl.a. opprettet 460 sivile årsverk i politi- og lensmannsetaten. I praksis betyr dette at om lag 280 polititjenestemenn kan frigjøres til operativt arbeid. I 2010 vil det bli tatt opp hele 720 studenter til Politihøgskolen. Dette er et rekordhøyt opptak. Høye opptak til Politihøgskolen sikrer at det er tilstrekkelig utdannede polititjenestemenn til å øke politibemanningen slik som det er foreslått i ovennevnte bemanningsrapport.

I tillegg er det som en del av den nye særavtalen om arbeidstidsbestemmelser i politiet, som trådte i kraft 1. oktober 2009, gjort avtale om å øke arbeidstiden for mange politiansatte med en time pr uke. Dette representerer en ytterligere ressursøkning på anslagsvis 230 årsverk. Til sammen gir dette et betydelig løft for politiet.

Imidlertid er det slik at politiet til enhver tid må sørge for å dekke de driftsmessige utfordringene de har. Å fornye IKT-systemene i politiet er helt nødvendig og en forbedret IKT-plattform vil også bidra til å frigjøre ressurser på sikt. Det er derfor nødvendig å prioritere IKT i år og Politidirektoratet har økt bevilgningene til dette.

Politibudsjettet fordeles etter en fordelingsmodell som benytter en rekke kriterier for å få en riktigst mulig fordeling mellom politidistriktene. Når politidistriktet får sin årlige rammetildeling, er det distriktets ledelse som har ansvaret for at ressursene fordeles slik at innbyggerne får en best mulig polititjeneste.

For å få mer kunnskap om ressursfordeling og disponering i politi- og lensmannsetaten, har jeg bedt Politidirektoratet gjennomføre en driftsanalyse. Den endelige rapporten vil foreligge nå i mars. På bakgrunn av denne analysen vil jeg vurdere behovet for endringer og forbedringer når det gjelder ressursfordeling og prioritering.

Helt til slutt, og som et direkte svar på spørsmålet vil jeg gjenta at Hedmark politidistrikt har fått et bud-

sjett for 2010 som er økt med kr 27,1 million, eller 12,5 %.

SPØRSMÅL NR. 745

Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 4. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Vil statsråden gå inn å sørge for at grunneieren får en kompensasjon for eiendommen, som står mer i stil med markedsprisen i området?»

BEGRUNNELSE:

I avisen Nye Troms 25. februar kan man lese at Avinor leier 4 mål tomt for kr. 1200 i forbindelse med installasjon av en mast, barduner og en administrasjonshytte. Avtalen som er gjort av den tidligere eieren er fra begynnelsen av 1970 tallet. Grunneieren krever en ny og forbedret avtale med Avinor.

Svar:

Spørsmålet dreier seg om en grunnleieavtale mellom Avinor AS og en grunneier for plassering av et flynavigasjonsanlegg (Målselv radiofyrtårn). Avinor ivaretar en omfattende statlig luftfartsinfrastruktur, og inngåelse og forvaltning av slike avtaleforhold er en del av Avinors løpende virksomhet.

Avinor opplyser om at den aktuelle grunnleieavtalen er en helt ordinær avtale for denne type anlegg, og er opprinnelig inngått i 1972 med en senere end-

ring i 1993. Avtalen har ingen bestemmelser om regulering av det årlige grunnleiebeløp. Avinor praktiserer nå regulering av slike avtaler hvert 10 år etter endringen i pengeverdien, i tråd med de bestemmelsene i tomtefesteloven § 15 som gjelder for feste kontrakter til andre formål enn bolig-/fritidsformål og hvor partene "ikkje tvillaust har avtalt at festeavgifta skal stå uendra eller dei har avtalt regulering på anna måte". Grunnleiebeløpet er etter siste oppregulering i 2006 nå kr 1228,-. Grunneier har også fått tilbud om å gjøre om den årlige betaling til et engangsbeløp på kr 33 700 kroner, som tilsvarer 8 425 kroner pr dekar.

I følge Avinor er anlegget etablert på skogsmark i et typisk landbruksområde. Avinor påpeker at en slik pris er romslig betaling både vurdert ut fra markedspriser ved frivillig salg av arealer til skogbruksformål, og ut fra de erstatninger som gis ved erverv av slike arealer på ekspropriasjonsrettelig grunnlag.

Jeg har tillit til at Avinor kan håndtere sine eiendomsavtaler på en forsvarlig måte, og det er ikke aktuelt for Samferdselsdepartementet å gå inn nå og instruere Avinor gjennom eierstyring for å få endret denne enkeltavtalen.

SPØRSMÅL NR. 746

Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 3. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«E18 fra Kr. sand til Arendal har sammenhengende midtdelere på nesten hele stekningen, med unntak av et lite stykke fra Bietunellen til Grimstadporten. På nevnte veibit har det vært mange ulykker i vinter. Da jeg tok opp dette i skriftlig spørsmål

dok.nr. 15:445 (09-10), kom det positivt løfte om bygging av midtdeler i 2011 og at dette ville få særskilt omtale i statsbudsjettet.

Vil statsråden allerede nå i forbindelse med revidert statsbudsjett 2010 sette av midler til prosjektering av prosjektet?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden har bekreftet at veien må utvides i bredden på flere av delstrekningene på stykket fra før Bietunnelen til etter Grimstadporten, som ligger i Grimstad mellom Kristiansand og Arendal. Dette må gjøres før det kan settes opp midtdele. Når en vei skal utvides pleier man imidlertid å sette av midler til å prosjektere strekningen først, og dersom vi skal kunne sette i gang byggingen i 2011 som statsråden har lovet, er det viktig at det snarest settes av tilstrekkelige midler til prosjekteringen. Jeg viser til dokument nr. 15:595 (2009 - 2010), der jeg i detalj viser til viktigheten av denne utrygge strekningen på E18.

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til mine svar på spørsmålene nr. 445 og 595 fra representanten Godskesen.

Disse to spørsmålene dreide seg også om bygging av midtdele på denne konkrete strekningen på E18 i Grimstad kommune.

Jeg er fortsatt positiv til å forsere arbeidet med midtrekkverk på den aktuelle strekningen så langt det er praktisk og budsjettmessig mulig. Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til Stortinget med saken i forbindelse med statsbudsjettet for 2011.

Det må utarbeides en reguleringsplan for strekningen. Dersom arbeidet med planlegging kommer i gang umiddelbart, opplyser Statens vegvesen at det kan være mulig å starte byggingen i 2011. Jeg forutsetter at Statens vegvesen prioriterer planlegging av midtrekkverk på den aktuelle strekningen innenfor tildelte økonomiske rammer.

SPØRSMÅL NR. 747

Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 9. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Når vil Stortinget få seg forelagt forslag til nytt anbud for kystruten Bergen-Kirkenes, og kan statsråden bekrefte eller avkrefte at hun legger opp til et hurtigrutekonsept der seilingsmønsteret er minst like godt som i dag med daglige seilinger gjennom hele året?»

BEGRUNNELSE:

Hurtigruta er av stor betydning for folk og næringsliv, og det er særdeles viktig at ny anbudsrunder ikke medfører kutt i dette tilbudet. Etter at Hurtigruten ASA i en børsmelding i august 2008 opplyste om at selskapet ikke kunne stå ved eksisterende avtale, har departementet satt i verk et arbeid med å konkurranseutsette kystruta Bergen-Kirkenes på nytt. Denne prosessen ser nå ut til å trekke ut i tid, noe som skaper usikkerhet og uforutsigbarhet for berørte par-

ter. Jeg viser til svar fra statsråden datert 23.11.2009 på spørsmål fra KrF, der det opplyses om at Regjeringen vil ta stilling til fremtidig seilingsmønster når en kjenner kostnadene for de ulike alternativene bedre. Det haster nå med å få fakta på bordet slik at Stortinget kan ta stilling til om det blant annet er behov for en endret kjøpsavtale for å sikre et tilbud som er minst like godt som i dag.

Svar:

Tilbudet på kystruta Bergen – Kirkenes er en viktig sak for regjeringen. Arbeidet med å klargjøre konkurransegrunnlaget er imidlertid krevende, der blant annet økonomiske, tekniske, miljømessige og juridiske spørsmål må avklares.

Min ambisjon er at konkurransegrunnlaget skal være klart og at utlysning av konkurransen skal kunne gjennomføres i vår.

SPØRSMÅL NR. 748**Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 5. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Det er fortsatt stor usikkerhet blant Navs brukere når det gjelder arbeidsavklaringspenger og plikten til å sende inn meldekort hver 14. dag. I Stortinget har statsråden på spørsmål vært enig i det må tjene et formål å holde fast på meldeplikten, ikke minst i forhold til brukere som åpenbart ikke endrer status hver 14 dag, f.eks. mange på midlertidig uføretrygd. Statsrådets forsikringer har imidlertid ikke ført til noen endring fra Nav, kriteriene tolkes like strengt.

«Hvordan vil statsråden følge opp saken?»

Svar:

Jeg vil minne om at Stortinget sluttet seg til regjeringens forslag i Ot.prp. nr. 4 (2008-2009) Om endringer i folketrygdloven og i enkelte andre lover (arbeidsavklaringspenger, arbeidsevnevurderinger og aktivitetsplaner). En viktig del av forslaget var at det skulle være et vilkår for å få rett til arbeidsavklaringspenger at en melder seg for Arbeids- og velferdsetaten hver fjortende dag og gir opplysninger som har betydning for retten til ytelsene. Meldekortet kan enten sendes via Internett, slik 80 prosent av alle de som i dag har plikt til å sende meldekort gjør, eller det kan sendes i posten.

Stortinget sluttet seg også til forslaget om at det bare skal gis fritak fra meldeplikten dersom det vil være unødig tyngende for medlemmet å overholde den. Det er praktiseringen av denne fritaksregelen dette spørsmålet dreier seg om og som jeg tidligere har kommentert i Stortinget. Etter nærmere forespørsel til direktoratet har jeg fått opplyst at spørsmålet

om fritak vil bli avgjort etter en konkret vurdering av den enkelte mottakers forutsetninger for å fylle ut og levere meldekort. Denne vurderingen blir gjennomført av dem som har direkte kontakt med brukeren, dvs. det lokale NAV-kontoret. Etaten har dermed vurdert fritak for innsending av meldekort for alle tidligere mottakere av rehabiliteringspenger og tidsbegrenset uførestønad. Brukere som ikke får innvilget fritak, kan påklage vedtaket. En slik individuell vurdering av hver enkelt bruker gir etter mitt syn den mest betryggende oppfølging av denne unntaksregelen og langt utover hva generelle standarder for fritak vil kunne innebære.

Arbeids- og velferdsetaten har opplyst at de har iverksatt en lang rekke informasjonstiltak rettet mot brukerne ifm. overgangen til ny ytelse, herunder om muligheten til å søke om fritak fra meldeplikten. Direktoratet har hatt dialog med representanter for brukerorganisasjoner i dette arbeidet. Etaten har bl.a. sendt ut informasjon til alle som fra 1. mars 2010 vil motta arbeidsavklaringspenger i flere omganger. I løpet av februar er det sendt ut egne brev med informasjon om utfylling av meldekort og mulighet til å få fritak fra meldeplikten til alle som før 1. mars 2010 mottok rehabiliteringspenger eller tidsbegrenset uførestønad.

Jeg mener at det er lagt tilstrekkelig godt til rette for at mottakere som har behov for fritak, skal få det. Mottakere som ikke har fått fritak skal derfor fra 1. mars 2010 melde fra om forhold som har betydning for utbetalingen av og størrelsen på ytelsen i form av meldekort.

SPØRSMÅL NR. 749**Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad****Besvart 10. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Kraftsituasjonen flere steder i landet er for tiden prekær. Allikevel gjøres vi stadig oppmerksom på utbyggere hvis søknader blir liggende ubehandlet i lange tider i påvente av for eksempel fylkesvise planer.

Har statsråden noe synspunkt på hvor lenge man

kan avvente å behandle ventende søknader i påvente av utarbeidelse av slike fylkesvise planer og hvor avgjørende vekt bør NVE legge på føringene i slike fylkesvise planer når de behandler søknader om kraftutbygging?»

Svar:

Som representanten Grimstad er kjent med har NVE en stor mengde kraftutbyggings-saker til behandling; både vindkraft og vannkraft. NVEs konsesjonsbehandlingskapasitet er doblet siden 2005, og antall saker som ferdigbehandles hvert år er økende.

For enkelte søknader er det forsvarlig ut fra kravene til saksbehandling at det foretas en samordnet konsesjonsbehandling, for eksempel der flere små vannkraftverk er omsøkt i et område. Tilsvarende koordineres konsesjonsbehandlingen av vindkraft og tilhørende nettførsterkninger regionvis. En slik koordinering styrker beslutningsgrunnlaget. Behandlingen gir mulighet for å sikre en god ressursutnyttelse, god koordinering med nettutvikling og lavest mulig konflikter med miljøverdier og andre samfunnsinteresser.

Det kan i spesielle tilfeller også være grunn til å forskyve behandlingen av enkelte prosjekter der en regional plan er under utarbeidelse. Det er imidlertid klargjort i retningslinjer for små vannkraftverk at det ikke er aktuelt å utsette behandlingen av alle prosjekter til den regionale planleggingen er avsluttet. NVE skal kun legge saker på vent der fylkeskommune eller kommune etter en konkret vurdering av området anmoder om dette, og hvor planarbeid er igangsatt. Foreløpig har NVE mottatt få slike henvendelser når

det gjelder småkraftsaker. Jeg presiserer at det ikke er tilstrekkelig begrunnelse for å legge søknader på vent at det ikke foreligger regionale planer. For vindkraft foregår konsesjonsbehandlingen regionvis. NVE kommuniserer med fylkeskommunen for om mulig å koordinere prosessene der en regional plan er under utarbeidelse.

I forbindelse med godkjenningen av regionale planer vedtatt av fylkestinget kan Miljøverndepartementet i samråd med Olje- og energidepartementet og andre berørte departementer fastsette de endringer i planen som er påkrevd ut fra hensynet til nasjonale interesser. Når godkjente regionale planer foreligger, inngår de som del av grunnlaget for NVEs konsesjonsbehandling av enkeltprosjekter. Dette bidrar til å styrke beslutningsgrunnlaget for konsesjonsbehandlingen.

Det er viktig å ha klart for seg at konsesjonssystemet er et virkemiddel for å oppnå nasjonale energipolitiske mål. Det er derfor opp til konsesjonsmyndigheten å vektlegge andre forhold enn de hensyn som i planene er prioritert regionalt.

Så vidt jeg kan se er det derfor ikke grunnlag for å hevde at de planer som er under utarbeidelse skal forsinke kraftutbygging slik at det går ut over den nasjonale kraftsituasjonen.

SPØRSMÅL NR. 750

Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad

Besvart 10. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Alle kommuner og fylkeskommuner skal etter plan og bygningsloven utarbeide klimahandlingsplaner, med beskrivelse av og forslag til tiltak for å redusere klimagassutslipp og andre miljøtiltak.

Hvilke insentiver ligger til grunn for utarbeidelse av slike klimahandlingsplaner og påvirker utarbeidelse av slike klimahandlingsplaner kommunenes behandling når det gjelder overføringer fra staten?»

Svar:

Under ny planlov har regjeringen fastsatt en statlig planretningslinje for klima- og energiarbeid i kommunene. Denne skal bidra til at kommunene og fylkeskommunene gjør klima- og energiplanlegging som en del av den ordinære planleggingen under

plan- og bygningsloven. Regjeringen har en rekke programmer for å hjelpe kommunene til å bli mer miljøvennlige. Det vises i den forbindelse til programmene Framtidens byer, Livskraftige kommuner og Grønne energikommuner. Dessuten har Enova gitt støtte, og gir fortsatt støtte, til energi- og klimaplanlegging i kommunene.

I forbindelse med den statlige planretningslinjen forventes det at alle kommuner og fylkeskommuner innen 1. juli 2010 skal gjøre første generasjons klima- og energiplanlegging i sin kommuneplan eller i egen kommunedelplan. Erfaringene vi gjør oss dette året, Klimakurs anbefalinger og høringsuttalelser i den forbindelse vil danne et forbedret grunnlag for hvilket fokus vi bør ha på kommunene i klimasammenheng.

SPØRSMÅL NR. 751**Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 5. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Kan samferdselsministeren redegjøre for inntektsstrømmene i hvert enkelt innkrevningspunkt i "bompengeringen" Haugalandspakken?»

BEGRUNNELSE:

Haugalandspakken består av mange enkeltprosjekt og det er opp til en politisk styringsgruppe å prioritere rekkefølgen på realiseringen av prosjektene. Det er etter hvert kjent at fremdriften på enkelte av prosjektene går senere enn forutsatt av forskjellige årsaker. Haugesunds avis har omtalt saken, og her går det fram at inntektene bli stående på konto. Det er også vedtatt som en forutsetning at nytteprinsippet skal ligge til grunn i alle bomprosjekt. Etter at vedtaket i Stortinget ble fattet er det også skjedd endringer (ifb m NTP) i prosjektportefølgen i Haugalandspakken. Siden Haugalandspakken var spesiell i forhold til hvordan organiseringen ble lagt opp lokalt, og siden innkrevningen nå har pågått en stund, er det interessant å få kjennskap til reelle inntektsstrømmer. Det vil i den forbindelse også være interessant å bli orientert om statsråden er fornøyd med utviklingen eller om noe bør forbedres.

Svar:

Jeg viser til at Stortinget sluttet seg til delvis bompengefinansiering av Haugalandspakken gjennom behandlingen av St.prp. nr. 57 (2006-2007). Gjennom behandlingen av St.prp. nr. 45 (2007-2008) ble Haugalandspakken utvidet til også å omfatte prosjekter og tiltak i Karmøy kommune. Det har, i tråd med disse proposisjonene, ikke vært planlagt låneopptak ut over lån til etablering av bomstasjoner og kjøp av Autopassbrikker. Styringsgruppen for Haugalandspakken har anbefalt at det likevel legges opp til lånefinansiering for å forsere enkelte prosjekter. Samferdselsdepartementet vil, jf. omtale i Prop. 1 S (2009-2010) side 89, komme tilbake til dette når det foreligger nærmere avklaringer.

Gjennomføringen av Haugalandspakken er på et tidlig stadium, og det blir nå gjennomført en omfattende planlegging. For å gjennomføre større prosjekter og tiltak vil bompengeutaket kunne variere en del fra år til år. Som i andre bompengepakker er det ikke

lagt opp til at inntektene fra den enkelte bomstasjon skal knyttes opp til særskilte prosjekter og tiltak.

Det foreligger regnskapstall fra 2009. Regnskapet er ennå ikke revidert og godkjent. Tallene i tabellen nedenfor, der inntektene er fordelt på bomstasjoner, gis derfor med forbehold. Bomstasjonene i Karmøy kommune (nr. 10-13 i tabellen) ble først satt i drift 2. mars 2009. De andre bomstasjonene ble satt i drift i 2008.

I 2009 er bompenger blitt benyttet til å dekke innkrevningskostnader og kostnader til drift av bompengeselskapet, bygging av bomstasjoner, refusjon til Haugesund kommune knyttet til E134 Skåredal-skrysset og planlegging. Så langt er inntektene noe høyere enn lagt til grunn i St.prp. nr. 45 (2007-2008), jf. St.prp. nr. 57 (2006-2007). Det legges opp til å øke gjennomføringstakten i Haugalandspakken fra og med 2010.

Inntekter i Haugalandspakken i 2009, fordelt på bomstasjoner:

	Mill. 2009-kr
Bomstasjon	Inntekt 2009
1. Fv 47 sør for kryss med fv 927 Kvalvikvegen*)	14,1
2. Fv 924 Skeisvollvegen*)	4,2
3. E39 Liland (Sundfør)	9,5
4. E134 Hodnafjell	12,2
5. E134 Toskatjørn	24,4
6. Fv 47 Karmsundgata*)	25,4
7. Fv 831 Spannavegen*)	8,4
8. Fv 923 Salhusvegen*)	5,2
9. Fv 938 Skjoldavegen*)	6,3
10. Rv 47 Norheim	19,8
11. Fv 47 Bygnes	11,6
12. Fv 47 Brekke (Veakrossen øst)	12,1
13. Fv 47 Åkra sør (Liknes)	6,4
Inntekter fra trafikanter uten brikke	4,9
Sum	164,5

*) Bomstasjon med envegs innkreving. For bomstasjoner med tovegs innkreving regner Statens vegvesen med at det ikke er store avvik fra en 50/50-fordeling av inntektene mellom de to retningene.

SPØRSMÅL NR. 752**Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 15. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I Klassekampen 10.02.2010 krever SPs Irene Lange Nordahl full gjennomgang av anbudsordningene offshore, etter at det ble kjent at Aker Solution tapte anbudet på Goliat. Hun sier hun vil ta saken opp med næringsminister Trond Giske og olje og energiminister Terje Riis-Johansen.

Vil statsråden sørge for og bidra til at resultatene av en slik gjennomgang også gjøres kjent for Stortinget i sin helhet?»

Svar:

Investeringsnivået innen norsk petroleumsvirksomhet er rekordhøyt. Jeg forventer ingen større endringer i investeringsnivået i de nærmeste årene. Også anskaffelsene til drift av feltene er rekordhøye. Heller ikke på dette området venter vi en nedgang i årene framover.

Dette betyr at etterspørselen som aktørene på kontinentalsokkelen retter mot leverandørindustrien vil forbli høy framover. De internasjonale leveransene fra norsk leverandørindustri har vokst kraftig de siste årene. Dette viser at den er konkurransedyktig

også internasjonalt. Enkeltsegmenter og bedrifter i leverandørindustrien står likevel overfor en krevende ordresituasjon, med et tilhørende behov for omstilling og nytenking. Jeg har stor tro på at de aktuelle bedrifter vil evne å snu vanskelige tider til gode.

Selv om byggingen av produksjonsinnretningen på Goliat ikke blir gjort i Norge så har norske leverandører per i dag har fått tilslag på nær 50 % av tildelte kontraktsverdier for utbyggingen. Dette viser at norsk leverandørindustri er konkurransedyktig innen betydelige markedssegmenter. Samtidig er det flere kontrakter igjen der norske leverandører har mulighet til å hevde seg. Andelen norske leveranser kan derfor bli høyere.

Jeg er opptatt av konkurransesituasjonen for norsk leverandørindustri, og departementet følger utviklingen nøye. Grunnlaget må og skal være at industrien er konkurransedyktig hjemme og internasjonalt og bevarer sin evne til omstilling og nytenking. Dette er tema som vil bli berørt i den kommende St.meld. om petroleumsvirksomheten som Stortinget vil få til behandling neste år.

SPØRSMÅL NR. 753**Innlevert 25. februar 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 15. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I Aftenbladet 18.02.2010 krever APs parlamentariske leder Helga Pedersen at Goliat skal gi lokale ringvirkninger og hun skal møte ENI ledelsen for å få status ifht. til dette.

Kan statsråden redegjøre for status knyttet til Goliat-ringvirkninger og mener han ENI har innfridd kravene som ligger i Goliat prosjektet?»

Svar:

Beslutningen om å bygge ut Goliat vil gi positive lokale og regionale ringvirkninger. Dette har departementet sikret gjennom behandlingen av utbyggingsøknaden.

Operatørselskapet har allerede etablert et regionkontor i Hammerfest, og det ansetter nå personell for å bemanne dette. Helikopter- og forsyningsbase for feltet vil også legges til Hammerfestområdet. Samlet vil kontor og drift av feltet gi 150-200 direkte nye arbeidsplasser på land og til havs.

Departementet er kjent med at operatøren arbeider for at hovedleverandører for drift og vedlikehold for feltet skal ha lokal tilstedeværelse, at de samarbeider med leverandørnettverk, at de har avholdt flere seminarer slik at lokale leverandører best mulig kan posisjonere seg for underleveranser og at de har ansatt en industrikoordinator ved sitt kontor i Hammerfest. Det er også satt i gang en studie for å vurdere

de lokale og regionale ringvirkningene av prosjektet. Operatøren har videre inngått et samarbeid med vide-regående skoler og miljøer for høyere utdanning og forskning, de vil gi stipender til studenter fra fylket og arbeider for å få på plass et lærlingprogram for elever fra Nord-Norge.

Vi er i en tidlig fase i Goliatprosjektet, og derfor er det i dag vanskelig å fastslå de eksakte ringvirkningene av prosjektet. Jeg legger til grunn at operatørselskapet vil oppfylle de vilkårene som er stilt. Departementet vil følge opp operatøren med hensyn til disse vilkårene.

SPØRSMÅL NR. 754

Innlevert 26. februar 2010 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 5. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Er statsråden enig i at "Retningslinje for behandling av støy i arealplanlegging (T-1442)" åpner for å fravike anbefalte støyverdier dersom kostnadene ved støytiltak er uforholdmessig høye, og vil en slik tolkning være i tråd med regjeringens Handlingsplan mot støy 2007-2011?»

BEGRUNNELSE:

I regjeringens handlingsplan mot støy sies det:

"Det er svært viktig å legge til rette for en langsiktig arealdisponering som forebygger støyproblemer. Forebygging gjennom riktig arealbruk er sannsynligvis det mest kostnadseffektive tiltaket i forhold til støy."

I Stavanger kommune planlegges ny E39 gjennom bydelen Tasta tett på store boligområder, barnehager, skole og friområde vist i kommuneplanen som "stilleområde".

I forbindelse med reguleringsplanen ønsker Statens vegvesen som tiltakshaver å legge til grunn at T-1442 ikke skal følges ved gjennomføring av stamvegen. I brev til Stavanger kommune 05.03.09 skriver Statens vegvesen "Retningslinje for behandling av støy i arealplanlegging, (T-1442)" åpner for å fravike

anbefalte støyverdier dersom kostnadene ved støytiltak er uforholdmessig høye."

Svar:

Retningslinjen for behandling av støy i arealplanlegging skal legges til grunn som et sentralt vurderingsmoment når ny bebyggelse eller ny støvende virksomhet etableres.

I en planprosess vil det alltid være flere ulike hensyn som spiller inn. Retningslinjen T-1442 bidrar til å sikre at støyhensynet blir ivaretatt. Hvor mye vekt støyretningslinjen vil ha i hver enkelt sak avhenger av hvilke andre hensyn som gjør seg gjeldende, det er en konkret vurdering. En retningslinje gir de lokale myndigheter den nødvendige fleksibilitet som trengs ved arealplanlegging. Retningslinjen bidrar dermed til å sikre lokaldemokratiet ved å gi lokale myndigheter handlingsrom, samtidig som den bidrar til å sikre at den nasjonale målsetningen om å redusere støyplagene blir ivaretatt.

Handlingsplanen mot støy angir Regjeringens totale målsetning om reduserte støyplager i 2020. Det er den totale mengden støyplagede som skal reduseres. At det i enkelte områder vil bli mer støy i løpet av denne perioden er helt klart uheldig, men ikke uventet.

SPØRSMÅL NR. 755**Innlevert 26. februar 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 5. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Regjeringen øker systematisk bruken av bompenger for å finansiere offentlig veibygging i Norge. Mange lokale og regionale politikere opplever et kraftig og økende press fra Regjeringen om å bruke bompengefinansiering for å forsere bygging av lokale og regionale veiprojekt fordi statlige rammer til veibygging er alt for små.

Vil statsråden ta initiativ til en ordning der staten bidrar til å dekke deler av årlige forskotteringskostnadene for større prosjekt i samarbeid med regionale krefter for å unngå bruk av bompenger?»

Svar:

Nasjonal transportplan 2010-2019 innebærer en historisk satsing på samferdsel. Investeringsprogrammet innebærer det største løftet for utbygging av transport- infrastruktur i moderne tid. Likevel er det lokale ønsker og vilje til å ta i bruk bompenger for å framskynde realiseringen av vegprosjekter ytterligere. Dette stiller jeg meg positiv til. Det er imidlertid en klar forutsetning at det er lokalpolitisk tilslutning

til de bompengeprojektene som fremmes for Stortinget. På bakgrunn av den økte satsingen på veginvesteringer i Nasjonal transportplan 2010-2019 kan jeg vanskelig se at presset på kommunale og fylkeskommunale myndigheter har økt.

I ovennevnte spørsmål spørres det om, slik jeg forstår det, om jeg vil ta initiativ til en ordning der staten skal dekke deler av bompengeselskapenes rente-/finansierings- kostnader knyttet til låneopptak. Størrelsen på disse kostnadene vil variere fra prosjekt til prosjekt og vil blant annet være avhengig av den framdriften som legges til grunn for utbyggingen. Utbyggings- og finansieringsplan for et bompengeprojekt må inngå i en helhetlig vurdering. Dersom deler av rente-/finansieringskostnadene skal dekkes gjennom statlige bevilgninger, vil dette føre til mindre rom for satsing på andre samferdselsprosjekter eller andre prioriterte områder. Jeg kan derfor vanskelig se for meg at staten skal gå inn på et slikt opplegg. Jeg kan imidlertid forsikre at jeg vil arbeide for best mulig statlige rammer til en helhetlig utvikling av samferdsels- infrastrukturen i Norge.

SPØRSMÅL NR. 756**Innlevert 26. februar 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 5. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Ifølge Veidirektoratet øker vedlikeholdsetter-slepet på veiene. Etterslepet øker både på gamle og nye (fra 1.1.2010) fylkesveier og på de veiene som statens fortsatt har direkte ansvar for - stamveinettet. Utfordringer og problemer knyttet til manglende vei-vedlikehold er minst like store for veibrukerne som manglende vedlikehold på jernbanesektoren er det for togpassasjerer og de som sender gods med tog.

Hva vil statsråden gjøre av ekstraordinære tiltak for å få orden på veivedlikeholdet?»

Svar:

Regjeringen har for perioden 2006-2009 mer enn oppfylt planrammen for de første fire årene i Nasjo-

nal transportplan 2006-2015. Regjeringen har vært særlig opptatt av å styrke innsatsen til vedlikehold av transportinfrastrukturen, som har vært forsømt over flere år. Budsjettene til drift og vedlikehold av vegnettet ble i perioden 2006-2009 økt merkbart sammenlignet med rammene i Nasjonal transportplan 2006-2009. I Nasjonal transportplan 2010-2019 er det lagt opp til ytterligere økte bevilgninger til drift og vedlikehold. Målet for den økte innsatsen er å stoppe veksten i forfallet av transport- infrastrukturen.

I budsjettet for 2010 viderefører regjeringen en høy aktivitet på drift og vedlikehold av riksvegnettet. Det har imidlertid vært en kraftig kostnadsøkning for drifts- og vedlike- holdsarbeider de siste årene som

gjør det vanskelig å opprettholde et nivå på vedlikeholdet som stopper veksten i forfallet. Det er derfor viktig å arbeide for å redusere kostnadene samtidig som kvaliteten på arbeidet skal være riktig. Statens vegvesen arbeider nå med å kartlegge årsaker og prøver ut nye kontraktsformer og strategier med sikte på kostnadsreduserende tiltak.

Dagens metode for beregning av vedlikeholdsetterslepet er beheftet med usikkerhet. Samferdselsde-

partementet har derfor tatt initiativ til en ny utredning for å forbedre metodikken for beregning av vedlikeholdsetterslepet på riks- og fylkesvegnettet. Statens vegvesen har begynt på dette arbeidet.

Jeg vil følge utviklingen av drift og vedlikehold i vegsektoren nøye. Det er min ambisjon å arbeide for å styrke vedlikeholdet og i første omgang stoppe veksten i forfallet av vegene.

SPØRSMÅL NR. 757

Innlevert 26. februar 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 5. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I skriftlig spørsmål 15:509 (2009-2010) ble det spurt om avgifter på Toyota plug-in hybridbiler, men statsrådets svar tyder på at spørsmålet ikke ble oppfattet 100 % korrekt. GM jobber nå med å utvikle Opel Ampera, en plug-in hybrid som i praksis er en elektrisk bil med 1,4 liters motor som ladeaggregat. Bilen skal kunne kjøres 60 km uten forbrenningsmotor.

Vil denne bilen klassifiseres som elbil eller bensinbil, og vil eventuelle avgifter være basert på CO₂-utslipp med fulladet eller utladet batteripakke?»

BEGRUNNELSE:

En plug-in hybrid er en bil med både elmotor og forbrenningsmotor, og som i motsetning til dagens hybridbiler kan lades i stikkontakten. Slike biler kommer snart på markedet, og i USA finnes det allerede en rekke selskaper som modifierer eksisterende hybridbiler slik at de kan lades fra stikkontakt. Fremskrittspartiets stortingsgruppe har tatt opp spørsmålet om eventuell avgiftsbelegging av slike biler i spm. 280 fra Finanskomiteen/Fremskrittspartiets fraksjon av 15. okt 2009 til statsbudsjettet for 2010, og i skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:509 (2009-2010). I svaret til budsjettspørsmålet hevdet Finansdepartementet at det neppe vil komme plug-in hybrider til Norge i 2010, og at det dessuten var sannsynlig at fremtidig hybridbiler vil bruke elektromotoren og forbrenningsmotoren samtidig uavhengig av kjørelengde. Begge deler vil sannsynligvis vise seg å være feil. Dersom noen ønsker å privatimportere ombygde hybridbiler med plug-in støpsel i 2010 vil Finansde-

partementet ha tatt feil på punktet om at det ikke blir import i 2010.

Påstanden om at fremtidige hybridbiler vil bruke elektromotoren og forbrenningsmotoren samtidig uavhengig av kjørelengde, er allerede tilbakevis i forbindelse med uttestingen av nye Toyota Prius, GMs planer for Opel Ampera og planer fra andre bilfabrikanter. I svaret på skriftlig spørsmål Dokument nr. 15:509 (2009-2010), viser statsråden utelukkende til typegodkjenningen – uten å problematisere hvordan slik typegodkjenning vil slå ut for plug-in hybrider som kan kjøre flere mil på batteri uten at forbrenningsmotor/aggregat startes.

Svar:

Som påpekt i mitt svar til skriftlig spørsmål 15:509 (2009-2010) er motorvogner som utelukkende benytter elektrisitet til framdrift (elbiler) fritatt for engangsavgift. Dette følger av Stortingets vedtak om engangsavgift § 5 første ledd bokstav i. Av samme bestemmelse følger at fritaket ikke omfatter kjøretøy hvor batteri under kjøring tilføres strøm ved bruk av ekstern stempeledrevet forbrenningsmotor. Et kjøretøy som benytter en elektromotor til framdrift, men hvor elektrisiteten helt eller delvis produseres i et bensinaggregat, omfattes følgelig ikke av fritaket. Dette gjelder selv om kjøretøyet også har mulighet for ekstern ladning av batteriene gjennom strømmettet.

Plug-in hybridbiler vil imidlertid bli avgiftslagt som andre hybridbiler, dvs. at elektromotoren og batteriene ikke skal inngå i beregningen av vektkomponenten (sjablongmessig fradrag på 10 pst. av bilens egenvekt), og effekten fra elektromotoren skal ikke være inkludert i beregningen av effektkomponenten.

Engangsavgiften beregnes på bakgrunn av kjøretøyets vekt, effekt og utslipp av CO₂, slik disse dataene framkommer av typegodkjenningen. Hvordan kjøretøyenes ulike tekniske spesifikasjoner skal måles og oppgis i typegodkjenningen følger av et felles europeisk regelverk. Utslipp av CO₂ måles etter en definert testsyklus som er ment å stipulere det utslipp kjøretøyet vil ha ved et nærmere angitt kjøremønster. Dette er en utpreget teknisk vurdering, og det er opp til typegodkjenningsmyndighetene å vurdere hvilken betydning det i denne sammenheng skal ha at et kjøretøy også kan tilføres elektrisitet eksternt. Avgiftberegningen vil uansett måtte skje med utgangspunkt i den utslippsverdi som typegodkjenningsmyndighetene fastsetter. Avgiftmyndighetene trenger følgelig ikke ta stilling til hvorvidt målingen av CO₂ -utslipp

skal skje med utgangspunkt i om kjøretøyet har fulladede eller utladede batterier.

Dersom utslippene fra en plug-in hybrid er lavere enn fra ordinære hybridbiler, vil de med endringene i årets budsjett komme godt ut avgiftsmessig. Jeg vil i denne sammenheng vise til at det gis et fradrag i engangsavgiften på 609 kroner pr g/km for kjøretøyet for den del av utslippet som ligger under 120 g/km. Dersom de aktuelle kjøretøyene har tilsvarende vekt og effekt som dagens hybridbiler, vil de oppnå laveste engangsavgiftssats (3 386 kroner), hvis CO₂-utslippet kommer ned i 30-40 g/km. Ifølge produsentens egne tall vil Opel Ampere ha et CO₂ -utslipp under 40 g/km når kjøretøyet benyttes i modusen for utvidet rekkevidde. Jeg understreker at dette er produsentens egne tall.

SPØRSMÅL NR. 758

Innlevert 1. mars 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 9. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Oppfatter statsråden det som betryggende saksbehandling fra Fefos side at man tvangsselger et hus for å inndrive 1319 kroner fra en sterkt handikappet mann på bakgrunn av de opplysningene som har fremkommet i saken?»

BEGRUNNELSE:

I VG 17.02. 2010 beskrives et tilfelle hvor en sterkt handikappet mann må selge et helt hus selges for å inndrive et tomtfestekrav på 1319 kroner til Finnmarkseiendommen. Ifølge NRK Finnmark er det en lokal Ap-politiker som nå har kjøpt huset. Justisministeren er øverste ansvarlige for Fefo og det er grunn til å stille spørsmål ved rutiner, retningslinjer og praksis fra Fefos side basert på denne enkeltsaken.

Svar:

Ved finnmarksloven ble eierrådigheten over Statsskog SFs grunn i Finnmark overført til lokalt eierskap gjennom Finnmarkseiendommen/Finnmarkskupomodat (FeFo). Finnmarksloven § 6 fastsetter bl.a. at FeFo er et eget rettssubjekt. Styret velges av Sametinget og Finnmark fylkesting, jf. § 7. Merknadene til § 6 i Ot.prp. nr. 53 (2002-2003) side 123 gir en god beskrivelse av FeFos rettsstilling og forhold til offentlige myndigheter. Det heter der:

”Bestemmelsen danner det rettslige grunnlaget for opprettelsen av Finnmarkseiendommen og fastsetter at organet er et eget rettssubjekt innenfor rammene av loven. Dette innebærer at Finnmarkseiendommen har rettslig handleevne og selv er ansvarlig for økonomiske forpliktelser. Verken staten, fylkeskommunen, Sametinget eller andre er ansvarlige for Finnmarkseiendommens forpliktelser. Finnmarkseiendommen vil også være selvstendig skattesubjekt, jf. skatteloven § 2-2 første ledd bokstav h, og skal betale skatt av alminnelig inntekt. I forhold til offentlige myndigheter vil Finnmarkseiendommen ha samme stilling som andre private grunneiere, med mindre annet er fastsatt i loven. Finnmarkseiendommen vil kunne være part i saker som behandles av offentlige myndigheter etter forvaltningsloven. I saker for domstolene vil Finnmarkseiendommen ha alminnelig partsevne. Eventuelle søksmål skal reises mot Finnmarkseiendommen, ikke mot staten eller noen annen ved Finnmarkseiendommen. Ved at Finnmarkseiendommen er et eget rettssubjekt, vil offentlige myndigheter ikke kunne instruere organet i større utstrekning enn andre private rettssubjekter. Statlig og kommunal styring må skje gjennom den alminnelige reguleringslovgivningen som vil gjelde på vanlig måte, herunder reglene i plan- og bygningsloven, konsesjonslovgivningen og den nasjonale lovgivningen om forvaltning av naturressurser mv.

Finnmarkseiendommen har i de fleste henseender likhetstrekk med private grunneiere i alminnelighet, men loven inneholder også noen bestemmelser som innebærer at Finnmarkseiendommen står i en annen stilling. Bl.a. har Finnmarkseiendommen ikke vern

mot at dens rettigheter endres, oppheves eller innskrenkes ved senere lovvedtak.

Finnmarkseiendommen skal forvalte grunn og naturressurser i samsvar med lovens formål og de øvrige bestemmelsene i loven, jf. særlig §§ 1 og 20 [tilsvarende § 21 i loven] og merknadene til disse bestemmelsene.

Finnmarkseiendommen skal ha sete i Finnmark. I det ligger det at hovedkontoret hvor de sentrale ledelsesfunksjonene utøves, skal ligge i Finnmark.”

Som det fremgår, er Finnmarkseiendommen et selvstendig rettssubjekt som ikke kan instrueres av sentrale myndigheter, og som selv er ansvarlig for sine forpliktelser. På denne bakgrunn finner jeg det ikke riktig å kommentere hvordan Finnmarkseiendommen håndterer enkeltsaker.

SPØRSMÅL NR. 759

Innlevert 1. mars 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 8. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«For å motta midlertidige ytelser fra folketrygden, må en være arbeidsufør minst 50 pst. Dette gjør at personer som mister retten til sykepengene etter å ha vært f. eks 40 pst sykemeldt i ett år, ikke vil få noen kompensasjon for bortfall av inntekt i form av trygdeytelse.

Vil statsråden ta noe initiativ for å endre regelverket på dette området, ev. gjøre det mer fleksibelt?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har fått flere henvendelser fra personer som har vært delvis sykemeldt mindre enn 50 pst i ett år. Det har blitt en overraskelse for dem når de opplever at sykepengene tar slutt og de ikke får en trygdeytelse i stedet. Det blir selvfølgelig også en stor økonomisk utfordring. De som er i denne situasjonen har ønsket å være mest mulig i jobb og anstrengt seg for å klare mer enn halv jobb. De føler at de på en måte straffes for dette i etterkant og at det slik sett hadde vært bedre om de hadde vært sykemeldt en større andel. Dette stimulerer ikke til å bruke restarbeidsevnen mest mulig.

Svar:

Hovedregelen for alle de tre ytelsene som fra 1. mars er erstattet med arbeidsavklaringspenger var at arbeids-/inntektsevnen må ha blitt nedsatt med minst halvparten. For attføringspenger var kravet absolutt. Rehabiliteringspenger kunne derimot også gis når arbeidsevnen var nedsatt med 20 til 50 prosent. Vilåret var at mottakeren var i sluttfasen av en periode med medisinsk rehabilitering, at han eller hun i den forutgående perioden mottok sykepengene eller rehabiliteringspenger og at arbeidsevnen da var nedsatt med minst 50 prosent. For mottakere av tidsbegrenset uførestønad har det vært flere forsøk med lavere

inngangskrav, men disse ble avvirket for nye tilfeller ved utgangen av 2008.

Arbeidsavklaringspengene skal gi mottakerne økonomisk trygghet og legge til rette for at flere raske skal komme i arbeid eller arbeidsrettet aktivitet. Målgruppen for arbeidsavklaringspenger er i all hovedsak den samme som for rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad. Arbeidsavklaringspenger gis derfor til personer som av helsemessige årsaker har behov for aktiv behandling, arbeidsrettede tiltak eller annen oppfølging fra arbeids- og velferdsetaten for å bli i stand til å skaffe seg eller beholde arbeid som han eller hun kan utføre.

Det går fram av Ot.prp. nr. 4 (2008-2009) Om endringer i folketrygdloven og i enkelte andre lover (arbeidsavklaringspenger, arbeidsevnevurderinger og aktivitetsplaner) at departementet så at det isolert sett virket mest logisk at en konsekvent legger til rette for å stimulere folk til å øke arbeidsinnsatsen gjennom hele helseaksen. Dette var bakgrunnen for nedtrappingsmulighetene i regelverket for rehabiliteringspenger. Departementet mente videre at utgangspunktet for en ny ytelse må være at alle mottakerne skal ha det samme inngangsvilkåret. Dersom bestemmelsen som gjaldt for mottakere av rehabiliteringspenger skulle gjøres gjeldende for hele målgruppen for arbeidsavklaringspenger, ville det medføre en betydelig uthuling av hovedregelen om at arbeidsevnen skal være nedsatt med minst halvparten.

Departementet holdt derfor fast ved at inngangskravet til arbeidsavklaringspenger i loven skal være at arbeidsevnen er redusert med minst halvparten når ytelsen innvilges. Stortinget har sluttet seg til departementets vurderinger både i innstillinger og i konkrete lovvedtektene så sent som 18. desember 2008. Jeg ser på nåværende tidspunkt følgelig ingen grunn til å gjøre endringer på dette området.

SPØRSMÅL NR. 760**Innlevert 1. mars 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 5. mars 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Statskogs beslutning betyr at de som har akseptert tomteverdireguleringen etter 1. januar 2002 får tilbakebetalt differansen mellom tomteverdireguleringen og regulering etter konsumprisindeksen.

Hvordan vurderer statsråden situasjonen for tidligere festere av tomt til fritidsbolig hos Statskog som har kjøpt tomten i perioden 2002 og frem til i dag?»

BEGRUNNELSE:

Viser til at Statskog har besluttet at alle som fester eiendom til fritidsformål fra nå skal få festeavgiften regulert ut fra konsumprisindeksen.

Svar:

I forbindelse med at Statskog har varslet at festeavgiftene skal reguleres etter konsumprisindeksen og at de som har akseptert regulering etter tomteverdi etter 2002 skal få tilbakebetalt differansen, har spørsmålet om innløsningssummer på tomter solgt etter 2002 dukket opp.

Som i mitt tidligere svar på spørsmål fra representanten Trældal om Statskogs håndtering av feste-kontrakter, vil jeg vise til at dette er et anliggende for Statskog SF og styret. Jeg har tillit til at Statskog gjør en grundig vurdering av forholdet.

SPØRSMÅL NR. 761**Innlevert 1. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 9. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Advokatfirmaet Hjort konkluderer med at FeFo ikke er underlagt Sivilombudsmannens avgjørelser, og at dette kan få konsekvenser for klageretten til innbyggerne i Finnmark. Dette har også skapt stor usikkerhet rundt selskapsformen og om FeFo er å betrakte som en offentlig eller privat forvalter av 96 % av arealene i Finnmark.

Mener statsråden FeFo skal vurderes som en offentlig eller privat forvalter, og vil dette få konsekvenser for selskapsformen?»

BEGRUNNELSE:

Avklaringen av hvilket organ FeFo er, har stor betydning for alle innbyggerne i Finnmark og brukere av FeFos tjenester. Ikke minst vil det være mange ulike løsninger på selskapsformer/styringsformer. Hvis FeFo er å betrakte som et privat selvstendig organ, noe Advokatfirmaet Hjort tar til orde for, så kan en konsekvens foreksempel bli en selskapsform som blir bestemt gjennom en generalforsamling og vedtatt fattet der. Ved en slik løsning vil det være et vesentlig veivalg hvem en slik generalforsamling består av.

Kommunene i Finnmark som blir direkte berørt, eller fylkestinget og sametinget.

Svar:

Ved finnmarksloven ble eierrådigheten over Statskog SFs grunn i Finnmark overført til lokalt eierskap gjennom Finnmarkseiendommen/Finnmárkkupmodat (FeFo). Finnmarksloven kapittel 2 regulerer FeFo's rettsstilling og hvordan FeFo styres. Bl.a. fastsettes det at FeFo er et eget rettssubjekt, jf. § 6, at styret velges av Finnmark fylkesting og Sametinget, jf. § 7, og at FeFo skal ha en kontrollkomité med tre medlemmer oppnevnt av Finnmark fylkesting, Sametinget og Kongen, jf. § 16. Den grunnleggende konstruksjonen er av privatrettslig karakter, men det er offentligrettslige innslag i den nærmere reguleringen, og FeFo skal "forvalte grunn og naturressurser mv. som den eier i samsvar med lovens formål", jf. § 6, som er "å legge til rette for at grunn og naturressurser i Finnmark fylke forvaltes på en balansert og økologisk bærekraftig måte til beste for innbyggerne i fylket og særlig som grunnlag for samisk kultur, rein-drift, utmarksbruk, næringsutøvelse og samfunns-liv", jf. § 1. Denne ordningen og den nærmere regu-

leringen som er nedfelt i finnmarksloven, kan bare endres av Stortinget som lovgiver. Det gjelder enten man vil karakterisere FeFo som en offentlig eller en privat forvalter.

I hvilken grad selvstendige rettssubjekter med tilknytning til det offentlige kommer inn under offentligrettslig lovgivning, må i utgangspunktet avgjøres ut fra den enkelte loven selv. Den nærmere angivelsen av virkeområdet er ulik for mange av disse lovene. Noen viktige eksempler nevnes:

- Offentleglova 2006 gjelder også for ”sjølvstendige rettssubjekt der stat, fylkeskommune eller kommune direkte eller indirekte har rett til å velje meir enn halvparten av medlemmene med røysterrett i det øvste organet i rettssubjektet”, jf offentliglova § 2 første ledd bokstav d. (Same-tinget er et statlig organ.) Dessuten ble det fastsatt i finnmarksloven § 18 at offentlighetsloven (senere endret til ”offentleglova”) skulle gjelde for FeFo, siden det den gang ble lagt til grunn at den gamle offentlighetsloven 1970 ellers ikke ville ha kommet til anvendelse.
- Forvaltningsloven gjelder for ”forvaltningsorganer”, dvs. ”et hvert organ for stat eller kommu-

ne”, jf. forvaltningsloven § 1. For FeFo må det imidlertid uansett legges til grunn at finnmarksloven må forstås slik at forvaltningsloven ikke gjelder i større utstrekning enn finnmarksloven selv bestemmer.

- Lov 16. juli 1999 nr. 69 om offentlige anskaffelser gjelder for ”statlige, kommunale og fylkeskommunale myndigheter og offentligrettslige organer”, jf. § 2. Om loven gjelder for FeFo, avhenger av om FeFo er et ”offentligrettslig organ” slik dette begrepet er nærmere fastlagt i forskrift til loven. I den nevnte utredningen fra Advokatfirmaet Hjort er konklusjonen på dette punkt at det er tilfellet.
- Sivilombudsmannens arbeidsområde er ”den offentlige forvaltningen”, jf. ombudsmannsloven § 4. Sivilombudsmannen antok 19. oktober 2009 i sak 2007/2041 at ”Finnmarkseiendommen er en del av den offentlige forvaltningen, og dermed i utgangspunktet omfattet av ombudsmannsloven § 4”. Advokatfirmaet Hjort er i den nevnte utredningen av motsatt oppfatning. Tvil om ombudsmannens arbeidsområde avgjøres normalt av ombudsmannen selv, eventuelt av Stortinget i instruks, jf. ombudsmannsloven § 4 annet ledd.

SPØRSMÅL NR. 762

Innlevert 1. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 9. mars 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Vil kulturministeren foreta en gjennomgang av prosessen rundt tildeling av nærradiokonsesjoner, undersøke om dette har gått riktig for seg, samt gi en kommentar til påstandene som er fremsatt?»

BEGRUNNELSE:

Viser til spørsmål fra undertegnede til statsråden datert 1. desember og 10. desember 2009 vedrørende behandling av søkere til radiokonsesjoner og statsrådens svar på disse.

Undertegnede har i forbindelse med disse forhold mottatt påstander om følgende:

- Enkelte av søkeren har etter søknadsfristen hatt muligheter til å komme med tilleggsdokumentasjon, mens andre er nektet dette.
- Departementet har av uforklarlige årsaker full-

stendig tilsidesatt anbefalinger fra Medietilsynet som er faginstans på området.

- Departementet har lagt til grunn økonomiske vurderinger som er mangelfulle ved tildeling av konsesjoner.
- Departementet besvarer ikke spørsmål eller kommenterer forslag til løsninger fra konsesjonssøkerne.

Svar:

Jeg viser til mitt svar til spørsmål nr. 352 hvor jeg uttalte at jeg ikke har mottatt dokumentasjon som tyder på at det skal ha foregått ulik behandling av søkere til radiokonsesjoner, men i henhold til god forvaltningsskikk vil jeg undersøke saken dersom det skulle fremkomme slik informasjon. Når det gjelder punktene knyttet til departementets vurdering av konsesjonssøkeres økonomi, viser jeg til mitt svar til spør-

mål nr. 276 i sin helhet. Svar på henvendelser fra konsesjonssøkere er Medietilsynets ansvar, jamfør kringkastingloven § 2-1. Medietilsynet fastsetter fordelingen av sendenett etter § 7-2 femte ledd. For

øvrig kan jeg opplyse om at Medietilsynet har besvart Radio Haugaland's henvendelser i brev av 26. februar 2010.

SPØRSMÅL NR. 763

Innlevert 1. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 8. mars 2010 av forsvarsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Den 1.mars har NRK Nordland et oppslag om ubåtladesaken. Her vises det til statsrådets tidligere svar til meg om bruk av Ramsund og mobile enheter. Det nye er at det hevdes at det ved kystvaktbasen på Sortland finnes utstyr som gjør det mulig å lade ubåtene der men at dette ikke benyttes. Under sending hos NRK Nordland ble det en diskusjon mellom ansatte i Forsvaret om hva som er fakta.

Hva er fakta når det gjelder muligheten for å benytte Sortland som ladestasjon?»

BEGRUNNELSE:

På nytt får Forsvarets seg en "omdømme" utfordring. Dersom det er riktig at Sortland kan gjøre jobben men av en eller annen grunn veles bort, med den følge at man seiler ubåtene fra Barentshavet til Bergen for å lade dem og deretter seile dem tilbake, ja da bør det finnes en svært god forklaring på dette. I motsatt fall vil det virke negativt.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 2. mars 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant

Jan Arild Ellingsen om muligheten for å benytte ladekapasitet ved kystvaktbasen på Sortland til å lade ubåters batterier mens de opererer i Nord-Norge.

Ved kystvaktbasen på Sortland finnes en ladekapasitet som ble bygget i 1977 for å lade forrige generasjons ubåter (Kobben-klassen). Denne ladekapasiteten er ifølge Forsvaret teknologisk utdatert, og bør dessuten av tekniske og sikkerhetsmessige grunner ikke benyttes av den vesentlig større Ula-klassen. I tillegg gjør dybde- og strømforholdene ved anlegget det vanskelig for Ula-klassen å manøvrere sikkert til og fra kai. Uavhengig av disse forholdene er det ved Ramsund orlogsstasjon at Sjøforsvaret har de nødvendige logistikkfunksjoner for å understøtte fartøyene mens de opererer i Nord-Norge.

Som angitt i mitt svar på spørsmål nr. 510 fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen av 2. februar 2010, vil det behov for lading av ubåtenes batterier som kan oppstå mens de opererer i Nord-Norge, bli ivaretatt ved etablering av en ladekapasitet i Ramsund. Eventuelt behov for ladekapasitet inntil denne permanente løsningen er etablert vil bli ivaretatt av en mobil løsning.

SPØRSMÅL NR. 764**Innlevert 1. mars 2010 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 10. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden muligheten for å gjennomføre sammenslåingen av Aker, Ullevål og Rikshospitalet, på en måte som sikrer bedre pasientbehandling, forskning og ressursbruk?»

BEGRUNNELSE:

Samarbeidsregjeringen Bondevik 2 iverksatte en utredning av muligheten for bedre samordning av sykehusene i hovedstaden. Rapporten viste at bedre samordning kan gi bedre pasientbehandling, forskning og en mer rasjonell bruk av ressursene i sektoren. De nevnte sykehusene ble slått sammen i Oslo Universitetssykehus HF, som ble etablert 1. januar 2009. Styreleder ved Oslo universitetssykehus og direktør i Helse Sørøst Steinar Martinsen uttalte til NRK 24.02. d. å. at styret anså det som umulig å gjennomføre omstillingen av sykehusene og samtidig drive i økonomisk balanse.

Det er viktig å avklare situasjonen ved Oslo universitetssykehus, slik at den ønskede omstillingen kan gjennomføres og at pasienttilbudet styrkes, ikke svekkes.

Svar:

Som representanten viser til, ble Oslo universitetssykehus HF (OUS) etablert 1. januar 2009, og består av de tidligere helseforetakene Aker, Ullevål og Rikshospitalet. Omstillingene som pågår ved OUS er et ledd i omstillingsarbeidet i Helse Sør-Øst som ble igangsatt i forbindelse med sammenslåingen av Helse Sør og Helse Øst i 2007.

I 2007 var hovedstadsområdet preget av at miljøer innenfor samme fagområder var lokalisert på flere steder. Det var dermed klare forbedringsmuligheter for å samordne miljøene for å styrke kompetansen og for å sikre bedre utnyttelse av helsepersonell, sykehusarealer, medisinsk utstyr, IKT, og støttefunksjoner. Den sammenslåtte regionen fikk et klart oppdrag om å få til en bedre samordning og ressursutnyttelse i regionen generelt, og i hovedstadsområdet spesielt

(St. prp. nr. 44 (2006-2007)).

Som representanten er kjent med, har helseforetakene fire hovedoppgaver. Dette er foruten pasientbehandling også utdanning, forskning og opplæring av pasienter og pårørende. Dette er likeverdige oppgaver som skal ivaretas, også i forbindelse med omstillingsarbeid. Det er også et premiss at omstillingene i Helse Sør-Øst skal ivareta og styrke disse oppgavene, gjennom bedre samordning og ressursutnyttelse.

OUS har 20 000 ansatte og tilbyr lokalsykehus-tjenester til innbyggerne i Oslo og Follo, samt høyspesialiserte tjenester til hele regionen og til hele landet på enkelte funksjoner. Helseforetaket har et budsjett på om lag 18 milliarder kroner. Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at styret ved OUS har vist til at det oppdraget de har fått av sin eier, Helse Sør-Øst RHF, som består i å gjennomføre de nødvendige omstillingene og samtidig komme i økonomisk balanse, er uvanlig krevende å gjennomføre innenfor de gjeldende rammer.

Helse Sør-Øst RHF har et samlet ansvar for at befolkningen i helseregionen får tilgang til forsvarlige spesialisthelsetjenester. Helse Sør-Øst RHF eier OUS, som ett av 11 helseforetak i helseregionen. Jeg legger til grunn at Helse Sør-Øst RHF i dialog med OUS sikrer at de planlagte omstillingene kan gjennomføres på forsvarlig måte.

Norge er blant de blant de land i verden som bruker mest ressurser på helse. Det gjelder enten vi måler helseutgifter pr. innbygger eller som andel av offentlig og privat forbruk, eller om vi måler leger og sykepleiere pr. innbygger. Samtidig står vi overfor store utfordringer, bl.a. med befolkningsvekst, en stadig økende andel eldre, kronikere og mennesker med sammensatte lidelser. En bærekraftig helsetjeneste i årene fremover krever omstillinger for å legge til rette for gode og forsvarlige helsetjenester og en bedre ressursbruk. Det er derfor et viktig arbeid som pågår ved OUS og jeg kan forsikre representanten om at jeg følger den videre utviklingen nøye.

SPØRSMÅL NR. 765**Innlevert 1. mars 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 10. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva vil finansministeren gjøre for å forbedre tollvesenets rutiner ved illeggelse av straffeavgift for norsk statsborgers bruk av utenlandsk kjøretøy?»

BEGRUNNELSE:

TV2 hjelper deg avdekket for en tid tilbake (5.11.2009) mangelfulle rutiner hos tollvesenet når det gjelder illeggelse av straffeavgift for norsk statsborgers bruk av utenlandsk kjøretøy.

Saken TV2 hjelper deg omtalte gjaldt en norsk statsborger som hadde lånt bil av sin tyske bror som var på besøk i Norge. Han ble deretter stoppet av tollvesenet, som beslagla brorens bil og krevde en bot i hundretusen kronersklassen av sjåføren.

Det ble aldri opplyst om at forskriften som omhandler tilleggsavgift inneholder et unntak dersom bruken ikke har vært langvarig. Det hadde den ikke i dette tilfellet, og bot og konfiskering av bil kunne vært unngått til alles beste.

Ifølge forvaltningsloven plikter tollerne å sørge for at saken de fatter vedtak i er så godt opplyst som mulig, men i nevnte sak så tollerne bort fra at sjåføren kunne dokumentere at hans bror og bilens eier var i Oslo på besøk. Tollerne har besynderlig nok heller ikke villet snakke med bilens eier.

Saken har etter min mening store likhetstrekk med tyveri ettersom bilens eier ikke blir hørt og ikke får sin bil tilbake. Saken lukter også sterkt av maktmisbruk fra myndighetenes side overfor en svak motpart, og slike hendelser truer innbyggernes og utenlandske borgers rettssikkerhet i Norge.

Jeg ber om at finansministeren redegjør for tollvesenets rutiner i slike saker, samt hvor utbredt slike og lignende hendelser er. Dersom finansministeren mener det er fare for at noe lignende kan skje igjen regner jeg med at rutiner gjennomgås og forbedres, og ønsker i etterkant en tilbakemelding på iverksatte tiltak og virkningen av disse.

Svar:

Hovedreglen er at ingen norsk statsborger kan kjøre utenlandsregistrert kjøretøy i Norge, med mindre det foreligger en hjemmel for slik kjøring. Ved brudd på bestemmelsene skal det oppkreves engangsavgift som for andre kjøretøy. Forskriften som regulerer denne type kjøring her i landet (midlertidig-forskriften), gir imidlertid en skjønnsmessig adgang til i helt spesielle tilfeller å tillate avgiftsfri gjenutførsel, dersom det knytter seg helt spesielle forhold til den ulovlige bruken. For å unngå forskjellsbehandling og uthuling av regelverket, stilles det strenge krav til hva som skal regnes som "spesielle forhold". Gjennom lang praktisering av bestemmelsen har det dannet seg en forvaltningspraksis for i hvilke tilfeller det er aktuelt å benytte unntaksbestemmelsen.

Ett av tilfellene er når bruken har vært kortvarig. Ved kortvarig bruk i et engangstilfelle vil det være urimelig å ilegge full avgift for kjøretøyet. For at det skal kunne konstateres at bruken har vært kortvarig, må den avgiftspliktige imidlertid dokumentere eller på annen måte sannsynliggjøre dette, eksempelvis ved å legge fram kvitteringer og lignende som kan gi en indikasjon på at bruken kun har vært kortvarig. Uten at det stilles noe krav til bevisføring fra den avgiftspliktige, vil ikke regelverket være mulig å administrere.

Jeg er opptatt av at forvaltningsloven og rutinene for saksbehandling i toll- og avgiftsetaten blir ivarettatt, herunder også ved fastsettelse av krav ved urettmessig bruk av utenlandsregistrert kjøretøy. Dette inngår da også i den løpende styringsdialogen mellom departementet og etaten. Jeg ber for øvrig om forståelse for at jeg ikke kan gå konkret inn i enkelt saker, men vil avslutningsvis vise til at Toll- og avgiftsdirektoratet tre ganger har behandlet saken som spørsmålet refererer seg til. Den administrative klagebehandlingen er nå uttømt. Direktoratets vedtak kan imidlertid også her prøves for Stortingets ombudsmann for forvaltningen eller for domstolene.

SPØRSMÅL NR. 766**Innlevert 2. mars 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 9. mars 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hvordan kan Norge, bl.a. gjennom arbeidet med nye finansieringsmekanismer for helsesystemer, bidra til at forebygging av kroniske sykdommer får et sterkere fokus i den globale helse-satsningen?»

BEGRUNNELSE:

Kroniske sykdommer utgjør en betydelig del av den samlede sykdomsbyrden i fattige land, men er likevel forholdsvis svakt fokusert i global helsesammenheng. WHO har initiert et arbeid for å forebygge kroniske sykdommer gjennom sin 2008-2013 Action Plan for the Global Strategy for the Prevention and Control of Noncommunicable Diseases. Norge har et bredt engasjement på den globale helsearena med oppfølgingen av de helserelaterte tusenårsmålene, og Norge står sentralt i arbeidet med å utvikle nye finansieringsmekanismer for helsesystemer, basert bl.a. på erfaringene fra GAVI. I denne sammenheng vil det være mulig å løfte spørsmålet om forebygging av kroniske sykdommer som hjertekar-lidelser, kreft, kroniske luftveislidelser og diabetes høyere på den internasjonale agenda.

Svar:

Norge har profilert seg som en av de ledende aktørene på den globale helsearenaen. Utvikling av gode helsesystemer, inkludert satsing på forebyggende tiltak, er en av de viktigste utfordringene for rike så vel som fattige land. Den klare påviste sammenhengen mellom en god helsetjeneste, helsetilstand og velstand i en befolkning understreker nødvendigheten av å satse på helsesystemer for å oppnå god helse i en befolkning. Særlig gjelder dette primærhelsetjenesten, som er førstelinjeforsvaret mot helseutfordringene.

I internasjonale fora og i vår bistandsportefølje på helseområdet arbeider Norge for at det skal legges vekt på helsetilbud som kan levere brede og integrerte tjenester, som igjen tar utgangspunkt i helhetlige nasjonale strategier og planer hos mottagerlandene. Når det gjelder forebygging av kroniske sykdommer betyr dette at det er mottagerlandene selv som må settes i stand til å prioritere forebyggingstiltak gjennom deres helsestrategi og nasjonale planer.

Fra norsk side jobber vi aktivt for å styrke WHO's arbeid med helsesystemer - med særlig fokus på primærhelsetjenesten og helsepersonell. Organisasjonen har som representanten Høybråten påpeker lagt vekt på forebyggende tiltak gjennom sin 2008-2013 Action Plan for the Global Strategy for the Prevention and Control of Non-communicable Diseases.

Norge bidro med 250 millioner i frivillige bidrag til WHO i 2009. Vi har kun i liten grad øremerket disse midlene. Det betyr at WHO kan anvende midlene innenfor organisasjonens vedtatte prioriteringer, der behovet er størst. Dette mener vi er en riktig tilnærming for å få mest effektiv bruk av norske bidrag, istedenfor at hver enkelt giver skal definere hva egne bidrag kan og ikke kan gå til. Samtidig mener vi at organisasjonen må prioritere kroniske sykdommer og forebygging av dem. Dette vil vi arbeide for gjennom styrearbeid og faglig dialog.

Styrkingen av helsesystemer er også avgjørende dersom vi skal klare å nå de helserelaterte tusenårsmålene 4, 5 og 6 (reduere barne- og mødredødelighet, og hindre spredning av HIV/aids). Derfor har Verdensbanken, Vaksinefondet GAVI og Det Globale Fond mot aids, tuberkulose og malaria (GFATM) etablert en felles helsesystemplattform for å strømlinje, mobilisere og koordinere ressurser som settes inn på å nå disse tusenårsmålene.

Slike nyere og målrettede finansieringsordninger som GAVI og Det Globale Fond tillegger satsing på forebygging av både smittsomme kroniske sykdommer som HIV/aids og ikke-smittsomme kroniske sykdommer som diabetes stor vekt. Mange forebyggingstiltak har potensial for å påvirke et spekter av ulike sykdommer og helsesvikt. Disse mekanismene og organisasjonene utarbeider nå retningslinjer for søknader om støtte som presiserer at en ønsker en integrert tilnærming som også konkretiserer forebyggingstiltak. Med den betydelige norske støtten til GAVI og Det Globale Fond – tallene for 2008 var henholdsvis 478 millioner NOK og 375 millioner NOK - bidrar Norge dermed også gjennom disse nye ordningene i stor grad til finansiering av forebyggingstiltak - som del av den globale helsesatsingen.

SPØRSMÅL NR. 767**Innlevert 2. mars 2010 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun****Besvart 9. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Etter 1 år med sykemelding, anbefaling fra lege om uføretrygd, overprøving av anbefalingen og 1,5 år på rehabilitering oppleves det av bruker som at vedtaket om å få innvilget uføretrygd ligger på vent.

Hvor lenge skal søkere måtte vente uten at det skjer noe aktivt i forhold til rehabiliterings- og avklarings-situasjonen før endelig avklaring og eventuelt godkjenning av søknad om uføretrygd finner sted?»

BEGRUNNELSE:

Denne personen har vært mye syk siden 2002, og i 2007 ble hun langtidssykemeldt. Fastlegen skrev legeerklæring i mai-2009 til NAV som hun leverte og som skulle overprøves der. Svaret ble at hun skulle fortsette å gå på rehabilitering, men rehabiliteringen har kun bestått av ventetid uten innhold. Hun måtte nå i februar innhente ny legeerklæring hvor legen gjentok samme anbefalingen på tross av at hun er ferdig utredet og fikk så beskjed om at skulle få høre fra NAV i april om hva som ville skje videre.

Det er en stor påkjenning for personer som går og venter i uker og måneder uten å vite hva som skjer videre. Helsetilstanden for denne personen har forverret seg, hun går med konstante smerter og sover dårlig, har nå også som følge av saksbehandlingen fått psykiske problemer.

NAV kontoret har vært hjelpeløse, men det ser ut som de ikke klarer å komme videre med saken. Jeg kan ikke se meningen i at personer skal gå og vente i det uvisse uten at det skjer noe aktivt for, enten å få dem tilbake på jobb, eller for å få en endelig avklaring på om uføretrygden innvilges og mener det er uheldig hvis folk blir utsatt for sen saksbehandling hvis dette ikke har noen meningsfylt hensikt.

Svar:

Målet vårt er å få flest mulig i arbeid. Jeg mener derfor at det er svært viktig at brukerne får individuelt tilpasset bistand for å komme i arbeid. Dette vil i mange tilfeller medføre at brukerne må være forberedt på å vente for å få hensiktsmessig medisinsk behandling og arbeidsrettede tiltak. Det vil også måtte ta tid å få behandlet en søknad om uførepensjon ettersom loven krever at det skal dokumenteres at det ikke er utsikt til bedring av inntektsevnen/arbeidsevnen. Jeg er likevel enig i at det er veldig uheldig når brukere blir gående lenge uten å være i noen form for ar-

beidsrettet aktivitet og uten at det blir avklart om det er utsikt til bedring av inntekts-/arbeidsevnen.

Vi har i løpet av de siste årene gitt Arbeids- og velferdsdirektoratet flere nye virkemidler for å kunne følge opp brukerne på en bedre måte. Vi har gjort flere endringer i sykepengereguleringen som legger til rette for å starte oppfølgingen av den enkelte brukeren så tidlig som mulig i sykdomsforløpet. Fra 1. januar 2009 ble regelverket for arbeidsrettede tiltak gjort mer fleksibelt.

Fra 1. februar i år fikk alle som henvender seg til NAV-kontoret, og som ønsker eller trenger bistand for å komme i arbeid, rett til å få vurdert sitt bistandsbehov. Brukere som har behov for en mer omfattende vurdering av sitt bistandsbehov, har rett til å få en arbeidsevnevurdering. Jeg mener at slike systematiske vurderinger av brukerens ressurser og bistandsbehov vil være et nyttig redskap for å sikre riktige avgjørelser mht. hvilke tiltak og tjenester den enkelte bør få fra arbeids- og velferdsforvaltningen. Brukere som har fått fastslått at de har et bistandsbehov, har rett til å delta i utarbeidelsen av en konkret plan for hvordan de skal komme i arbeid (aktivitetsplan).

Fra 1. mars i år ble rehabiliteringspenger, atferdingspenger og tidsbegrenset uførestønning erstattet med den nye midlertidige folketrygdytelsen arbeidsavklaringspenger. Sammenslåingen legger til rette for at Arbeids- og velferdsetaten skal kunne bruke mer ressurser på relevant og arbeidsrettet oppfølging av hver enkelt bruker, og mindre ressurser på å avgjøre hvilken livsoppholdstiltale den enkelte kvalifiserer til. Den nye ytelsen legger også bedre til rette for å kombinere medisinsk behandling og arbeidsrettede tiltak. Arbeidsavklaringspenger gis så lenge det er nødvendig for å få satt mottakeren i stand til å arbeide, eller å få avklart at personen oppfyller vilkårene for å få uførepensjon.

Jeg mener at disse endringene, sammen med tettere oppfølging av den enkelte brukeren, over tid vil føre til at de fleste mottakerne vil ha behov for en kortere samlet periode med oppfølging og aktive tiltak enn i dag og at det også vil gå kortere tid før det er avklart at arbeids-/inntektsevnen er varig nedsatt. Jeg vil likevel påpeke betydningen av å ha et realistisk bilde av hvor krevende det vil være å få det nye oppfølgingsregimet for mottakere av arbeidsavklaringspenger til å fungere fullt ut. Jeg viser til at det går fram av statsbudsjettet for 2010 at det vil ta noe tid etter implementeringen før alle målene med omleggingen oppnås på en tilfredsstillende måte.

SPØRSMÅL NR. 768**Innlevert 2. mars 2010 av stortingsrepresentant Nikolai Astrup****Besvart 12. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I Stortingets spørretime 18. februar 2010 fastslo statsråden at forsknings- og utviklingsarbeidet på Mongstad vil ha stor overføringsverdi ved utvikling av fangstprosesser for industriutslipp. Statsråden bekreftet også at Aker og Alstom vil eie teknologi- og forskningsresultatene fra Mongstad.

Kan statsråden gjøre rede for avtalene som regulerer forholdet mellom staten og de kommersielle aktørene på Mongstad, og for hvilken konkret overføringsverdi prosjektet på Mongstad vil ha for andre aktører som arbeider med CCS i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Høyre støtter utviklingen av fangst- og lagringsteknologi på Mongstad. Norge har gode forutsetninger for å bidra til å løse klimautfordringen, og norsk tilgang på teknologi, kompetanse og kapital kan også bidra til å skape muligheter for norsk næringsliv gjennom utviklingen av ny miljøteknologi. Norges ambisjon om å være en stor eksportør av gass de neste tiårene, gjør det også helt nødvendig å utvikle renseteknologi for gasskraftverk. Det er imidlertid ikke likegyldig hvordan dette gjøres.

Testsenteret på Mongstad vil koste skattebetalerne nesten 6 milliarder kroner når det står ferdig. Prislappen for et fullskalaanlegg er anslått å koste 25 milliarder kroner. Kostnadene er med andre ord betydelige. I det perspektivet er det avgjørende at Staten forsikrer seg om at arbeidet på Mongstad vil ha verdi for andre aktører som arbeider med CCS, ikke minst for dem som arbeider med fangst og lagring ved industriutslipp. Ettersom Aker og Alstom eier teknologien og forskningsresultatene er det avgjørende å få rede på hvordan statsråden har tenkt til at de betydelige investeringene på Mongstad skal gi avkastning til andre enn de to kommersielle teknologiselskapene. Det er også av interesse hvilken rolle Statoil skal spille på Mongstad.

Aker Clean Carbons og Alstoms teknologier har et betydelig kommersielt potensial dersom selskapene lykkes på Mongstad. Det er derfor av interesse å vite om skattebetalerne kan forvente at noe av den potensielle oppsiden vil tilfalle Staten, all den tid det er Staten som har bidratt til å realisere potensialet i teknologien. Dette må vi anta er regulert gjennom de samme avtalene som statsråden er bedt om å gjøre rede for.

EU har lansert et ambisiøst program for fangst og lagring av CO₂. Primært er dette et program for

fangst fra kullkraftverk, men det er likevel relevant å vurdere Mongstadmodellen opp mot organiseringen i EU-prosjektene. Det gjelder spesielt den rolle kommersielle selskaper er tiltenkt i finansieringen av prosjektene, og hvordan eierskap og overføringsverdi er ivarettatt. beidsrettet oppfølging av hver enkelt bruker, og mindre ressurser på å avgjøre hvilken livsoppholdsyttelse den enkelte kvalifiserer til. Den nye ytelsen legger også bedre til rette for å kombinere medisinsk behandling og arbeidsrettede tiltak. Arbeidsavklaringspenger gis så lenge det er nødvendig for å få satt mottakeren i stand til å arbeide, eller å få avklart at personen oppfyller vilkårene for å få uførepensjon.

Jeg mener at disse endringene, sammen med tettere oppfølging av den enkelte brukeren, over tid vil føre til at de fleste mottakerne vil ha behov for en kortere samlet periode med oppfølging og aktive tiltak enn i dag og at det også vil gå kortere tid før det er avklart at arbeids-/inntektsevnen er varig nedsatt. Jeg vil likevel påpeke betydningen av å ha et realistisk bilde av hvor krevende det vil være å få det nye oppfølgingsregimet for mottakere av arbeidsavklaringspenger til å fungere fullt ut. Jeg viser til at det går fram av statsbudsjettet for 2010 at det vil ta noe tid etter implementeringen før alle målene med omleggingen oppnås på en tilfredsstillende måte.

Svar:

Kampen mot klimaendringer og utfordringene knyttet til å dekke verdens energibehov er bakgrunnen for regjeringens satsing på fangst og lagring av CO₂. Regjeringen vil bidra til å utvikle fremtidsrettede og effektive teknologier slik at CO₂-håndtering kan realiseres nasjonalt og internasjonalt. Formålet med teknologisenteret for CO₂-fangst (TCM) er å identifisere, utvikle, teste og kvalifisere mulige teknologiske løsninger for fangst av CO₂, samt å redusere kostnader og risiko ved å fange CO₂ slik at teknologien kan få bred anvendelse. Dette gjøres gjennom bygging, eierskap og drift av teknologisenteret på Mongstad.

Staten og Statoil inngikk høsten 2006 en avtale om samarbeid om håndtering av CO₂ på Mongstad («gjennomføringsavtalen»), jf. St.prp. nr. 49 og Innst. S. nr. 205 (2006-2007). I henhold til gjennomføringsavtalen innebærer første fase etablering av et teknologiselskap som skal eie og drive testanlegg for CO₂-fangst på Mongstad.

Samarbeidet om teknologisenteret på Mongstad reguleres gjennom flere avtaler: "Deltageravtalen" er

inngått mellom staten ved Olje- og energidepartementet (signert av Gassnova SF etter fullmakt), Statoil ASA (den gang StatoilHydro ASA) og A/S Norske Shell, jf. St. prp. nr. 38 (2008-2009). Avtalen representerer det avtalemessige grunnlaget for opprettelsen av selskapet (TCM DA). Avtalen regulerer de rettigheter og plikter som partene har vis-à-vis hverandre og vis-à-vis selskapet.

”Forskningsavtalen” er inngått mellom European CO₂ Technology Centre Mongstad DA (TCM DA) og Gassnova SF, Statoil Petroleum AS og Shell Technology Norway AS, jf. Prop. 44 S (2008-2009). Avtalen regulerer betaling for de tjenester og forskningsresultater som TCM DA leverer, samt hvordan immaterielle rettigheter skal forvaltes. Selskaper som inngår forskningsavtale med TCM DA kan være andre aktører innenfor samme konsern enn de som er eiere av TCM DA.

TCM DA har inngått likelydene låneavtaler med de tre partnerne for å finansiere byggingen av anlegget og etableringen av selskapet, jf. Prop. 44 S (2008-2009). Alle utgifter (investeringer og drift) knyttet til TCM DA under etablering og i oppbygging av anlegget blir dekket av eierne, og finansieringen blir behandlet som et utlån til TCM DA i investeringsfasen som skal betales tilbake til eierne i driftsfasen. Låneavtalene vil regulere rente- og tilbakebetalingen.

I henhold til deltakeravtalen, skal teknologiselskapet drive og aktivt bruke testanlegget i minimum fem år etter ferdigstillelsen. I det første om lag halvannet år etter at henholdsvis amin- og karbonatanlegget står klart, er det teknologileverandørene som forestår testingen av fangstteknologiene. Det er teknologiselskapet som koordinerer testaktivitetene og som ansvarlig operatør står for selve driften av anlegget. I løpet av denne testperioden er det ventet at teknologileverandørene, i samarbeid med partnerne i TCM, vil ha gjennomført utstrakt testing og verifisering av sin teknologi. Resultatene fra denne perioden eies av teknologileverandørene, mens eierne av tek-

nologiseret får tilgang til resultater med en begrenset bruksrett.

Det er en målsetting at teknologiseret skal bidra til fremveksten av flere kvalifiserte leverandører. Det er satt av plass på teknologiserets område til mulige nye teknologier og det er lagt til rette for tilkopling til senterets infrastruktur og hjelpesystemer. I tiden etter at den første testperioden er gjennomført, vil derfor andre leverandører eller fangstteknologiselskaper kunne gis mulighet til å delta i forsknings- og uttestingsprogrammer, samt i oppfølging og drift av anleggene. Erfaringer og problemstillinger fra teknologiseret vil også kunne gi grunnlag for forskningsoppgaver til, og samarbeid med, universiteter og forskningsinstitusjoner. Teknologiseret vil også kunne benyttes til opplærings- og utdanningsformål.

Resultatene fra virksomheten ved teknologiseret kan få betydning for fremtidige fangstanlegg. De to fangstanleggene som er under bygging på Mongstad, er utformet og bygget med metoder og materialer som er forventet å være mest kostnadseffektive for fullskala fangstanlegg. Læring fra et prosjekt som TCM begrenser seg ikke bare til testing av ny teknologi, men omfatter flere aspekter ved det å bygge og drifte et stort og kompleks fangstanlegg, blant annet forhold knyttet til oppskalering, driftsregularitet, miljøkonsekvenser mm. Partnerne i teknologiselskapet vil ha lik tilgang til den informasjon, kunnskap og erfaring som bygging, drift og vedlikehold av anleggene genererer.

I tillegg til den teknologiske kompetansebygging alle aktørene engasjert i TCM er en del av, har TCM mål om å spre kunnskap om bygging av CO₂-fangstanlegg. TCM vil på hensiktsmessig måte særlig dele kunnskap fra arbeidet på Mongstad med andre relevante prosjekter, og med nasjonale og internasjonale forskningsmiljøer og nettverk, herunder EUs CCS Network.

SPØRSMÅL NR. 769**Innlevert 2. mars 2010 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 11. mars 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil utenriksministeren ta noen initiativ i forhold til Høykommissæren for flykninger, for å bedre situasjonen for de 150 familiene fra Rom-folket, som høykommissæren plasserte midlertidig i 2 flyktningleire i Mitrovica for 11 år siden?»

BEGRUNNELSE:

På søndagsrevyen 28. februar 2010 tok NRK opp forholdene til 150 familier fra Rom-folket, som hadde blitt tvangsflyttet fra sine hjem, til to flyktningleire i Mitrovica for 11 år siden. Ansvarlig for flyttingen var UNCHR og Kirkens Nødhjelp.

Over 80 barn har dødd så langt, på grunn av at leirene er plassert ved siden av avfallshaugene fra gruvedriften i samme by. Avfallshaugene inneholder bly, kvikksølv og andre giftstoffer. Barn vokser opp med store smerte og er alvorlig syke, uten at det internasjonale samfunnet griper inn. Da UNCHR flyttet disse familiene var det meningen at de skulle bo der i 45 dager, som nå er blitt til 11 år.

Siden Norge er den 6. største bidragsyteren til UNCHR, er det kanskje naturlig at vi ser på forholdene for disse familiene, og stiller krav til UNCHR om at disse barna og gravide får legebehandling for de giftstoffene de har vært utsatt for.

Svar:

Jeg deler din bekymring for situasjonen for Rom-befolkningen i Mitrovica. La meg imidlertid innledningsvis få påpeke at enkelte av opplysningene i NRKs reportasje ikke var riktige. For det første stemmer det ikke at Kirkens Nødhjelp var ansvarlige for flyttingen av denne befolkningen til disse leirene i 1999. Befolkningen ble heller ikke tvangsflyttet, men gitt et midlertidig oppholdssted etter at Roma Mahalla, bydelen der Rom-folket bodde, ble ødelagt under krigen i 1999. Rom-befolkningen følte seg truet av den albanske majoritetsbefolkningen i Mitrovica, som beskyldte Rom-folket for å ha samarbeidet med serbiske paramilitære under Kosovo-krigen. Det var derfor vanskelig å finne et nytt sted å plassere befolkningen der de også kunne føle seg trygge.

I 2004 gjennomførte WHO helsetester i leirene som viste høy forekomst av blyforgiftning blant befolkningen. UNMIK besluttet derfor i 2005 å flytte befolkningen til den tidligere militærleiren Osterode, og det ble lagt planer for gjenoppbygging av Roma

Mahalla-bydelen. Kirkens Nødhjelp fikk ansvaret for driften av leirene Cesmin Lug og Osterode.

Det har vært en krevende prosess siden da. Det er fortsatt stor spenning mellom befolkningsgruppene i Nord-Kosovo og denne delen av landet utgjør fremdeles den største politiske, økonomiske og sosiale utfordringen for det internasjonale samfunn og for Kosovos myndigheter. Dette har vanskeliggjort arbeidet med å flytte rom-familiene fra disse leirene. Men dette betyr ikke at ikke noe har blitt gjort. Norge har vært blant de fremste til å engasjere seg i dette kompliserte arbeidet. Vi har siden 2005 har hatt stor oppmerksomhet om situasjonen for rom-befolkningen i Kosovo, og har trolig gitt mer bistand enn noen annen bilateral giver for å bedre levekårene for denne befolkningsgruppen i landet.

Fra 2005 til i dag har Norge, gjennom Kirkens Nødhjelp, bistått med å flytte familier fra Cesmin Lug-leiren til den nye leiren Osterode, bygge nye boliger samt en helsestasjon i Roma Mahalla, i tillegg til å ha igangsatt tiltak for å få barna på skole, de voksne i arbeid og for kvinnes rettigheter. På det meste, i 2006, ble mer enn 10 % av den norske bevilgningen til Kosovo brukt på tiltak for rom-befolkningen i Mitrovica. Bare byggingen av tre nye boligblokker og en helsestasjon i Roma Mahalla kostet 23 millioner kroner. Disse er i dag bebodd av flere familier som har flyttet fra de blyforgiftede områdene, men også av andre rom-familier.

Fra 2001 til 2008 lå ansvaret for flyktningleirene hos UNMIK, FNs sendelag til Kosovo, som hadde ansvaret for styringen av provinsen i henhold til Sikkerhetsrådsresolusjon 1244. Siden 2008 ligger ansvaret for disse leirene hos Kosovos myndigheter. Kirkens Nødhjelp overlot i 2009 ansvaret for driften av dem til en lokal organisasjon som finansieres av Kosovos regjering. Det blir nå viktig at Kosovo tar ansvaret for å løse situasjonen for de familiene som fremdeles oppholder seg i disse leirene. Problemet er imidlertid komplisert, ettersom 15 familier nekter å flytte fra den mest forurensete leiren Cesmin Lug til Osterode. I tillegg rapporteres det at nye familier flytter til leirene i håp om på denne måten å bli tilbudt nye boliger.

Europakommisjonen har nå i samarbeid med nasjonale myndigheter tatt et nytt initiativ for å forsøke å løse problemet. Gjennom en bevilgning på 5 millioner _ oppretter Kommisjonens liaison-kontor i Pristina i disse dager et prosjekt som skal bygge nye boliger i Roma Mahalla og legge til rette for en fredelig

og frivillig flytting av de gjenværende rom-familiene fra de blyforgiftede områdene.

Det er positivt at EU og nasjonale myndigheter nå følger opp på et område der norske myndigheter og frivillige organisasjoner har vært engasjerte gjennom flere år, og vår ambassade i Pristina vil ha tett

kontakt med Europakommisjonens representanter og myndighetene for å følge hvordan dette prosjektet nå tas videre. Vi er spesielt opptatt av situasjonen for barna som nå befinner seg i disse leirene, og det er ingen tvil om at barnas helsesituasjon må følges opp.

SPØRSMÅL NR. 770

Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 12. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Under Transportkomiteens befaring i Hordaland i februar 2010 redegjorde NSB for sine planer om utvidet jernbanesatsing i Bergensregionen med utvidelse av dagens jernbane til hhv Flesland og Åsane. Dette er i tråd med NSBs strategiske planlegging i de største byområdene. Jernbaneverket opplyste under samme befaring og på samme møte at de ikke har noen slike planer.

Hva vil statsråden gjøre for å samordne og styre felles satsing for NSB og JBV?»

BEGRUNNELSE:

Det er vanskelig for NSB å kjøre tog uten skinner. Jeg har oppfattet at NSB i lang tid har arbeidet med planer om utvidet jernbanesatsing i Bergensområdet. En utvidelse av dagens jernbanenett til hhv Flesland og Åsane kan gi flytog på Norges nest største flyplass, tog til ny godshavn på Flesland og lokal tog til to av Bergens store bydeler. Jeg minner om at Åsane bydel nord for sentrum har 45.000 innbyggere.

Jeg har flere ganger og på flere måter tatt opp manglende samordning mellom de berørte enhetene NSB og Jernbaneverket. Fortsatt manglende koordinering og helt ulik prioritering slik det nå ble fremvist under Transportkomiteens befaring i februar understreker behovet for politisk styring fra overordnet nivå.

Jeg minner om at et av de viktige målene for NTP 2010-2019 er utvikling av transportknutepunkt. Det kan utvikles på Flesland ved Bergen (Havn-flyplass-jernbane-vei). Det er også et mål å utvikle kollektivtilbudet i de største byene for å øke kollektiv persontransport. Tog til hhv Flesland og Åsane vil gi lokal tog mellom sentrum og to av Bergens folkerike bydeler med meget kort reisetid.

Etter mitt syn fremstår det som uholdbart og

uheldig at planer for utvikling av togtilbudet i Bergensregionen ikke samordnes. Det bør ikke være slik at det er opp til de to statlige enhetene JBV og NSB som har ansvar for jernbanesatsingen i Norge om og evt. når de blir enig om prioritering og prosjekter. Nødvendige koordinerings- og styringstiltak bør etter mitt syn heller ikke overlates til regionale veimyndigheter i forbindelse med utarbeidelsen av ny NTP 2014 - 2023. Denne regjeringen sier jo at den er opptatt av å utvikle og utvide jernbanesatsingen i Norge. Jeg går ut fra at det ikke bare skal skje i de sentrale Østlandsområdene. Jeg oppfordrer derfor samferdselsministeren til å ta politisk styring av et samordnet prosjekt for å utvide jernbanesatsingen i Bergen.

Jeg velger å se bort fra muligheten for at regional leder for JBV med en fortid i Bybaneprojektet i Bergen ikke ønsker at jernbanen skal utfordre Bybanesatsingen i Bergen.

Endelig - og ikke minst - en utvidelse og en utvikling av jernbanen i Bergensområdet vil være tilknyttet nasjonalt jernbanenett og har derfor både finansieringsmessige og transportmessige fordeler som en "light-rail" løsning a la Bybanen i Bergen ikke har.

Svar:

Som tidligere opplyst til representanten Sortevik, er det Jernbaneverket og ikke NSB som har ansvaret for å planlegge og bygge ut det norske jernbanenettet. Per i dag foreligger det ikke planer om jernbanespor til Flesland. I Nasjonal transportplan 2010-2019 som ble behandlet av Stortinget i juni 2009 er det derfor heller ikke satt av midler til dette.

Det pågår nå konseptvalgutredning (KVU) for regionpakke Bergen. Arbeidet ledes av Statens vegvesen, men også med deltakelse av bl.a. Bergen kommune, Jernbaneverket og Hordaland fylkeskommune. Konseptvalgutredningen tar for seg transportsys-

temet i hele Bergensområdet. I tillegg pågår det en utredning av ny havnelokalisering i Bergen. Resultatene fra disse utredningsprosessene vil kunne gi føringer for det framtidige transportsystemet, inkludert framtidige jernbaneløsninger for hhv. person- og godstrafikken i Bergensområdet.

I forbindelse med Hordaland fylkeskommunes arbeid med fylkesdelplan for lokalisering av ny havn vil Jernbaneverket gjøre en forstudie av mulige traseer for et godsspor til Flesland. Arbeidet er planlagt ferdigstilt i løpet av våren 2010.

SPØRSMÅL NR. 771

Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Dag Ole Teigen

Besvart 11. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ifølge NRK 2. mars 2010 hevder Riksrevisjonen at 15 prosent av kjøp og salg av avgiftspliktige varer og tjenester lures unna merverdiavgift. Hvis dette er riktig tilsvarer det et provenytab for staten på om lag 30 milliarder kroner årlig. Riksrevisjonen etterlyser strengere kontroll.

Hva er statsrådets vurdering av Riksrevisjonens gjennomgang, hvilket grunnlag fins det etter statsrådets mening for å tallfeste årlig provenytab som følge av brudd på lov om merverdiavgift, og er dagens kontrollomfang tilstrekkelig?»

Svar:

Etter hva Finansdepartementet er kjent med pågår det ikke særskilte gjennomganger eller revisjoner i regi av Riksrevisjonen på momsområdet. Departementet legger derfor til grunn at uttalelsen fra Riksrevisjonen ikke refererer seg til undersøkelser foretatt av Riksrevisjonen. Etter hva Finansdepartementet er kjent med kom uttalelsen om at så mye som 15 pst. av kjøp og salg av varer og tjenester lures unna og aldri blir betalt moms for, i forbindelse med at det ble henvist til situasjonen i EU.

Finansdepartementet antar derfor at Riksrevisorens uttalelser ikke er basert på estimer eller undersøkelser foretatt på norske forhold, men en overføring av anslag over momsunndragelser i EU til nor-

ske forhold. Departementet er kjent med at det foreligger en relativt ny undersøkelse i EU som gir estimer på avviket mellom hva som innbetales i moms i de enkelte land i forhold til hva som er en teoretisk beregning basert på nasjonalregnskapstall burde fått inn (VAT gap). Disse anslagene tilsier at i 2006 ble 12 pst. av de teoretiske momsinnkomstene ikke innbetalt i EU-25.

Disse anslagene viser en betydelig forskjell mellom de enkelte EU-land. Land som bl.a. Hellas (30 pst.), Italia (22 pst.), Slovakia (28 pst.) og Litauen (22 pst.) ligger betydelig høyere enn gjennomsnittet, mens land som Sverige (3 pst.) og Danmark (4 pst.) ligger betydelig lavere enn gjennomsnittet. Jeg mener en bør være svært forsiktig med å overføre gjennomsnittsanslag fra EU direkte til norske forhold. Det er mer realistisk å sammenlikne situasjonen i Norge med våre naboland Sverige og Danmark. Med utgangspunkt i estimer for momsunndragelser i Sverige og Danmark på 3-4 pst. vil et anslag på 6-8 mrd. kroner trolig være mer realistisk i Norge enn et anslag basert på gjennomsnittet i EU.

Når det gjelder omfanget av dagens merverdiavgiftskontroll vil Finansdepartementet vise til at dette området er høyt prioritert i skatteetaten, og var en av etatens hovedprioriteringer i 2009. Skattedirektoratet har videre varslet en ytterligere opptrapping av denne kontrollen.

SPØRSMÅL NR. 772**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 9. mars 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Nordområdesatsingen har kunnskapsbygging som en sentral byggestein. Ukentlig kommer henvendelser fra internasjonale, høyt kvalifiserte mennesker som ønsker å etablere seg i nord og har med barn og som i den forbindelse etterspør en internasjonal skole etter internasjonal IB-standard.

Kan statsråden ta et initiativ og bidra til en snarlig avklaring på søknaden om etablering av en internasjonal skole i Tromsø?»

BEGRUNNELSE:

Satsingen på kunnskapsbygging står sentralt i nordområdestrategien.

Nord-Norge og Tromsø har en rekke offentlige og private virksomheter som rekrutterer ansatte fra hele verden. Mange av disse er i en livsfase der de har barn og har behov for et skoletilbud tilpasset barn som flytter med foreldrene sine.

Det oppleves det nå som en konkurransemessig ulempe i nord at man ikke kan tilby en internasjonal skole. I et nordområdeperspektiv er det viktig at bl.a. Tromsø fremstår som et attraktivt bosted for internasjonale toppforskere og annet nøkkelpersonell. Det å få etablert en internasjonal skole nord for Trondheim er svært viktig for Nord-Norge og Troms.

I Tromsø har det i flere år vært arbeidet for å etablere en internasjonal skole. Søknaden om en internasjonal skole ligger til behandling i Utdanningsdirektoratet, men avgjørelsen er stadig blitt utsatt. Saksbehandlingen har tatt uforståelig lang tid, og det ene skoleåret etter det andre har gått uten at skolen kan komme i gang. Styret for Tromsø International School har nå innsett at oppstart høsten 2010 heller ikke synes å være realistisk og begynner å bli bekym-

ret for om det er mulig å rekke oppstart våren 2011.

Styret arbeider med å få avklart lokalisering og ønsker å komme i gang med rekruttering av lærere, men kan naturligvis ikke påta seg noen forpliktelser før det foreligger et formelt vedtak fra Utdanningsdirektoratet.

Skolen skal etableres helt i tråd med den internasjonale IB-standard og vil få plass til 150 barn fra 6-16 år når skolen er fullt utbygd i løpet av pilotfasen på tre år. IB-standarder viktig for å sikre to ting: De som kommer hit med barna sine, skal starte på riktig trinn med en undervisning som er identisk verden over. Vi ønsker også å kunne tilby norske barn et opphold på skolen før de følger med sine foreldre på utenlandsopphold som er blitt mer og mer vanlig.

Lokale og regionale myndigheter, samt næringsliv og kunnskapsmiljøene (UIT, Akvaplan, Polarinstituttet bl.a.) støtter denne etableringen.

En internasjonal skole i Troms er en svært viktig nordområdesatsing.

Svar:

Utdanningsdirektoratet har til behandling en søknad fra Stiftelsen Tromsø International School om godkjenning etter privatskoleloven. Søknaden ble fremmet våren 2009 innen søknadsfristen 1. april, med sikte på oppstart høsten 2010. Stiftelsen søkte også i 2008 om godkjenning etter privatskoleloven, men trakk samme år søknaden før det ble fattet vedtak i saken.

Utdanningsdirektoratet har varslet at det vil bli fattet vedtak i saken innen 01.04.2010. Søknaden om etablering av en internasjonal skole i Tromsø vil således få en snarlig avklaring.

SPØRSMÅL NR. 773**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 10. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Det vises til oppslag i Aftenposten 1. mars d.å. hvor det fremkommer at Nav har over 50 klagesaker på krigspensjon som ikke er behandlet. Det fremkommer videre at de eldste ankesakene er sendt inn for over to år siden, og er ennå ikke er ferdigbehandlet.

Hva vil statsråden foreta seg for å sikre en raskere saksbehandling, og hva mener statsråden er akseptabel saksbehandlingstid for behandling av søknader om krigspensjon?»

BEGRUNNELSE:

6 158 nordmenn har i dag mellom 20 og 100 prosent krigspensjon.

Tidligere sosialsjef Rolf Andersen i Arendal opplyser til Aftenposten den 1. mars at han har hjulpet flere hundre personer i å få gjennom krav om krigspensjon. 15 av hans saker er fortsatt ikke behandlet, den eldste ble sendt Nav i september 2007. Fortsatt har han 35 ankesaker som er ubehandlet.

Det fremkommer videre i Aftenpostens oppslag av nevnte dato, at Nav har mellom 50 - 60 klager på avslag som ennå ikke er ferdigbehandlet. I tillegg kommer det frem at en del har fått innvilget sin krigspensjon etter sin død.

Undertegnede vil understreke at mange de som venter på å få behandlet sin søknad har nådd en alder som tilsier at de ikke har tid til å vente i årevis på få ferdigbehandlet saken. Det vil derfor være av avgjørende betydning at statsråden sikrer at Nav har de nødvendige ressurser til rådighet slik at saksbehandlingstiden kan reduseres betraktelig og innen akseptable tidsfrister.

Svar:

Lov om krigspensjonering for hjemmestyrkepersonell og sivilpersoner gir rett til invalidepensjon, enkepensjon samt dekning av utgifter under sykdom og ved dødsfall til blant annet hjemmestyrkepersonell og sivilpersoner som har blitt påført skade av en krigshandling under annen verdenskrig. For å ha rett til invalidepensjon må skaden ha ført til tapt arbeidsevne. Nye krav etter loven blir i all hovedsak frem-

met av personer som var barn under krigen og som opplevde et psykisk traume.

Det har de siste årene vært flere liberaliseringer i praktiseringen av regelverket. Dette har medført en betydelig økning i antall behandlede saker. Fra 2008 og fremover har alle avslåtte krav fra personer som unndro seg tvangsevakueringen i Nord-Norge (de såkalte huleboersakene) og fra personer som opplevde bombingene av Holen skole, blitt gjennomgått på nytt. Gjenopptakingen ble gjennomført for å unngå at disse personene måtte sende inn ny søknad eller på annen måte ta eget initiativ for å få sin sak vurdert på nytt. Til sammen er 207 tidligere avslag gjennomgått og 36 vedtak er omgjort. Gjenopptaking av sakene medførte 50 klager. Dette har bidratt til økte restanser i klagesaksbehandlingen.

Arbeids- og velferdsetaten har per i dag 20 nye krav til behandling etter loven. Åtte av sakene vil bli ferdigbehandlet i løpet av kort tid. I de øvrige sakene har Arbeids- og velferdsetaten bedt om nødvendig dokumentasjon fra søkerne. Dokumentasjonen er nå på nytt etterlyst, og sakene vil bli ferdigstilt så snart den nødvendige dokumentasjon foreligger fra søkerne.

Arbeids- og velferdsetaten har om lag 60 saker til klagebehandling. Mange av sakene knytter seg til gjenopptakingen av tidligere avslag. På grunn av den ekstraordinære sakstilgangen i forbindelse med liberaliseringene i praktiseringen av regelverket har saksbehandlingen av enkelte av klagesakene tatt uforholdsmessig lang tid. Arbeids- og velferdsdirektoratet har nå informert meg om at arbeidet med klagesakene nå vil bli prioritert, og hovedtyngden av sakene vil bli behandlet i løpet av seks måneder.

Saksbehandlingen av saker om krigspensjon er ofte komplekse og flere forhold utenfor Arbeids- og velferdsetatens kontroll påvirker saksbehandlingstiden. Det er ofte nødvendig at søker medvirker til å dokumentere egen sak, for eksempel ved å la seg undersøke av helsepersonell, og det kan ta tid å fremskaffe spesialisterklæringer eller annen dokumentasjon. Det er derfor vanskelig å sette en absolutt frist for behandling av denne type saker, men det er ikke akseptabelt at saker ligger ubehandlet over lengre tid.

SPØRSMÅL NR. 774**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 11. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm****Spørsmål:**

«Ifølge Prop. S. 1 (2009-2010) og Innst. 15 S (2009-2010) ble det bevilget kr. 9,59 mill. som tilskudd til pensjonistenes organisasjoner i 2010. Beløpet fordeles av Norsk Pensjonistforbund. Iflg. Prop. S 1 (2009-2010) er den fremtidige organisering av ordningen under vurdering og forslag til endringer vil bli sendt på høring. Iflg. informasjon vi har mottatt foreligger det en utredning om saken.

Hvilke kronebeløp er tildelt de respektive organisasjoner - også Norsk Pensjonistforbund?»

BEGRUNNELSE:

Norsk Pensjonistforbund er den største pensjonistorganisasjonen i Norge, med en fortid som en del av Landsorganisasjonen i Norge. Mange vil kanskje anse det som uriktig at ett forbund skal fordele midler til andre "konkurrenter". Dersom det er riktig at det foreligger en utredning om fordelingen av midler til pensjonistorganisasjonene, slik det også legges opp til i Prop. S. 1 (2009-2010), er det interessant å få informasjon om hvor langt prosessen med en omlegging av fordelingssystemet er kommet.

Svar:

Formålet med tilskuddsordningen er å styrke pensjonistorganisasjonenes mulighet til å drive interessepolitisk arbeid, og å gi service til medlemmene. Bevilgningen er gitt som et tilskudd fra Arbeids- og velferdsdirektoratet til Norsk Pensjonistforbund som har administrert bevilgningen til pensjonistenes organisasjoner. En samarbeidskomité (SAKO) bestående av to representanter fra hver mottakerorganisasjon og to representanter fra Norsk Pensjonistforbund foretar fordelingen videre til de forskjellige organisasjonene.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har innhentet opplysninger fra Norsk Pensjonistforbund for tallene for 2009, da tall for 2010 ikke foreligger. Tabellen under gir en oversikt over pensjonistenes organisasjoner, deres medlemstall og fordeling av statstilskuddet 2009 da bevilgningen til pensjonistenes organisasjoner var på 9,3 mill. kr.

Pensjonistenes organisasjoner: Oversikt over antall medlemmer og fordeling av statstilskuddet i 2009.

Organisasjon	Antall medlemmer per 1.1.2009	Fordeling av tilskuddet 2009
Norsk Pensjonistforbund	171 536	8 030 677,-
Forsvarets Pensjonistforbund	9 235	248 980,-
Jernbanepensjonistenes Forbund	5 890	166 042,-
Telepensjonistenes Landsforbund	4 030	119 923,-
Politiets Pensjonistforbund	3 036	95 277,-
Postpensjonistenes Landsforbund	5 694	161 182,-
Statens Vegvesens Pensjonistforbund	2 686	86 599,-
Landslaget for offentlige pensjonister	14 653	383 320,-
Ev. andre organisasjoner	Ingen	0
Drift av SAKO direkte fra totaltilskuddet	0	0
SUM	216 760	9 292 000,-
Grunntilskudd til hver organisasjon, kronebeløp	20 000,-	

Ordningen er fra 1992 og frem til i dag forvaltet på denne måten av Norsk Pensjonistforbund. Riksrevisjonen har imidlertid hatt merknader til utformingen av ordningen. Arbeids- og velferdsdirektoratet

har derfor utarbeidet et utkast til nytt regelverk for tilskudd til pensjonistenes organisasjoner som nå er til vurdering i departementet. Det tas sikte på å sende et utkast til nytt regelverk på høring i løpet av våren.

SPØRSMÅL NR. 775**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Jørund Rytman****Besvart 11. mars 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk****Spørsmål:**

«Forsker Klaus Mittenzwei ved Norsk Institutt for Landbruksøkonomisk Forskning (NILF) hevder at Norge har blant verdens høyeste tollsatser på mat, men at det på grunn av såkalt "dirty tariffing" eller "luft" er mulig å redusere tollene dramatiske på de fleste landbruksvarer uten at dette vil påvirke bærekraftigheten i norsk landbruk.

Vil statsråden ta initiativ til at det overfor Stortinget blir lagt frem en oversikt over "luften" i norske landbruksvarer?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge statistikk fra WTO (2007) har alle landbruksvarer i Norge sett under ett en gjennomsnittstoll på 137,6 prosent, mens øvrige rike og matvareimporterende land har en gjennomsnittlig toll ned mot 30 prosent. "Luft" i tollsatser viser til at tollsatsene på utvalgte produkter er satt kunstig høyt for at man skal ha handlingsrom i WTO-forhandlingene. På grunn av denne "luften" hevder Klaus Mittenzwei at Norge kan halvere tollene på samtlige landbruksprodukter uten at dette vil påvirke norske bønder negativt. Harald Solberg i Kornbøndernes interesseorganisasjon viser eksempelvis at tollene på hvete (per 2007) er på 350 prosent, men et nivå på 100 prosent er tilstrekkelig for å beskytte norske bønder fra konkurranse ved import. Tidligere landbruksminister Terje Riis-Johansen uttalte således til Bergens Tidende 27. mai 2006 at "det selvfølgelig er noe luft" i tollsatsene.

Svar:

Øvre grense for hvor høye tollsatser Norge kan benytte for hver enkelt vare ble fastsatt i Uruguayrunden i WTO i 1994.

Et sentralt element i forhandlingsresultatet for landbruk den gangen var at en skulle utvikle handelshindringer som for eksempel kvantitative restriksjoner, og erstatte disse med tollsatser. I samsvar med det medlemslandene i WTO var enige om, ble de nor-

ske tollsatsene slik som for andre land, beregnet ut fra differansen mellom internasjonale og nasjonale priser i en basisperiode (1986-1988).

Det var full åpenhet rundt dette og de norske beregningene kunne granskes av de andre medlemslandene. Det er derfor over hodet ikke noe grunnlag for å hevde at Norge har drevet med såkalt "dirty tariffication" eller at tollsatsene er satt "kunstig høyt for at man skal ha handlingsrom i WTO-forhandlingene".

Tollsatsene fra Uruguayrunden står fast som en del av de norske forpliktelsene overfor de andre medlemslandene i WTO, og er utgangspunkt for diskusjonen om videre tollreduksjoner i den pågående Doharunden i WTO.

Som kjent varierer både internasjonale og nasjonale priser over tid. Hvor godt vern tollsatsene gir vil derfor variere med det relative forholdet mellom disse prisene over tid og fra produkt til produkt. For noen varer gir tollsatsene fra Uruguayrunden ikke lenger vern for norsk produksjon, mens det for andre varer kan være såkalt "luft" i tollsatsene. Det blir derfor alt for enkelt å hevde at tollsatsene på generelt grunnlag kan halveres uten at dette får effekt for bonden.

Jeg vil her nevne at Norge i dag hovedsakelig anvender spesifikke tollsatser (kronetoll) i tollvernet, og at gjengivelse av %-satser derfor ikke gir et presist bilde av dagens tollvern.

Videre gir Norge toll- og kvotefri markedsadgang for alle varer til 64 u-land på den såkalte nulltoll-lista. Dette gir disse 64 landene fordeler ved import til Norge sammenlignet med mer utviklede land der importen ilegges toll.

I forbindelse med de pågående forhandlingene om landbruksvarer i WTO er det gjort grundige analyser av styrken i tollvernet, og det er klart at fremtidig vern for sentrale norske jordbruksprodukter vil være avhengig av at en kan benytte en såkalt sensitiv behandling med hensyn til reduksjoner i tollsatsene for disse produktene.

SPØRSMÅL NR. 776**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr****Besvart 11. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Til Romerikes Blad onsdag 3. mars 2010 uttaler Stortingsrepresentant Sverre Myrli (AP) følgende, Sitat" Vi har pumpet inn milliarder på milliarder til Politiet hvert eneste år. Og likevel høres det ut som situasjonen aldri har vært verre. Det er negative oppslag i media hele tiden. Jeg må si jeg begynner å lure på hvor pengene blir av". Han hevder videre at Politiet har nok penger og at det må være noe "riv rusken-de galt" med pengebruken i Politiet.

Deler statsråden Myrlis oppfatning av pengebruken i Politiet?»

Svar:

Det er riktig, som representanten antyder i sitt spørsmål, at regjeringen har gjennomført en meget påkrevd styrking av norsk politi. Siden regjeringsskiftet har budsjettet til politi- og påtalemyndigheten økt fra 8,2 milliarder kroner i 2005 til 11,6 milliarder kroner i 2010. Dette er en vekst på 3,4 milliarder kroner (41,3 prosent). Jeg vil særlig peke på politibudsjettet for 2010, med en styrking på 1,3 milliarder kroner i forhold til 2009.

Regjeringen har i denne perioden valgt å legge til rette for en styrking av bemanningen i politiet, blant annet gjennom rekordhøye studentopptak til Politihøgskolen, en ny særavtale om arbeidstidsbestemmelser inngått i 2009 som representerer en ressursøkning på anslagsvis 230 årsverk og 460 nye sivile stillinger i regjeringens tiltakspakke. Politidirektoratet melder at de 460 sivile stillingene har frigjort 288 politiårsverk.

Andre styrkinger jeg vil nevne er DNA-reformen, tiltakspakken på utlendingsområdet, "innsatsstyrken" med basis i Kripos og UP mot mobile kriminelle gjenger, satsingen på barnehus og det igangsatte arbeidet med å etablere en ny landsdekkende spesialenhet i politiet med ansvar for seksualisert vold.

Det er selvsagt lov å stille spørsmål med pengebruken i politiet, men jeg vil ikke stille meg bak uttrykket "riv ruskende galt". Hvordan midler tildelt politi- og lensmannsetaten blir fordelt, og om disponeringen er i overensstemmelse Stortingets vedtak og styringssignaler gitt av departementet i de årlige tildelingsbrev, er viktige spørsmål.

For å sikre en målrettet og effektiv utnyttelse av ressursene i etaten har jeg gitt Politidirektoratet i oppdrag å gjennomføre en driftsanalyse i politi- og lensmannsetaten. Denne vil danne utgangspunktet for forslag til hvordan de samlede ressurser kan utnyttes best mulig og bidra til økt resultatoppnåelse på kort og mellomlang sikt, med særlig vekt på å forebygge og bekjempe kriminalitet. Det skal blant annet utarbeides en strategi for bemanning og kompetanseutvikling i etaten fram mot 2020, for å sikre at økte ressurser gir økt politikraft og bedre resultater. Analysen vurderer også kompetanse, kvalitet og karriereplaner i polititjenesten. Sluttrapport forventes å foreligge annen halvdel av mars i år.

Videre er det lov å stille spørsmål om resultatoppnåelsen. Jeg har selv en forventning om at den styrking som er gjennomført skal gi en positiv resultatutvikling. Beregninger viser imidlertid at full effekt av økte studentopptak først vil kunne oppnås fra og med 2013. Jeg er videre klar over at jeg ikke kan basere mine forventninger om en positiv resultatutvikling på økte ressurser alene, og vil vise til den resultatreform som er under oppstart. Formålet med reformen er å få mer politikraft ut av de til enhver tid tilgjengelige ressurser. Reformen er bredt anlagt, og omfatter tiltak på flere områder som eksempelvis distriktsstrukturen i politi- og lensmannsetaten, en gjennomgang av arbeidsformer og prosesser, tiltak for å utnytte bemanning og kompetanse bedre og innkjøpsfunksjonen.

For å sikre at de politiske styringssignalene blir fulgt opp som forutsatt vil jeg legge opp til en tettere oppfølging av både innsatssiden (ressurstilførsel) og resultatsiden. Nye målekriterier er en viktig forutsetning for en målrettet ressursinnsats og for en fortsatt satsing på tilsyn og kontroll. Det er igangsatt et arbeid med nye målekriterier, blant annet kriterier for politiets forebyggende innsats, slik Stortinget ba om forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 42 (2004-2005). Politidirektoratets modell for fordeling av ressurser i politi- og lensmannsetaten (Fürst/ Høverstad) vil bli gjennomgått og vurdert og direktoratet styrker sin tilsynsfunksjon med distriktene.

SPØRSMÅL NR. 777**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 10. mars 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«På hvilket tidspunkt har Regjeringen til hensikt å følge opp sine tidligere løfter, sin egen regjeringserklæring samt ønske fra et samlet storting om å gjennomgå og redusere de ulike kystgebyr i tillegg til å foreta en forenkling og effektivisering av lostjenesten?»

BEGRUNNELSE:

Tidligere fiskeri- og kystminister Helga Pedersen skrev i et svar til undertegnede 3. september 2009 at Regjeringen hadde til hensikt å sende det såkalte loseffektiviseringsprosjektet på høring i løpet av 2009.

Undertegnede fulgte dette opp med nytt spørsmål til fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen 24. november 2009, da dette fortsatt ikke var fulgt opp. I svaret hevdet Statsråden at arbeidet med høringsmateriale av gjennomgangen av lostjenesten var i ferd med å bli ferdigstilt og at saken ville bli sendt på høring så snart dette arbeidet var klart.

Fortsatt har ingenting skjedd med loseffektiviseringsprosjektet og signaler man har mottatt i næringsen kan tyde på at saken er lagt på is.

Løftene fra regjeringserklæringer samt ønskene fra et samlet storting om forenkling og effektivisering av lostjenesten i tillegg til gjennomgang og reduksjon av kystgebyr er så langt ikke fulgt opp utover mindre justeringer av enkelte gebyr.

Man uttrykker nå alvorlig bekymring innen skipsfartsnæringsen der mange nå føler at de er blitt holdt for narr.

Svar:

Regjeringen følger opp målsetningen i regjeringserklæringen om å stimulere til vekst i sjøtransporten ved oppfølging av St.meld. nr. 16 (2008-2009) Nasjonal transportplan 2010-2019 og de årlige budsjettforslag.

I Nasjonal transportplan 2010-2019 fremmes forslag for å styrke sjøtransportens konkurransevilkår. Gjennomføring av forslagene må ses i sammenheng med planperioden, dvs. perioden 2010-2019.

Gjennom regjeringens budsjettforslag for 2010, jf. Prop. 1 S (2009-2010) for Fiskeri- og kystdepartementet, er arbeidet med å følge opp målsetningene i Nasjonal transportplan igangsatt, herunder regjeringens forslag om å fjerne årsavgiften for havnesikkerhet og redusere kystgebyrets dekningsgrad for utgifter til navigasjonsinfrastruktur. Stortinget sluttet seg til dette. En ytterligere reduksjon må følges opp i de kommende budsjettprosesser gjennom planperioden.

Videre er det i Nasjonal transportplan 2010-2019 redegjort for gjennomgangen av lostjenesten og lospliktreglene, som også er kjent som loseffektiviseringsprosjektet. Arbeidet med høringsmateriale av gjennomgangen av lostjenesten har blitt noe forsinket, men er i ferd med å ferdigstilles. Saken vil bli sendt på høring om kort tid så snart dette arbeidet er avsluttet.

SPØRSMÅL NR. 778**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 11. mars 2010 av kulturminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Haugesund Idrettslag har siden mai 2008 hatt planer for bygging av en friidrettshall i Idrettsparken på kommunal tildelt tomt. En svært viktig del av finansieringen er behovet for full mva-refusjon på investeringsbeløpet. Kommunen støtter etableringen av hallen og HIL har fått betydelig bidrag fra privat

næringsliv. Det siste som mangler for at finansieringen kommer på plass er om staten gir mva-kompensasjon.

Vil finansministeren bidra til at HIL og andre idrettslag får full mva-refusjon for bygging av slike haller?»

BEGRUNNELSE:

Haugesund Idrettslag er i dag Norges største friidrettsklubb med over 900 medlemmer, og 450 av disse er under 20 år. Den planlagte hallen har et areal på 4750 m² og vil inneholde en 200 m rundbane med doserte svinger, 60 m sprintstripe, i tillegg til arealer for tekniske øvelser som høyde, lengde, stavsprang, samt kastøvelser. Hallen vil også bli tilrettelagt for andre idretter herunder håndball, basket, gymnastikk for å muliggjøre samarbeide med andre grupper brukere. Hallen vil således tilfredsstille de krav som stilles til flerbrukshaller og for tildeling av spillemidler til denne type haller. Hallen vil ha fullt oppsett for garderober /dusjanlegg samt være tilrettelagt for handicap-brukere, i tillegg til andre fellesarealer i et 500 m² tilbygg.

Idrettsparken omfatter mange idrettsanlegg, bla.a. flere fotballanlegg, ishall, turnhall, skateboardhall, håndballhall, og diverse klubbhus. Flerbrukshallen til HIL ble satt ut på anbud i september 2009, og det er inngått en intensjonsavtale med et større entreprenørselskap. Hallen er kalkulert til ca 42 mill kroner inklusiv merverdiavgift, og har en byggetid på 9 måneder. Haugesund Idrettslag etablerer et hallselskap (a/s med deltakelse av 3 kommuner) som får i oppgave å bygge og drive hallen. Hallen er besluttet gitt regional status gjennom vedtak i interkommunalt idrettsutvalg som omfatter 6 kommuner i Haugesundregionen.

Det er inngått en intensjonsavtale med Haugesund Toppidrettsgymnas om leie av hallen på dagtid. Det er også etablert intensjonsavtale med en gruppe på fire fysioterapeuter som vil etablere et behandlingssenter i hallens sidebygning. Hallen vil således kunne innta en meget sentral rolle i regionens idrettsliv.

I tillegg vil Haugesund Idrettslag tilby reklameplass i hallen samt utleie på kveldstid til lokale/nasjonale bedrifter. Dette sikrer i tillegg til forannevnte leieavtaler et viktig grunnlag for dekning av hallens driftsutgifter.

Endelig investeringsbeslutning som avhenger av bl.a. at det oppnås full momsrefusjon, i likhet med det kommuner oppnår når de bygger idrettsanlegg, vil bli truffet i løpet av våren 2010.

Hallen er finansiert gjennom et nært samarbeid med lagets hovedsponsor gjennom flere tiår, Haugesund Sparebank. I tillegg til gir banken også et betydelig økonomisk tilskudd til reising av hallen. I tillegg til Haugesund Sparebank har Knutsen OAS Shipping v/Trygve Seglem, samt Trond Mohn, Bergen gitt meget betydelig tilskudd til reising av hallen. Uten disse tilskuddene ville ikke HIL kunnet realisere hallprosjektet. Man får på denne måten redusert behovet for offentlige investeringskroner.

Det vil bli søkt full momsrefusjon på byggekostnader på bakgrunn av at regjeringen har besluttet å

innvilge momsrefusjon på anskaffelser i frivillige organisasjoner, samt i tillegg planlegger å innføre regler for refusjon av moms på idrettsanlegg som realiseres i regi av idrettslag, i forbindelse med revidert Statsbudsjett for 2010.

For HILs del utgjør mva-refusjon kr 8.4 millioner. Regjeringen har økt refusjon av merverdiavgift for frivillige organisasjoner i 2010. Det er viktig for dem som planlegger bygging av slike anlegg i 2010 å få vite om regjeringen vil akseptere mva-refusjon, eventuelt at manglende refusjon for ett år kan overføres til neste år hvis ordningen skal rammestyres.

Svar:

Regjeringen vil foreslå for Stortinget å innføre en rammestyrte ordning for kompensasjon av merverdiavgift for idrettslag som bygger idrettsanlegg. Ordningen vil virke fra 2010. Regjeringen vil fremme bevilgningsforslag for Stortinget i Revidert nasjonalbudsjett 2010. Bevilgningen vil skje over Kulturdepartementets budsjett, og det er Kulturdepartementet som foretar den nærmere utformingen av ordningen.

Den nye kompensasjonsordningen vil være søknadsbasert. Tildelingen av midler baserer seg på årlige bevilgninger over statsbudsjettet. Hvor stor andel av merverdiavgiftskostnadene som blir kompensert vil avhenge av samlet godkjent søknadsbeløp og midler til disposisjon i ordningen.

De sentrale prinsippene for utformingen av ordningen ble presentert i brev datert 17. februar 2010 til fylkeskommunene og Norges idrettsforbund og olympiske og paralympiske komité (NIF).

Ordningen vil gjelde idrettsanlegg hvor byggearbeidene er igangsatt fra og med 1. januar 2010. Anlegget må være ferdigstilt og revisorgodkjent regnskap skal foreligge før søknad om kompensasjon sendes. Kompensasjonsordningen avgrenses til å gjelde anleggselementer som er berettiget til tilskudd fra spillemidlene. Kulturdepartementet kommer nærmere tilbake til fastsettelse av søknadsfrist, dokumentasjonskrav til søknader, samt den praktiske forvaltningen av ordningen.

Ordningen vil omfatte lag og foreninger som har fremmet søknad om spillemiddeltilskudd til idrettsanlegg, og hvor søknaden er godkjent av fylkeskommunen. Dette inkluderer idrettslag/organisasjonsledd i NIF, samt andre foreninger som i henhold til Kulturdepartementets bestemmelser om tilskudd til anlegg for idrett og fysisk aktivitet oppfyller vilkårene for å motta spillemidler til anlegg.

Det vil ikke være et krav at man har mottatt spillemidlene for å kunne søke om kompensasjon av merverdiavgift. Laget/foreningen skal stå oppført som eier av anlegget. Kulturdepartementet vil utforme detaljerte retningslinjer for den nye ordningen for kompensasjon av merverdiavgift ved bygging av idrettsanlegg.

SPØRSMÅL NR. 779**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 22. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Undertegnede er gjort kjent med at Kirkens Sosialtjeneste sitt prosjekt på Eide nå skal legges ned på grunn av manglende finansiering. Tilbudet som gis er et helhetlig tilbud til ungdom med psykiske lidelser og rusproblemer. Sett i lys av samhandlingsreformen og regjeringens uttalte mål om å satse på rus og psykiatri, fremstår denne nedleggelsen som svært merkelig. Syv ungdommer vil miste tilbudet sitt dersom man ikke griper fatt i saken.

Vil statsråden sørge for at dette tilbudet videreføres?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at Kirkens Sosialtjeneste sitt prosjekt på Eide nå skal legges ned på grunn av manglende finansiering. Tilbudet som gis er et helhetlig tilbud til ungdom med psykiske lidelser og rusproblemer. Sett i lys av samhandlingsreformen og regjeringens uttalte mål om å satse på rus og psykiatri, fremstår denne nedleggelsen som svært merkelig. Syv ungdommer vil miste tilbudet sitt dersom man ikke griper fatt i saken.

Undertegnede er av den oppfatning at det hverken er økonomiske eller faglige argumenter for en nedleggelse av dette tilbudet. Alternativet er at disse ungdommene blir kommunens eller spesialisthelse-tjenestens ansvar. Dette er både dyrere for samfunnet, og ikke minst belastende for de det gjelder.

Det er, slik undertegnede ser det, svært merkelig at dette tilbudet legges ned i en tid hvor samhandling og satsning på rus og psykiatri skal styrkes. Det bes derfor om at statsråden griper inn i saken, og sørger for at prosjektet videreføres.

Svar:

Jeg tar representant Nesvik sin bekymring på alvor, og jeg følger utviklingen i tjenestetilbudet til mennesker med rusmiddelproblemer og psykiske lidelser nøye. Kommunene og de regionale helseforetakene har ansvar for å sørge for at befolkningen får tilgang til nødvendige tjenester, slik dette er fastsatt i lover og forskrifter.

Kommunene og de regionale helseforetakene kan velge å inngå avtaler med private eller ideelle organisasjoner om å levere tjenester.

Kirkens Sosialtjeneste har mottatt 2,5 mill. kroner fra Helsedirektoratet for 2007, 2008 og 2009 over statsbudsjettets kap. 761, post 70 (nåværende kap. 763, post 71) for utvikling av et helhetlig rehabiliteringstilbud til ungdom. Støtten har vært gitt under klar forutsetning om at Kirkens Sosialtjeneste fra 2010 må finansiere aktiviteten gjennom avtaler med kommuner og helseforetak. Dette framkommer både av tilskudsregelverket og Budsjett-innst. S. nr. 11 (2008-2009).

Kirkens Sosialtjeneste har søkt Helsedirektoratet om driftstilskudd på 3 mill. kroner for 2010, og Helsedirektoratet har gitt avslag. Klagen er oversendt Helse- og omsorgsdepartementet som overordnet klageinstans.

Helse- og omsorgsdepartementet har klagen fra Kirkens Sosialtjeneste til vurdering. Jeg kan på nåværende tidspunkt ikke forskuttere utfallet av klagebehandlingen. Klagen fra Kirkens Sosialtjeneste må ses i sammenheng med eventuelle andre klager, da samlet søknadssum overstiger Stortingets bevilgninger over posten.

SPØRSMÅL NR. 780**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen****Besvart 11. mars 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Regjeringen gjorde helomvending etter Full City-havariet utenfor Langesund, og det har derfor kommet på plass slepebåt med døgnkontinuerlig beredskap øst på strekningen Egersund - Risør. Slepe-

båten har imidlertid hittil ikke vært øst for Lillesand, dvs. 80 km vest for Risør. Kystverkets Kjetil Aasbø sier til Agderposten 26. februar at havnefogden i Arendal kan betale dersom de mener at det er behov for å få slepebåt dit.

Mener statsråden at lokale havnefogder skal betale for statlig slepebåtberedskap?»

BEGRUNNELSE:

Skagerrak trafikkeres hvert år av mer enn 14 000 lasteskip og 7 000 tankskip. Opposisjonspartiene Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre uttrykte derfor i merknader til statsbudsjettet 2009 sterk bekymring over regjeringens manglende satsing på oljevernberedskap, og påpekte at det var nødvendig å ha et apparat med kort responstid og moderne utstyr for å bekjempe akutt forurensning, dersom uhellet først er ute. De rød-grønne partiene hevdet derimot at de systematisk hadde styrket oljevernberedskapen, og avfeide opposisjonspartiernes velbegrunnede bekymring. Så kom Full City-havariet, og pipen fikk en annen lyd. Advarslene hadde det imidlertid ikke vært noe mangel på. Kystverket ferdigstilte en rapport om oljevernberedskap i 2005. Den viste at oljevernberedskapen i Norge er altfor dårlig, og at beredskapen burde styrkes med til sammen 120 millioner kroner i 2006 og 2007. Fiskeri- og kystminister Helga Pedersen valgte imidlertid å hemmeligholde rapporten, til tross for at FrP ønsket den utlevert.

Stortinget har nylig behandlet et representantforslag fra Fremskrittspartiet om forsterket oljevernberedskap, nemlig Dokument 8:13 S (2009-2010). I forslaget tok vi til orde for 1. en handlingsplan for forsterket oljevernberedskap, 2. en slepebåtkapasitet langs hele norskekysten med en normal responstid på 6 timer og maksimalt 12 timer basert på seilingsleden langs kysten, 3. en oversikt over hvorvidt det er tilstrekkelig depotdekning, utstyr og tilstand på materiellet so sikrer ønsket beredskapsnivå ved alle kyststrekninger, og 4. en grundig eksternt evaluering av oljevernarbeidet og oljevernberedskapen i forbindelse med "Full City"-havariet utenfor Langesund i Telemark. Sistnevnte FrP-forslag fikk støtte av Høyre og KrF. Forslagene om depotdekning og responstid ble støttet av KrF, og FrP bel stående alene om forslaget om handlingsplan for forsterket oljevernberedskap. Regjeringspartiene Arbeiderpartiet, Sosialis-

tisk Venstreparti og Senterpartiet avviste samtlige forslag.

Svar:

Etableringen av den statlige slepebåtberedskapen på Sørlandet ble fremmet for Stortinget i Prop. 28 S (2009-2010) Endringer i statsbudsjettet for 2009 under Fiskeri- og kystdepartementet (slepeberedskap Sørlandet), og det vises til dette.

Slepebåtberedskapen på Sørlandet er organisert slik at staten betaler for en døgkontinuerlig beredskap innen et avgrenset geografisk område (Risør - Egersund). Slepefartøyet kan operere kommersielt innen dette området. Kystverket ikke har stilt krav til hjemmehavn, bortsett fra at den skal være innen operasjonsområdet.

Slepebåten rapporterer daglig status og posisjon til Vardø Trafikksentral, da denne sentralen har den operative kontrollen med alle fartøyer i den nasjonale slepeberedskapen. Vardø Trafikksentral overvåker kysten og all trafikk, med særlig fokus på risikotrafikk, til og fra norske havner utenfor de regionale trafikksentralenes ansvarsområder. Dersom sentralen anser det som nødvendig å mobilisere slepebåten, vil dette gjøres i samarbeid med Kystverkets beredskapsvaktlag.

Kystverket opplyser at ved de spesifikke skipsanløpene som havnedirektøren i Arendal viser til, vurderte Vardø Trafikksentral det ikke som nødvendig å mobilisere BB Connector i forhold til den statlige slepeberedskapen. Det legges likeledes til grunn at statlig slepeberedskap ikke skal dekke behov for slepefartøy i tilknytning til kommunal havnevirksomhet. Dette medfører at statens slepeberedskap ikke skal ivareta behov for ordinære anløp av fartøy til havner på Sørlandet. Slike behov dekkes i det kommersielle markedet.

Ved etablering av en statlig slepeberedskap på Sørlandet har regjeringen styrket sjøsikkerhet på Sørlandet betydelig. Jeg er trygg på at Kystverket gjennom trafikksentralen i Vardø ivaretar BB Connectors beredskap knyttet til risikotrafikk på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 781**Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 15. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for å sikre at utslippene av tungmetaller fra de nedlagte statseide gruvene i Sulitjelma blir stanset?»

BEGRUNNELSE:

I 1991 ble Sulitjelma gruver stengt. Sulitjelma gruver var eid av Sulitjelma Bergverk AS, et statlig eid selskap. Etter nedleggelsen ble gruvene fylt med vann. Vannet i gruva lekker i store strømmer og renner ut i et vassdrag i Sulitjelma. Vannet fra gruva inneholder store mengder tungmetaller, mest kobber. Det er forsøkt en rekke tiltak for å stanse giftutslippene som ikke har gitt resultater. Fortsatt renner det 30 tonn kobber ut i Sulitjelmavassdraget fra stengte gruver. Dette er tre ganger så mye som det som er satt som øvre grense av miljømyndighetene.

Ordfører i Fauske var ifølge et oppslag i Avisa Nordland den 17. februar nylig i Oslo for å drøfte forurensningen med representanter fra Klima- og forurensningsdirektoratet. Det eneste signalet ordfører fikk fra direktoratet var at de ville sende måleresultatene over til Næringsdepartementet slik at Bergvesenet som driftsansvarlig kan vurdere tilstanden.

I dagens situasjon sitter Fauske kommune med en vedvarende lokal miljøutfordring etter at staten selv som er ansvarlig part ikke har fulgt sine egne reguleringer. Utslippene er 3 ganger så høye som tillatte verdier.

Svar:

I 1990 ga Statens forurensningstilsyn, nå Klima og forurensningsdirektoratet (KLIF), pålegg til Sulitjelma Bergverk AS om å sette i verk tiltak for å redusere forurensning knyttet til gruvedriften. Det har vært gjennomført tiltak i to perioder, senest i april 2005.

Målsettingen for begge tiltakene har vært å redusere forurensningen ved utløpet av Langvann til årlig middelverdi på 10 mikrogram kobber pr. liter vann.

Tiltakene er først og fremst gjennomført for å sikre boligområder mot ukontrollert vanninntrengning, men også som et endelig tiltak og forsøk på å optimalisere gruvassrensning før vannet går gjennom

Grunnstollen og ender i Langvann. Målinger som er gjort etter at tiltakene er gjennomført viser at pålegget om 10 mikrogram kobber pr. liter vann ut i Langvann så langt ikke lar seg oppfylle. Virkningen har variert over tid, men etter en positiv utvikling rundt årtusenskiftet synes måleverdiene nå gjennom flere år å ha stabilisert seg på et høyere nivå enn det mål som er fastsatt. Imidlertid viser en undersøkelse i Sulitjelmavassdraget i 2008 at det lever fisk i Langvann og i elven.

Jeg vil understreke at forurensningsproblemene i Sulitjelmafeltet er kompliserte. Virksomheten har vært spredd over et stort område med mange forurensningskilder. Målinger viser at i underkant av 50 prosent av forurensningen kommer fra grunnstollen. Av de resterende anslås ca. 20 prosent å være naturlige bakgrunnsverdier, mens 30 prosent er knyttet til diffus avrenning.

De gjennomførte målingene viser også at forurensningen varierer ved at den deler av året ligger over og i andre perioder under kravet fra forurensningsmyndighetene. En årsak er de årlige nedbørsmengdene. Kraftverket i området bidrar også til disse variasjonene ved at det vanligvis kjøres hardt i vinterhalvåret, noe som betyr hurtig utskiftning og fortykning av vannet i Langvann. Sommer og høst kjøres kraftverkene på lavere kapasitet med mindre utskiftning.

Ved alle målingene som er gjort de siste årene, viser det seg at metalltransporten ut av grunnstollen stort sett ligger på samme nivå, slik at kravet som KLIF har satt, ikke oppnås gjennom hele året. Jeg er kjent med at NIVA i januar i år la frem en rapport etter gjennomførte målinger i 2009. Rapporten er oversendt til KLIF, som på bakgrunn av den er i ferd med å utarbeide brev til departementet.

Avslutningsvis vil jeg understreke at jeg i samarbeid med forurensningsmyndighetene og Direktoratet for mineralforvaltning vil arbeide aktivt for å finne frem til hensiktsmessige tiltak som bidrar til løsning på forurensningsproblemene i området. Jeg synes likevel det er hensiktsmessig å avvende brevet fra KLIF før jeg tar stilling til hvilke ytterligere tiltak som kan gjennomføres for å redusere forurensningsproblemene etter gruvedriften i Sulitjelma.

SPØRSMÅL NR. 782**Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 15. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Et flertall av partiene på Stortinget ønsker å fjerne revisjonsplikten for små selskap, fjerne skatt på arbeidende kapital, sette en forpliktende målsetting om å redusere skjemaveldet med mellom 20 og 25 %, redusere oppbevaringstiden for regnskapsmateriale fra 10 til 5 år, bedre vilkårene for BSU-sparing og flertallet er imot biodrivstoffavgift.

Vil statsråden som et ledd i regjeringens "Samarbeid for arbeid" prosjekt, eksempelvis i sin egen 2020 gruppe, bidra til at slike forbedringsforslag nå kan realiseres?»

Svar:

Nærings- og handelsdepartementet arbeider med mange av problemstillingene som er viktige for små og mellomstore bedrifter. Ved vurderingen av mulige tiltak er det imidlertid mange hensyn som skal ivaretas. Enkelte tiltak krever dessuten endringer i ramme-

verk under både selskaps- og regnskapslovgivningen. Derfor kreves det samarbeid med både Justisdepartementet og Finansdepartementet, som ansvarlige departement for disse lovene. I den utstrekning eventuelle tiltak vil kreve lovendringer, vil slike endringer bli forelagt Stortinget.

Etter at kartleggings- og forenklingsprosjektet 2006-2009 er avsluttet, har Nærings- og handelsdepartementet til vurdering hvordan forenklingsarbeidet skal videreføres, herunder om det skal settes et tallfestet mål for reduksjon av administrative byrder. Jeg vil også vise til det pågående utviklingsarbeidet av Altinn – Altinn II-prosjektet. Første versjon av Altinn II skal produksjonssettes til sommeren, noe som vil medføre forbedringer for næringslivet i den eksisterende løsningen. Plattformen for utvikling av nye tjenester, herunder samhandlingstjenester, vil bli produksjonssatt nærmere årsskiftet.

SPØRSMÅL NR. 783**Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 11. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Norges Lastebileierforbund avd. Nordland, Troms og Finnmark har gjennomført en test av vinterdekk med forskjellig størrelse på piggdekk.

Vil statsråden vurdere å tillate bruk av større pigger basert på testresultatet?»

BEGRUNNELSE:

Norges Lastebileier-Forbund sine avdelinger i Nordland, Troms og Finnmark arrangerte i samarbeid med Dekkmann og Forsvaret mandag 11/1-10 test av piggdekk.

Bilene som ble brukt var Forsvarets Kjøreskole Bardufoss sine Scania R 500 påmontert nye dekk av typen Continental HSW2 foran og Barum BD 22 på drivakselen. Dekkene på den ene bilen var pigget

ihht. forskriften med 130 stk. 3 grams miljøpigger i hvert hjul mens den andre bilen var pigget etter ønske fra NLF med 200 stk. 6 grams i hvert hjul. Bilen var lastet til ca lik totalvekt (24500kg) og vektfordeling på foraksel kontra bakaksel/boggi (7300kg/17000kg) var også lik.

Testen forgikk på NAF øvingsbane Setermoen under forhold med glatt vått isunderlag, + 4 grader i lufttemperatur og tidvis regn/sluddbyger. Banene er utstyrt med hastighetsmåler og det er disse som det er referert til testresultatene.

Det ble foretatt gjentatte bremseforsøk på rett strekning med økende hastigheter for å se om forskjellig type og antall pigg hadde innvirkning på bremselengden.

Resultatene skjematisk oppsatt ble som følger:

Hastighet i km/t. Bremselengde på bil utstyrt ihht. forskrift Bremselengde på bil utstyrt ihht. NLF ønske

31	25m	20m
45	60m	50m
50	80m	65m
54	82m	70m

I tillegg ble det også kjørt noen forsøk i sving for å avdekke om det var forskjell på retningstabilitet og grep mot underlaget.

Her viste det seg også at det ble forskjellig resultat, bilen med dekkutrusting ihht. forskriften fikk etter hvert som hastigheten økte opp mot 30 km/t store problemer med å holde seg i sitt kjørefelt og fronten av bilen skled sidelengs. Den andre bilen med flere pigger i dekkene hadde bedre retningstabilitet men på begge bilene virket det som bakenden slapp ca. på samme tidspunkt.

Det vi skal merke oss er at alle forsøkene er foretatt i forholdsvis lave hastigheter (fart som brukes i tettbebygd strøk) Hadde vi kunnet øke hastigheten opp mot ”normale” landeveistransport på 70 km/t og

høyere ville bremselengdene øket dramatisk pga fysikkens lover som sier at ved doubling av hastighet fire-dobles bremselengden.

Svar:

Vegdirektoratet arbeider nå med revisjon av dekkbestemmelsene og vil i denne sammenheng også vurdere piggdekkbestemmelsene for tunge kjøretøy.

Når det gjelder testresultatene utført av NLF avd. Nordland, Troms og Finnmark m.fl., vil disse bli vurdert sammen med andre innspill i det pågående revisjonsarbeidet, som også NLF deltar i. Det vil også bli sett hen til det internasjonale arbeidet som foregår på dette området. I lys av den utvikling som har skjedd siden gjeldende piggdekkbestemmelser vart innført, både for kjøretøy og dekk, fremstår det nå som hensiktsmessig å foreta en gjennomgang av disse reglene.

Avslutningsvis vil jeg også nevne at produktutviklingen går raskt, både når det gjelder piggfrie dekk og piggdekk. Fra bransjehold antydes det at forskjellen på piggfrie dekk og piggdekk i framtiden kan bli enda mindre enn i dag, også på det glatteste føret.

SPØRSMÅL NR. 784

Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 22. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvilke lover og regler gjelder for innkreving av egenandeler i helsevesenet og er det anledning til å ta egenandel flere ganger som følge av en og samme konsultasjon?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har flere ganger blitt kontaktet av pasienter som reagerer på at det de oppfatter som en konsultasjon kan utløse flere egenandeler. Fremskrittspartiet har i budsjett sammenheng tatt til orde for å få en oversikt over omfang og praksis i forhold til egenandeler, men har ikke fått gjennomslag for dette. Spørsmålet her dreier seg om hvilke lovparagrafer og evt. forskrifter som hjemler helsevesenets rett og mulighet til å kreve egenandel, og om det finnes begrensninger pr. besøk.

Svar:

Lov om folketrygd av 28. februar 1997 (folketrygdloven) § 5–3 regulerer hvilke behandlinger og

helsetjenester det kan kreves egenandeler for. Dette gjelder konsultasjoner hos lege, psykolog, tannlege, fysioterapeut, laboratorieprøver og radiologisk undersøkelse og behandling. I tillegg er det egenandelsbetaling for viktige legemidler, spesielt medisinsk utstyr, reiseutgifter, opphold ved opptreningsinstitusjoner og rehabiliteringsinstitusjoner samt behandlingsreiser i utlandet. Det er Stortinget som fastsetter egenandelene i statsbudsjettet hvert år, og behandlere/ institusjoner har ikke anledning til å kreve høyere egenandeler enn det som til enhver tid er fastsatt.

Forskriftene inneholder generelle bestemmelser om egenandeler og takstoversikter. Med hjemmel i folketrygdloven kan de enkelte behandlergruppene kreve de fastsatte egenandelene av pasienten. Dette gjelder også for spesialisthelsetjenesten.

Egenandeler hos ulike behandlere kan variere avhengig av om det er besøk på dagtid eller kveldstid, om behandleren er spesialist og om det er konsultasjon på beholders kontor eller ved hjemmebesøk. I enkelte tilfeller kan det kreves tilleggskoster. Dette

gjelder for pasienter som ikke er tilknyttet fastlegeordningen og ved bruk av medisinsk forbruksmaterie-ll i forbindelse med en konsultasjon.

Ettersom stortingsrepresentanten spør om hvilke lovparagrafer og evt. forskrifter som hjemler helsevesenets rett og mulighet til å kreve egenandel, gis følgende oversikt:

- Egenandeler for konsultasjoner hos lege er hjemlet i folketrygdloven § 5-4 og fastsatt i forskrift om stønad til dekning av utgifter til undersøkelse og behandling hos lege av 25. juni 2009 nr. 949. Her fremgår egenandelene av de enkelte takster i kapittel II.
- Egenandeler for konsultasjoner i private laboratorier og røntgeninstitutter er hjemlet i folketrygdloven § 5-5 og fastsatt i forskrift om stønad til dekning av utgifter til undersøkelse og behandling i private medisinske laboratorie- og røntgenvirksomheter av 27. juni 2003 nr. 959. Her fremgår egenandelene av takstene i kapittel II.
- Egenandeler for konsultasjoner hos tannlege er hjemlet i folketrygdloven § 5-6 og fastsatt i forskrift om stønad til dekning av utgifter til undersøkelse og behandling hos tannlege for sykdom av 13. desember 2007 nr. 1412. Bestemmelser om rett til å kreve egenandel er hjemlet i § 2.
- Egenandeler for konsultasjoner hos psykolog er hjemlet i folketrygdloven § 5-7 og fastsatt i forskrift om stønad til dekning av utgifter til undersøkelse og behandling hos psykolog av 26. juni 2009 nr. 905. Her fremgår egenandelene av takstene i kapittel II.
- Egenandeler for behandling hos fysioterapeut er hjemlet i folketrygdloven § 5-8 og fastsatt i for-

skrift om stønad til dekning av utgifter til fysiote-rapi av 22. juni 2009 nr. 825. Egenandelene fram-går av kapittel III.

- Egenandeler for polikliniske konsultasjoner er hjemlet i forskrift om godtgjørelse av utgifter til helsehjelp som utføres poliklinisk ved statlige helseinstitusjoner og ved helseinstitusjoner som mottar driftstilskudd fra regionale helseforetak av 19. desember 2007 nr. 1761. Forskriften er hjemlet i spesialisthelsetjenesteloven § 5-5. Godkjente egenandeler er fastsatt i kapittel II. Det er her presisert at dersom en pasient mottar helsehjelp knyttet til samme sykdom/skade fra ulike poliklinikker på samme dag, kan pasienten ikke avkreves mer enn én egenandel. Egenandel for røntgen-, ultralyd- og nukleærmedisinsk bildeundersøkelse ved respektive spesialavdelinger kan likevel kreves, jfr. merknad 2B i forskrift 19. desember 2007 nr. 1761.

Ved flere konsultasjoner hos fastlegen samme dag, eventuelt konsultasjon hos annen allmennlege eller ved legevakt, skal det normalt betales ny egenandel for konsultasjonen. Det vil si at det ikke er fastsatt samme begrensning i anledningen til å kreve egenandel som for poliklinikker, nevnt over.

For at brukerne på en enkel måte skal kunne få oversikt over hva som skal betales i egenandeler for helsetjenester, har Helseøkonomiforvaltningen (HELFO) lagt ut alle gjeldende egenandeler på www.helfo.no; <http://www.helfo.no/privatperson/egenandeler/Sider/default.aspx>.

På nettsiden gis det også opplysninger om når bruker er fritatt fra å betale egenandel.

SPØRSMÅL NR. 785

Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Oskar Jarle Grimstad

Besvart 10. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Er miljøvernministeren enig i at det haster å få behandlet verneplanen for hekkende sjøfugl i Møre og Romsdal, og dersom ministeren er ening i dette, når kan planen forventes bli lagt frem for politisk behandling?»

BEGRUNNELSE:

Det har i lengre tid vært arbeidet med en "Verneplan for hekkende sjøfugl" blant annet for fylket

Møre og Romsdal. Planen har vært på høring i fylket, hos Naturforvaltningen og skal visstnok nå ligge i Miljøverndepartementet til behandling. Resultatet av verneplanen vil kunne ha stor betydning for den videre utvikling av aktiviteter til havs og i sjønære områder i Møre og Romsdal.

Svar:

St.meld. nr 68 (1980-81) Vern av norsk natur la opp til utarbeidelse av tematiske verneplaner knyttet

til myr, edellauvskog, våtmarker og sjøfugl i alle fylker. Dette arbeidet er nå på det nærmeste slutført; det er bare verneplanen for hekkende sjøfugl i Møre og Romsdal og verneplan for myr i Finnmark som gjenstår.

Jeg kan opplyse at verneplan for hekkende sjø-

fugl i Møre og Romsdal er til sluttbehandling i regjeringen og vil bli vedtatt med det første. Gjennomføring av denne verneplanen har vært tidkrevende på grunn av mange viktige avklaringer mellom verneinteressene og andre samfunnsinteresser.

SPØRSMÅL NR. 786

Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 15. mars 2010 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til en gjennomgang av innhold og organisering av realfagene i videregående skole med sikte på å gi elevene et best mulig utgangspunkt for avsluttende eksamen og høyere utdanning; vil statsråden medvirke til at læreplanene gjennomgås på nytt, og ikke minst ha en fornyet kontakt med realfagsmiljøene ute i videregående skole?»

BEGRUNNELSE:

Matematikkurset 1T har læreplanmål som gir godt grunnlag for videre valg av matematikkurset R1. Vanskelighetsgraden er tilfredsstillende, men kurset er for stort og omfattende hevdes det fra skolene. Progresjonen fra ungdomskolen oppleves som svært stor. Elevene mangler mye av de nødvendige for kunnskapene hvilket påkrever mye repetisjon. Resultatet er lite rom for trening og drilling, hvilket er nødvendig for å mestre faget. Noe som igjen er nødvendig for at den enkelte elev skal velge realfag videre.

Pr i dag, uten skriftlig, offentlig eksamen, har skolene arbeidet intenst med faget helt fram til skole-slutt. Lærere melder om at tiden ikke strekker til.

Bekymringen er stor, når skolene må være ferdig med alle læreplanmålene i god tid før 19. mai. Mindre tid til trening, karakterene synker og interessen for å velge realfag videre avtar.

Det kan være aktuelt å redusere læreplanmålene i 1T.

Eksamen våren 2010 kan det være for sent å gjøre noe med, men bekymringen må bringes videre til den rette eksamensnemden mht. utformingen av eksamen til våren.

Naturfaget i Vg1 er blitt for vanskelig. De fleste elevene mangler nødvendige forkunnskaper og det brukes uforholdsmessig mye tid på repetisjon. Spesi-

elt læreplanmålene innenfor kjemi faller så vanskelig at elevene skremmes vekk fra å velge kjemi som programfag i Vg2.

Læreplanene i 1T og naturfag kan gjennomgås med tanke på å begrense enkelte læreplanmål, slik at det blir tid til nødvendig repetisjon og fordypning. Det er berettiget uro for at 1T og naturfag Vg1 skremmer elevene fra å velge realfag.

Det meldes om at Kurset 2P har få og sære læreplanmål. Når 1P i VG1 er ferdig og det ikke trengs repetere stoff fra 1P med tanke på eksamen, blir dette kurset for lite. Erfaringer er også at temaene i 2P er valgt bare for å fylle et kurs og ikke for at det skal være nyttig lærdom for elever som allerede har mistet interessen for matematikk.

Kurset S1 oppleves altfor likt 1T. 1T elevene spekulerer i dette og velger S1 heller en R1. Dette for å få gode karakterer og ikke for å lære mer matematikk. Opprinnelig var S1 ment som et videregående kurs for 1P elever. I praksis er det få 1P elever som velger S1 og disse liker seg dårlig da medelever kan det meste fra før. Læreplanmålene i S1 bør derfor gjøres om.

Matematikkurset S2 inneholder for få læreplanmål til å være et 5timers kurs. Elevene kunne med fordel tilegnet seg mer matematikk i løpet av dette året.

Svar:

Gode kunnskaper i realfag er nødvendig for å møte dagens og morgendagens utfordringer, og elevene i grunnskolen og i videregående opplæring skal rustes til å få et best mulig utgangspunkt for høyere utdanning og arbeidsliv. Realfagsutfordringen er omfattende, både når det gjelder kvalitet i grunnopplæringen og antallet elever og studenter som velger re-

alfag. Med et stort behov for realfagsutdannede i norsk arbeidsliv og en relativt liten andel som velger det, vil det fremdeles være aktuelt å satse på realfag. Derfor er Regjeringens nye realfagstrategi, *Realfag for framtida, 2010-2014*, nylig lansert. Strategien er utformet i samarbeid med aktørene i nasjonalt forum for realfag, som består av de sentrale organisasjonene, næringslivet og utdanningssektoren. Sentrale tiltaksområder i strategien er kompetanseutvikling av lærere og bruk av eksterne ressurspersoner i opplæringen. I tillegg er større vekt på relevans og motivasjon gjennom mer praksis i opplæringen fra barnehage til høyere utdanning sentralt. Svært mange utfordringer i dagens samfunn er, og vil i økende grad være av teknologisk og naturfaglig karakter. God realfaglig kompetanse er en forutsetning for å kunne utvikle og ta i bruk ny teknologi.

Den viktigste satsingen i styrkingen av realfagene er Kunnskapsløftet. For å gi skolene og lærerne hjelp i arbeidet med god opplæring i matematikk er det utarbeidet veiledning i faget, og veiledning i naturfag er under utarbeidelse. Det er videre innført nasjonale prøver i grunnskolen til støtte for opplæringen, og kartleggingsprøver er innført i Vg1 for å kunne gi grunnlag for tilpasset opplæring det første året i videregående skole. De nasjonale sentrene i matematikk og naturfag har som oppgave å formidle gode arbeidsmåter med dokumentert effekt i realfagene. De regionale vitensentrene skaper interesse for matematikk, naturfag og teknologi, og studier viser at studenter oppgir vitensentre som motivasjonskilde ved valg av høyere utdanning.

Videre vil jeg nevne studentprosjektet ENTER, der realfagstudenter ved universiteter og høyskoler gir elever i videregående opplæring og på ungdoms-

trinnet leksehjelp og trening i matematikk. Studentene fungerer som mentorer og rollemodeller for elevene. Prosjektet har så langt vært en suksess, og nå innføres det som en varig ordning som skal spres over hele landet.

Satsingen på realfag står og faller på gode lærere. Den nye lærerutdanningen gir bedre muligheter for fordyping i realfagene. Nye lærere på ungdomstrinnet må ha minst ett års fordyping i matematikk hvis de skal undervise i faget. For lærere som er i skolen nyttes betydelige midler til videreutdanning i matematikk, fysikk og kjemi.

Godt grunnlag fra grunnskolen er en forutsetning for at elevene skal klare kravene i matematikk. Motivasjon gjennom praksisretting og en større forståelse av hva matematikk kunnskapene skal brukes til, vil bidra til økt motivasjon for faget. Jeg er spesielt opptatt av grunnskolens ungdomstrinn og vil arbeide for at det faglige grunnlaget elevene starter med i videregående opplæring skal styrkes.

Innholdet i læreplanene er utviklet i en bredt sammensatt gruppe med representanter for fagmiljøene. De enkelte læreplanmålene tilpasses lokalt, og den enkelte skole og lærer er ansvarlig for opplæringen. I arbeid med realfagene i videregående opplæring har Utdanningsdirektoratet kontakt med fagmiljøer både når det gjelder opplæringen og eksamen. De har dermed et godt grunnlag for fortløpende å vurdere eventuelle behov for endringer i struktur og innhold. Kunnskapsløftet har virket i snart fire år, og vi gjennomfører en omfattende evaluering av reformen. Basert på den kunnskapen vi har på nåværende tidspunkt, kommer jeg ikke til å ta initiativ til endring av læreplanene.

SPØRSMÅL NR. 787

Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 22. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Fylkeslegen i Oslo og Akershus mener kostnadene knyttet til sammenslåinger av flere enheter ved Oslo Universitetssykehus er grovt undervurdert. Det skal foretas kutt på over en halv milliard kroner. Han frykter dette vil ramme psykisk syke, ruspasienter og kronisk syke.

Kan statsråden garantere at endringene ved Oslo Universitetssykehus ikke rammer pasientene?»

Svar:

Som representanten viser til, ble Oslo universitetssykehus HF (OUS) etablert 1. januar 2009, og består av de tidligere helseforetakene Aker, Ullevål og Rikshospitalet.

Omstillingene som pågår ved OUS er et ledd i omstillingsarbeidet i Helse Sør-Øst RHF som ble igangsatt i forbindelse med sammenslåingen av Helse Sør RHF og Helse Øst RHF i 2007. I 2007 var ho-

vedstadsområdet preget av at miljøer innenfor samme fagområder var lokalisert på flere steder. Det var dermed klare forbedringsmuligheter for å samordne miljøene for å styrke kompetansen og for å sikre bedre utnyttelse av helsepersonell, sykehusarealer, medisinsk utstyr, IKT, og støttefunksjoner. Den sammenslåtte regionen fikk et klart oppdrag om å få til en bedre samordning og ressursutnyttelse i regionen generelt, og i hovedstadsområdet spesielt (St. prp. nr. 44 (2006-2007)).

OUS har 20 000 ansatte og tilbyr lokalsykehus-tjenester til innbyggerne i Oslo og Follo, samt høyspesialiserte tjenester til hele regionen og til hele landet på enkelte funksjoner. OUS har et budsjett på om lag 18 milliarder kroner. Helse Sør-Øst RHF har informert meg om at styret ved OUS har vist til at det oppdraget de har fått av sin eier, Helse Sør-Øst RHF, som består i å gjennomføre de nødvendige omstillingene og samtidig komme i økonomisk balanse, er uvanlig krevende å gjennomføre innenfor gjeldende rammer.

Som representanten er kjent med, har Helse Sør-Øst RHF et samlet "sørge for"-ansvar for at befolkningen i helseregionen får tilgang til forsvarlige spe-

sialisthelsetjenester. Psykisk syke, rusmiddelmisbrukere, kronisk syke og andre pasientgrupper i hovedstadsområdet skal både i og etter omstillinger være sikret gode og forsvarlige spesialisthelsetjenester. Det er Helse Sør-Øst RHF som eier og finansierer OUS, som ett av 11 helseforetak i helseregionen. Jeg legger til grunn at Helse Sør-Øst RHF, i dialog med OUS, sikrer at driften av helseforetaket og gjennomføringen av de planlagte omstillingene skjer på forsvarlig måte.

Norge er blant de blant de land i verden som bruker mest ressurser på helse. Det gjelder enten vi måler helseutgifter pr. innbygger eller som andel av offentlig og privat forbruk, eller om vi måler leger og sykepleiere pr. innbygger. Samtidig står vi overfor store utfordringer, bl.a. med befolkningsvekst, en stadig økende andel eldre, kronikere og mennesker med sammensatte lidelser. En bærekraftig helsetjeneste i årene fremover krever omstillinger for å legge til rette for gode og forsvarlige helsetjenester og en bedre ressursbruk. Det er derfor et viktig arbeid som pågår i Helse Sør-Øst RHF og ved OUS, og jeg kan forsikre representanten om at jeg følger den videre utviklingen nøye.

SPØRSMÅL NR. 788

Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 22. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Vår Frue Kirke, midt i sentrum av Trondheim har nå gjennom et prøveprosjekt vært døgnåpen kirke. Nå står tilbudet i fare for å måtte strammes inn fordi finansieringen ikke er på plass etter prøveprosjektperioden. Som forebygging og som et lavterskeltilbud til utsatte grupper har prosjektet vært særdeles vellykket.

Vil helseministeren se på muligheten for å støtte videre drift?»

BEGRUNNELSE:

Full drift av Vår Frue åpen kirke har en kostnadsramme på ca 3,5 millioner kroner pr år. I prosjektperioden (2009-2010) er tilbudet finansiert med innsamlede midler, blant annet de siste midlene fra TV-aksjonen 2004, og med noe midler fra kirkevergen. Men når prosjektperioden er over, er kirken henvist til å drive videre med innsamlede midler alene. Til tross for stor giverglede blir dette en for usikker framtid når det ikke ligger en grunnfinansiering i

bunnen. Kirkens Bymisjon drøfter derfor allerede nå på hvilken måte en kan bli nødt til å redusere tilbudet og åpningstiden. Dette har vært et kjærkomment tilbud både for rusmisbrukere og andre utsatte grupper men også for byens befolkning for øvrig. Hele 500 frivillige er involvert for å holde tilbudet gående. I 2009 var det i gjennomsnitt over 400 besøkende per dag i kirken.

Svar:

Jeg er enig med representant Håbrekke i viktigheten av lavterskeltiltak til utsatte grupper. På rusfeltet har frivillig og ideell sektor en viktig rolle, og dette er bakgrunnen for at budsjettpost 763.71 til frivillig rusarbeid er vesentlig styrket de siste årene.

Når det gjelder den konkrete saken om videre støtte til Vår Frue åpen kirke, har Kirkens Bymisjon sendt inn en søknad til Helsedirektoratet til nevnte tiltak. Søknaden er under vurdering av direktoratet, og jeg kan ikke på nåværende tidspunkt forskuttere utfallet av søknadsbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 789**Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 11. mars 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Vi har mottatt henvendelser fra eksisterende beredskapshjem som stiller spørsmålstegn ved endringene i retningslinjene for fosterhjemstjenesten som skal tre i kraft fra 1. april i år. Det pekes spesielt på at den tidligere praksisen med mulighet til å ha preferanser for hvilken aldersgruppe barna skal være i, nå fjernes. Eksisterende beredskapshjem har nå en uke på å skrive ny kontrakt.

Mener statsråden at disse nye retningslinjene vil gi bedre vilkår for disse sårbare barna og for beredskapshjemmene?»

Svar:

Fosterhjemmene utgjør et sentralt og svært viktig plasseringsalternativ innenfor barnevernet. Det er derfor et overordnet hensyn at de statlige beredskapshjemmene organiseres og drives til barnets beste og at oppdragstakerne sikres gode rammevilkår. Jeg mener at de nye retningslinjene og veilederen bidrar til nettopp dette.

De statlige beredskapshjemmene har som oppgave å ta imot barn til særlig oppfølging på grunnlag av midlertidige vedtak i akuttituasjoner.

Regjeringen ser en klar sammenheng mellom barnets beste og stabile sosiale ordninger for oppdragstakere i statlige beredskapshjem. For å sikre tilstrekkelig antall gode og stabile beredskapshjem med bredde og fleksibilitet er det av avgjørende betydning å sørge for gode rammevilkår. For å bidra til dette utarbeidet en arbeidsgruppe bestående av Norsk Tjenestemannslag, Fellesorganisasjonen, Fagforbundet, Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet og daværende Barne- og likestillingsdepartementet høsten 2008 forslag til standardkontrakter for statlige familiehjem og beredskapshjem. Departementet har besluttet at disse skal tas i bruk og at de skal inngås som en løpende 5-årig kontrakt mellom statlig regional barnevernmyndighet og hjemmet. Standardkontrakten omfatter blant annet rett til opplæring og veiledning, beredskap i akuttituasjoner, rett til kompensasjon ved sykdom, rett til tjenestepensjon, rett til refu-

sjon av utgifter til yrkesskadeforsikring, rett til frihelger og fridager i løpet av plasseringstiden, rett til fri mellom plasseringer og vern mot oppsigelse av kontrakten. Retten til tjenestepensjon følger av lov om pensjonsordning for oppdragstaker i statlig beredskaps- eller familiehjem som ble vedtatt av Stortinget i desember 2009. Loven trådte i kraft 12. februar 2010.

Det er utarbeidet nye retningslinjer for statlige familiehjem og beredskapshjem som blant annet skal avklare statlig regional barnevernmyndighets ansvar for rekruttering, kvalitetssikring og oppfølging av statlige beredskapshjem og familiehjem, og fastsette kriterier for kvalitet. Et av formålene med de nye retningslinjene er å sikre de barn som trenger det, et statlig fosterhjem som gir den grunnleggende stabilitet, omsorg og oppfølging som barnet har behov for.

Alle oppdragstakere som per 12. februar 2010 hadde en avtale med en av Bufetats regioner, får nå tilbud om å gå over på standardkontrakt, uten at de vil bli vurdert etter de nye retningslinjene. Kontraktene skal være inngått innen 1. april 2010. For oppdragstakere som ikke har en avtale per i dag, det vil si nye hjem, skal kvalitetskriteriene i nye retningslinjer for statlige beredskaps- og familiehjem legges til grunn gjennom en individuell vurdering. For på sikt å oppnå en kvalitetsheving, skal kvalitetskravene også gjelde ved fornyelse av standardkontraktene for de som innen 1. april får tilbud om å gå over på standardkontrakt.

Jeg mener de nye retningslinjene for statlige fosterhjem vil gi bedre vilkår både for barna, og for beredskapshjemmene.

Når det gjelder barns alder presiseres det spesielt i veilederen for standardkontraktene for statlige fosterhjem at det kan inngås kontrakter med beredskapshjem som har begrensinger i hvilken aldersgruppe de kan ta imot barn fra. Av hensyn til behovet for et mest mulig bredt og fleksibelt tiltaksapparat bør det likevel prioriteres å inngå kontrakter med oppdragstakere som ikke har behov for slike begrensinger.

SPØRSMÅL NR. 790**Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 22. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Statsminister Jens Stoltenberg uttalte til Romsdals Budstikke 19.8 2007 at alle lokalsykehus skal bestå. Dette gjelder også Kristiansund og Molde. Dette er fra lokalbefolkningen oppfattet som at to fullverdige sykehus, bla inkludert akuttfunksjoner, skal drives videre. Statsministeren har også bekreftet at barneavdelingen i Kristiansund ikke skal avvikles, dette står å lese i samme avis.

Kan statsråden bekrefte at disse uttalelsene fortsatt står ved lag?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser også til at tidligere helseminister Bjarne Håkon Hanssen i valgkampen i 2009, har uttrykt at regjeringen ikke vil løpe fra løftene som er gitt til lokalbefolkningen.

Svar:

I Soria Moria II-erklæringen fra 2009 legger Regjeringen til grunn at dagens desentraliserte sykehus-tilbud skal opprettholdes. Samtidig åpnes det for at enkelte sykehus skal kunne gjøre andre arbeidsoppgaver enn i dag, bl.a. som følge av Samhandlingsreformen.

En viktig premiss for dagens sykehusstruktur og oppgave- og funksjonsfordelingen mellom sykehuse- ne er tidligere tiders infrastruktur, samferdselstilbud og medisinsk teknologi. Dagens sykehusstruktur representerer derfor ofte gårdsdagens løsninger. Løsninger som ikke er egnet til å håndtere de store utfordrin-

ger vi nå står ovenfor, bl.a. med befolkningsvekst, en stadig økende andel eldre, kronikere og mennesker med sammensatte lidelser.

I oppdragsdokument til de regionale helseforetakene i 2010 pekte jeg derfor på at det er nødvendig med utvikling og omstilling av tilbudet i spesialisthelsetjenesten. En viktig premiss for et slikt omstillings- og utviklingsarbeid var at dette skjer gjennom gode prosesser og aktiv forankring i de lokalmiljøene som blir berørt.

Jeg er godt kjent med at det nå foregår strategiske prosesser knyttet til utviklingen av spesialisthelsetjenesten i alle de fire regionale helseforetakene. Helse Midt-Norge RHF sendte forrige uke sin strategiprosess – Strategi 2020 – ut på høring, hvor mer enn 200 instanser er invitert til å delta.. I sin strategiprosess har Helse Midt-Norge RHF lagt noen sentrale prioriteringer til grunn for hvordan helsetjenesten skal organiseres:

- Desentralisering skal gi de store pasientgruppene hjelp nær bosted
- Tilbudet til pasienter med størst behov skal styrkes
- Trygg og effektiv akuttmedisin når du trenger det

En bærekraftig helsetjeneste i årene fremover krever omstillinger for å legge til rette for gode og forsvarlige helsetjenester og en bedre ressursbruk. Arbeidet som nå pågår i Helse Midt-Norge RHF er derfor meget viktig og jeg kan forsikre representanten om at jeg følger den videre utviklingen nøye.

SPØRSMÅL NR. 791**Innlevert 5. mars 2010 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 16. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Mener justisministeren det er greit at politiet og domstolen sanksjonerer mot personer uten at de har gjort noe ulovlig; mener statsråden denne praksisen gir god forutsigbarhet for borgerne og er det greit at politiet sanksjonerer uten at det foreligger straffbare forhold, og vil statsråden gjøre noe for å endre denne praksisen?»

BEGRUNNELSE:

Ved flere anledninger har det fremkommet i media at politiet beslaglegger førerkort uten at personen har gjort noe galt i trafikken. Grunnen skal angivelig være at vedkommende fester mye i helgene og får klager fra naboene.

I Rogaland politidistrikt kan det se ut som politiet er ekstra strenge med denne praksisen da 15 personer

har mistet førerkortet uten begrunnelse i trafikale forhold.

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at jeg ikke kan kommentere eller gå inn i enkeltsaker.

Domstolene har en helt uavhengig stilling i forhold til forvaltningen. Dette innebærer at Justisdepartementet og justisministeren ikke har anledning til å gripe inn i eller vurdere domstolenes dømmende virksomhet. Dersom det er uenighet om avgjørelser fattet av våre domstoler, må disse angripes ved bruk av rettsmidler etter rettergangslovgivningen.

På generelt grunnlag kan jeg også opplyse at dersom en person er misfornøyd med hvordan vedkommende har blitt behandlet av politiet, eller mener politiet har gjort en feil, så har vedkommende bl.a. mulighet til å klage på politiets tjenesteutøvelse, anmeldelse av ansatte i politiet eller påtalemyndigheten eller klage på etterforskning av straffesaker.

Jeg kan videre på generelt grunnlag opplyse at vegtrafikkloven stiller flere krav til den som skal erverve og inneha førerett. Føreretten kan tapes som følge av straffbare forhold, men den kan også tilbakekalles dersom innehaveren ikke lenger fyller helsekravene, ikke har de nødvendige ferdigheter, eller ikke er edruelig.

I vegtrafikkloven § 34 er det gitt en bestemmelse om tilbakekall av retten til å føre motorvogn mv. på grunn av særlige forhold. Dersom innehaveren av føreretten ikke er edruelig eller hans vandel for øvrig er slik at han ikke anses skikket til å føre motorvogn, kan politimesteren eller den han gir myndighet, tilbakekalle retten til å føre førerkortpliktig motorvogn for en bestemt tid eller for alltid, hvis hensynet til trafikksikkerheten eller allmenne hensyn ellers krever det.

Av Politidirektoratet har jeg fått opplyst at i tilfeller der festing i helgene er knyttet opp mot bruk av rusmidler, herunder stort forbruk av alkohol, vil dette få betydning for vedkommendes førerett. Politiet kan med hjemmel i vegtrafikkloven § 34 femte ledd treffe vedtak om tilbakekall av føreretten på bakgrunn av opplysninger om rusmiddelmissbruk fordi innehaver av førerett da ikke vil anses å fylle edruelighetskravet.

Politidirektoratet har for øvrig ved rundskriv 9. februar 2007 ("Håndhevingsinstruksen") gitt nærmere retningslinjer for politiets vurdering.

Håndhevingsinstruksen pkt. 3.2.1 lyder slik:

"Manglende edruelighet - vegtrafikkloven § 34 femte ledd

Dersom politiet i medhold av vegtrafikkloven § 34 femte ledd vurderer å fastsette tap av førerett som følge av førerettinnehaberens manglende edruelighet, må det tas i betraktning om forholdet har betydning for vedkommendes skikkethet som fører av motorvogn. Av vedtaket må det fremgå at forholdet er vurdert. Det må videre fremgå at vedtaket er fattet av hensyn til trafikksikkerheten eller allmenne hensyn ellers.

Manglende edruelighet (misbruk av alkohol og/eller narkotika) vil ofte komme til uttrykk ved innsettelse i drukkenskapsarrest, jf. politiloven § 9 (tidl. løsgjengerloven § 20) eller bøteleggelse etter straffeloven § 350 (tidl. løsgjengerloven § 17). En enkelt bot for beruselse bør i alminnelighet ikke føre til tap av førerett. Bøtelegges vedkommende to eller, flere ganger i løpet av et år, er det grunn til å foreta undersøkelser vedrørende edrueligheten.

Dersom en innehaver av førerett misbruker alkohol eller andre rusmidler, bør tap av førerett fastsettes for lengre tid eller for alltid. Det vises til pkt 3.1.6.2....."

Politidirektoratet har til dette opplyst at det skal foretas en konkret vurdering av faktum i hvert enkelt tilfelle.

Formålet med vegtrafikklovens bestemmelser om nektelse av erverv av førerett og senere tilbakekall av denne, er å fjerne farlige/antatt farlige førere fra trafikken. Politidirektoratet har uttalt at det er alminnelig kjent at ikke en ubetydelig del av de som pågripes for ruspåvirket kjøring er rusmiddelavhengige, og at det erfaringsmessig nok vil være slik at personer som ikke er edruelige i vegtrafikklovens forstand utgjør en høyere risiko for brudd på vegtrafikklovens bestemmelser enn andre.

Når det gjelder vegtrafikkloven, hører denne inn under samferdselsministerens ansvarsområde. Jeg kan for øvrig opplyse at Samferdselsdepartementet og Justisdepartementet har jevnlig møter i forhold til trafikksikkerhet, der også regelverk og praktisering av dette blir tatt opp.

SPØRSMÅL NR. 792**Innlevert 5. mars 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn****Besvart 12. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Pasienter med kreft i spiserøret har i utgangspunktet en dårlig prognose. Nå har det kommet medisinsk teknisk utstyr som gir 99 prosent gode resultater uten komplikasjoner for pasientene. Barrx Halo-system brenner ved hjelp av elektroder bort celleforandringene.

Vil statsråden sørge for at denne typen utstyr snart blir kjøpt inn til landet eksempelvis til Radiumhospitalet, og vil statsråden se på årsakene til at våre naboland tar i bruk nytt utstyr og nye behandlingsmetoder lenge før vi gjør det her i landet?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter med kreft i spiserøret kan ikke behandles med cellegift eller stråling, de behandles i dag ved at cellene høvles ned. Prognosen er dårlig og pasientene risikerer å dø i løpet av to år.

Barrx-Halo system koster etter det undertegnede erfarer 500.000 kr. Siden 99 prosent av pasientene får gode resultater, uten komplikasjoner, er det uforståelig at ikke denne type utstyr allerede finnes ved minst ett av landets sykehus. Pasienter henvises til våre naboland for slik behandling. Norge klassifiserer behandlingen som eksperimentell og den gir derfor ikke rett til refusjon. Våre naboland har tydeligvis helt andre rutiner for å ta i bruk nytt utstyr og nye behandlingsmetoder som kommer pasientene raskt tilgode. Det oppdages ca 200 nye tilfeller av kreft i spiserøret her i landet hvert år. Denne kreftformen (adenokarsinom) har øket i omfang i vesten i de siste ti år. Personer som plages med sure oppstøt/halsbrann har en viss risiko for å utvikle denne kreftformen. Det er av vesentlig betydning for å bedre overlevelseshverdagen at behandling kommer raskt i gang. En lang søknadsprosess om behandling i utlandet virker i motsatt retning. Når en vet at behandling kunne vært gitt nærmest på dagen om slikt utstyr hadde vært tilgjengelig her i landet er det uforståelig at ikke utstyret finnes.

Svar:

Barrets øsofagus (spiserør) er en tilstand med celleforandringer i nedre del av spiserøret. Disse celleforandringene er av en slik karakter at de over tid kan utvikle seg til ondartede celler, det vil si kreft i spiserøret, men er ikke årsak til all kreftutvikling i spiserøret. Behandlingen av disse celleforandringene for å forhindre kreftutvikling kan være vanskelig. En ny teknologi, det såkalte Barrx Halo-systemet, kan ved

hjelp av varmeutvikling påvirke slike celleforandringer. Det er så langt jeg har kjennskap til publisert noen studier blant annet en sammenlignende studie som viser lovende resultater, men med relativt kort observasjonstid. Dette betyr at metoden som er teknisk utfordrende og krever spesialkompetanse, fortsatt må gjennomgå klinisk utprøving for å dokumentere effektivitet og trygghet. Jeg er videre kjent med at det norske fagmiljøet er kjent med metoden og vurderer å delta i klinisk utprøving av denne.

Det kan for øvrig opplyses at det i Norge diagnostiseres ca. 200 nye tilfeller av spiserørskreft årlig. Gjennomsnittlig alder ved utvikling av spiserørskreft er 70 år, og spiserørskreft er over to ganger hyppigere hos menn enn hos kvinner.

I tråd med nasjonal strategi for kreftområdet 2006-2011 lager Helsedirektoratet nasjonale handlingsprogrammer for hver kreftform. Dette er anbefalinger utformet av fagmiljøene knyttet til hele behandlingsforløpet fra diagnostisering, behandling til rehabilitering. Helsedirektoratet har utviklet et nasjonalt handlingsprogram for diagnostikk og behandling av kreft i spiserøret. Handlingsprogrammene skal sikre at norske kreftpasienter har likeverdig tilgang til et offentlig behandlingstilbud som er basert på oppdatert kunnskap om hva som er optimal behandling.

Handlingsprogrammet for spiserørskreft er nå til revisjon, og vil bli oppdatert i forhold til ny kunnskap om effektive behandlingsmetoder inkludert vurdering av metoder som eventuelt kan være med på å forhindre utvikling av kreft i spiserøret hos en del pasienter.

I tillegg er Helse- og omsorgsdepartementet, på bakgrunn av en rapport utarbeidet av Helsedirektoratet, i ferd med å utarbeide et forslag til et helhetlig system for håndtering av nye metoder. Systemet skal presenteres i løpet av 2010. Med metoder menes legemidler, medisinsk teknisk utstyr, prosedyrer og diagnostiske tester. Det nye systemet skal sikre at vurderinger av innføring av nye metoder er basert på samme sett av kriterier innad og mellom regionene. Beslutninger om innføring av nye metoder skal være basert på dokumentasjon av prioriteringskriteriene alvorlighet, nytte og kostnadseffektivitet.

Systemet skal ikke endre på aktørens ansvarsforhold, men skal tydeliggjøre hvilke vurderingskriterier som skal ligge til grunn for beslutninger på de ulike nivåene.

Det er helseforetakene som selv vurderer hvilket medisinsk teknisk utstyr som skal tas i bruk. I valg av

metoder vil fagmiljøene legge vekt på den vitenskapelige dokumentasjonen som er tilgjengelig for behandlingen, herunder nasjonale faglige retningslinjer og handlingsprogrammer, samt eventuelle anbefalinger fra Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering.

Dersom det brukes behandling som ikke er etablert, er det å anse som klinisk forskning og utprø-

vende behandling hvor også utstyr som kreves for gjennomføring må omsøkes finansiert som ledd i forskningsaktiviteten. I slike studier vil pasientene følges opp gjennom forskningsprotokoller for å dokumentere hvilken effekt nye teknologier og nye behandlingsmetoder har.

SPØRSMÅL NR. 793

Innlevert 5. mars 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 16. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å omfordele ubrukte midler til organisasjoner, som for eksempel Kirkens Bymisjon eller Pro-senteret, som kan sette i gang hjelpetiltak umiddelbart?»

BEGRUNNELSE:

I en reportasje hos NRK 02.04.10, lenke <http://www.nrk.no/nyheter/norge/1.7018194>, kommer det frem at flere NAV-kontorer ikke har satt i gang prosjekter for å hjelpe prostituerte ut av prostitusjon. I følge reportasjen har et arbeidstreningsprosjekt i Bergen, som fikk 1,4 millioner kroner ikke startet opp. Det har heller ikke Grünerløkka sossialsenter i Oslo, som fikk 2 millioner kroner. Samtidig er organisasjoner som kjenner miljøet godt svært bekymret for de prostituertes livsvilkår.

Svar:

Spørsmålet er oversendt Justisministeren som rette vedkommende fra Arbeidsministeren.

Stortinget opprettet i statsbudsjettet for 2009 en prosjektpott på 10 millioner kroner under Justisdepartementets budsjett til prosjekter/tiltak som kunne bedre situasjonen for prostituerte og hjelpe kvinner og menn ut av prostitusjon. På bakgrunn av Stortingets bevilgning, fordelte Justisdepartementet i 2009 midlene til 15 ulike organisasjoner/myndigheter.

Tildelingen ble foretatt etter samråd med berørte departementer, og etter diskusjon med sentrale organisasjoner på området. Det ble fra Justisdepartementets side understreket at man ønsket å prioritere samarbeidstiltak mellom ulike organisasjoner/myndigheter. Departementet la ved tildelingen vekt på at prosjektene i størst mulig grad kunne iverksettes og gjennomføres raskt, men også at det skulle være høy

kvalitet på det som skulle gjennomføres. Vi er på et område med mange krevende utfordringer og det skal finne sted en forsvarlig bruk av de viktige prosjektmidlene. Det ble derfor uttalt at overføring av tildelte midler til bruk i 2010 ikke var utelukket.

Stortingets bevilgning bidro til nytenkning og engasjement hos hjelpetiltakene, og det ble fremmet søknader om en rekke spennende prosjekter.

Som forventet var det grunnet omfanget på enkelte av de prosjektene som fikk tildelt til dels store beløp, ikke mulig for alle søknadsmottakerne å bruke alle midlene i løpet av 2009. Departementet påser selvsagt at tildelte midler enten brukes som forutsatt, eller blir tilbakeført for fordeling til andre prosjekter. Vanlige regler om krav til rapportering gjelder for alle tildelinger, samt at beløp som ikke er benyttet innen rimelig tid skal tilbakebetales.

Representantens spørsmål hviler på en forutsetning om at Kirkens Bymisjon skulle være i en situasjon der man umiddelbart vil kunne benytte tildelte midler av enhver størrelsesorden. Dette er ikke korrekt. Nadheim Kirkens Bymisjon fikk eksempelvis støtte til en rekke meget lovende prosjekter, blant annet å utvikle et behandlingstilbud for traumatiserte personer med prostitusjonserfaring. Bare halve tilskuddet til dette formål ble benyttet i 2009, mens resten er overført til bruk i 2010.

Det kommunale aksjeselskapet ALF – Senter for arbeidslivsforberedelse - i Bergen, var blant søkerne på prosjektmidlene. De søkte om støtte til oppstart av et lite hotell som en arbeidstreningsarena for personer med prostitusjons- og rusbakgrunn. Bergen kommune hadde i mars 2009 bevilget midler til et forprosjekt. Prosjektet ble tildelt 1,4 millioner kroner av Justisdepartementet som oppstartshjelp, noe som bidro til at både NAV Hordaland og Bergen kommune gikk inn i prosjektet med økonomisk støtte. NAV bi-

dro med ti tiltaksplasser, mens Bergen kommune gav 1,5 millioner kroner i driftsstøtte for 2010. Det tok imidlertid tid for Bergen kommune å beslutte endelig tildeling, slik at oppstart finner sted først i disse dager. Det er misvisende å antyde at NAV-kontoret skulle ha et ansvar for forsinkelsen av prosjektstart.

Prosjektet er etter departementets syn et godt eksempel på at Stortingets prosjektmidler har hatt en positiv katalysatoreffekt på området. Støtten fra Justisdepartementet har også bidratt til sterkt engasjement fra næringslivet i Bergen, noe som gjør at våre midler går til innkjøp av inventar og utstyr til godt rabatterte priser. Prosjektansvarlige i Bergen understreker at Justisdepartementets tildeling medførte stor oppmerksomhet og til dels spennende tilnæringer fra pressen, og at man er i en situasjon der pressen ønsker å spille på lag for å skape positiv oppmerksomhet rundt mestring og ressurser hos de mennesker som prosjektet søker å hjelpe. NRKs reportasje må forstås som et unntak fra denne tilnærmingen.

Grünerløkka sosialsenter i Oslo kommune (nå NAV Grünerløkka) søkte om over 5 millioner til et prosjekt for å bistå kvinner i prostitusjonsvirksomhet på innemarkedet til å komme over i arbeid, utdanning eller tiltak. Justisdepartementet bevilget 2 millioner til oppstart av prosjektet. Det lyktes ikke prosjektet å komme i gang som planlagt, delvis grunnet mangel på ytterligere finansiering. Det ble derfor inngått et samarbeid med Pro Sentret, der man har utviklet pro-

sjektet ProNAV, et tverretattlig samarbeid for å styrke bistanden til kvinner og menn som vil ut av prostitusjon. Gjennom å kombinere de to tjenestestedenes kompetanse vil man tilby individuelt tilpassede program for de menneskene man søker å hjelpe. Prosjektet har oppstart i disse dager.

Fordelingen av midler til prostitusjonstiltak for 2009 ble foretatt med bakgrunn i forskningsstiftelsen Fafos rapport om prostitusjonsmarkedene i Norge som forelå rett før forbudet mot kjøp av seksuelle tjenester ble innført i 2009. Fordelingen er foretatt etter drøftelser med fagmiljøene på området.

Justisdepartementet vil også i 2010 fordele inntil 10 millioner kroner til prosjekter. Enkelte prosjekter vil være forankret i allerede etablerte hjelpeordninger, andre vil være basert på nye aktører. Det vil bli gitt støtte til tradisjonelle prosjekter og til nytenkende og dristige prosjekter. Vi søker å være kunnskapsbaserte, men også å utfordre fagmiljøene. Sammen med berørte organisasjoner og myndigheter vil vi nå vurdere hvordan vi best kan evaluere effekten av tiltakene som igangsettes. Målsettingen er hele tiden å hjelpe flest mulig mennesker ut av prostitusjon, og å sikre at ressursene settes inn der det hjelper mest. Tett dialog og oppfølging av de organisasjoner og etater som får tildelt midler er en selvfølgelig del av arbeidet. Hittil har det ikke fremkommet opplysninger som gir grunnlag for å kreve tilbakebetaling av noen av de pengene som ble tildelt i fjor.

SPØRSMÅL NR. 794

Innlevert 5. mars 2010 av stortingsrepresentant Heidi Greni

Besvart 11. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Hva er argumentet for at departementet overprøver Rovviltnemndas vedtak om gaupejaktkvote i region 6?»

BEGRUNNELSE:

Miljødepartementet har for andre år på rad overprøvd Rovviltnemndas vedtak om gaupejaktkvote i Region 6, bestående av Nord-Trøndelag, Sør-Trøndelag og Møre og Romsdal.

I Forskrift om forvaltning av rovvilt gis Rovviltnemnda ansvar for å fatte vedtak om kvote for jakt på gaupe dersom bestanden ligger over det fastsatte nasjonale målet for gaupe i regionen. Bestandsovervåk-

ningen viser at gaupebestanden i region 6 ligger høyt over bestandsmålet på 12 ynglinger for tredje året på rad. Det var ved avsluttet bestandsregistrering våren 2009 registrert 26,5 familiegrupper i regionen og dette tallet har vokst hvert år fra hhv 15 i 2007, 23 i 2008 og altså 26,5 familiegrupper i 2009.

Det er meget betenkelig at Miljødepartementet overprøver det folkevalgte organ som er satt til å forvalte gaupebestanden, spesielt når bestandsmålet er overopplyst for tredje året på rad og mer enn dobbelt så høyt som den uttalte målsettingen. Når lokalt skjønn tilsidesettes av departementet på denne måten, undergraves dessuten også tilliten mellom forvaltningen og berørte lokalsamfunn.

Konsekvensene er store for mange av de lokal-

samfunn denne beslutningen berører. Økt bestand av gaupe medfører store tap av sau. I de områder hvor sauenæringa allerede er utrydningstruet, er dette alvorlig. Videre er store tap av tamrein også en trussel for hele den samiske reindriftskulturen i Sør-Norge. På sikt vil gjengroing hindre det biologiske mangfoldet, og gi dårligere rammebetingelser for reiselivs-næringa. Sist, men ikke minst, skaper dette også utrygge oppvekstvilkår fordi det er skremmende å stadig møte gaupe i skoleveien og bebyggelsen. Disse faktorene, hver for seg og i sammenheng, får negative følger for arbeidsplasser og bosetting i distriktskommuner.

Etter min mening er dette ikke forenelig med intensjonene i rovdyrforliket der den todelte målsetningen skal sikre rovviltbestandenes overlevelse, men samtidig også næringsdrift basert på beitebruk i utmark.

Svar:

Regjeringen har i Soria Moria II bestemt at den todelte målsettingen om levedyktige rovviltbestander og jordbruksdrift basert på beitebruk i utmark skal videreføres. Rovviltbestandene skal forvaltes slik at bestanden ligger så nær det nasjonalt fastsatte bestandsmålet som mulig. Det nasjonalt fastsatte bestandsmålet for gaupe på 65 årlige ynglinger på landsbasis står fast. For region 6 er det nasjonalt fastsatte bestandsmålet på 12 årlige ynglinger. I forbin-

delse med kvotefastsettelse skal forvaltningsmyndigheten sannsynliggjøre at bestanden etter neste yngling fortsatt vil oppfylle bestandsmålet for regionen.

Miljøverndepartementet mottar årlig flere klager på fellingskvoter, og departementet må gjøre en konkret vurdering i alle disse sakene. I de aller fleste tilfeller blir rovviltnemndas vedtak stående. Når det gjelder Rovviltnemnda i region 6 sitt vedtak om gaupekvote for 2010, mener departementet at hunndyrkvoten som var satt ville medføre en betydelig sannsynlighet for at bestandsmålet i regionen ikke oppfylles etter årets yngling. Departementet fant det derfor nødvendig å omgjøre nemndas vedtak ved å redusere hunndyrkvoten. Totalkvoten ble imidlertid opprettholdt. Miljøverndepartementets vedtak ble fattet på bakgrunn av en faglig tilråding fra Direktoratet for naturforvaltning.

Gaupekvoten på 55 gauper for kvotejakta i region 6 fylt, og det gjenstår pr 8. mars 2010 9 gauper av reservekvoten på 10 dyr. Dette tilsier at region 6 med stor sannsynlighet vil fylle totalkvoten på 65 gauper under årets kvotejakt.

Rovviltnemndene har en sentral plass i rovviltforvaltningen, og jeg har full tillit til det arbeidet de gjør. Alle med klagerett har imidlertid krav på en forsvarlig saksbehandling, og som klageinstans for vedtak fattet av rovviltnemndene fant departementet i dette tilfellet det nødvendig å omgjøre vedtaket.

SPØRSMÅL NR. 795

Innlevert 5. mars 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ivar Larsen

Besvart 12. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Statsministeren sa i stortingets spørretime 3. mars i år at klimameldingen ble utsatt ett år, fordi den skulle vært basert på Københavnavtalen, som ikke kom i stand slik man forventet.

Tror ministeren at man vil komme frem til en ny avtale i Mexico, og hvis ikke, er det da logisk å anta at en klimamelding vil bli ytterligere utsatt hvis man heller ikke kommer frem til en slik avtale i Mexico?»

BEGRUNNELSE:

Referat fra spørretimen 03.03.2010:

"Statsminister Jens Stoltenberg [10:52:40]: For det første er det riktig at klimameldingen kommer i 2011, og ikke 2010. Det skyldes simpelthen at den avtalen vi mente skulle være der som grunnlag for hele

meldingen, København-avtalen, ikke ble den avtalen vi trodde. Derfor er det viktig at vi prøver å få på plass en avtale i Mexico, at det er grunnlaget for det vi skal gjøre i Norge. Det er ikke riktig at det ikke skjer noe, det er mange tiltak som vi har gjennomført, gjennomfører og følger opp i budsjettene."

I Nationen 26.02.2010 Side: 16 nærmest utelukker Erik Solheim en ny klimaavtale i år:

<https://www.buyandread.com/mediaport/pages.htm?date=20100226&pub=216>

Svar:

Regjeringen arbeider for å få på plass en forpliktende klimaavtale i Mexico. Det er naturlig at en melding om klimapolitikken i 2011 adresserer resultatet i Mexico.

Et sentralt grunnlag for klimameldingen i 2011 er den omfattende utredningen Klimakur 2020 som nylig er overlevert Miljøverndepartementet. Dette er en grundig rapport fra en faggruppe ledet av Klima- og forurensningsdirektoratet med deltagere også fra Statistisk sentralbyrå, Statens vegvesen, Oljedirektoratet og Norges vassdrags- og energidirektorat. Rapporten er sendt på en bred høring.

Regjeringen har gjennomført og gjennomfører

tiltak og virkemidler for å redusere klimagassutslipp både nasjonalt og i andre land. Faggruppen Klimakur ble opprettet for å vurdere om det er behov for ytterligere tiltak og virkemidler for å nå målene i klimapolitikken. Regjeringen vil gjøre en grundig vurdering av utredningen som er framlagt og høringsrunden som er i gang fram mot framleggelse av stortingsmeldingen i 2011.

SPØRSMÅL NR. 796

Innlevert 5. mars 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ivar Larsen

Besvart 18. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I Soria Moria sier regjeringen at oljeindustrien må få tilgang på interessant letearealer. I 21 konsesjonsrunde ble det ikke gjort tilgjengelig noe "jomfruelig" areal, og bransjen søker dermed på de samme arealer som for 15 år siden. Dette skjer samtidig som oljeproduksjonen på norsk sokkel går betydelig ned.

Kan statsråden forklare hvilke områder regjeringen vil gjøre tilgjengelig i denne stortingsperioden utover de områder som man også kunne søke på for 15 år siden?»

BEGRUNNELSE:

I Soria Moria II-erklæringen skriver regjeringen:

"Vi vil opprettholde leteaktiviteten etter olje og gass, og at oljeindustrien må få tilgang til interessante letearealer. Det er et mål å øke utvinningsgraden i eksisterende felt. Petroleumsvirksomhet på norsk sokkel skal være verdens fremste i forhold til oljevernberedskap og miljøovervåking."

Svar:

Først vil jeg si at jeg oppfatter at det er stor interesse for investeringer på norsk sokkel. Det har i senere tid blitt tildelt mange nye utvinningstillatelser. I 20. konsesjonsrunde ble det tildelt 21 utvinningstillatelse og mange av de store internasjonale oljeselskapene fikk tildelinger i umodne områder. Spesielt finnes det umodne områder i allerede åpnete områder på dyp vann i Norskehavet og i Barentshavet. Nominasjonen av blokker til 21. konsesjonsrunde viser god interesse. Hele 307 blokker ble nominert og 43 oljeselskaper deltok i nominasjonsprosessen. 138 blokker ble nominert av to eller flere selskaper. Det

gjennomføres en offentlig høring av forslaget om blokker til utlysning i 21. konsesjonsrunde. Dette forslaget omfatter 100 blokker fordelt på Nordsjøen, Norskehavet og Barentshavet. Det er viktig med selskapsinteresse for blokkene som foreslås utlyst. Dette sikrer konkurranse i konsesjonsrunden. Noen av de blokkene som var nominert av to eller flere selskaper inngår nå i TFO-området. Det har også blitt gjennomført en avveining rundt behovet for sekvensiell leting i noen av de nominerte blokkene. Dette innebærer at forslaget om blokker til utlysning inneholder færre blokker enn det som selskapsinteressen alene skulle tilsi. Fokuset for 21. konsesjonsrunde er de umodne områdene på dyp vann i Norskehavet og de umodne områdene i Barentshavet.

I de modne rundene på norsk sokkel tildeles det også mange lisenser. I TFO 2009 ble det tildelt 38 utvinningstillatelser. I løpet av TFO-rundene under den rødgrønne regjeringen har totalt 228 utvinningstillatelser blitt tildelt.

De siste årene har det blitt boret svært mange undersøkelsesbrønner på norsk sokkel. For 2009 ble det påbegynt hele 65 nye undersøkelsesbrønner, noe som er det høyeste antallet på norsk sokkel noen sinne. Det er fortsatt store investeringer på norsk sokkel og det siste tiåret har antall selskaper som er aktive på norsk sokkel økt betydelig. Samlet viser dette en fortsatt betydelig interesse for norsk sokkel.

Når det gjelder åpning av nye områder, er dette regulert gjennom petroleumsløven § 3-1. Det er et krav at det skal gjennomføres en konsekvensutredning og at offentligheten skal involveres. Den grundige prosessen i forbindelse med konsekvensutredninger avsluttes med en melding til Stortinget før området åpnes for petroleumsvirksomhet.

I forbindelse med St. meld nr. 37 (2008-2009) Helhetlig forvaltning av det marine miljø i Norskehavet (forvaltningsplan) bestemte regjeringen at man skulle starte en åpningsprosess på Jan Mayen. Arbeidet med åpningsprosessen er igangsatt. For tiden arbeider regjeringen med oppdateringen av forvaltningsplanen for Barentshavet og Lofoten/Vesterålen. Regjeringen vil i den forbindelse ta stilling til fremtidige rammer for petroleumsvirksomheten i disse områdene.

Oljeindustrien har normalt en lang tidshorison. Jeg er enig i at det er viktig for selskaper å ha tilstrekkelig leteareal for å opprettholde en langsiktig aktivitet og en organisasjon i Norge. Dette vil vi legge til rette for gjennom fortsatt helhetlig og balansert letepolitikk der sameksistens og ivaretagelse av hensynene til HMS og ytre miljø blir ivaretatt.

SPØRSMÅL NR. 797

Innlevert 5. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Dævøy

Besvart 12. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«En svært liten del av helsebistanden går til bekjempelse av kroniske sykdommer, slik som hjerte- og karsykdommer, kreft, kroniske luftveis-sykdommer og diabetes. Denne gruppen av ikke-smittsomme sykdommer sies å kunne utgjøre hele 60 prosent av sykdomsbyrden i utviklingsland, men mottar under 1 prosent av de totale helsemidlene. Etter hva jeg kjenner til er det under utarbeidelse en norsk WHO-strategi frem mot generalforsamlingen i mai.

Vil statsråden bruke denne anledningen til å sette dette på dagsorden?»

BEGRUNNELSE:

En Norad-rapport har beregnet at den internasjonale bistanden til helse har firedoblet seg de siste tolv årene fra fire mrd dollar i 1995 til 15,5 mrd dollar i 2007.

Svar:

Spørsmålet om økt prioritering av ikke-smittsomme sykdommer (NCD) i WHO's arbeid står høyt på dagsordenen i forberedelsene av den norske WHO-strategien for perioden 2010-2013.

Norge arbeider nært med de nordiske land for å styrke WHO's tiltak knyttet til ikke-smittsomme sykdommer og ulykker. Arbeidet med Tobakkskonvensjonen er til nå det største løftet på NCD-området i WHO. Videre ble WHO's strategi for ikke-smittsomme sykdommer (NCD-strategien) vedtatt i på den 53. helseforsamlingen i 2000. En handlingsplan for oppfølging av NCD-strategien ble vedtatt under Verdens helseforsamling i 2008. Et forslag til en global strate-

gi om skadelig bruk av alkohol skal drøftes på årets helseforsamling. Forslag til anbefalinger knyttet til markedsføring av usunne mat- og drikkevarer rettet mot barn skal også behandles under den kommende helseforsamlingen.

Mens ikke-smittsomme sykdommer tradisjonelt ble oppfattet som et problem som i første rekke gjaldt de mest velstående land, er dette bildet nå radikalt endret. Da FNs tusenårs mål ble fastsatt, var fortsatt overførbare sykdommer, barnedødelighet og mødre-dødelighet de dominerende helseutfordringer i de fattigste landene, mens de kroniske sykdommene dominerte i industrilandene. Forsatt er det en slik forskjell, men vi ser nå en markert økning av de kroniske sykdommenes andel også i de fattigste landene. Også skader som følge av ulykker øker nå raskt i utviklingslandene. Denne utviklingen er ventet å fortsette fram mot 2030. Det snakkes om den dobbelte sykdomsbyrde i de fattigste landene: Overførbare sykdommer og kroniske lidelser.

Det er flere grunner til denne utviklingen. En av dem er at levelengden øker i de fattigste landene bl.a. som følge av vaksinasjonstiltakene og programmene rettet mot mor/barn. Med en eldre befolkning følger en økning av andelen kroniske lidelser. Men det er også en rekke andre årsaker til denne utviklingen. Den reflekteres også i diskusjonene i helseforsamlingen der utviklingslandene nå engasjerer seg sterkere på NCD-området, også i forhold til strategiene om risikofaktorene tobakk, alkohol og overvekt.

Norge vil i de neste tre år være representert i WHO's styre. I denne forbindelse er det, som representanten Dævøy viser til, under forberedelse en norsk WHO-strategi.

Veksten i de kroniske lidelsers andel av sykdomsbyrden er sentrale problemstillinger ved utformingen av den norske WHO-strategien. Når den epidemiologiske situasjonen nå endres, er det viktig at WHO innretter sine prioriteringer etter dette. Et mål vil være å sikre at WHO sentralt allokere tilstrekkelige ressurser til arbeidet med ikke-smittsomme sykdommer. Flere av WHO's strategiske mål faller inn under arbeidet med ikke-smittsomme sykdommer. Samtidig er det en styringsutfordring for WHO at de frivillige bidragenes andel av budsjettet er høyt og ofte bundet til konkrete prosjekter. Norge støtter derfor arbeidet med å få de store donorlandene til å avøremerke de frivillige bidragene til WHO slik at organisasjonen bedre kan prioritere i samsvar med de føringer som gis av helseforsamlingen.

Når det gjelder prioriteringene i WHO må man samtidig ikke se ensidig på fordeling av ressursbruken etter sykdomsbyrder. Fortsatt varierer sykdomsbildet fra land til land betydelig. Globalt utgjør ikke-smittsomme sykdommer 60 prosent av sykdomsbyr-

den. Selv om overførbare sykdommer går tilbake, utgjør de en stor sykdomsbyrde i mange land. I Afrika sør for Sahara utgjør fremdeles sykdomsbyrden fra smittsomme sykdommer en større del av sykdomsbyrden enn ikke-smittsomme sykdommer. Samtidig vil bekjempelse av smittsomme sykdommer nødvendigvis innebære betydelige ressurser til løpende internasjonal beredskap, overvåking og varsling.

En viktig forutsetning for å få til gode ordninger for å forebygge de kroniske lidelsene, er å utvikle gode helsesystemer, herunder å få etablert en allmenn primærhelsetjeneste, samtidig som landene gis muligheter til å utvikle allmenne tiltak for å påvirke sentrale risikofaktorer for kroniske lidelser som tobakk, alkohol og usunt kosthold. Også WHO's arbeid for å få til et bredere samarbeid med sektorer utenfor helsesektoren for å forbedre viktige faktorer som bestemmer folks helse, slik som utdanning, bolig og arbeid, er viktige elementer i en strategi for å forebygge kroniske sykdommer.

SPØRSMÅL NR. 798

Innlevert 5. mars 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 18. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Ifølge Statnett balanserer Hordaland stadig oftere på kapasitetsgrensen i strømnettet (bt.no 19.01.10) I følge NVE er kraftlinje gjennom Hardanger den eneste aktuelle løysingen (BT 22.01.10). Statnett ønsker en avklaring av saken før påske, slik at de skal kunne begynne arbeidet denne sommeren. I følge NTB 03.03.10 vurderer Regjeringen om en opprustning av eksisterende kraftlinjer kan gi tilstrekkelig forsyningssikkerhet.

Hva er status i dette arbeidet, hva vurderes og hvilken fremdrift legger regjeringen opp til?»

Svar:

Olje- og energidepartementet er nå inne i sluttbehandling av den omfattende klagesaken på NVEs konsesjon for 420 kV kraftledningen mellom Sima og Samnanger. Departementet har fått utredet og vur-

dert en rekke spørsmål som er av betydning for avgjørelsen i denne store og vanskelige saken. Her kan nevnes spørsmål om kabling, oppgraderinger, alternative traséløsninger og tekniske løsninger ellers. Disse utredningene har vært nødvendig for at beslutningsgrunnlaget skal være så godt som overhodet mulig når avgjørelsen skal tas.

Framføring av kraft knytter seg til den mest grunnleggende infrastruktur i samfunnet, og er særlig krevende ut i fra de landskapsmessige hensyn som vi også skal tillegge betydelig vekt for vår avveining. Samtidig er det avgjørende for Bergensregionen at vi har tilstrekkelig kraftforsyningsberedskap til enhver tid. Da må bygging av nett stå sentralt. Det er departementets og regjeringens oppgave å foreta en helhetlig vurdering der alle disse hensyn må avveies mot hverandre før den endelige avgjørelsen tas.

SPØRSMÅL NR. 799**Innlevert 8. mars 2010 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 15. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Hva har statsråden gjort i denne saken, og vil han som generalforsamling i Statkraft gripe inn i styrets ansvarsområde, slik sitat i Teknisk Ukeblad antyder?»

BEGRUNNELSE:

Statkraft har startet en rettslig prosess for å få avklart en leieavtale som Troms kraft har for fallretten i Bardufoss kraftverk, som går ut 1. mai. Fylkesråd i Troms Pia Svenggaard som representerer eieren av Troms kraft, uttaler i Teknisk Ukeblad sitat:

"Jeg tok opp dette med Trond Giske da han var i Tromsø i helga, og han er innstilt på å løse denne saken utenfor rettsalen. Trond har sagt at han skal ta et par møter med Statkraft denne uken" sitat slutt.

Svar:

Saken mellom Troms Kraft og Statkraft om en videreføring av leieavtalen for fallrettighetene for Bardufoss kraftverk, er en viktig regionalpolitisk sak med betydelige konsekvenser lokalt og regionalt og som det er viktig for alle parter å finne en løsning på.

Med bakgrunn i dette har jeg, som ansvarlig for

statens eierskap i Statkraft, tidligere hatt møter om saken med eiere og ledelse i Troms Kraft, etter initiativ fra Troms Kraft. Med bakgrunn i dette har jeg også tatt opp saken i eierdialogen med Statkraft. I disse møtene har Troms Kraft og Statkraft hver for seg presentert sitt syn på saken og på de forholdene som partene er uenige om.

Med utgangspunkt i sakens betydning, at partene over lengre tid har forhandlet uten å komme til enighet, og at Statkraft på bakgrunn av dette nylig har sett det som nødvendig å få en rettslig avklaring på sentrale elementer knyttet til juridiske rettigheter vedrørende dagens leieavtale, har jeg som ansvarlig for statens eierskap i Statkraft nylig tatt initiativ til et felles møte mellom selskapene og selskapenes eiere.

Hensikten med et slikt felles møte er å bringe partene sammen for å kunne få diskutert saken og å sondere mulighetene for å legge et grunnlag for en prosess hvor partene kan klarlegge det juridiske og kommersielle grunnlaget for en løsning.

Jeg vil igjen understreke at dette er en viktig sak som det er av stor betydning å få løst, og som eier i Statkraft ser jeg det som et ansvar å søke å bidra til at dette kan skje på en effektiv måte innenfor de legale rammer som gjelder, herunder hvilket ansvar som tiligger styret i selskapet.

SPØRSMÅL NR. 800**Innlevert 3. mars 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 12. mars 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud****Spørsmål:**

«Ser statsråden de konkurransemessige utfordringene med et stadig mer dominerende Statkraft her i landet og har ikke Statkraft nådd taket for hva selskapet kan eie i Norge og derfor vil måtte selge seg ned andre steder hvis selskapet skulle overta Bardufoss kraftverk?»

BEGRUNNELSE:

Statkraft har fremmet krav om innløsning av Bardufoss kraftverk som har vært utbygd og driftet av Troms Kraft de siste 60 år. Troms kraft ønsker å forlenge leieavtalen til fallrettighetene og har ønsket

forhandlinger med Statkraft, men Statkraft svarer med å stevne Troms kraft for retten. Statkraft er i dag en mektig aktør i kraftbransjen og vil bli enda mer dominerende dersom selskapet også skal inkludere Bardufoss kraftverk i sin portefølje. Dette forhold vil også påvirke konkurransesituasjonen i kraftmarkedet.

Svar:

Norge er en del av et nordisk marked for kraft og Statkraft er i den sammenheng ikke å anse som en dominerende aktør. I perioder der kapasiteten i overføringsnett mellom Norge og utlandet er sprengt, vil

hele eller deler av Norge være et eget geografisk marked hvor Statkraft sin størrelse vil kunne være av betydning.

Det er Konkurransetilsynet som har ansvar for å følge opp konkurranseforholdene i ulike markeder, herunder konkurranseforholdene i kraftmarkedet. Konkurransemyndighetenes virkemidler framgår av konkurranseloven. Loven setter forbud mot konkurransebegrensende avtaler mellom foretak og utilbørlige utnyttelse av dominerende stilling. Videre skal Konkurransetilsynet gripe inn mot foretakssammenslutninger som vil føre til eller forsterke en vesentlig begrensning av konkurransen i strid med lovens formål om effektiv ressursbruk.

Statkraft er den klart største eieren av produksjonskapasitet i Norge. Statkraft har en eierandel på i overkant av 30 prosent dersom en kun tar hensyn til Statkrafts egen produksjonskapasitet. Om en inkluderer Statkrafts eierskap i heleide og deleide selskaper, som Trondheim Energi, Skagerak Energi, BKK og Agder Energi, øker Statkrafts eierandel til i overkant av 40 prosent. Andre beregningsmetoder, der en korrigerer for ytterligere antakelser om eierskapskontroll, indikerer at Statkraft har kontroll over om lag halvparten av produksjonskapasiteten i Norge.

Selv om Statkraft er en betydelig aktør og i perioder der det nordiske markedet er delt i flere prisområder, kan selskapet ha en større eller mindre grad av markedsrett. Det er imidlertid ikke forbudt i seg selv å ha en dominerende stilling i et marked, men konkurranselovens forbud mot utilbørlig utnyttelse av dominerende stilling setter visse grenser for hvordan dominerende foretak kan opptre i markedet. Et dominerende foretak har et særlig ansvar for å unngå

at dets atferd begrenser konkurransen. Konkurransetilsynet har opplyst at det ikke har registrert handlinger fra Statkrafts side som er i strid med konkurranseloven.

Når det gjelder inngrep mot foretakssammenslutninger, gjorde Konkurransetilsynet slike inngrep mot Statkrafts erverv i Agder Energi AS og Trondheim Energiverk AS i 2002. Regjeringen opphevet det sistnevnte vedtaket i 2005 ut fra en vektlegging av industrielle hensyn. De konkurransemessige virkningene av dette var begrenset fordi Statkraft på daværende tidspunkt hadde gjennomført vesentlige tiltak i tråd med tilsynets vedtak fra 2002. Det har senere ikke vært andre saker om erverv oppe til behandling som har gjort det nødvendig for Konkurransetilsynet å gripe inn. Konkurransetilsynet har imidlertid pålagt Statkraft en særskilt meldeplikt ved erverv av andeler i kraftverk. Statkraft plikter i henhold til Konkurransetilsynets vedtak V2007-32 å melde erverv av andeler i kraftverk som ikke dekkes av den alminnelige meldeplikten for foretakssammenslutninger i konkurranseloven.

Representanten Elisabeth Aspaker viser til en aktuell sak der Statkraft ikke ønsker å forlenge en avtale med Troms Kraft om leie av Bardufoss kraftverk. Dette er en konkret sak som det ikke er grunnlag for departementet å uttale seg om på nåværende tidspunkt. Hvorvidt en overføring av Bardufoss Kraftverk fra Troms Kraft til Statkraft vil kunne innebære en meldepliktig transaksjon til Konkurransetilsynet, er det opp til Statkraft selv og Konkurransetilsynet å vurdere. Om så er tilfellet vil tilsynet gjøre en konkret vurdering av transaksjon på lik linje med andre saker som meldes til tilsynet.

SPØRSMÅL NR. 801

Innlevert 4. mars 2010 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 12. mars 2010 av arbeidsminister Hanne Inger Bjurstrøm

Spørsmål:

«Tidligere kunne brukere av bla sosiale utleieboliger som trengte botrening og oppfølging, men samtidig hadde problemer med å håndtere egen økonomi, gi skriftlig samtykke til at husleie kunne trekkes direkte i trygden. Etter at håndtering av slike saker er overført til et eget Nav-kontor har dette ikke vært mulig i følge henvendelser undertegnede har fått.

Vil statsråden sørge for at denne nye praksisen blir endret?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har fått henvendelse fra personer som arbeider med botrening og sosiale utleieboliger om problematikken som tas opp i spørsmålet. De opplever at det er økende antall personer som trenger boliger hvor de kan lære seg bomestring og kan få oppfølging. Brukerne ønsker selv et frivillig trekk i trygden til husleie, men etter at kontoret som håndterer dette ble flyttet til/ samlet i Harstad, har slikt frivillig trekk blitt avslått. Kommuner og andre som dri-

ver slike boliger opplever at dette fører til at de ikke får inn husleie fra brukerne. Disse mestrer vanligvis ikke å håndtere sine faste utgifter, noe som tidligere ble løst ved slikt frivillig trekk. For brukerne var dette også en god ordning ved at de dermed visste hva de hadde å "rutte" med privat.

Svar:

En trygg og god bolig er en viktig forutsetning for å kunne delta i arbeids- og samfunnsniv. Staten legger derfor gjennom ulike typer boligpolitiske virkemidler til rette for at de som opplever vansker på boligmarkedet, skal kunne få bistand til å skaffe seg og holde på en bolig. For de som har vansker med å håndtere egen økonomi, er det viktig at vi også har ordninger som kan bidra til en stabil bosituasjon.

Ordningen som det refereres til i spørsmålet har vært praktisert siden 2005 med utgangspunkt i retningslinjer utarbeidet av daværende Rikstrygdeverket. Det følger av disse retningslinjene at der sosialkontoret og trygdekontoret er blitt enige om at husleietrekk er en god løsning, kan sosialkontoret foreta en vurdering av om brukeren oppfylder vilkårene for tvungen forvaltning i folketrygdelovens § 22-6. Hvis ordningen kun gjelder trekk til husleie, kan det utarbeides rutiner for en forenklet saksbehandlingsprosess.

Det har siden retningslinjene ble utarbeidet i 2005 skjedd store organisatoriske endringer i forvaltningen. Arbeids- og velferdsdirektoratet har i forbindelse med overføringen av oppgaven med trekk i trygdeytelser til NAV Pensjon Harstad og NAV Servicesenter, sett et behov for en endring av den etablerte praksis. Direktoratets vurdering har vært at man ikke lenger kan gjennomføre denne typen trekk i trygd til løpende husleie uten at det fattes skriftlige vedtak om tvungen forvaltning etter folketrygdlovens § 22-6.

Arbeidsdepartementet har med bakgrunn i en henvendelse fra Byombudet i Kristiansand kommune om denne endringen av praksis, igangsatt en nærmere utredning av saken. I denne utredningen vurderes både det rettslige grunnlaget for å kunne gjennomføre denne typen trekk i trygd, hensynet til god service og rettsikkerhet for den enkelte, samt økonomiske og administrative konsekvenser for forvaltningen. Denne utredningen vil snart ferdigstilles.

Jeg vil følge opp saken når utredningen er avsluttet og vil i denne sammenheng være opptatt av at arbeids- og velferdsforvaltningen som helhet skal gi god service og tilby ordninger med god kvalitet for personer som opplever vansker med å håndtere egen økonomi. Dette vil skje i løpet av våren 2010.

SPØRSMÅL NR. 802

Innlevert 8. mars 2010 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 12. mars 2010 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Vil ministeren sørge for at det blir lettere å kombinere trygd og arbeidsinnsats gjennom å gi målrettede skattelettelse?»

BEGRUNNELSE:

Under overskriften "Vil gi uføre skattelette" tar SVs Karin Andersen i Dagbladet 26.02 til orde for å gi skattelettelse til uføre som jobber ved siden av trygden. Andersen sier det hun

"...vil jobbe for er at man i større grad skal kombinere uføretrygd og arbeidslønn. Vi må heve minstegrensene for skatt, slik at de med lavere inntekter, enten det er arbeid eller ytelser, får lavere skatt. Det skal lønne seg å jobbe (...)"

Utgangspunktet for saken er en uføretrygd som i Dagbladet 25.02 forteller at han kun satt igjen med 35 kroner mer i måneden etter å ha jobbet.

Svar:

Spørsmålet er overført til finansministeren, som er rette vedkommende til å svare på spørsmål relatert til skattereglene.

Det er ut fra oppslaget i Dagbladet 25. februar 2010 lett å se at det ikke lønner seg å arbeide i dette tilfellet. Ut fra opplysningene om inntekt og skatt i oppslaget er det mest sannsynlig den såkalte skattebegrensingsregelen som gir en såpass høy skatteøkning for en såpass beskjeden økning i bruttoinntekten. Skattefordelen som ligger i dagens skattebegrensingsregel, avkortes mot samlet inntekt utover

om lag minstepensjonsnivå, inkl. arbeidsinntekt. Skattebegrensingsregelen fører derfor til at marginals-katten på arbeid kan bli svært høy.

Dette problemet løser en ikke ved å øke skattefor- delen for mottakere av uførepensjon, men ved å redu- sere marginals-katten på arbeid. Det er nettopp ønsket om lav skatt for uføre med lav pensjon som skaper problemet i utgangspunktet. Av denne grunn er det ikke noen god løsning å heve innslagspunktet for skatt, jf. Dagbladet 26. februar 2010. Riktignok kan økt innslagspunkt gjøre at enkelte uføre med litt ar- beidsinntekt sitter igjen med mer etter skatt. Det vil imidlertid gi like svake insentiver for uføre til å øke arbeidsinntekten utover dette ettersom marginals-kat- ten på arbeid fortsatt er høy på et noe høyere inntekts- nivå. I tillegg forskyver man problemet oppover i inntektsfordelingen ved at flere vil bli omfattet av skattebegrensingsregelen og dermed få høy margi-

nalskatt på arbeid. Litt avhengig av hvordan forslaget utformes, vil det også ytterligere komplisere et alle- rede komplisert regelverk.

At gjeldende skattebegrensingsregel svekker in- sentivene til å arbeide, er en viktig grunn til at Fi- nansdepartementet nå har sendt ut et forslag på hø- ring om å erstatte dagens skattebegrensingsregel for AFP- og alderspensjonister med et nytt skattefradrag, jf. høringsnotat 3. mars 2010. Dette skattefradraget foreslås kun avkortet mot samlet pensjonsinntekt, noe som vil gi betydelig lavere marginals-katt på ar- beid. I høringsnotatet legges det opp til at uføre be- holder gjeldende skattebegrensingsregel inntil vide- re. Dette må imidlertid ses i sammenheng med at Ar- beidsdepartementet vil fremme nye regler for uføres- tønad og alderspensjon for uføre i løpet av året, og at det vil være naturlig å se nærmere på skattereglene for uførepensjon i den forbindelse.

SPØRSMÅL NR. 803

Innlevert 8. mars 2010 av stortingsrepresentant Ingalill Olsen

Besvart 11. mars 2010 av landbruks- og matminister Lars Peder Brekk

Spørsmål:

«Er det landbruksministerens oppfatning at de beitekonflikter som har vært mellom jordbruk og reindrift i Alta kommune er en næringskonflikt, eller en rettighetssak som skal løses ut fra ILO-konvensjo- nen, slik reindriftssjefen har opplyst Kommunal- og forvaltningskomiteen?»

BEGRUNNELSE:

25. februar 2010 var Kommunal- og forvalt- ningskomiteen på reise til Indre Finnmark og hadde et kort møte med reindriftsforvaltninga i Alta. Under spørsmålsrunden hadde jeg en kommentar og en hen- stilling til reindriftsforvaltningen om å være med å dempe konfliktene mellom reindrifta og jordbruket i Alta, jf. reinbeite på innmark og utmark innenfor fredningsgrensen for rein rundt Alta.

Både reindrift og jordbruk er primærnæringer i Finnmark, og ingen av disse næringene er tjent med næringskonflikter av det slaget vi har sett, spesielt i Alta kommune. Stor var min forbauselse når rein- driftssjef Ellen Inga O. Hætta avviste at dette var en næringskonflikt. Det var konflikter knyttet til rettig- heter og ILO-konvensjonen.

Svar:

I begrunnelsen viser representanten Olsen til at både reindrift og jordbruk er primærnæringer i Finn- mark, og at ingen av disse næringene er tjent med konflikter seg i mellom.

Jeg er helt enig i at ingen av primærnæringene er tjent med konflikter om beiterettigheter. I områder hvor det drives både jordbruk og reindrift, må det som et generelt utgangspunkt legges til grunn at beg- ge næringene har ansvar for å løse de problemene de eventuelt måtte ha i forhold til samarbeid seg i mel- lom, slik at begge næringer kan drive på en god måte. I de tilfeller der det ikke er mulig å komme frem til en løsning, kan det opprettes meklingsråd. Det er også mulig å søke om midler til konfliktforebyggen- de tiltak.

Konflikten i Alta knyttet til reinbeiting har flere sider, der en av dem gjelder forholdet til jordbruket. Men problemstillingene her må også ses i et større perspektiv, blant annet utviklingen i samfunnet for øvrig.

Utgangspunktet er at områdene rundt Alta ligger innenfor det samiske reinbeiteområdet. Det kan her vises til reindriftsloven § 4 der det bl.a. fremgår at den samiske befolkningen på grunnlag av alders tid

bruk har rett til å utøve reindrift innenfor de delene av Finnmark hvor reindriftssamene fra gammelt av har utøvet reindrift. Det fremgår også at det i disse områdene skal legges til grunn at det foreligger rett til reinbeite innenfor rammen av denne loven, med mindre annet følger av særlige rettsforhold.

Utgangspunktet er altså at reindriften har beiterett i områdene rundt Alta. Når det likevel ikke har vært tillatt reinbeite, har dette sin bakgrunn i at staten har benyttet seg av en unntaksbestemmelse i reindriftsloven (§ 19) som sier at det kan gjøres vedtak om at bestemte barskogstrekninger skal være fredet for reinbeiting i en viss tid, når dette anses påkrevet av hensyn til skogens foryngelse eller gjenvekst. Det kan også i andre tilfeller gjøres vedtak om fredning av nærmere bestemte områder i en viss tid når særlige hensyn tilsier dette. Konflikt med andre næringsinteresser kan være et slikt hensyn.

Når det gjelder dagens grenser som freder områder rundt Alta by mot reinbeiting, har disse sin forankring i Forskrift om fredning av visse områder i Finnmark mot reinbeite av 30. juni 2009. Denne forskriften er en revidert videreføring av Forskrift om fredning av visse områder i Finnmark mot reinbeite fra 1985. Den forskriften er igjen en videreføring av en kongelig resolusjon fra 1935.

Allerede i 2004 startet Reindriftsstyret en prosess for å vurdere om formålet med fredningsforskriften var falt bort, og om fredningsgrensene burde oppheves eller justeres. For området rundt Alta sin del ble det opprettet en egen arbeidsgruppe som skulle vurdere nye grenser. I arbeidsgruppa var det representanter fra både kommunen, jordbruket og reindriften. Resultatet av arbeidsgruppas arbeid ble at man for enkelte områder kom til enighet om en endret grensestrasé. I andre områder var det stor uenighet, og ikke mulig å komme frem til omforente løsninger. Departementet endret grensene i de områdene hvor man var kommet til enighet, i tråd med arbeidsgruppas forslag, og opprettholdt de opprinnelige fredningsgrensene der man ikke var kommet til enighet.

Når et område er fredet mot reinbeite, skal det ikke forekomme beite på disse områdene med mindre det er gitt dispensasjon fra forskriften. Brudd på disse

bestemmelsene er uakseptabelt, men har tidvis likevel vært et problem i de aktuelle områdene.

I tillegg til problemer med beiting på fredede områder, har man opplevd at rein har kommet inn på innmark. Reindriften har naturligvis ingen beiterett på innmark. Dette gjelder uavhengig av om områdene rundt er fredet mot reinbeite eller ikke.

På bakgrunn av den økte konflikten mellom jordbruksnæringen og reindriftnæringen i Alta, inviterte jeg representanter fra de to næringene, kommunen samt Reindriftsforvaltningen til et møte i Alta i november 2009. På møtet ble partene utfordret til å bidra til å løse problemene og dempe konfliktene. Min erfaring var at det både var vilje til og ønske om å løse konfliktene. På møtet ble det også enighet om at man skulle opprette et meklingsråd hvor man blant annet skal anbefale tiltak som skal iverksettes for å løse problemene. Arbeidet ledes av Fylkesmannen i Finnmark. Jeg er kjent med at det i nær fremtid skal være et oppstartmøte for dette arbeidet. Jeg er også kjent med at kommunen har tatt initiativ til et møte mellom de to næringene, kommunen og Reindriftsforvaltningen.

Hensikten med de initiativ som er tatt, er altså at man skal komme frem til omforente forslag til nødvendige tiltak i den hensikt å dempe eller løse de konfliktene man har i Alta mellom reindriften og jordbruket.

Jeg kan imidlertid også slutte meg til de som hevder at konfliktene i Alta også må vurderes i et større perspektiv. Gjennom de siste års utvikling i Finnmark kan man se at økt oppmerksomhet omkring rettigheter har bidratt til å øke konfliktnivået mellom reindriften og andre interesser. Når det gjelder arbeidet med å løse konfliktene, skal dette selvsagt legges opp innenfor de rammer man i dag har, herunder gjeldende forskrifter for fredningen.

Jeg må for øvrig nevne at vi etter kontakt med Reindriftssjefen har fått tilbakemelding om at det på møtet med kommunal- og forvaltningskomiteen dessverre må ha oppstått en misforståelse, i og med at hensikten med å nevne rettighetsproblematikken nettopp var å få frem ovennevnte perspektiv.

SPØRSMÅL NR. 804**Innlevert 8. mars 2010 av stortingsrepresentant Gorm Kjernli****Besvart 19. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vi samferdselsministeren ta initiativ til å få til kollektivfelt på E18 mellom Oslo og Asker, og hvor raskt kan dette skje?»

BEGRUNNELSE:

I ettermiddagsrushet stamper de mange bussene i samme køen som privatbilene på E18 fra Oslo til Sandvika og Asker i Akershus. Dette fører til lav hastighet og lav regularitet i kollektivtransporten som benytter denne veistrekningen. I tillegg til den omfattende busstransporten til og fra Bærum, Asker, Røyken, Hurum, Lier og Drammen, berøres også langrutene til Sørlandet og Vestlandet og mange mellomlange ruter blant annet timeekspresene til Notodden, Tjøme, Stavern og Hønefoss. Forsinkelsene som oppstår på den relativt korte strekningen mellom Oslo og Sandvika har dermed vidtrekkende konsekvenser og berører svært mange reisende. For lokalrutene kan konsekvensene være, i tillegg til at de reisende blir forsinket, at korrespondanser mellom buss og tog svikter, at returavganger blir forsinket og at busstilbudet blir dyrere i drift fordi forsinkelsene krever flere busser og sjåførere. Køen og forsinkelsene er også en vesentlig stressfaktor for bussjåførene.

I en situasjon slik vi har hatt i vinter, med hyppige innstillinger og forsinkelser på jernbanen, er det enda viktigere at busstrafikken kan avvikles effektivt, både den ordinære busstrafikken og busser som settes inn i erstatning for tog. Befolkningsveksten i Osloområdet krever stadige forbedringer i busstilbudet og på jernbanen dersom vekst i privatbiltrafikken og utslippene skal unngås.

Det er i dag 3 felt på strekningen. I kjøreretningen mot Oslo er det sammenhengende kollektivfelt hele veien. Sammenhengende kollektivfelt er et konkurransefortrinn for kollektivtransporten. Nettopp god framkommelighet for kollektivtransporten er av mange fagmiljøer, også Statens vegvesen, fremholdt som en av de viktigste faktorene for å øke kollektivtransportens attraktivitet og dermed stimulere til å bruke buss framfor privatbil.

Bussbransjen og aktørene i ekspressbussmarkedet legger stor vekt på sammenhengende kollektivfelt inn og ut av bykjernene, spesielt i Oslo, og har understreket dette i sine innspill til NTP-prosessen og i møter og høringer i Stortinget.

Erfaringene med tilsvarende eller lignende endringer tyder på at det å ta i bruk et kjørefelt som kollektivfelt ikke nødvendigvis gir vesentlige ulemper

for øvrig trafikk. En av årsakene til at denne type endringer ikke nødvendigvis gjør situasjonen verre for øvrig trafikk, er effekten av mindre filskifting.

Det er svært viktig å etablere kollektivfelt på denne strekningen ut av Oslo, og det vil innebære en vesentlig forbedring for kollektivtransporten og de reisende. Samtidig vil det være en konkret og god måte å følge opp Regjeringens målsetting om å prioritere kollektivtransporten i byene. Dersom det er problematisk å etablere kollektivfelt på absolutt hele strekningen, blant annet har påkjøringen fra Ring 3 ved Lysaker vært omtalt som et problematisk punkt, vil utvilsomt en løsning på deler av strekningen være langt bedre enn dagens situasjon.

Svar:

E18 mellom Oslo og Asker er hovedstrengen for regional busstrafikk mellom Oslo og Akershus vest. I tillegg trafikkeres strekningen av en rekke langruter som TIMEkspresen, NOR-WAY Bussekspres mfl. Statens vegvesen har gjennomført flere effektive framkommelighetstiltak på E18 fra Asker inn mot Oslo bussterminal, og fra Oslo bussterminal ut til Lysaker. I kjøreretningen mot Oslo er det nå sammenhengende kollektivfelt. Ut fra Oslo mangler det imidlertid kollektivfelt mellom Lysaker og Asker.

Busser som kjører i Ruters ansvarsområde er utstyrt med sanntidsinformasjonssystem (SIS). Systemet gir også data om framkommelighet og forsinkelser for kollektivtrafikken. I tillegg gjennomføres det årlige framkommelighetsregistreringer med personbil på hovedvegene. Målingene viser økende forsinkelser på strekningen Lysaker - Sandvika og at Statens vegvesens grenseverdier for når kollektivfelt bør etableres tidvis overstiges. Problemene er særlig store ved ulykker eller andre hendelser i trafikken og på utfartsdager. Også strekningen videre til Asker har redusert framkommelighet i ettermiddagsrushet.

Jeg mener utviklingen er urovekkende i forhold til målet om at en større andel av persontransporten i og rundt de store byene skal avvikles med kollektive transportmidler. Spørsmålet om kollektivfelt på de delene av E18 i Akershus vest som ikke har kollektivfelt, har vært diskutert jevnlig. En permanent løsning ligger inne som premiss i planarbeidet for ny E18 gjennom Bærum. I handlingsprogrammet for Oslopakke 3 for perioden 2010-2013 som er behandlet av Oslo kommune, Akershus fylkeskommune og Styringsgruppen for Oslopakke 3, er det prioritert oppstart på E18 i Vestkorridoren i 2013. Realiserin-

gen av en ny E18 ligger følgelig noen år fram i tid. Det er derfor behov for å vurdere tiltak som kan gjennomføres på kort sikt, og Statens vegvesen vurderer

nå om kollektivfelt og andre framkommelighetstiltak kan gjennomføres på hele eller deler av strekningen Lysaker – Asker.

SPØRSMÅL NR. 805

Innlevert 8. mars 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 16. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Når tar statsråden sikte på å foreta en totalgjennomgang av den norske rettstilstanden i forhold til den såkalte "HIV-paragrafen", kan statsråden redegjøre for fremdriften arbeidet som skjer i regi av Unaid og gi en tilbakemelding på hvordan UD, JD og HOD koordinerer seg i HIV-arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Da Stortinget behandlet forslaget til ny straffelov i juni 2009 la Stortingets flertall blant annet la følgende til grunn:

"Flertallet viser til at det i flere av rettsavgjørelsene hvor dagens bestemmelse er anvendt, er snakk om overføring eller fare for overføring av smitte ved ubeskyttet seksuelt samkvem. Flertallet viser til at vurderingen av fare må foretas konkret av det enkelte tilfellet, og at for eksempel bruk av kondom fritar for straffansvar. Flertallet viser videre til at det i dag finnes medisiner som betydelig reduserer smittefaren, og at det er grunn til å tro at denne utviklingen fortsetter. Bruk av slik medisin vil ikke automatisk fritta for straff, men for fremtiden må det i disse tilfellene vurderes konkret om en person utgjør en smitterisiko i et slikt omfang at lovens vilkår er oppfylt".

Stortinget uttalte også følgende:

"Flertallet viser til at UNAIDS sammen med UN Inter-regional Crime and Justice Research Institute har tatt initiativ til å kartlegge lovgivning på området, for å kunne gi forskningsbasert veiledning når det gjelder anvendelse av lovgivning som kriminaliserer overføring av HIV. Flertallet mener at når en slik kartlegging foreligger, bør det foretas en gjennomgang av den norske rettstilstanden."

Når det gjelder arbeidet i Unaid er det usikkerhet om hva som skjer og det er ikke klarlagt hvordan UNDP og UNAIDS hadde avklart arbeidet seg i mellom. Når det gjelder nyere rettspraksis så vektlegges eksempelvis ikke Stortingets intensjoner ved utformingen av denne merknaden ved at oral sex uten kondom fortsatt er forbundet med straffeansvar på

tross av tilnærmet null risiko for smitte. Det er grunn til å stille spørsmål ved kompetansen dommerstanden i forhold til oppdatert kunnskap, og også at domstolene etter vedtakelsen av nyere straffelov utelukkende viser til Ot.prp.nr.22 (2008-2009) og ikke den senere stortingsbehandlingen i form av Innst. O. nr.73 (2008-2009) ved den konkrete vurderingen i den enkelte sak.

Svar:

Innledningsvis bemerker jeg at spørsmålene knytter seg til smittevernsbestemmelsen i straffeloven 1902 § 155. Bestemmelsen kriminaliserer spredning av allmennfarlige smittsomme sykdommer, herunder spredning av HIV. Jeg tolker likevel representanten dit hen at også forholdet til ny straffelov (strl. 2005) motiverer hans spørsmål. I den nye straffeloven er bestemmelsen videreført, men med enkelte sentrale endringer som at samtykke mellom ektefeller og samboere fritar for straff, jf. straffeloven 2005 §§ 237 og 238. I Innst. O. nr. 73 (2008-2009) viste flertallet i Justiskomiteen til arbeidet som UNAIDS har tatt initiativ til for å kartlegge lovgivning på området, for å kunne gi forskningsbasert veiledning når det gjelder anvendelse av lovgivning som kriminaliserer overføring av HIV. Justiskomiteen anmodet Regjeringen om å foreta en gjennomgang av den norske rettstilstanden når arbeidet i regi av UNAIDS er ferdigstilt.

Det er uklart når resultatet av det arbeidet som skjer i regi av UNAIDS foreligger. Etter det jeg er kjent med, vil dette tidligst kunne foreligge i 2012-2013. Fra regjeringens side er det ønskelig å igangsette arbeidet med oppfølgingen på området tidlige enn dette, i tråd med Regjeringens nasjonale hiv-strategi for perioden 2009 til 2014.

Regjeringens hiv-strategi ble lansert i juni 2009. Seks departementer står bak den nye strategien. Arbeidet har vært ledet av Helse- og omsorgsdepartementet. Som et ledd i oppfølgingen av strategipla-

nen skal Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet søke å fremskaffe bedre kunnskap om mulige utilsiktede effekter av dagens straffesanksjonering knyttet til hiv, samt systematisere eksisterende og initiere ny forskningsbasert kunnskap om risiko for smitteoverføring fra personer under effektiv behandling. Dette er i tråd med de nevnte føringer fra Justiskomiteen.

Smittorisiko og kriminalisering/straff er omtalt under strategiens delmål 7 om internasjonalt samarbeid og internasjonale forpliktelser. Her vises det til at det er et internasjonalt mål at lovgivningen skal bidra til å redusere menneskers risiko for å bli hivpositive, at hivpositive rettigheter skal sikres, og at dette er lagt til grunn i norsk hiv- og aidspolitik for utviklingssamarbeidet. I denne sammenheng nevner jeg at Utenriksdepartementet bl.a. skal samle internasjonale erfaringer knyttet til effekten av ulike former for lovregulering og kriminalisering i forhold til hivsmitte – herunder følge arbeidet i UNAIDS nøye. Jeg kan nevne at også NORAD er en viktig støttespiller her.

Strategiplanens delmål 8 omhandler forskning, monitorering og evaluering. Her er det pekt på at det er behov for få fram kunnskapsgrunnlaget om utilsiktede effekter av gjeldende regulering, herunder hvorvidt gjeldende regulering diskriminerer hivpositive og/eller har negativ betydning for den enkeltes atferd, beskyttelsesstrategier og villighet til test.

Videre pekes det i delmål 8 på at dagens kunnskap om risiko for overføring av smitte fra en hivpo-

sitiv med lave eller ikke påvisbare celletall ved ubeskyttet sex, er begrenset. Det er opp til domstolen å vurdere hvor stor risikoen må være for at forholdet skal falle inn under straffeloven. I slike saker vil domstolene ofte oppnevne sakkyndige, slik at en derigjennom sikrer adekvat kunnskap på området. Graden av risiko for smitteoverføring ved ubeskyttet sex er dermed ikke bare et generelt helse spørsmål, men også et juridisk spørsmål med betydning for om forholdet vil falle innenfor eller utenfor den nedre strafferettslige grensen for risiko.

Ansvar for oppfølgingen av strategiplanen delmål 7 og 8 tilligger som nevnt Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet, som også ivaretar oppfølgingen av Justiskomiteens merknader i Innst. O. nr. 73 (2008-2009).

Valg av metode og organisering av arbeidet knyttet til oppfølgingen av Justiskomiteens merknader og de relevante strategiske grepene i den nasjonale hivstrategien er til vurdering, og vil ventelig bli avklart snarlig.

Jeg nevner også at reguleringen av smittespredning/smitteoverføring og straff skal være tema på møte 20. april i Nasjonalt hiv- og aidsråd.

Representanten ber også om en tilbakemelding på hvordan UD, JD og HOD koordinerer seg i hiv-arbeidet. Det er nedsatt en tverrdepartemental arbeidsgruppe på embetsnivå som en styringsgruppe i oppfølgingen av strategien. Det er også etablert en koordineringsgruppe på direktoratsnivå.

SPØRSMÅL NR. 806

Innlevert 8. mars 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 16. mars 2010 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Hvorledes vurderer statsråden kvalitetssikringen knyttet til den såkalte Landsdekkende telefon for Incest- og seksuelt misbrukte som driftes av Incestsenteret i Vestfold, men hvor ting tyder på at denne ikke er reelt sett landsdekkende og det råder stor uro knyttet til ulike incestsentrums bruk av denne pga. inngitte politianmeldelser på mennesker som har befattning med denne tjenesten?»

BEGRUNNELSE:

Under stortingsdebatten om Innstilling fra justiskomiteen om representantforslag fra stortingsrepre-

sentantene André Oktay Dahl, Anders B. Werp, Linda C. Hofstad Helleland og Elisabeth Aspaker om umiddelbar lovendring for å sikre skjerpert straffenivå i volds-, overgrep- og voldtektssaker (Innst. 131 S (2009-2010), jf. Dokument 8:27 S (2009-2010), stilte undertegnede spørsmål til et tiltak som ikke handlet om straff, men om hjelp til utsatte, som man hadde store forhåpninger til, nemlig den såkalte Landsdekkende telefon for Incest- og seksuelt misbrukte, som ble åpnet i 2006, og som driftes av Incestsenteret i Vestfold. Det råder en del bekymring knyttet til driften av denne, statistikk, tilgjengelighet og hvorvidt denne nå kan sies å være reelt sett landsdekkende, kvalitetssikringen av denne såkalte landsdekkende tele-

fonen, samt at det i den senere tid har blitt inngitt en rekke politianmeldelser knyttet til personer som er i befatning med denne telefonen. Statsråden lovte under debatten å ta dette videre med seg i Regjeringens videre arbeid.

Svar:

Incest og seksuelle overgrep er et krevende og tabubelagt tema og denne regjeringen har iverksatt en rekke tiltak for å bistå de utsatte på en bedre måte. Den landsdekkende telefonen for incest og seksuelt misbruk, som ble åpnet i 2006, er ett av mange tiltak vi har iverksatt for å styrke tilbudet.

Den landsdekkende telefonen for incest- og seksuelt misbrukte, mottok til sammen 20 077 telefonhenvendelser i 2007. Av disse var 987 førstegangshenvendelser. I 2007 var ca. 37 prosent av henvendelsene fra Vestfold fylke, mens litt over 12 prosent av telefonhenvendelsene kom fra Oslo. For en fjerdedel av telefonhenvendelsene var bostedsfylke ukjent. Telefonens primære målgrupper er incestutsatte og pårørende, men telefonen mottar også en rekke henvendelser fra tjenesteapparatet. I 2007 mottok telefonen rundt 2 600 henvendelser fra offentlige etater.

I mai og november måned i 2008 ble bruken av incesttelefonen dokumentert gjennom kopi av telefonregninger fra Telenor der antallet innkomne telefoner er registrert. Telefonregningene viser 1436 anrop i juni og 1392 anrop i november måned 2008. På bakgrunn av denne dokumentasjonen har Barne- og familiedirektoratet, som administrer

ordningen, vurdert det slik at statistikken fra landsdekkende incesttelefon over antall henvendelser er av tilfredsstillende kvalitet.

I 2008-2009 gjennomførte Nordlandsforskning, på oppdrag fra Barne- likestillings- og inkluderingsdepartementet, en evaluering av incestsentrene og incesttelefonen. Brukerne som ble intervjuet i forbindelse studien hadde i all hovedsak positive erfaringer med incesttelefonen.

Gjennom det årlige tilskuddsbrevet til den Landsdekkende telefon for incest- og seksuelt misbrukte er det presisert at tilbudet skal gjøres kjent over hele landet. I 2007 og 2008 bevilget Barne- ungdoms og familiedirektoratet 250 000 kroner til kino-reklame og informasjonsmateriell. I 2009 var beløpet 225 000 kroner. I 2007 ble midlene benyttet til film-reklame og stillbildereklame på en rekke kinoer i landet. I tillegg ble midlene benyttet til informasjonsbrosjyrer og reklame på TV2-torget. I tilskuddsbrevet presiseres det også at en utstrakt kontakt og samarbeid med øvrige incestsentre er viktig for å nå ut med informasjon om telefontjenesten.

Når det gjelder de inngitte politianmeldelser det refereres til i spørsmålet, er jeg gjort kjent med at dette dreier seg om en enkeltstående anmeldelse, inngitt av leder for incesttelefonen i januar 2010. Saken gjelder en tidligere ansatt, som ble avskjediget i mars 2009 etter at det ble oppdaget at han utnyttet sin posisjon og kunnskap til å kontakte brukere av incesttelefonen på privat basis. Denne saken etterforskes på vanlig måte av politiet.

SPØRSMÅL NR. 807

Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 16. mars 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Hvilke statlige enheter motsetter seg eller trener SSBs tilgang på informasjon som skal legges inn i StatRes slik at man kan analysere og sammenligne offentlige virksomheter?»

BEGRUNNELSE:

Under behandlingen av representantforslag Dokument nr. 8:102 (2008-2009), Innst. S. nr. 330 (2008-2009) om sporbarhet av skattepengene viste regjeringspartiene til at man utvirket StatRes, og at dette systemet under SSBs administrasjon på www.ssb.no langt på vei ville gjøre den samme nyt-

ten. Forutsetningen er selvfølgelig at StatRes blir operativt på alle statlige virksomhetsområder.

Under et kurs om StatRes i regi av SSB 4. mars 2010 kom det frem at flere statlige enheter motsetter seg å gi den informasjonen SSB ønsker for å legge inn meningsfylt informasjon på enhetsnivå i StatRes. Årsaken skal være frykten for å blottlegge ressursbruk som er større en enheter man sammenligner med. Ettersom virksomheten finansieres av skattebetalerne, burde ikke dette være noe tema, og informasjonen burde opplyses uten videre. Der årsaken skyldes at det ikke er gode nok rapporteringsrutiner burde dette utbedres omgående.

Det ønskes opplyst om bakgrunnen for at informasjonen ikke gis i den form SSB ønsker for å kunne bruke den i arbeidet med StatRes på en meningsfylt måte.

Rapporten om effektivitet i staten utarbeidet av Catenda AS og Frisch-senteret viser viktigheten av et godt system som gir mulighet til analyse av statlig ressursbruk.

StatRes er et første skritt på vei, og det er mye interessant informasjon å hente, men viktige detaljer mangler. Det er for eksempel ikke mulig å gå mer detaljert ned på utgiftsnivå, slik at man ved sammenligninger kan se hva som er kostnadsdriverne hos de enheter man sammenligner. Det ønskes besvart hvilke planer man har for større detaljeringsgrad på dette området.

Svar:

I henhold til SSB er det ingen statlige enheter som motsetter seg eller trenerer tilgang på informasjon i arbeidet med utvikling av StatRes. Informasjon gis i den form SSB ønsker det. Noen sektorer har vært skeptiske til sammenlikninger på tvers innen eget tjenestoområde, fordi det er vanskelig å forklare ulikheter i ansvarsområdene i de forskjellige distriktene/regionene. Jeg oppfatter imidlertid ikke det som trenering. I det store og hele opplyser SSB at de opplever et positivt og konstruktivt samarbeid med de involverte etatene.

I begrunnelsen for spørsmålet ønsker Ulf Leir-

stein besvart hvilke planer man har for større detaljeringsgrad på dette området. Jeg viser til at StatRes er under utvikling, og at prosjektet går over i ordinær statistikkproduksjon fra og med 2013. Detaljeringsnivået på statistikken er planlagt på to måter – breddepublisering for hele statsforvaltningen med data begrenset til ressursinnsats (kroner og sysselsetting), og dybdeanalyser for de viktigste områdene.

Breddepubliseringen grupperes med 5 hovedtjenestoområder hver med tilhørende 5-7 delområder. Hvert delområde publiseres ned på virksomhetsnivå unntatt de fleste virksomheter under 100 mill (disse publiseres i aggregater). Planlagt lansering april/mai 2010.

Dybdeanalysene skjer for utvalgte områder som anses viktige. Statistikken utvikles for det enkelte området for å beskrive mer detaljert ressursinnsatsen og hva den skaper av produkter/tjenester og resultater. Det søkes også å skape sammenheng mellom ressursinnsats og det den enkelte virksomhet produserer.

For 2010 jobbes det med alle eksisterende dybdeområder (unntatt energi):

Universiteter og høyskoler, Spesialisthelsetjenesten, Statlig barnevern, Politi og påtalemyndighet, Domstolen, Kriminalomsorgen, Jernbaneverket og Toll- og avgiftsetaten, NAV, Statens Vegvesen og Forsvaret, avfall og energi. Nye dybdeområder er skatt, innvandring og integrering dvs. Skatteetaten, UDI og IMDI.

SPØRSMÅL NR. 808

Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant Jon Jæger Gåsvatn

Besvart 12. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Hvor lange ventetider er det i dag for brystkref-topererte fra de fjerner et bryst og frem til de kan få det gjenoppbygget, og hva vil statsråden gjøre for å få redusert disse ventetidene slik at disse kreftrammede kvinnene kan få rask hjelp både av hensyn til deres eget selvbilde og livskvalitet?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede hav fått henvendelse fra en kvinne som først måtte vente 9 mnd på at kirurgen som fjernet brystet skulle sende rekvisisjon til plastikkirurg. Deretter tok det over 6 mnd før hun fikk time hos

plastikkirurg. Hun ble da forespeilet at det ville gå 6-9 mnd før hun fikk time til operasjon. Hun skulle vært inne til operasjon nå i februar, men fikk da vite at de kun gjenoppbygger bryst hos en til to pasienter pr. mnd, og at det sto 44 stykker foran henne i køen. Det betyr at denne pasienten trolig må vente i ytterligere to år på en operasjon som er av vesentlig betydning for hennes eget selvbilde og livskvalitet.

Svar:

Jeg kjenner ikke til det aktuelle eksempelet som det henvises til i spørsmålet, men generelt er det viktig at pasientene får god informasjon om både grunn-

sykdom og de forhold av individuell karakter, det må tas hensyn til når gjenoppbygging av et bryst som er fjernet på grunn av kreft, skal vurderes. Dette kan bety at man ut fra en faglig vurdering ikke kan lage ett felles regime for når det er naturlig å gjennomføre et slikt inngrep.

En tilbakemelding fra de regionale helseforetakene nylig viser at det er noe ulik ventetid for rekonstruksjon etter brystkreft. De regionale helseforetakene gjør i sin tilbakemelding oppmerksom på at pasienter som har gjennomgått strålebehandling må vente ett år før kirurgi kan gjøres, fordi huden må gis tid til å normalisere seg etter behandlingen. Fra Helse Nord RHF meldes det om ett års ventetid på slike operasjoner, og at denne ventetiden har vært stabil over år. Helse Midt-Norge opplyser at de har klart å behandle alle innen fristen på ett år etter mottatt henvisning, mens Helse Vest RHF oppgir en ventetid fra 6-15 måneder. Helse Sør-Øst RHF oppgir at ventetiden for brystrekonstruksjon har vært økende i regionen fra om lag to år i 2004 til nå i overkant av tre år. Ifølge Helse Sør-Øst RHF gjøres stadig mer dagbehandling ved hjelp av rekonstruksjon med protese, og denne behandlingen har noe kortere ventetid, fra 32 til 54 uker. Helse Sør-Øst RHF opplyser videre at det er gjort vedtak om å opprette et eget fagråd for kreft i regionen, som skal ferdigstille en samlet vurdering av funksjons- og oppgavefordeling innenfor kreftområdet før sommeren. Ifølge Helse Sør-Øst RHF vil fagrådets forslag til funksjonsfordeling bli lagt til grunn for det videre arbeidet med å bedre kapasiteten for rekonstruksjon etter brystkreft i regionen.

I oppdragsdokumentet for 2010 har jeg bedt om at de regionale helseforetakene skal videreføre arbeidet med å utarbeide/revidere regionale planer for større pasientgrupper, som pasienter med de hyppigste kreftformer. Planene skal utvikles i et forløpsperspektiv og skal identifisere større flaskehalser, for eksempel innen radiologi og laboratorietjenester. Re-

levante faglige retningslinjer, handlingsprogrammer (ulike krefttyper) og rapporter fra forløpsgruppene som ble etablert i forbindelse med samhandlingsprosjektet skal legges til grunn for arbeidet.

Helsedirektoratet har i samarbeid med fagmiljøene i de regionale helseforetakene, fastleger og brukerrepresentanter utviklet prioriteringsveiledere for rettighetstildeling og fristfastsettelse innenfor 30 fagområder i spesialisthelsetjenesten. Prioriteringsveilederne har status som faglig veileder og gir uttrykk for den felles oppfatning som Helsedirektoratet og de regionale helseforetakene har om god faglig praksis i prioriteringsarbeidet.

Det ble i april 2009 utarbeidet en prioriteringsveileder for plastikkirurgi (IS-1629).

I henhold til denne veilederen har ikke brystkreftopererte kvinner i dag som hovedregel rett til prioritert helsehjelp. Det presiseres imidlertid i veilederen at det innenfor enkelte av tilstandene kan være individuelle forhold ved enkeltpasienter som kan tilsi at hovedvilkårene i prioriteringsforskriften likevel er innfridd. Som eksempel er nevnt kvinner som har fjernet hele brystet på grunn av kreft, og som har en betydelig redusert livskvalitet som følge av det. Helsedirektoratets veiledere vil bli revidert på grunnlag av de erfaringer som den praktiske anvendelsen gir, og i tråd med utviklingen på de ulike fagområdene.

Departementet har 23. februar 2010 tatt opp med Helsedirektoratet at dette spørsmålet vurderes i Nasjonalt Råd for kvalitet og prioritering i helsetjenesten. Jeg har fått bekreftet at spørsmålet om rekonstruksjon etter brystkreftoperasjon i løpet av året vil bli vurdert fremmet for Nasjonalt Råd for kvalitet og prioritering i helsetjenesten for nærmere råd om prioritering.

Jeg legger i tillegg til grunn at de regionale helseforetakene tar hensyn til føringene fra Nasjonal kreftplan (2006-2011) i arbeidet med organisering av brystkirurgien i den respektive region.

SPØRSMÅL NR. 809

Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten

Besvart 16. mars 2010 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«I en rapport fra UiO og Frisch-senteret fremgår at det er meget store beløp å spare hvis en kan gjøre den store offentlige sektoren i Norge mer effektiv. Statsråden har selv bestilt rapporten om temaet, men virker defensiv til resultatet i sine uttalelser til media.

Hva er statsrådets videre ambisjon i denne saken, og hva vil hun foreta seg videre for at den effektiviseringsgevinst som er påvist mulig kan bli til reelle innsparinger i offentlig sektor?»

Svar:

FAD har bedt Frischsenteret om å lage en rapport der de på grunnlag av data fra StatRes forsøker å si noe om potensialet for effektivisering innenfor de fire sektorene universiteter og høyskoler, spesialisthelsetjenesten, statlig barnevern og politidistrikter. Resultatene av analysen tyder på at det er store forskjeller mellom de mest og minst effektive, slik den analysen har målt det. Rapporten peker ut de enhetene i hver sektor som måles som effektive, og som derfor kan fungere som læremestre for de mindre effektive. Men beregningene gir ingen direkte oppskrift for hvordan dette potensialet kan realiseres.

Mine ambisjoner i saken er todelt: Dels skal rapporten brukes til å gjøre statistikkgrunnlaget i StatRes bedre for dermed å få enda mer relevante resultater for fremtiden, dels vil vi ta tak i de konkrete resultatene fra rapporten og følge opp hvordan effektiviseringspotensialet kan realiseres.

Rapporten beregner hvor kostnadseffektivt vi kan produsere tjenestene, men ikke hvor gode vi er til å nå målene for aktivitetene. Rapporten måler for eksempel hvor kostnadseffektivt barnevernet kan produsere oppholdsdøgn, men den sier ikke noe om kvaliteten på disse oppholdsdøgnene, eller om opphold i barnevernsinstitusjon har en mer gunstig virkning på resultatmålet om at barn og unge skal ha trygge oppvekstvilkår enn alternative tiltak. StatRes er i en utviklingsfase fram til 2013, og jeg har et klart mål om å få inkludert flere resultatmål i statistikken i løpet av denne perioden.

Det som er helt klart, er at vi i årene framover vil vi stå overfor en krevende budsjettssituasjon med stadig større utfordringer for velferdsstaten, blant annet fordi andelen eldre øker. Offentlige midler må brukes så effektivt som mulig. Derfor vil vi jobbe kontinuerlig med fornying av offentlig sektor.

Oppgavene som offentlig sektor ivaretar er komplekse. Det er mange hensyn å ivareta, og vi må se tiltakene i sammenheng. Effektivitetsstudien til Frischsenteret er et godt utgangspunkt for å stille de rette spørsmålene i forbindelse med etatsstyringen. Jeg er fornyingsminister, og vil ta en pådriverrolle når det gjelder fornyingen og effektiviseringen av offentlig sektor, men dette må selvfølgelig skje i dialog og samarbeid med de enkelte fagstatsrådene. Videre er det viktig at de ansatte involveres i fornyingsarbeidet. Jeg viser for øvrig også til at det allerede er satt i gang arbeid på flere områder, bl.a. både når det gjelder politiet og barnevernet.

Som fornyingsminister ønsker jeg å bidra til åpenhet og økt bevissthet om ressursbruken i offentlig sektor og resultatene vi oppnår. Jeg håper StatRes kan spille en rolle som et av virkemidlene i så måte, men jeg vil også trekke fram den store innbyggerundersøkelsen som vi er i ferd med å få resultater fra. Her kan vi få et viktig korrektiv til informasjonen fra StatRes ved at vi fanger opp brukernes vurderinger av kvaliteten på det arbeidet som gjøres i offentlig sektor.

SPØRSMÅL NR. 810

Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant Elisabeth Røbekk Nørve

Besvart 16. mars 2010 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre rede for hvor er det "blitt av" disse kvotene som er omtalt i begrunnelsen, altså hvem har fordelt dem og til hvem?»

BEGRUNNELSE:

St.meld. nr. 20 (2002-2003) levert av Svein Ludvigsen, sier at det skal være tette skott mellom havfiskeflåten og kystflåten. I dag har havfiskerederne 20 ringnotsnurpere i sine rederi. Da kystringnot fikk strukturere ble det sagt at ved kondemnering av fartøy skulle kvotene tas inn og fordeles på alle. Under tegnede er kontaktet av næringen, som ikke kan forstå hvor er det "blitt av" disse postkondemneringskvotene.

Videre er jeg informert om at en som kjøper 100 prosent kvote, i dag får beholde bare 80 prosent av kvoten. De resterende 20 prosentene er vedtatt av Stortinget at de skal fordeles på alle, på lik linje med kvotene fra kondemnerte fartøy. Også i forhold til dette er jeg kontaktet av næringsrepresentanter som har stilt spørsmål ved hvor er det "blitt av" disse post-salgkvotene (20 % andelen).

Svar:

Den kvotefordelingen som representanten Røbekk Nørve henviser til er blitt gjort kontinuerlig siden innføringen av kondemnerings- og strukturkvoteordningene. Det er valgt noe ulike tekniske mekanismer i ulike fiskerier, men prinsippet om at struk-

turgevinsten skal forbli i den enkelte fartøygruppe er i alle tilfeller ivaretatt.

I de fleste pelagiske fiskeriene er struktur- og kondemneringsgevinster kommet til uttrykk gjennom høyere kvoteenhet. Når et fartøy i disse fiskeriene blir tatt ut av fiske gjennom strukturordningene, blir summen av kvotefaktorer i gruppen som en helhet redusert. Når gruppeknoten da fordeles over en lavere total sum av kvotefaktorer, blir hver enkel kvoteenhet større.

Unntaket er reguleringen av notfisket etter makrell, der fordelingen er gjort på samme måte som for torsk gjennom økning av fartøyenes kvotefaktorer innad i den enkelte reguleringsgruppe. Frigjøringen av kvoter gjennom strukturkvoteordningen vil i disse tilfellene skje ved at summen av kvotefaktorer i grup-

pen etter strukturering forblir uforandret, men at hvert enkelt fartøy blir tildelt sin andel av de kvotefaktorene som faller bort ved strukturering.

Den samlede effekten for hvert enkelt fartøy under disse to systemene vil være identisk. For å kunne ”se” effekten av struktureringen når man bare ser hen til hvilken fartøy- eller maksimalkvote det enkelte fartøy blir tildelt, må man imidlertid ta hensyn til endringer i totalkvotene og endringer i overreguleringsgraden for den enkelte fartøygruppe fra år til år.

Det forhold at enkelte som eier fartøy i havfiskeflåten, også eier fartøy i kystflåten, medfører ikke noen omfordeling av kvote mellom ulike fartøygrupper. Det er ikke noe forbud mot at den som eier et fartøy for eksempel i ringnotgruppen, også kan eie fartøy i kystgruppen, og motsatt.

SPØRSMÅL NR. 811

Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 16. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vil statsråden medvirke til at det blir stilt mer statlige midler til disposisjon for kommunene for å utarbeide verneplaner for gamle uthavner?»

BEGRUNNELSE:

I Lillesand kommune har det blitt tatt ulike initiativ for å få uthavnene Ulvøysund, Gamle Hellesund, Ågerøya Havn og Brekkestø på UNESCOs verdensarvliste. Disse er en del av Sørlandets historie og identitet, og framstår i dag som forholdsvis intakte. Det foreligger en del reguleringsplaner for uthavner og verdifulle kystsamfunn i Lillesand kommune, men disse har ikke tilstrekkelig grad av vern mot det sterke utbyggingspresset som man opplever lokalt. Gamle Hellesund har snart en ny reguleringsplan med vern av kjernebebyggelse klart, men økonomiske begrensninger i Lillesand kommune setter en stopper for nye reguleringsplaner i øvrige uthavner. Det er grunn til å tro at disse forholdene også gjelder flere kommuner.

Uthavner er kulturmiljøer med nasjonal og til dels internasjonal verneverdi. Det bør ikke være opp til den enkelte kommune å ivareta nasjonale og internasjonale verneverdier.

Svar:

Jeg er enig i din vurdering av uthavnene som viktige kulturmiljøer. De utgjør en sentral del av vår kystkultur og bidrar til å fortelle historien om Norge som kystnasjon. Den langstrakte kystregionen inneholder et bredt spekter og stort mangfold av kulturminner og kulturmiljøer. Det er først og fremst kommunene selv som har ansvar for å sikre disse kulturminnene og kulturmiljøene gjennom sin arealforvaltning og bruk av virkemidlene i plan- og bygningsloven. For å sikre nasjonale og viktige regionale interesser kan statlige fagstyresmakter og fylkeskommuner fremme innsigelse mot kommunale planer, om disse truer nasjonale eller viktige regionale verdier.

Det er Riksantikvaren, som kulturminnemyndighet, som avgjør om kulturminner og kulturmiljøer er av nasjonal verdi. Kulturminnemyndighetene sikrer disse verdiene gjennom innspill til kommunenes planprosesser eller ved vedtak om fredning etter kulturminneloven. I Brekkestø for eksempel, er flere bygninger fredet etter kulturminneloven.

Miljøverndepartementet og KS har inngått en femårig samarbeidsavtale for å styrke miljø- og samfunnsutviklingen i kommunene generelt. Programmet ”Livskraftige kommuner - kommunenettverk for

miljø- og samfunnsutvikling” er et tilbud til kommunene om å delta i et systematisk arbeid med miljø- og samfunnsutvikling i nettverk med andre kommuner. Formålet med programmet er å løfte det lokale miljøarbeidet og styrke kommunenes miljøkompetanse. Lillesand kommune deltar i dette programmet og i andre regionale nettverk. Kommunen nyter da godt av de faglige og økonomiske ressurser Miljøvernde-

partementet har stilt til rådighet gjennom dette programmet.

Jeg er kjent med at det lokalt har vært ønske om å få uthavnene på Unescos verdensarvliste. Riksantikvaren, som er Miljøverndepartementets fagdirektorat og rådgiver i slike saker, har utfra sine faglige vurderinger, ikke funnet å prioritere dette nå.

SPØRSMÅL NR. 812

Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 23. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa

Spørsmål:

«Statens Vegvesen ønsker ikke å anbefale Gandsfjord bru nå, i følge et oppslag i Stavanger Aftenblad tirsdag 9. mars 2010. Det er utarbeidet forslag til reguleringsplan basert på fylkesdelplan for langsiktig byutvikling på Jæren, bruprosjektet er prioritert av kommuner og fylkeskommune og er et viktig veiprojekt i tråd med regionale strategier i Sandnes og Rogaland.

Vil statsråden bidra til at Vegvesenet samarbeider med Sandnes kommune og fylket slik at planen kan legges ut til offentlig ettersyn og ikke utsette bruen?»

Svar:

De store byområdene er komplekse både med hensyn til utfordringer, mål og aktuelle virkemidler. I tillegg er ansvaret for virkemidlene fordelt mellom ulike forvaltningsnivåer. Dette stiller store krav til koordinering og godt samarbeid mellom kommunale, fylkeskommunale og statlige myndigheter. Ordningen med ekstern kvalitetssikring av konseptvalg i tidlig planfase (KS1) er tenkt som et viktig verktøy i denne koordineringen.

Under ledelse av Rogaland fylkeskommune er

det utarbeidet en konseptvalgutredning (KVU) for transportsystemet på Jæren. Denne utredningen er nå på lokal høring. Når høringen er avsluttet vil Samferdselsdepartementet få gjennomført en ekstern kvalitetssikring av KVU-en. For samferdselstiltak som inngår i disse vurderingene, er det ønskelig at lokale myndigheter avventer KS1-behandlingen før det blir planlagt videre etter plan- og bygningsloven. Det er særlig viktig at lokale myndigheter venter med å fatte planvedtak til KS1-prosessen er slutført. Dette er bakgrunnen for at Statens vegvesen har anbefalt Sandnes kommune å stille den videre behandlingen av kommunedelplanen for Gandsfjordforbindelsen i bero inntil KS1-prosessen er slutført.

Gandsfjordforbindelsen er ett av flere elementer som vurderes i konseptvalg- utredningen for transportsystemet på Jæren. Konklusjonene fra KVU/KS1 er forutsatt å inngå som en del av grunnlaget for utformingen av en Jærenpakke 2. Etter min mening har Statens vegvesen håndtert denne saken i tråd med gjeldende prosedyrer. Samtidig er det viktig å ivareta nødvendig samhandling mellom lokale, regionale og sentrale myndigheter. Jeg vil bidra til at dette skjer og at gjennomføringen av KS1-prosessen har raskest mulig framdrift.

SPØRSMÅL NR. 813**Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 17. mars 2010 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Audun Lysbakken****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at arbeidsgrupper som skal se på trygghet og sikkerhet på krisesentrene blir bredest mulig sammensatt og at krisesenterlovens krystallklare ordlyd om kjønnsnøytralitet ikke på noen som helst måte undermineres i et slikt arbeid?»

BEGRUNNELSE:

I den offentlige debatt stilles det en rekke spørsmål knyttet til gjennomføringen av ny lov om krisesentra. Overføringen av ansvaret til kommunene byr på utfordringer både økonomisk og praktisk. Høyre foreslo lengre overgangstid før nye finansieringsordning skulle bli gjennomført på basis av advarslene som blant annet kom fra krisesenterorganisasjoner og de enkelte krisesentra. Dessverre viser det seg nå at Høyres og disses advarsler ikke var løst fundert. Enkelte aktører i samfunnsdebatten ser videre ut til ikke å ha fått med seg den kjønnsnøytraliteten som Stortinget la til grunn ved lovvedtaket. Så vidt undertegnede kjenner til skal det nedsettes en arbeidsgruppe som skal nedsette en arbeidsgruppe som skal se på trygghet og sikkerhet på krisesentrene. En slik eventuell gruppe må settes sammen bredt, blant annet med representanter fra krisesenterorganisasjonene, Reform og andre med kompetanse på området. Undertegnede er kjent med at f.eks. krisesentersekretariatet har utformet en enklere form for rapport om temaet som det kan være grunn til departementet ser nærme-

re på, men da som ledd i en bredest mulig gjennomgang med innfallsvinkel fra representanter for hele feltet og ikke et bestemt ideologisk ståsted som farger konklusjonene.

Svar:

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har jf. Lov om kommunale krisesentertilbud (krisesenterlova) § 2, 6. ledd anledning til å gi en forskrift om fysisk sikring av lokaler. Departementet vil nedsette en arbeidsgruppe for å vurdere behovet for og eventuelt utarbeide en forskrift om sikkerhet.

Jeg ser det som viktig at det i første omgang er politiet og Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet i samarbeid med departementet, som vurderer spørsmål knyttet til sikkerhet på krisesentrene. Politidirektoratet, en familievoldskoordinator fra politiet samt en representant fra Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet inviteres derfor til å delta i arbeidsgruppa sammen med representanter fra departementet. Arbeidsgruppa vil sikre at krisesenterlovas ordlyd om kjønnsnøytralitet ivaretas.

Arbeidsgruppa vil i sitt arbeid innhente synspunkter fra ulike relevante aktører, herunder KS som representant for kommunene, og krisesenterorganisasjonene. Dersom det besluttes å utarbeide en forskrift om fysisk sikring av lokaler, vil saken bli sendt på høring.

SPØRSMÅL NR. 814**Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 18. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hva vil helse- og omsorgsministeren foreta seg for at innbyggerne i dette landet får hjelp av autorisert helsepersonell som er kvalitetssikret og ikke av helsepersonell som av ulike årsaker allikevel får praktisere etter at en klagenemd har opphevet autorisasjonsavslaget?»

BEGRUNNELSE:

Med bakgrunn i nyhetsoppslag på NRK Hordaland i dag er det skremmende at helsearbeidere som egentlig ikke er godkjent for sin praksis allikevel får praktisere. I denne saken er det en 11-åring som risikerer å få komplikasjoner med tennene helt til hun blir voksen som resultat av behandlingen hun ble utsatt for. Statens autorisasjonskontor for Helseperso-

nell (SAF) ville rett nok nekte vedkommende tannlege autorisasjon etter at hun dumpet ved elementær fagprøve men en klagenemd opphevet autorisasjonsavslaget. Til opplysning er tannlegen fortsatt i arbeid. Trygghet og sikkerhet for våre innbyggere er viktig og må være det største og viktigste grunnlag. Og selv om en klagenemd har opphevet vedtaket som var gjort må en være sikker på at vedkommende gjennom ulike tester og prøver kan praktisere videre. Noe en dessverre ser i dette tilfellet ikke kan ha vært gjort.

Svar:

La meg innledningsvis slå fast at jeg er svært opptatt av at pasienter skal ha trygghet for at de mottar forsvarlig helsehjelp, og at befolkningen har tillit til helsetjenesten i landet.

Vi har i Norge et omfattende regelverk for å sikre at helsepersonell har nødvendig kompetanse til å yte helsehjelp på en måte som både bidrar til sikkerhet for pasientene og kvalitet i helsetjenesten, samt tillit til helsepersonell og helsetjeneste. Regelverket stiller strenge krav til dem som skal få norsk autorisasjon som helsepersonell. Det stilles også strenge krav til de som får en autorisasjon og som skal utøve sitt yrke på en forsvarlig måte.

Når det gjelder helsepersonell med utenlandsk utdanning, utgjør de en viktig ressurs i den norske helsetjenesten. Det er ikke av den grunn mindre viktig at det ved autorisasjon av utenlandsk helsepersonell blir stilt strenge krav til den kompetansen de må inneha for å kunne få en autorisasjon. Det er også viktig at ansettelsesprosesser skjer på en profesjonell og for alle parter betryggende måte.

Den viktigste kvalitetssikring av at helsepersonell har nødvendig kompetanse til å yte forsvarlig helsehjelp, må foretas av arbeidsgiver ved ansettelse. I dette ligger både å sikre at helsepersonellet har autorisasjon eller lisens, at de har nødvendig faglig

kompetanse – og for øvrig nødvendige kvalifikasjoner til å yte forsvarlig helsehjelp i den aktuelle stillingen. Arbeidsgivere kan få opplysninger om forhold vedrørende autorisasjon og lisens fra Statens autorisasjonskontor for helsepersonell og om eventuelle tilsynssaker hos Statens helsetilsyn. For å bistå arbeidsgivere, vil jeg nå be Helsedirektoratet om å lage en veileder som vil gjøre det enklere for arbeidsgiver å kvalitetssikre ansettelser av helsepersonell med utenlandsk bakgrunn.

Det er Statens helsetilsyn og helsetilsynene i fylkene som fører tilsyn med all helsetjeneste og alt helsepersonell i landet. Dette er regulert i en egen lov om statlig tilsyn med helsetjenesten. I helsepersonelloven er det gitt bestemmelser om reaksjoner som kan gis til helsepersonell i de tilfellene helsepersonell opptrer i strid med oppstilte lovkrav. Statens helsetilsyn har, som nevnt, oversikt over og kan gi opplysninger til arbeidsgiver om personer som har fått tilbakekalt sin autorisasjon eller har blitt ilagt andre administrative reaksjoner, så som advarsel. Jeg har stor tillit til landets tilsynsmyndigheter og det tilsynet de utøver. Fra departementets side er det kontinuerlig fokus på viktigheten av at aktuelt regelverk og praktiseringen av det er best mulig.

Når det gjelder representanten Laila Maria Reiertsens henvisning til ”en klagenemnd” i sitt spørsmål, er dette Statens helsepersonellnemnd. Helsepersonellnemnda er en uavhengig nemnd som blant annet behandler klagesaker fra helsepersonell som har blitt ilagt administrative reaksjoner samt personer som ikke har fått innvilget autorisasjon. De vedtakene som blir fattet i nemnda kan ikke jeg som helseminister overprøve.

I den saken representanten Laila Maria Reiertsen viser til, vil det være nevnte tannleges arbeidsgiver som skal følge opp at tannlegens utøvelse av yrket er forsvarlig.

SPØRSMÅL NR. 815

Innlevert 9. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 22. mars 2010 av helse- og omsorgsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Undertegnede er gjort kjent med at Klinikk Nord A/S ikke får forlenget sin avtale med Helse Nord RHF. Dette er en rusinstitusjon som utgjør et svært viktig bidrag på rusfeltet, og det er derfor uheldig at dette legges ned, all den tid 4500 rusmisbrukere står i kø for å få behandling.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at pasientene i Helse Nord, får et adekvat og godt rusomsorgstilbud, og hvordan kan dette gjøres når man kutter avtaler med gode veldrevne institusjoner som Klinikk Nord A/S?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at Klinikk Nord A/S ikke får forlenget sin avtale med Helse Nord RHF. Dette er en rusinstitusjon som utgjør et svært viktig bidrag på rusfeltet, og det er derfor uheldig at dette legges ned, all den tid 4500 rusmisbrukere står i kø for å få behandling.

Undertegnede er svært kritisk til oppsigelsen av denne avtalen, all den tid man har stort behov for plasser og tilbud til denne pasientgruppen.

Svar:

Jeg konstaterer at det er økende oppmerksomhet rundt rusmiddelavhengige og deres situasjon. Spørsmålet fra representanten Fredriksen er et av mange eksempler på dette, og jeg er glad for oppmerksomheten rundt tilbudet til denne gruppen.

Jeg er klar over de utfordringer vi står overfor i arbeidet med en best mulig tilrettelegging av tjenestene for rusmiddelavhengige. Mye er gjort, men det er fortsatt uløste oppgaver. Her vil jeg bl.a. vise til det bidraget samhandlingsreformen kan gi for å styrke tjenestene overfor denne gruppen.

I representanten Fredriksens spørsmål tas det opp en situasjon ved en konkret privat institusjon i helse-region nord, og jeg er i sakens anledning blitt orientert av Helse Nord RHF. De hadde en rammeavtale om leveranse av døgntilbud til rusmiddelmisbrukere med Klinikk Nord AS for perioden 01.01.2006 til 31.12.2008, med mulighet for forlengelse i ett år.

Ifølge Helse Nord RHF er Klinikk Nord AS tidligere gjort kjent med at Helse Nord RHF ikke kom til å prolongere denne avtalen og at det ikke forelå avtaleforpliktelser mellom partene fra og med 1. januar 2009.

Helse Nord RHF har i 2009 gjennomført en anskaffelse av tverrfaglig spesialisert behandling (TSB) av rusmiddelavhengige fra private. Her ble det inngått avtaler gjeldende fra 1. april 2009 med to års varighet og med mulighet for årlige forlengelser i opp til to år. Klinikk Nord AS deltok i denne anskaffelsesprosessen, men deres tilbud ble vurdert ikke å tilfredsstille de kriteriene som ble lagt til grunn for anskaffelsen.

Det ble inngått avtaler om til sammen 75 plasser med fem leverandører/institusjoner. Dette var en økning på 13 plasser sammenliknet med det antall plasser som det tidligere var inngått avtaler om.

Helse Nord RHF er på lik linje med de øvrige regionale helseforetakene forpliktet til å følge regelverket for offentlige anskaffelser. Jeg er orientert om at det ikke foreligger noen klage til Kofa i forbindelse med den anskaffelsesprosessen som ble gjennomført i 2009.

Helse Nord RHF har videre orientert meg om at det tilbudet som Klinikk Nord representerte er ivare tatt gjennom de avtalene som ble inngått i 2009, og at det samlede tilbudet til rusmiddelavhengige i denne helseregionen vil bli ytterligere styrket for inneværende år og i 2011.

SPØRSMÅL NR. 816

Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Håkon Haugli

Besvart 16. mars 2010 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LHBT) utsettes for alvorlige menneskerettighetsbrudd i store deler av verden. I enkelte land i Afrika ser utviklingen ut til å gå i gal retning ved at det innføres/diskuteres ny lovgivning som innebærer straffeforfølgelse av LHBT-personer.

Hvordan bidrar norske myndigheter til å styrke den utsatte LHBT-gruppens rettigheter og forhindre menneskerettighetskrenkelser i land Norge samarbeider med?»

BEGRUNNELSE:

Mens utviklingen i store deler av verden har gått i retning av større toleranse og økt respekt for LHBT-

personer, er utviklingen i enkelte land i Afrika bekymringsfull. Homoseksualitet er ulovlig i 36 afrikanske land, og i flere av disse diskuteres det nå å innføre strengere straffebestemmelser, inkl. dødsstraff, for homoseksuelle handlinger. I noen land drøftes det også å straffeforfølge personer som kjenner - men ikke angir - homofile. Dette er lovgivning som er eller vil være i strid med internasjonale menneskerettslige forpliktelser.

Norge har mulighet til å bistå lokale menneskerettighetsorganisasjoner og på annen måte bidra overfor LHBT-befolkningen lokalt. I tillegg kan Norge ha dialog med myndigheter direkte og gjennom samarbeid i internasjonale organisasjoner.

Svar:

Det er en bekymringsfull utvikling og en viktig utfordring representanten retter søkelyset på. Jeg vil forsikre om at regjeringen arbeider målrettet for å styrke beskyttelsen av lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LHBT) mot menneskerettighetsovergrep. Innsats mot diskriminering og vold som denne gruppen utsettes for i mange land, ble fremhevet som en prioritering allerede i Soria Moria I. Gjennom en styrkt innsats på feltet de senere årene er vi kommet godt i gang med å samle erfaringer om hva som nytter.

For det første har vi styrket Norges innsats som en aktiv forkjemper for seksuelle minoriteter på den internasjonale arena, i FNs generalforsamling og i FNs menneskerettighetsråd. Vi har blant annet jobbet aktivt for å samle støtte til resolusjoner som tar avstand fra kriminalisering av homofile. Dette er et langsiktig arbeid, men hvor vi vet av erfaring – ikke minst fra likestillingsfeltet – at dette bidrar til å synliggjøre statenes ansvar.

For det andre har vi styrket vår innsats lokalt, direkte mot stater og mot å styrke det sivile samfunn og lokale organisasjoner og menneskerettighetsforkjempere som arbeider for å bedre levekårene for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner.

Et av våre verktøy i dette arbeidet er en oversikt fra ambassadene over hvilke land homofili er forbudt. Oversikten viser at homofili er forbudt i over 50 land, hvor man risikerer vold og diskriminering og i verste fall dømmes til døden.

Du peker i ditt spørsmål spesielt på tendenser i negativ retning i flere afrikanske land. Det er riktig, og vi følger dette nøye. Vi arbeider med disse spørsmålene i en lang rekke afrikanske land. La meg her nevne noen eksempler. I Nigeria ble en gruppe homofile dømt til døden i 2006. Diplomatiske protester fra blant andre Norge bidro til å omgjøre dommene. Da Miljø- og utviklingsminister Solheim nylig besøkte Malawi, tok han opp den forestående rettssaken i den såkalte Zomba-saken og menneskerettighetssituasjonen for gruppen generelt, med både finans- og utenriksministeren.

I forbindelse med forslaget om å innføre døds-

straff for homofili i Uganda, har vi stått i nær kontakt med lokale organisasjoner for å forsikre oss om at vi bistår på en konstruktiv måte. Statssekretær Gry Larsen tok opp Norges sterke bekymring da hun nylig møtte sin ugandiske kollega. Også hendelser i Malawi og Kenya den senere tid følges tett. I Kenya har ambassaden tett kontakt med Gay and Lesbian Coalition of Kenya, og ambassadøren har ved flere anledninger deltatt og holdt innlegg på deres arrangementer. Senest i forbindelse med en serie overgrep mot homofile i februar i år.

Samtidig som vi er vitne til en bekymringsfull utvikling i Afrika er jeg opptatt av at vi ikke overser situasjonen i land som ligger nær Norge. I Russland står vi overfor en skremmende utvikling i antall overgrep mot lesbiske, homofile, bifile og transpersoner. Det samme ser vi i enkelte andre land i vår egen region. Dette er bakgrunnen for at vi også har engasjert oss i dette spørsmålet i Europarådet. For Norge er det viktig å også ha god kontakt med LLH i den internasjonale innsatsen på dette området.

Jeg ser vår innsats for å styrke beskyttelsen av lesbiske, homofile, bifile og transpersoner som en naturlig videreføring av Norges bredere innsats for likestilling og likeverd. Alle mennesker har de samme rettigheter og skal oppleve den samme respekt for sin integritet og sine frie valg. Så enkelt er det. Vårt arbeid for seksuelle minoriteter er et utvetydig uttrykk for at brudd på menneskerettighetene aldri kan rettferdiggjøres – heller ikke ved argumenter hentet fra kultur, religion eller tradisjon.

Vi har utarbeidet en veiledning for de norske utenriksstasjoners arbeid for seksuelle minoriteter. Her anbefales våre utenriksstasjoner å inkludere seksuelle minoriteter i deres arbeid på menneskerettighetsfeltet, kartlegge situasjonen for denne gruppen og opparbeide seg oversikt over og kontakt med lokale LHBT-organisasjoner. Veilederen anbefaler videre våre ambassader om å ta opp rettighetene til lesbiske, homofile, bifile og transpersoner i samtaler med myndigheter om menneskerettighetsspørsmål og å følge opp konkrete saker om overgrep mot menneskerettighetsforsvarere som jobber med denne gruppens rettigheter.

SPØRSMÅL NR. 817**Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 19. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Forbrukerrådet kritiserte regjeringen i en kronikk i VG 9. mars med bl.a. følgende konstatering: "Stoltenberg og regjeringen har skylden for togkaoset og viser ikke vilje til å hjelpe titusener av pendlere..." Samferdselsministeren har besvart kritikken med en kraftig salve mot leder av Forbrukerrådet, hvor hun blant annet krever svar på hvordan rådet er organisert. Statsråden ønsker åpenbart å kneble forbrukerrådet og hindre kritikk av Regjeringen.

Ser statsråden på forbrukerrådet som regjeringens redskap?»

Svar:

Jeg er vel kjent med Forbrukerrådets formål, oppgaver og stilling som forvaltningsorgan med særskilte fullmakter, eget styre og egne vedtekter fastsatt ved kongelig resolusjon. Rådet har full faglig uavhengighet og spiller en viktig samfunnsrolle ved å formidle og fremme interessene til forbrukerne av varer og tjenester. Jeg er kjent med at Forbrukerrådet står fritt til å ta opp forhold knyttet til både offentlig og privat sektor.

Dette innebærer følgelig at jeg ikke ser på Forbrukerrådet som "regjeringens redskap". Jeg har heller ikke gitt uttrykk for noe ønske om å begrense Forbrukerrådets adgang til å uttale seg og delta i offentlig ordskifte.

Forbrukerrådet kritiserer for tiden regjeringen sin jernbanepolitikk. Utgangspunktet er den vanskelige situasjonen nå i vinter. Jeg har stor forståelse for frustrasjonen til pendlerne og har derfor hatt flere møter med pendlerforeninger.

Jeg kan forsikre Forbrukerrådet om at vi er godt i gang på alle områder rådet tar opp.

Å bedre punktligheten er prioritert nummer en både for Jernbaneverket og NSB.

Det blir arbeidet på spreng for å få på plass bedre informasjon og bedre alternativ transport. Vi har for første gang fått på plass en refusjonsordning ved avvik. Denne gjelder både enkeltbilletter og periodebilletter, etter nærmere regler.

Det er godt å registrere at Forbrukerrådet gjør det de skal, er på plass på områder som gjelder folk flest. Jeg finner det derimot underlig at rådet går til felts mot statsministeren fordi regjeringen nå setter i gang en redegjørelse om høyhastighetsbaner i Norge. Dette har regjeringen varslet i Soria Moria II. Det er ellers et oppdrag som også har bred støtte i Stortinget. Redegjørelsen skal ikke bare se på mulighetene for høyhastighetstog, men også legge en strategi for fjernstrekningene mellom de største byene våre.

Forbrukerrådet hevder ellers at regjeringen ligger langt etter skjema i jernbansatsingen. Det er vanskelig å forstå. Vi har faktisk doblet jernbanebevilgningene siden vi overtok i 2005. Vi har dessuten lovet en gradvis opptrapping av mer midler. Jernbaneverket fikk mer midler enn de kunne bruke i 2009, i år har de blant annet fått det de selv mener de trenger til utbedring i Osloområdet. Det tar dessverre tid å få bukt med problemene.

Vi gjør nå det vi kan i alle ledd for å bedre togtilbudet så raskt som mulig. Dessuten arbeider vi for å realisere den mest ambisiøse nasjonale transportplanen som noen gang er lagt fram: 322 milliarder kroner til veg og bane de kommende ti årene!

SPØRSMÅL NR. 818**Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 22. mars 2010 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Rutinene i Brønnøysundregistrene har vist seg ikke å være tilstrekkelige til å hindre at uvedkommende kan "stjele" selskaper ved å sende inn falske opplysninger om eierskifter for deretter å påføre de egentlige eierne store økonomiske tap. Statsråden har tidligere valgt en passiv holdning til problemet.

Vil statsråden nå ta et initiativ for å gjennomføre en ordning lik den engelske slik at selskaper ved sin registrering selv kan velge at alle endringer i styret og adresser må skje elektronisk og ved bruk av ID-koder?»

BEGRUNNELSE:

Vi har i Norge de siste par årene sett flere eksempler på tyverier av selskaper ved at man sender inn fiktive generalforsamlingsprotokoller til Brønnøysundregistrene, får utstedt ny firmaattest for deretter å ta kontrollen over selskapets aktiva og/eller kredittmuligheter. Dette har påført tidligere eiere betydelige tap og ikke minst henvist disse til en ørkenvandring i forhold til offentlige myndigheter både når det gjelder eventuelle erstatningsmuligheter fra Brønnøysundregistrene og for å få politimyndighetene til å prioritere slike saker.

Det er utvilsomt at dette er en internasjonal trend som vil øke også i Norge. I England har man sett opp mot 100 slike tyverier årlig. Derfor har man i UK innført en mulighet for eiere av bedrifter til å velge at endringer i styresammensetninger og andre vitale forhold ved bedriften som forretningsadresse m.v. må endres elektronisk og ved bruk av særskilte identifikasjonskoder omtrent på samme måte som bedrifters årsregnskaper i Norge nå bekreftes via koder i Alt-Inn-systemet.

Statsråden har tidligere uttalt i forbindelse med disse sakene bl.a. Troll-Travel-saken fra Bergen at han er engstelig for økt byråkrati hvis man skal lukke alle muligheter for den type identitetstyveri som har foregått. Det er vanskelig å se for seg at dette kan bli særlig tyngende for norske bedrifter når det er en frivillig ordning man kan velge, og det finnes allerede kjente, benyttede identifikasjonssystemer. Det tyngende i historiene om både Troll-Travel- og Bygg- og Bolig-saken som har vært de mest offentlig kjente, er situasjonen som de opprinnelige eierne blir satt i på grunn av svikten i de offentlige systemer.

Svar:

I brev av 10. februar i år mottok jeg et spørsmål fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, som tok

opp den samme problemstillingen.

Som jeg svarte til representanten Dahl er selskapstyveri en svært sjelden foreteelse i Norge, og det har vært registrert få tilfeller av dette i Foretaksregisteret. Det kan imidlertid være alvorlig og få betydelige negative konsekvenser for selskaper og eierne av selskaper som utsettes for slike tyverier. Det tas derfor på alvor fra myndighetenes side, og Brønnøysundregistrene har iverksatt tiltak mot såkalte selskapstyverier. Det ble innført nye rutiner for varsling i fjor høst. Det registrerte styret i et selskap blir varslet dersom det meldes om omfattende endringer i selskapet, eksempelvis at hele styret er endret i tillegg til at forretningsadresse eller postadresse endres. Dette vil gjøre det vanskelig å få registrert en ulovlig overtakelse av et selskap.

I praksis er det imidlertid bortimot umulig å ha et kontrollsystem som kan avsløre og utelukke absolutt enhver innsendelse av opplysninger på grunnlag av straffbare handlinger. Registersystemene hos Brønnøysundregistrene er bygget opp rundt balansegangen mellom registerførers kontroll av selskapsopplysninger og effektive registersystemer med rimelige saksbehandlingstider for næringslivet. Denne balansegangen må vurderes løpende opp mot de utfordringer som til enhver tid måtte oppstå.

Elektronisk innsendelse av meldinger til Foretaksregisteret vil vanskeliggjøre selskapstyverier fordi innmelding krever bruk av en elektronisk identifikasjon, som utenforstående ikke har tilgang til. Tiltak for å få selskapene til å benytte innrapportering av opplysninger via elektroniske meldinger vil derfor kunne være effektivt for å vanskeliggjøre selskapstyverier, og selskapene bør derfor benytte seg av muligheten de faktisk har til å sende inn meldinger elektronisk.

Den elektroniske innmeldingen har økt de senere årene, og det arbeides kontinuerlig med å utvikle elektroniske tjenester som skal erstatte papirbasert kommunikasjon mellom næringslivet og offentlig sektor. I dag kommer 45 % av meldingene til Foretaksregisteret inn elektronisk fra selskapene. Det har vært på høring et forslag om forenkling av underskriftskrav ved innsendelse av elektroniske meldinger.

Om det kan bli aktuelt på et senere tidspunkt å kreve at innmelding av opplysninger til Foretaksregisteret kun skal skje elektronisk, vil jeg ikke utelukke. Utviklingen går raskt, og satsingen på Altinn som kanal for elektronisk kommunikasjon mellom næringslivet og det offentlige åpner på sikt for slike muligheter.

SPØRSMÅL NR. 819**Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 19. mars 2010 av samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa****Spørsmål:**

«Vegprosjektet Solasplitten, som hadde planlagt oppstart i mai 2010, blir i følge Solabladet forsinket på grunn av kostnadsøkninger i forbindelse med støyskjerming.

Hva er årsaken til at det ikke er tatt høyde for disse kostnadene i det opprinnelige prosjektet, og hva vil statsråden gjøre for å bidra til å unngå unødig forsinkelse i gjennomføringen av dette viktige vegprosjektet?»

BEGRUNNELSE:

I følge Solabladet 10.3.10 blir Solasplitten langt dyrere enn antatt. Det betyr at veiprojektet, som skulle igangsettes i mai, må tilbake til ny behandling hos sentrale myndigheter.

I følge Statens Vegvesen er det støyskjermingen som er blitt dyrere enn antatt, til tross for at dette er påpekt fra kommunens side tidligere i prosessen. Svikten i budsjetteringen og den forventede forsinkelse som følge av dette har skapt sterke reaksjoner hos lokale myndigheter.

Her er man opptatt av hva samferdselsministeren

kan gjøre for å minimalisere forsinkelsen som følge av den budsjetteringssvikten som nå er avdekket for eksempel gjennom anbudsinnhenting parallelt med fornyet statlig behandling av saken.

Svar:

I St.prp. nr. 58 (2008-2009) er det lagt til grunn et kostnadsoverslag for prosjektet rv 510 Solasplitten på 419 mill. 2008-kr, basert på en løsning med kort kulvert. Dette tilsvarer 434 mill. kr i 2010-prisnivå. På grunnlag av utarbeidet konkurransegrunnlag er kostnadsoverslaget økt med 50 mill. kr eller 11,5 pst. Det innebærer at prosjektet må legges fram for Stortinget for ny vurdering før anleggsstart.

Jeg tar sikte på å orientere Stortinget om årsakene til kostnadsøkningen i en samleproposisjon som Samferdselsdepartementet vil legge fram i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2010. For å unngå ytterligere forsinkelser har jeg gitt Statens vegvesen klarsignal til å konkurranse utlyse prosjektet så snart som mulig, men med forbehold om Stortingets godkjenning. Dette vil gjøre det mulig med anleggsstart i løpet av sommeren 2010.

SPØRSMÅL NR. 820**Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Line Henriette Hemdal****Besvart 18. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Gitt Stortingets og regjeringens tidligere løfter om at alle som investerer i prosjekter fra og med 1. januar 2004, og som ellers vil bli tilkjent grønt sertifikat, skal får det, og statsrådets svar til Stortinget om at det ikke ble presisert hvilke anlegg som skulle være sertifikatberettiget.

Vil begrensingen på 1 MW som er gjort gjeldende i overgangsordningen også bli gjort gjeldende for småkraftverk med byggestart etter 7.9.2009?»

BEGRUNNELSE:

Ved Stortingets behandling av den såkalte "energimeldingen", St.meld. nr. 18 (2003-2004) Innst. S.

nr. 181 (2003-2004), skrev en samlet komité følgende merknader om grønne sertifikater:

"Komiteen mener det er avgjørende viktig at investeringer i ny fornybar energi ikke stopper opp i påvente av et slikt marked, og komiteen legger til grunn at alle som investerer i prosjekter fra og med 1. januar 2004, og som ellers vil bli tilkjent grønt sertifikat, får det. Komiteen viser i denne sammenheng til pressemelding fra olje- og energiminister Einar Steensnæs der han uttaler:

"Jeg vil understreke at de som bygger ut kraftproduksjon nå ikke skal tape på det ved en innføring av et marked for grønne sertifikater. Sertifikatberettigede anlegg for elektrisitetsproduksjon med byggestart etter 1. januar 2004 vil ha mulighet til å delta i et system

for grønne sertifikater, selv om et slikt system måtte bli etablert etter dette tidspunktet."

Komiteen støtter dette."

Torsdag 26. november 2009 ble det sendt ut en pressemelding fra Olje- og energidepartementet om at overgangsordningen for elsertifikatmarkedet er på plass. Av pressemeldingen fremgår det at overgangsordningen skal omfatte alle kraftverk med byggestart etter 7.9.2009. I tillegg omfattes vannkraftverk med byggestart etter 1.1.2004, og installert effekt inntil 1 MW (mikro- og minikraftverk). Overgangsordningen gir en rett til å delta i det felles elsertifikatmarkedet når det starter opp. Antall driftsår fram til oppstartstidspunkt for sertifikatmarkedet trekkes fra antall år anleggene ordinært kan få sertifikater. Nærmere kriterier for overgangsordningen vil ifølge OED bli bestemt i lov og forskrift.

Dette er i strid med de lovnader og løfter som var gitt fra Storting og regjering tidligere. Også sittende regjering har opprettholdt og bekreftet løftene i St.meld. nr. 11 (2006-2007) Om støtteordningen for elektrisitetsproduksjon fra fornybare energikilder (fornybar elektrisitet):

"I forbindelse med forberedelsene til et felles svensk-norsk elsertifikatmarked ble det etablert overgangsordninger for vannkraft og vindkraft. For vannkraften ble det slått fast at anlegg med byggestart etter 1. januar 2004 ville få ta del i elsertifikatmarkedet dersom de ellers var kvalifisert."

Olje- og energiministeren har i tidligere i skriftlig svar til undertegnede, og i sine svar i muntlig spørretime 10. mars, benektet at den overgangsordningen som nå er lansert er i strid med tidligere løfter gitt av Storting og regjering. Statsråden fremholder at det ikke ble presisert hvilke anlegg som skulle være sertifikatberettiget. Dette må i tilfelle bety at småkraftverk med installert effekt over 1 MW og byggestart etter 7.9.2009 heller ikke skal være sertifikatberettiget.

Svar:

Overgangsordningen, som ble presentert 26. november 2009, omfatter alle kraftverk med byggestart etter 7.9.2009.

SPØRSMÅL NR. 821

Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide

Besvart 16. mars 2010 av miljø- og utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Vektleggingen av godt styresett i de land som mottar norsk bistand må naturlig også omfatte retts-systemene.

Hvilke krav stilles til tilstanden i rettssystemene i land som mottar norsk bistand?»

Svar:

Godt styresett står sentralt i norske strategier for langsiktig bistand. Begrepet dekker alle sider av det vi mener er nasjonale myndigheters oppgaver og ansvar. Norsk støtte til godt styresett har spesielt vært knyttet til kampen mot korrupsjon og budsjettstøtte, og vi samarbeider gjerne med andre land eller internasjonale organisasjoner om reformtiltak rettet mot for eksempel rettssystem.

Utbredt fattigdom er som regel hovedbegrunnelsen for norsk bistandsgasjement. Ofte gjelder dette land som er i konflikt eller er sårbare for konflikt. Spørsmålet fra representanten Eriksen Søreide setter

søkelys på et vedvarende dilemma i vår bistandspolitikk: Vi er der for å bidra til endring fra en uakseptabel eller uønsket situasjon, til et samfunn som fungerer mer i tråd med internasjonale normer og regler. Men når er en situasjon så uakseptabel at man ikke kan eller bør arbeide for å endre den?

Vårt viktigste krav til myndighetene når vi skal støtte prosjekter innenfor statsbygging er krav om politisk vilje til endring. All erfaring forteller oss at en slik vilje må være tilstede hos landets myndigheter selv hvis vi skal ha oppnå positive resultater av bistanden. Det er mulig å måle realiteten i en slik vilje, men bare over tid, og bare når vilkår og verktøy for endring faktisk har vært til stede lenge nok.

For rettssystemenes del kan man for eksempel se på endringer i statsadvokatembetets uavhengighet, på hvordan dommere blir utnevnt og så videre. Det er imidlertid slik at ethvert land suverent vedtar og utøver sine egne lover uten at vi har avgjørende påvirkningskraft. Dødsstraff er et eksempel på det.

Norske myndigheter har ved enkelte anledninger faset ut bistand som følge av manglende framgang i arbeidet for godt styresett. Kenya er et eksempel på dette. Der faset vi ut støtten til et omfattende reformprogram innenfor styresett og justissektoren nettopp med bakgrunn i manglende politisk vilje til reell reform. Vi fortsetter imidlertid å gi bistand til Kenya, men har forskjøvet tyngdepunktet fra myndighetene til det sivile samfunnet.

Øst-Timor er et eksempel på et land der det ikke var mulig å stille spesifikke krav til tilstanden i retts-systemet, men hvor bistand på dette området bærer frukter ved at det formelle rettsystemet nå fungerer mer effektivt, de lokale domsstolene er blitt betydelig styrket, og det er innført systemer innenfor rettsapparatet som ivaretar utsatte grupper.

SPØRSMÅL NR. 822

Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 25. mars 2010 av olje- og energiminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«I debatten om småkraftverk i overgangsordningen for grønne sertifikater sier Statsråden til NTB 10.03.10 at "Hele sertifikatprosjektet ble i sin tid lagt bort, før vi tok det fram igjen og laget et helt annet system enn det som opprinnelig var tanken."

Kan statsråden skissere forskjellene mellom sertifikatordningen slik den var tiltenkt i 2006 og den ordningen som vil tre i kraft i 2012, og beskrive hvordan de gjør at ordningen dermed blir "et helt annet system enn det som opprinnelig var tanken"?»

Svar:

I forbindelse med de første drøftingene om et felles elsertifikatmarked med Sverige i 2003, lovet daværende olje- og energiminister en overgangsordning der sertifikatberettigede anlegg, som hadde byggestart etter 1.1.2004, skulle få delta i elsertifikatmarkedet når det kom på plass. Det ble ikke lagt fram for Stortinget en presisering av hvilke anlegg som skulle være sertifikatberettiget.

I 2005 var det regjeringsskifte, og i Soria Moria-erklæringen ble det nedfelt at man ville innføre et pliktig elsertifikatmarked for ny fornybar energi og mini- og mikrokraftverk, noe som innebar en begren-

sing på vannkraft opp til 1 MW. Da drøftingene med Sverige om et felles elsertifikatmarked ikke kom i mål, vedtok regjeringen i juni 2006 å utrede en elstøtteordning som skulle kunne iverksettes 1.1.2008, jf. St.meld. nr. 11 (2006-2007). Her ble overgangsordningen videreført. For vannkraft ble elstøtteordningen og overgangsordningen begrenset til de første 3 MW av anleggenes ytelse.

Etter kontakt med svenske myndigheter i 2007, la regjeringen opp til å starte nye samtaler. Det var en bred enighet om dette mellom regjeringspartiene og øvrige partier på Stortinget, utenom Fremskrittspartiet. Det var da naturlig å vurdere de sentrale elementene på nytt.

Den 7.9.2009 signerte Sveriges næringsminister Maud Olofsson og jeg en overenskomst om prinsippene for det videre samarbeidet. Overenskomsten legger på plass de viktigste prinsippene for et felles sertifikatmarked, blant annet teknologinøytralitet.

Overgangsordningen, som skal gjelde fram til et felles elsertifikatmarked med Sverige er på plass, ble presentert 26.11. 2009. Overgangsordningen er teknologinøytral for kraftverk med byggestart etter 7.9.2009.

SPØRSMÅL NR. 823**Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 18. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Den siste tiden har jeg blitt kontaktet av polititjenestemenn som ser med bekymring på at såkalte replicavåpen (airsoftguns og startpistoler ol.) blir mer og mer vanlig i ulike kriminelle miljø. Slike våpen har blant annet blitt brukt ved ran, og til å true og skape frykt i andre situasjoner. Politiet må forholde seg til at våpenet er ekte, da det er håpløst å se forskjell på avstand.

Hvilke grep vil statsråden ta for å møte en situasjon med stadig flere replicavåpen i kriminelle miljøer?»

BEGRUNNELSE:

Replicavåpen ser helt ekte ut, og er bort i mot umulig å skille fra ekte våpen uten å holde dem i hendene. Da de er lett tilgjengelige, har antallet økt raskt. pr. i dag er det ingen ordning med serienummer eller registreringsordning - det eneste krav for å kjøpe er at man er fylt 18 år. Når et slikt våpen brukes til å true, vil det gi like store psykiske skader hos offeret som om våpenet var ekte. Videre må politiet anta at våpenet er ekte, noe som kan føre til at politiet foretar alvorlige grep, og endatil løsner skudd, i situasjoner som med tanke på at våpenet er et replica egentlig er ganske ufarlig.

Svar:

Innledningsvis kan jeg vise til at i utgangspunktet omfatter våpenloven alt som etter definisjonene i lovens §§ 1 til 3 er skytevåpen, våpendeler og ammunisjon, såfremt gjenstanden ikke tilhører eller er bestemt for forsvaret eller politiet. Loven unntar imidlertid visse typer våpen, våpendeler og ammunisjon i den grad ikke annet er særskilt bestemt, jf. våpenloven § 5. Startpistoler/revolver vil vanligvis falle under denne kategorien våpen.

Hva gjelder definisjonen av ”skytevåpen” omfat-

tes det som tradisjonelt forstås med skytevåpen, enkelte likeartede former for våpen som raketter m.m. samt våpenimitasjoner o.l. som enkelt kan gjøres funksjonsdyktig. Våpen som på grunn av sin alder eller konstruksjon ikke kan brukes som skytevåpen, og våpen som er deaktivert (gjort varig ubrukbar) faller utenfor lovens regler, jf. våpenloven § 1 annet ledd og våpenforskriften § 1. Gjenstander beregnet til bruk som leketøy faller vanligvis utenfor lovens skytevåpenbegrep, men det må allikevel antas at slike våpen kan være av en slik karakter at de må anses som skytevåpen. Dette vil være avhengig av funksjonsmåte, skuddkraft osv. Som et eksempel ble airsoft gun tidligere vurdert som leketøy, men regnes nå som luft- og fjærvåpen.

Erverv og salg av luft- og fjærvåpen, herunder airsoft gun, er regulert slik at det i utgangspunktet er en 18 års grense for erverv, jf. våpenforskriften § 23 første ledd, mens det kreves bevilling for ervervsmessig salg av slike våpen, jf. våpenforskriften § 34 annet ledd.

Videre kan jeg vise til våpenloven § 27 b annet ledd hvor det er inntatt et forbud mot å ha med seg skytevåpen på offentlig sted uten aktverdig grunn. Forbudet gjelder også for luft- og fjærvåpen, våpenetterligninger som lett kan forveksles med skytevåpen og deaktiverte våpen, jf. tredje ledd. Av Politidirektoratet har jeg fått opplyst at politiet håndhever dette forbudet og beslaglegger til stadighet slike våpen fra personer som ulovlig har med seg disse på offentlig sted.

Jeg kan opplyse at Justisdepartementet nå tar sikte på å nedsette et utvalg som skal foreta en total gjennomgang av gjeldende våpenlovgivning og fremme forslag til ny våpenlov (eller foreta nødvendige endringer i eksisterende våpenlovgivning) med bakgrunn i samfunnsutviklingen og fremtidige utfordringer. Problemstillingen vil således kunne bli vurdert i den sammenheng.

SPØRSMÅL NR. 824**Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen****Besvart 18. mars 2010 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for at det i saker hvor statsborgerskap avvises, med henvisning til usikkerhet rundt korrekt identitet, følges opp og i større grad fører til utvisning når det er grunn til å tro at oppholdstillatelse er gitt på samme sviktende grunnlag med hensyn til identitet?»

BEGRUNNELSE:

Spørre er blitt gjort kjent med flere konkrete saker i utlendingsforvaltningen hvor det ikke er blitt innvilget statsborgerskap på grunn av usikkerhet rundt søkers identitet, men uten at dette får konsekvenser for innvilget oppholdstillatelse.

Svar:

Problemstillingen som reises er i særlig grad aktuell for personer som får opphold etter søknad om asyl. Utlendingsforskriften gir større adgang til å gjøre unntak fra kravet om dokumentert identitet enn regelverket knyttet til statsborgerskap. Norske myndigheter vil ikke kunne avslå opphold og pålegge retur for alle asylsøkere som ikke fremskaffer dokumentasjon for sin identitet, uten å komme i strid med både flyktningkonvensjonen og den europeiske menneskerettskonvensjon. Hvilke krav som skal stilles til dokumentasjon for identiteten i asylsaker må også balanseres mot det helt grunnleggende prinsippet om at vi skal føre en human og rettssikker asylopolitikk.

Når det gjelder spørsmålet om hvem som skal innvilges norsk statsborgerskap, har vi et annet nasjonalt handlingsrom. Selv om det innvilges oppholdstillatelse etter utlendingsloven, vil det således

kunne hende at en søknad om norsk statsborgerskap blir avslått fordi vilkåret om dokumentert eller på annen måte klarlagt identitet i statsborgerloven ikke er oppfylt.

Den identitetsvurderingen som er foretatt i forbindelse med tidligere søknader om oppholdstillatelse vil alltid inngå som et sentralt moment ved vurderingen av om vilkårene for statsborgerskap er oppfylt. Det følger imidlertid av det som er sagt over at det ikke vil være noe motsetningsfylt ved at en utlending som er innvilget opphold etter en asylsøknad, senere får avslag på statsborgerskap fordi identiteten ikke anses tilstrekkelig dokumentert.

Jeg vil imidlertid understreke at dersom utlendingsmyndighetene i forbindelse med en statsborgerskapssak blir klar over at utlendingen tidligere har oppgitt falsk identitet, vil dette alltid gi grunnlag for å vurdere tilbakekall av tidligere tillatelser og utvisning. Selv om det å oppgi falsk identitet er et meget alvorlig forhold som i utgangspunktet vil lede til utvisning, må det likevel vurderes om utvisning i det konkrete tilfellet vil være uforholdsmessig. Behovet for en slik vurdering følger både av utlendingslovens utvisningsbestemmelser og den europeiske menneskerettskonvensjon.

Jeg kan forsikre representanten Amundsen om at et sentralt mål for regjeringen er å styrke arbeidet med å avklare identiteten til utlendinger som kommer til eller oppholder seg i Norge. Som et ledd i å styrke arbeidet med identitetsavklaringer, har da også regjeringen besluttet at det i inneværende år skal opprettes et nytt nasjonalt identitets- og dokumentasjonssenter (NID).

SPØRSMÅL NR. 825**Innlevert 10. mars 2010 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 18. mars 2010 av forsvarsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«For noen få dager siden var det en kjedekollisjon på Saltfjellet i Nordland. Blant de involverte kjøretøyene var en trailer som fraktet missiler til F 16 flyene våre. Til alt hell gikk det bra med transporten, i motsetning til noen av de andre berørte.

Mitt spørsmål til statsråden er om hun mener at denne typen transport er forsvarlig sikkerhetsmessig eller om hun vil ta dette opp til ny vurdering på bakgrunn av denne hendelsen?»

BEGRUNNELSE:

Aftenposten har i dag 10.03.10 en artikkel om politiet som ble overrasket over profesjonaliteten til enkelte bander som har spesialisert seg på villa innbrudd. De har brukt tid til å finne ut av og hvordan man skal kunne bekjempe dette på best mulig måte.

Dersom man overfører denne typen profesjonalitet til transport av missiler over store distanser i Norge, kan det vel tenkes at det finnes grupperinger som kunne tenke seg å angripe en slik transport. Jeg ser derfor frem til å få statsrådets vurdering av et slikt scenario.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 11. mars 2010 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om en vurdering av sikkerheten knyttet til transport av ammunisjon.

Forsvarets transporter av ammunisjon og sprengstoff skjer i overensstemmelse med brann- og eksplosjonsvernloven og forskrift om landtransport av farlig gods. I tillegg har Forsvaret, gjennom Forsvarssjefens direktiv for materiellforvaltning i Forsvaret og Retningslinjer for sikring av attraktive våpen og ammunisjonsartikler i Forsvaret, innført rutiner som ivaretar sikkerheten rundt transportene.

For Forsvarets transporter av attraktive våpen og ammunisjonsartikler utarbeides det alltid en transportplan. Denne blir oversendt Forsvarets sikkerhetstjeneste som risikovurderer transporten opp mot truselinformasjon som er gjort tilgjengelig fra politiet. Dersom det ansees nødvendig, iverksettes ekstra sikkerhetstiltak for transporten. Forsvarets sikkerhetstjeneste har en løpende dialog med Politidirektoratet rundt håndteringen av slike transporter. For de mest kritiske transportene er det etablert prosedyrer som sikrer at disse eskorteres enten av sivilt eller militært politi. Forsvaret informerer lokalt politi når militærpoliti følger med som eskorte.